

Giới thiệu Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công

Truyện Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công gồm 97 chương kể về 1 đại thái giám Tây Hán tên Vũ Hoá Điền. Truyện với những tình tiết hấp dẫn, gay cấn xuyên suốt câu chuyện.

Nhân vật chính của chúng ta với những ham muốn rất đời thực, nhưng éo le thay Vũ Hoá Điền đã bị tình ngay khi vào cung khiến hắn có những tình huống dở khóc dở cười. Với mong muốn sở hữu ‘Ngọc hành trùng sinh thuật’, liệu với quyền lực của mình hắn có đạt được ước nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

【Ai ngờ trời không chiều lòng người, lão thần y còn chưa kịp truyền hết sở học cả đời cho cô đã nghèo mất rồi.】

Cô vốn là một ‘trạch nữ’ ở thành phố, lúc rảnh thích đọc tiểu thuyết và chơi trò chơi. Kết quả cô đột nhiên xuyên, ngay cả cô cũng không hiểu vì sao mình xuyên. Ngày đó, cô đang băng qua đường, một chiếc BMW lao như bay về phía cô. Cơ thể đau nhói, sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh. Khi cô tỉnh lại, liền nhìn thấy một ông cụ râu bạc, cười tủm tỉm nhìn cô nói: “Cô nương, tỉnh rồi à?”

Sau này ở chung, cô mới biết hóa ra ông cụ là thần y nơi này. Kiếp trước cô cũng học trung y, đến đây cũng không có chỗ đi, liền ở lại giúp ông cụ quản lý thảo dược. Ông cụ kia thấy cô biết y lý, liền ‘ép buộc’ truyền cho cô sở học cả đời ông. Cô càng thêm buồn bực, kiếp trước bị cha mẹ bắt học trung y mình không có hứng thú, nay lại bị ông cụ này đột nhiên bắt học tiếp, hơn nữa còn thâm ảo hơn xưa. Cô khóc không ra nước mắt, nhưng vì ăn nhờ ở đậu không thể không nhận.

Ai ngờ trời không chiều lòng người, lão thần y còn chưa kịp truyền hết sở học cả đời cho cô đã nghèo mất rồi. Ngày đó ông đi hái thuốc, không cẩn thận té núi chết. Chưa kịp dặn dò lại gì đã thăng thiên rồi. Cô về nhà, lục tung lên mới phát hiện lão thần y này ngoại trừ một đồng sách trong mật thất thì không còn gì khác. Quan trọng hơn là, cả gia tài của cô cũng chỉ còn lại có mấy lượng bạc, nếu cứ tiếp tục thế này cô chẳng mấy chốc sẽ chết đói mất. Đã đến nước này, cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lấy danh thần y xuống núi hành y tế thế, nhân tiện kiếm chút tiền.

Cô tới thành nhỏ dưới chân núi, người nơi này cũng biết danh thần y, đương nhiên cũng biết cô là đệ tử duy nhất của ông ấy, thế nên tiếp đón cô rất long trọng. Nhưng trong thành nhỏ cũng không có quan lại quyền quý, càng không có bệnh gì khó chữa, cho nên thu nhập của cô cũng chẳng khá khẩm là bao.

Cô nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, thần y trên TV chẳng phải luôn gặp được nhân sĩ giang hồ vượt ngàn dặm xa xôi tới tìm thuốc sao? Nếu như không nhận chữa còn quỳ trước cửa ba bốn ngày, chữa khỏi thì hậu tạ một khoản kéké sù.

Cô ở dưới chân núi giờ bảng hiệu trị bệnh cứu người không hề gặp được cái gọi là ‘nhân sĩ vô lâm thần bí’, trái lại còn bị con trai độc nhất của Huyện thái gia làm phiền. Công tử này óc đầy bụng phệ, mỡ mập to béo, vừa thấy cô liền muốn mang về làm tiểu thiếp thứ sáu của hắn. Nói thật, trong thành nhỏ như vậy, cô nương xinh đẹp rất ít, cô gái đến từ thành phố hiện đại như cô càng có vẻ xuất sắc hơn. Cô từ chối mấy lần cũng không được, đầu heo này lại càng dây dưa hơn. Điều này làm cho cô buồn bực đến mức muốn đập đầu chết quách đi cho xong.

Trong khoảng thời gian ở lại thành nhỏ này cô còn cứu một thằng nhóc ăn mỳ. Cũng không có gì đặc biệt, cô chỉ cảm thấy là ‘dân xuyên không’, chó mèo luôn phải cứu trên một hai con. Trong ngàn vạn tên ăn mỳ, cô lựa chọn bé củ cải này là vì thằng nhóc kia rất đáng yêu. Cô cảm thấy nó trắng trắng mềm mềm tuyệt đối không giống ăn mỳ, cô nghi ngờ nó vốn không phải ăn mỳ. Cuối cùng cô vẫn cứu mang bé củ cải, cho nó làm tiểu đồng, còn hứa sẽ dạy nó y thuật.

Ngay tại lúc cô đang phát sầu vì kế sinh nhai thì một đám khách đặc biệt tìm đến cái chuồng nhỏ của cô. Vừa sáng sớm cô liền nghe thấy tiếng gõ cửa rầm rầm, cô nghĩ chắc bệnh nghiêm trọng lắm mới vội vàng như thế, nhìn cánh cửa như sắp rụng ra rồi kia.

Cô mở cửa ra, nhìn người gõ cửa, suýt sợ chết khiếp. Trên mặt hắn đeo một cái mặt nạ rất kinh khủng, che nửa gương mặt dưới. Mà mắt trái của hắn không có tròng đen, chỉ có con ngươi, trông trắng mất vô cùng bất mắt. Người nọ tuy mặt mũi hung hãn, nhưng quần áo trên người vô cùng tốt. Trong lòng cô vui mừng, cuối cùng cũng có quan lại quyền quý tìm tới mình rồi. Cô dùng giọng run rẩy nói với hắn: “Vị công tử này, mắt ngài có bệnh, phải chữa.”

Người nọ không đáp lời cô, chỉ nói: “Cô chính là đệ tử thân truyền của Trương thần y?”

Cô khẽ gật đầu, nói: “Nếu như đúng như lời Trương thần y nói ở trên đời này ông ấy chỉ có một đệ tử là tôi thôi. Công tử muốn bái sư hay muốn chữa bệnh?”

Người nọ nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, xoay người đi. Cô bối rối nhìn hắn cung kính nói với một cái kiệu phía sau: “Đốc chủ, chính là chỗ này.” Phải biết rằng, chỗ ở của cô ở trên núi, đường núi dốc thế mà vẫn có thể khiêng kiệu lên tận đây, quả là bội phục những kiệu phu kia.

Sau đó chợt nghe người trong kiệu “Ừ” một tiếng, rồi mới xóc màn kiệu đi ra. Cô nhìn người nọ, tròn tròn mắt, sững sờ hỏi: “Khôn ca, thì ra anh cũng xuyên không sao?”

“Láo xược! Sao ngươi dám nói chuyện với Đốc chủ thế hả? Vị này chính là Vũ công công Vũ Hóa Điền của xưởng Tây Hán, còn không mau dập đầu!” Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chợt nghe người đàn ông đeo mặt nạ quát.

Chàng trai cổ đại có bề ngoài gần như giống Khôn ca như đúc xưa tay, nói: “Tiến Lương, không được vô lễ, chúng ta đến để cầu ý.” Nói xong hắn nhìn cô, lại ra lệnh cho tên mặt nạ kia: “Các ngươi bảo vệ nơi này, bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần.” Nói xong hắn cũng không đợi cô đã tự tiện đi vào nhà.

Cô chờ vị được gọi là Vũ công công Vũ Hóa Điền vào nhà xong mới ngẩng ra hỏi tên đeo mặt nạ: “Ngài nói người kia là Vũ công công Vũ Hóa Điền xưởng Tây Hán, võ công rất cao, quyền chức rất lớn ày hả?”

Tên mặt nạ hừ lạnh một tiếng, dường như đang cười nhạo sự thiếu hiểu biết của cô. Cô lau mồ hôi lạnh trên đầu, lúc này mới biết hóa ra mình đã xuyên không vào phim rồi. Mà tên đeo mặt nạ này chính là tâm phúc của Vũ Hóa Điền – Mã Tiến Lương, khó trách nhìn phong cách này của hắn lại cảm thấy quen quen. Lại nghe tên mặt nạ thúc giục: “Còn không mau vào đi, để Đốc chủ chờ lâu, ngươi cứ coi chừng.”

Cô nghe vậy rung mình một cái. Mặc dù trong phim không nhắc tới thủ đoạn của Vũ Hóa Điền, nhưng từ thái độ khúm núm của người xung quanh đối với hắn cũng không khó đoán được hắn không phải một người dễ chọc. Nghĩ tới đây, cô vội vã lê hai chân như nhũn ra vào nhà.

Vào nhà rồi cô phát hiện bé củ cải cô nhặt về đã rót trà cho Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền ngồi ở ghế chủ vị, cũng không uống nước trà, cô biết, hắn thích sạch sẽ. (Công lược nhắc nhở: Bạn lấy được một tấm CG: Vũ Hóa Điền ở trong túp lều.)

Cô nhìn bé củ cải vẻ mặt tò mò quan sát Vũ Hóa Điền, sợ đến mức muốn ói máu, vội đuổi thẳng bé đi, rồi mới nín nọt cười nói: “Không biết Vũ công công đại giá, có chỗ nào đắc tội mong công công thứ lỗi. Để ngài đích thân tới nơi tôi tàn này thật sự là vất vả cho công công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

【 Vũ công công nói đùa, thứ ấy khi ngài không cần thì cất nó đi, giờ bảo mọc là mọc được sao?】

“Không sao.” Vũ Hóa Điền nói, nhưng giọng điệu không hề thành ý. Cô nhìn một cái đã biết trong lòng hắn có chút không dễ chịu. Chỉ nghe hắn lại nói tiếp: “Xem ra thần y cũng là người thẳng thắn, ta cũng không quanh co với cô nữa. Ta lần này không ngại vạn dặm xa xôi tới đây là vì cầu ý.” Nói xong hắn liền liếc mắt nhìn cô.

“Vũ công công có chỗ nào không khỏe sao?” Cô hỏi. Vũ Hóa Điền không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn hướng bé củ cải rồi đi, cô hiểu ý đáp: “Thằng nhóc kia đã bị ta đưa ra ngoài rồi, công công có thể yên tâm nói.”

“Quả nhiên là có mắt nhìn.” Vũ Hóa Điền tiếp tục nghĩ một đằng nói một nẻo khen cô, khoe mắt cô giật giật. Không muốn khen thì đừng khen, đồ cho cả người nói và người nghe đều bức mình. Vũ Hóa Điền không thêm đề ý đến sắc mặt của cô, tiếp tục nói: “Ta lần này tới mong có được... ‘Ngọc hành trùng sinh thuật’.” Nói đến đây, hắn móc khăn tay lau khoe miệng, dường như là để che dấu vẻ mặt tự nhiên của mình. Vốn là một hành động có chút nữ tính hóa, nhưng Vũ Hóa Điền làm chỉ khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Cái gì, cái gì thuật cơ?” Cô không kịp phản ứng, lại hỏi.

Lúc này trên mặt Vũ Hóa Điền đã có chút tức giận, hắn lập tức nheo mắt lại để che dấu sát khí trong lòng, nhắc lại: “Ngọc hành trùng sinh thuật.” Lần này giọng điệu đã không tốt như trước. Cô biết tên này sắp nổi giận rồi.

Cô cố nhớ cách viết của mấy chữ “Ngọc hành trùng sinh” này rồi mới sực hiểu ra, mắt nhìn chăm chăm vào nửa người dưới của Vũ Hóa Điền. Dưới ánh mắt giết người của Vũ Hóa Điền, cô lại vội vàng nhìn sang chỗ khác. Cô cười cười xấu hổ nói: “Vũ công công nói đùa, thứ ấy khi ngài không cần thì cất nó đi, giờ bảo mọc là mọc được sao?”

“Cô thấy ta giống như đang nói đùa sao?” Vũ Hóa Điền trầm giọng, nói: “Nếu mọc không được thì giữ cô lại cũng vô dụng.” Nói đến đây, hắn đặt một tay lên bàn. Cảnh tượng tay không đập nát bàn ghế y như trong phim quả thực đã xuất hiện trước mắt cô, cô rung mình một cái, rồi mới vội vàng sửa lời: “Chẳng biết có được bắt mạch cho công công không? Nói không chừng còn có hi vọng.”

Vũ Hóa Điền nhìn cô, lúc này mới đưa cổ tay ra. Cô đi tới quỳ ở bên cạnh hắn, đặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt lên. Cô đâu biết cái gì là ‘Ngọc hành trùng sinh thuật’, cũng không phải thần lần, dứt còn có thể mọc lại. Cô chỉ cực kỳ hi vọng hắn có bệnh nan y hoặc luyện công gân mạch bế tắc, tốt nhất là sắp sửa tẩu hỏa nhập ma, đỡ cho hắn còn đến giây vò cô.

“Thần y thấy thế nào?” Vũ Hóa Điền nhướn mày hỏi cô. Cô nhìn mà tim run lên bắn bắn.

Cô lau mồ hôi lạnh trên trán, cười cứng ngắc nói: “Vũ công công bảo dưỡng thật tốt, cơ thể rất khỏe mạnh.”

Vũ Hóa Điền liếc cô một cái, hừ lạnh rồi mới nói: “Tiền Lương.”

Cô đương nhiên biết hẳn gọi Mã Tiền Lương vào là để làm gì, sợ tới mức bất chấp lao tới ôm lấy chân hắn, gào lên: “Đại nhân tha mạng, tiểu nhân học nghệ không tinh, tiểu nhân, tiểu nhân... Đúng rồi, gia sư trước khi lâm chung có để lại cho tiểu nhân một phòng sách thuốc, nói không chừng trong đó có nhắc tới.”

Vũ Hóa Điền khinh bỉ đá cô ra, rồi mới lên tiếng: “Vậy thần y còn không mau đi tìm đi, ngại ra đây là muốn ta giúp cô sao?”

Cô vội vã lắc đầu nói: “Không dám, có điều sách thuốc hơi nhiều, phiền đại nhân chờ lâu.”

“Tiền Lương.” Vũ Hóa Điền lại gọi.

Lần này cô quả thực không biết làm gì hơn nữa, khóc nức nở nói: “Ta đã nói ta sẽ đi tìm rồi mà, sao ngài lại vẫn muốn giết ta?”

Vũ Hóa Điền thần nhiên liếc cô một cái, nói với Mã Tiền Lương vừa mới đẩy cửa vào: “Đi lấy lá trà chúng ta mang theo lại đây, trà này... Ai mà uống nổi.”

Cô nghe hắn nói như thế mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ tới cái gì mà ‘ngọc hành trùng sinh thuật’ cô lại khóc không ra nước mắt. Muốn mọc lại thứ ấy thật sự quá hoang đường, nhưng nếu không tìm được quyển sách đó cô chết chắc.

“Còn không mau đi?” Vũ Hóa Điền lại lạnh lùng thúc giục. Cô sợ tới mức chạy như bay đi tìm.

Vào trong mật thất, cô vừa tìm vừa suy tính chuyện sau này. Vừa rồi Vũ Hóa Điền bắt buộc cô chữa bệnh cho hắn, lại không hề nhắc tới chuyện chữa thế nào, chữa không khỏi chắc chắn phải chết. Nhưng nếu chữa khỏi sợ rằng hắn cũng sẽ giết cô diệt khẩu. Nghĩ mà xem, một thái giám trở thành không phải thái giám, nếu như cô tiết lộ việc này ra ngoài, sẽ tạo ra bao nhiêu phiền phức cho hắn chứ. Với tính cách của Vũ Hóa Điền, sao có thể cho phép tai họa ngầm như cô tồn tại. Cho nên, chỉ còn cách duy nhất chính nắm thóp hắn, chữa cho hắn nhưng không chữa hết đến lúc đó lại tìm một cơ hội qua loa cho xong việc. Aiz, bây giờ nghĩ những thứ này có tác dụng gì? Còn không biết có qua được cửa ải tìm sách này không.

Đúng lúc này, cô tìm được một quyển sách, hai mắt tỏa sáng, chỉ thấy trên bìa sách viết mấy chữ ‘Cúc Hoa Bảo Điền’. Mở trang đầu ra, trên đó viết: Muốn luyện võ công này, trước hết phải tự cung. Cô cầm sách chạy ra gian ngoài.

“Sao vậy, xem ra thần y tìm được rồi?” Vũ Hóa Điền ngồi bên ngoài, thấy cô đi ra liền hỏi. Hắn đang dùng một chiếc tách đẹp để uống trà, chén trà này đương nhiên cũng là hắn tự chuẩn bị.

Làm cô kinh ngạc là bé củ cải đang ngồi bên cạnh hắn, hớn hờ nói gì đó. Thấy vậy, cô vội quát lớn: “Tiểu La, con làm gì thế? Còn không nhanh đi làm việc đi!” Trong lòng cô lại mắng: Dám nói chuyện phiếm với hắn, không muốn sống nữa à!

“Con đang nói chuyện với vị đại nhân này, sư phụ hung dữ cái gì?” Bé củ cải ngây thơ nói.

Vũ Hóa Điền liếc cô, lại hỏi: “Có kết quả rồi hả?”

Cô cười ngu ngơ với hắn, rồi mới nói: “Kết quả thì không có, nhưng ta phát hiện một quyển sách, có thể hữu dụng với đại nhân.” Nói xong, hai tay dâng sách lên. Cô hi vọng hắn có thể bị võ công trong sách hấp dẫn, trở thành Đông Phương Giáo Chủ thứ hai, không nghĩ đến chuyện mọc ra nữa.

Vũ Hóa Điền nhận lấy sách, sau khi lật vài tờ liền tức giận ném sách vào người cô. Giọng điệu nguy hiểm: “Ta thấy cô chán sống rồi, có tin ta giúp cô luôn không?”

Cô không hiểu mở sách ra, chỉ thấy tất cả trong sách đều là phương pháp để thái giám dùng ‘cúc hoa’ hầu hạ Hoàng đế. Cô sợ tới mức lắp bắp, dập đầu: “Đại... Đại nhân, đây đều là hiểu lầm. Tiểu... Tiểu nhân...”

‘Rầm’ một tiếng, Vũ Hóa Điền vỗ nát bét cái bàn duy nhất của cô, nói: “Thần y tốt nhất có thể tìm ra biện pháp ngọc hành trùng sinh, nếu không ta gọt sống cô!”

***

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

【 Cách làm việc của Tây Hán ta... Nếu như thần y không rõ, có thể ra ngoài hỏi thăm một chút.】

Cô sợ tới mức càng không ngừng run rẩy, nhìn chăm chăm vào vụn gỗ dưới đất vài giây rồi vội vàng chạy về mật thất. Đến tận khi tới mật thất, cô vẫn chưa hoàn hồn. Lúc này cô thật sự nghiêm túc tìm kiếm, không để lọt bất cứ một quyển nào. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngay lúc cô đã tuyệt vọng, một quyển sách rách rưới đập vào mắt. Trên bìa sách tả tơi là mấy chữ “Ngọc hành trùng sinh bí thuật”. Cô kinh ngạc, cầm lên nghiên cứu, trong sách đưa ra rất nhiều lý luận cô mới nghe lần đầu, cũng không biết có thật không nữa.

Cô cầm sách, đang muốn đi ra ngoài báo cáo kết quả với Vũ Hóa Điền, lại chợt khựng lại. Cô nhú mày nhìn quyển sách trên tay, cuối cùng cẩn thận xé vài trang cuối cùng, gấp lại giấu kỹ. Nếu hán dâm ‘qua sông đoạn cầu’ thì đừng mơ đến chuyện ‘mọc lại’ thứ ấy.

Cô cầm sách ra khỏi mật thất, ngoan ngoãn trình lên cho Vũ Hóa Điền. Tìm cô đập thành thịch, một là sợ hấn trở mặt, hai là sợ hấn phát hiện vài trang cuối bị cô xé mất. Cũng may hấn nhận lấy chỉ nhìn bìa sách và vài trang đầu, cô đoán hấn không biết y thuật cho nên xem không hiểu sách viết cái gì. Thật ra y thuật cao thâm như thế ngay cả cô cũng không hiểu. Vũ Hóa Điền nhẹ nhàng khép sách lại rồi mới nói: “Rất tốt.”

Trên mặt Vũ Hóa Điền nhìn không ra buồn vui nên cô cũng không đoán được hấn đang nghĩ cái gì, chỉ có thể nói: “Đại nhân, lý luận trong sách cao thâm, chưa thấy bao giờ. Không nói đến có thể chữa khỏi hay không, cho dù có thể sợ cũng phải mười đến hai mươi năm. Ngài nghĩ xem một đứa bé từ khi sinh ra đến khi phát triển thành thực cũng phải vài chục năm...”

Cô còn chưa nói hết đã bị hấn giơ tay ngăn lại, nói: “Y thuật của tôn sư nổi tiếng thiên hạ, ta vốn tới tìm ông ta, không ngờ đi đến tận đây mới nghe nói tôn sư đã qua đời.” Hấn dừng một chút mới nói thêm: “Nhưng... Thần y là đồ đệ cung duy nhất của tôn sư chắc hấn y thuật cũng rất cao. Ta tin tưởng thần y nhất định có thể làm được việc này, còn nếu làm không được... Có cần ta nhắc lại cho thần y lần nữa không?”

Cô run bắn lên, vội vàng đáp: “Không, không, không dám làm phiền đại nhân.”

Vũ Hóa Điền lại nói: “Cách làm việc của Tây Hán ta... Nếu như thần y không rõ, có thể ra ngoài hỏi thăm một chút.”

“Rõ, rõ, sao có thể không rõ. Đại danh Vũ công công như sấm bên tai, sao có thể chưa từng nghe chứ?” Cô gượng cười xoa tay.

“Rất tốt, vậy ta sẽ không quý rầy thần y nghỉ ngơi nữa, người tới đón thần y hai ngày sau sẽ đến.” Nói xong liền đưa chén trà trong tay cho cô. Cô sững sốt một chút mới nhớ ra vừa rồi hấn vỗ nát cái bàn, giờ không có chỗ đặt chén. Cô vội vã đứng dậy đỡ lấy chén trà. Vũ Hóa Điền lúc này mới đứng dậy rời đi, cô cũng đi theo ra ngoài cung kính tiễn hấn.

Mã Tiến Lương hầu hạ Vũ Hóa Điền vào kiệu, đang định hạ lệnh lên đường lại bị cô vội vã chặn lại, nịnh nọt cười, nói: “Mã đại nhân, a ha ha, vừa rồi Vũ công công đập nát một cái bàn của tiểu nhân. Ngài cũng thấy đấy, trong nhà tiểu nhân cũng chỉ có mỗi cái bàn ấy thôi, còn là di vật sư phụ để lại. Ngài xem có phải là... A ha ha...” Cô nhìn hấn, cười vô liêm sỉ.

Mã Tiến Lương khinh bỉ liếc cô một cái, rồi mới lấy từ ngực ra một túi bạc ném cho cô. Cô nhận lấy ước lượng cân nặng, lập tức hớn hờ nói: “Cảm ơn Mã đại nhân, cảm ơn Mã đại nhân.”

Mã Tiến Lương còn muốn nói cái gì, chợt nghe Vũ Hóa Điền trong kiệu khó chịu nói: “Tiến Lương, còn lề mề cái gì?” Mã Tiến Lương dạ một tiếng, không thèm để ý đến cô nữa, ra lệnh cho đội ngũ lên đường.

Vào nhà, cô gọi bé cù cái đến, hỏi thằng bé Vũ Hóa Điền nói với gì với nó. Bé cù cái nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không có gì, thì hỏi con tên gì, còn hỏi tương lai con muốn làm gì.”

“Vậy con trả lời thế nào?” Lúc này trong đầu cô không ngừng tự hỏi rốt cuộc tại sao Vũ Hóa Điền lại hỏi như thế, chỉ đơn thuần muốn nói chuyện phiếm với thằng bé hay là muốn cân nhắc tạo ra thêm một tâm phúc?

“Con nói con tên Cù Cái. Rồi vị đại nhân ấy hỏi có phải tên thật không. Con nói đúng vậy, là sư phụ đặt cho con. Rồi ngài ấy lại hỏi tương lai con muốn làm gì, con nói con muốn làm thần y giống sư phụ. Ngài ấy lại hỏi con có muốn làm quan không. Con nói muốn, nhưng mà sư phụ nói quan không phải ai cũng làm được, bên trên phải có ô dù, con không có cho nên chỉ có thể theo sư phụ làm thần y. Nói đến đây thì sư phụ ra.” Bé cù cái nghiêm túc trả lời.

Cô khẽ gật đầu, dặn dò: “Lần sau nếu hấn nói dẫn con đi làm quan tuyệt đối không được đồng ý.”

“Tại sao?” Bé cù cái không cam lòng kêu lên: “Nhưng con muốn làm quan.”

Cô suy tư một lát nói: “Con có thể theo người khác làm quan, nhưng người kia không được.”

“Nhưng con nhìn một cái là biết người ấy là quan to! Sư phụ ghen tị con làm quan thì không có ai giặt quần áo nấu cơm nấu nước cho sư phụ chứ gì.” Bé cù cái tức giận kêu lên.

Cô không muốn cãi nhau với thằng bé, trực tiếp tụt quần nó, gẩy cái chim nhỏ hồng hồng, nói: “Nếu con theo vị đại nhân này làm quan nhất định phải cắt chim nhỏ đi. Con biết đại nhân này tới tìm ta xem bệnh gì không? Là vì hấn không có chim nhỏ, cho nên mới bắt ta giúp hấn mọc lại.”

“Không... Không có chim nhỏ thì tè bằng cách nào ạ?” Bé cù cái yếu ớt hỏi.

“Không có chim nhỏ thì không tè tè.” Cô không chút do dự dọa thằng bé.

“Vậy có thể mọc lại không ạ?” Bé củ cải nghe xong, mặt lập tức trắng bệch, nhưng vẫn chưa hết hy vọng.

“Không thể, con không thấy hân cũng đi về rồi sao?” Cô nghiêm mặt đáp.

“Con, con không muốn làm quan nữa, con theo sư phụ làm thần y được không?” Bé củ cải hai mắt rung rung hỏi.

Cô xoa đầu thẳng bé, nói: “Đương nhiên có thể, Tiểu La ngoan nhất. Đi nấu cơm đi.”

(BẠN LẤY ĐƯỢC MỘT TẤM CG ĐÙA CHIM NHỎ) Bé củ cải nghe xong xóc quần chạy như bay. Còn cô ngồi trong phòng nghiên cứu bí thuật ‘Ngọc hành trùng sinh’, đồng thời tính ngày mai xuống núi tìm thợ mộc làm cái bàn mới. Bé củ cải còn quá nhỏ không thể làm mộc, nếu không chỗ tiền này sẽ dư lại được nhiều hơn bao nhiêu.

Lại nói tới Vũ Hóa Điền. Khi đội ngũ về đến nơi nghỉ chân trên huyện, Vũ Hóa Điền mới nói với Mã Tiến Lương: “Hôm nay mới biết hóa ra thần y là một cô gái, tránh tai mắt bên Đông Xương mang về sẽ thuận tiện hơn nhiều rồi.”

“Độc chủ định?” Mã Tiến Lương ở bên cung kính hỏi.

Vũ Hóa Điền lấy khăn tay, chậm rãi lau chiếc nhẫn trên tay, nói: “Ngày mai ta và người lên đường hồi kinh trước, để lại vài người canh gác ở đây theo dõi. Chờ ta hồi kinh báo cáo Hoàng thượng rồi sẽ đón thần y qua.”

***

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

【Chu công tử, lần này ta tới là muốn nói với ngài, chuyện ngài đề ta suy nghĩ ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ngài mau chóng lấy ta làm tiểu thiếp đi.】

Mã Tiến Lương nhìn chủ tử của mình, thầm nghĩ chẳng lẽ loại chuyện này còn muốn lộ liễu nói cho Hoàng thượng? Vũ Hóa Điền nhìn ra Mã Tiến Lương không hiểu, nói: “Tây Hán mới bắt đầu đứng vững, lão già Vạn Dụ Lâu kia vẫn luôn như hổ rình mồi, nếu lên lút mang về, khó tránh khỏi sẽ khiến Đông Xương nghi ngờ, không bằng chúng ta quang minh chính đại mang về.” Vũ Hóa Điền dừng một chút mới nói: “Chỉ nói Huyện lệnh bên này tặng con gái mình cho ta làm thiếp là được, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ không quan tâm chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này đâu. Còn bên Huyện lệnh, ngày mai qua thông báo một tiếng.”

Mã Tiến Lương nghe xong sắc mặt liền thay đổi, cũng may có cái mặt nạ che cho nên nhìn không ra. Hắn lén quan sát chủ tử nhà mình, thầm nghĩ: Độc chủ gần đây sao vậy, tìm kiếm ngọc hành trùng sinh thuật, lại chuẩn bị đủ thứ cưới vợ, chắc không phải là... Tư xuân đấy chứ? Nhưng lời này cho hắn thêm mấy lá gan hẳn cũng không dám nói. Hắn nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy Vạn quý phi...”

Vũ Hóa Điền nghe xong sa sầm mặt, nói: “Vạn quý phi ta sẽ tự nói, huống hồ việc này rất quan trọng, không thể để cô ta tùy hứng.”

Mã Tiến Lương thấy sắc mặt chủ tử không vui liền không dám nói nhiều, cung kính lui ra ngoài, chỉ để lại Vũ Hóa Điền một mình chuyên tâm lau nhẫn trên tay.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ cô thức dậy, chuẩn bị xuống núi tìm thợ mộc. Vừa mở cửa đã thấy một tiểu thái giám trắng trẻo đứng trước cửa, người họ đang giơ tay định gõ cửa thì cô đi ra. Tay hắn vẫn giơ trên không trung có vẻ buồn cười, sững sốt một lúc mới nhớ ra chuyện mình định làm, hỏi: “Thần y định ra ngoài sao?”

Cô khẽ gật đầu nói: “Đại nhân nhà các người hôm qua đập nát cái bàn duy nhất của ta rồi, ta chuẩn bị xuống núi tìm thợ mộc đóng cái mới.”

Tiểu thái giám cười nói: “Nô tài tới để chuyển lời Độc chủ. Độc chủ nói ít ngày nữa ngài sẽ sai người tới lấy thần y, xin thần y chuẩn bị trước. Nô tài tới báo tin vui cho thần y đây.”

Cô như bị sét đánh, thần thò một lúc lâu, chờ khi cô hoàn hồn đã không thấy bóng dáng tiểu thái giám đâu. Cô ngửa mặt lên trời gào to: “Vui cái con mẹ nó! Thế sao người không gả cho hắn đi! Có khác gì giết người không!” Tiếng hét phát ra từ tận đáy lòng này vang vọng trong khe núi, hù sợ bao nhiêu chim thú. Hết xong, cô quyết định không thể để nửa đời sau của mình chôn vùi trong tay yêu nghiệt kia được, cô phải tự cứu lấy mình! Nghĩ vậy, cô chạy xuống núi nhanh như chớp.

Đến chân núi, cô chạy thẳng tới cửa nhà Huyện thái gia, nói với người gác cửa: “Vị tiểu ca này, ta tìm công tử nhà các người có việc, có thể thông báo một tiếng không?”

Tiểu ca gác cửa cũng biết cô, biết cô rất có thể sẽ trở thành tiểu thiếp thứ sáu của công tử bọn họ, thế là nịnh nọt cười, nói: “Cô nương chờ một chút, tiểu nhân đi bẩm báo ngay.”

Không bao lâu sau cô liền nhìn thấy thân hình ục ịch của vị công tử thêm thường cô đã lâu xuất hiện trước mắt. Cô thay đổi thái độ lãnh đạm lúc trước, chủ động nghiêng đón: “Chu công tử, lần này ta tới là muốn nói với ngài, chuyện ngài để ta suy nghĩ ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ngài mau chóng lấy ta làm tiểu thiếp đi.”

Vị công tử kia nghe xong lời cô nói, sắc mặt thay đổi, cuối cùng quái dị, nói: “Không phải cô đã trèo được lên cành cao sao, còn tới tìm ta làm gì?”

Cô có chút khó chịu nhũn mày, không biết vì sao ở thời cổ đại thông tin chậm chạp này mà chuyện của mình lại truyền đi nhanh thế? Đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Cô chân thành nói với hắn: “Không phải ngài luôn nói ngài vừa gặp ta đã yêu ư, nhân lúc còn nóng ngài lấy ta đi. Ngài hẳn tâm nhìn người mình yêu rơi vào tay quỷ dữ sao?” Cô vừa nói vừa khóc, thấy hắn không phản ứng, cô nhào tới ôm chân hắn, gào lên: “Ta không muốn gả cho một thái giám độc ác, hiện giờ chỉ có ngài mới có thể cứu được ta thôi, ngài không thể thấy chết mà không cứu được.” Dựa theo phim, Vũ Hóa Điền này sống không được bao lâu, cô sao có thể thủ tiết vì một gã thái giám? Quá hoang đường. (Bạn nhận được một tấm CG Ôm đùi 1)

“Cái gì mà thấy chết không cứu, nói ta nghe xem nào.” Cô nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau mình, chủ nhân của giọng nói kia cô cũng quen. Chỉ không biết tại sao hắn lại ở đây.

Không đợi cô phản ứng, Chu công tử kia cũng đã hất cô ra, cúi đầu khom lưng đi đến trước mặt Vũ Hóa Điền, vẻ mặt nịnh bợ, nói: “Vũ đại nhân, đừng hiểu lầm, ta và xx cô nương không có gì cả.”

“xx?” Vũ Hóa Điền cũng không biết tên cô, bởi vậy hỏi lại một câu.

Chu công tử lại tính sai, tưởng hắn không thích người khác gọi thẳng khuê danh của cô, vội vàng sửa lời nói: “À, không không không, là Vũ phu nhân. Há há há...”

Nghe hắn gọi như vậy, mặt cô và Vũ Hóa Điền đều như ăn phải con ruồi. Lúc này, một ông già ốm tong teo đi tới tự mình đỡ cô đứng dậy, thân thiết nói: “Con gái, sao con lại ngồi dưới đất vậy? Mặt đất lạnh lắm. Nếu con muốn ngồi thì hãy sai nha hoàn kê cho cái đệm chứ.”

Cô nghe vậy, sợ hết hồn, vội vàng nhảy dựng lên, cung kính nói: “Chu Huyền lệnh, ngài nhận lầm người rồi.” Nói rồi cô nhìn lão từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Có cần ta bắt mạch cho ngài không? Có bệnh thì nên chữa sớm.”

Ông già khô khan kia lại thân thiết xua tay nói, nói: “Con gái không thể nhận lung tung được, đúng không Vũ đại nhân? Há há há...” Tiếng cười kia không khác con trai lão là mấy. Nghe lão nói như thế, cô cũng hiểu ra, đây nhất định là do Vũ Hóa Điền an bài.

Vũ Hóa Điền dùng khoe mắt liếc cô, âm hiểm nói: “Sao vậy, hôn sự này thần y không hài lòng?”

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp cô lại rùng mình một cái, đầu lắc giống như trống bỏi, nói: “Không không không, không dám không hài lòng.”

“Không dám là tốt nhất.” Vũ Hóa Điền nói xong, lại ra lệnh: “Tuệ Dung, người ở lại hầu hạ thần y. Sau này thần y sẽ ở lại huyện nha, sợ là có chút không quen nhà, người chăm sóc cho cẩn thận.”

“Vâng, Đốc chủ.” Giữa đám người đi theo Vũ Hóa Điền có một cô gái uyển chuyển bước ra. Cô ta khẽ nhún người hành lễ với cô, nhỏ nhẹ nói: “Nô tỳ Tổ Tuệ Dung, ra mắt phu nhân.”

Trong lòng cô oán thầm nói: Chăm sóc là giả, giám sát cô và nhà Huyền thái gia này mới là thật. Cô nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nha hoàn kia rùng mình một cái, nói: “Cô cứ gọi ta là thần y đi, phu nhân nghe không tự nhiên, hơn nữa ta còn chưa xuất giá.”

Tổ Tuệ Dung cười nói: “Phu nhân nghe nhiều sẽ quen thôi ạ. Hơn nữa, chuyện Đốc chủ quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, phu nhân không cần lo lắng nữa chừng xảy ra sai sót.”

Cô liếc mắt, quyết định không cãi với bọn họ, bên cạnh biến thái đều là biến thái, người bình thường như cô không hiểu nổi bọn họ.

***

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

【Đốc chủ, có cần thuộc hạ quay lại đón tiểu thiếu chủ hồi kinh không ạ?】

Ông bố mới ra lò của cô cung kính tiễn Vũ Hóa Điền, đến khi đoàn người Vũ Hóa Điền đi xa lão mới xoay người về nhà. Đi được hai bước dường như mới chợt nhiên nhớ ra đứa con gái là cô, nói: “Ai nha, con gái, con còn thất thân làm gì thế? Mẹ con còn ở trong phòng chờ con đấy.”

Cô rùng mình một cái, không quen nổi với cách xưng hô này. Cô quay đầu nhìn Tổ Huệ Dung, chỉ thấy cô ta bình tĩnh đỡ cô vào trong nhà. Chẳng qua chỉ là một nha môn huyện nhỏ, đi vào cũng không có nhiều thứ để xem, đi thẳng vào nội đường, quả nhiên thấy một phụ nữ trung niên phúc hậu ngồi ở đó. Sau khi thấy Huyện lệnh phu nhân cô vô cùng chắc chắn phần lớn ghen của con trai bọn họ đến từ mẫu thân. Huyện lệnh phu nhân nhìn thấy phu quân nhà mình vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho lão, nói: “Vũ đại nhân lên đường rồi sao?”

Huyện lệnh gật đầu nói: “Nào, mau gấp con gái chúng ta.” Nói xong cũng ra hiệu cho cô tiến lên, rồi mới chỉ Tổ Huệ Dung nói: “Vị này là người Vũ đại nhân để lại chăm sóc con gái chúng ta.”

“Tốt, tốt.” Bà ta luôn miệng nói tốt, rồi mới gọi nha hoàn bên cạnh nói: “Còn không hầu hạ cẩn thận.” Nói xong thì cười tủm tỉm nhìn cô. Cô biết đây là chờ cô nhận mẹ nhưng người bình thường như cô không tài nào gọi được một tiếng ‘Mẹ’ máu chó này.

Tổ Huệ Dung đứng lúc đáp lời: “Tổ Huệ Dung ra mắt Chu phu nhân, phu nhân chúng ta da mặt mỏng, sợ là đang xấu hổ. Đốc chủ cũng nói, chuyện nhận thân không vội, sau này ở chung sẽ quen dần.” Cô gái khéo đưa đẩy này cười thật vô hại.

Huyện lệnh phu nhân cũng biết điều, tuy nói là còn nhiều thời gian, nhưng cô cũng chỉ ở lại đây với họ có mấy ngày, bởi vậy câu nói này có thể giải thích là: ‘Đốc chủ chúng ta nói, không muốn gọi thì thôi.’ Chu phu nhân cũng không quá để ý những thứ này, dù sao cô xuất giá từ nhà bọn họ, lợi ích tính cho bọn họ là được. Cho nên lúc này mặc dù Chu phu nhân cảm thấy cô có chút không biết điều, nhưng vẫn mời cô ngồi xuống bên cạnh bà ta, nắm tay cô, nói: “Con không cần gọi. Con bé này đúng là xinh đẹp, ta là phụ nữ nhìn còn thấy thích, chứ đừng nói gì đến Vũ đại nhân.”

Huyện lệnh ngồi bên vôi vàng phụ họa: “Đương nhiên rồi.”

Chu phu nhân lại nói: “Cô bé này, ta càng nhìn lại càng thấy có tám phần giống lão già, đây chẳng phải là ‘không phải người một nhà không vào cùng một cửa’ sao.” Chủ nhân đã lên tiếng, đám nha hoàn sai vặt đương nhiên phải tán đồng rồi. Lúc thì nói: “Ta thấy đôi mắt rất giống.” Lúc lại nói: “Các người xem cái mũi này, có phải giống lão gia như đúc không?” Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận một lúc, thế là cô lập tức biến thành người nhà họ Chu rồi. Trong lòng cô thở dài: Có mắt không vậy? Có bệnh phải chữa sớm!

Chu phu nhân cũng không phải không có con gái, sở dĩ dễ cô nói chuyện lâu như vậy hoàn toàn là vì nể mặt Vũ Hóa Điền. Chu phu nhân và cả đám nha hoàn ma ma diễn vở kịch hân hoan nhận người thân, lại thấy cô và Tổ Huệ Dung chỉ yên tĩnh nhìn, không có ý muốn tham dự, liền thức thời mời cô đi ăn cơm.

Trên bàn cơm chỉ có cô cùng Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân, vài nha hoàn thì đứng bên hầu hạ, Tổ Huệ Dung đương nhiên đứng phía sau gấp thức ăn cho cô. Nhân cơ hội này, cô nói với Chu Huyện lệnh: “Ừm... Ta có thể về nhà một chuyến không?”

Chu Huyện lệnh và phu nhân trao đôi ánh mắt rồi hỏi: “Sao vậy, ở đây không thoải mái sao?”

Cô cân nhắc, đáp: “Không phải, chủ yếu là tiên sư để lại rất nhiều sách thuốc trên núi, ta có chút không yên tâm.”

Lúc này, không đợi Huyện thái gia lên tiếng, Tổ Huệ Dung đã đáp: “Phu nhân cứ yên tâm, bên kia Đốc chủ đã ra lệnh cho cao thủ đại nội trông coi rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.”

Cô nghe Tổ Huệ Dung nói như thế cũng biết Vũ Hóa Điền không định thả cô về. Tại cô xui xẻo, vừa xuống núi đã bị hán bắt tại trận. Cô cười nói: “Thật ra không chỉ vì lo lắng sách thuốc, còn có một đứa bé ở nhà. Ta không thể để một mình nó trên núi, không biết có thể đón nó tới đây được không?”

“Đứa bé?!” Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân đồng thanh kinh ngạc..

Cô bình tĩnh cười nói: “Đúng thế, là con trai, tính cả tuổi mẹ cũng đã sáu tuổi rồi.” Nói tới đây, cô cố ý dừng lại một chút, rồi mới ra vẻ thần bí nói: “Thật ra... Aiz, đứa bé kia mặc dù gọi ta là sư phụ, trên thực tế lại là con trai ta. Chuyện này ta vẫn luôn giấu, ngay cả nó cũng không biết. Người làm mẹ như ta đúng là...” Nói tới đây thì ngừng lại, giả vờ ghen ngào.

Chu phu nhân không hổ là bà nội trợ có thâm niên, phát huy tinh thần buồn đưa lê vô cùng tinh tế. Bà ta ước lượng cô, run giọng hỏi: “Đứa, đứa, đứa bé kia là của... Vũ đại nhân sao?”

Cô giả vờ then thùng khẽ gật đầu, đồng thời trong lòng thầm vui sướng: Cho các người YY, xem đám biến thái các người còn có thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa không. Cái này gọi là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn. Đám người kia sau khi nghe ‘tin tức giả’ cô cố ý lộ ra quả nhiên rất bàng hoàng, ngay cả Tổ Huệ Dung cũng sững sờ. Chu Huyện lệnh mất một lúc lâu mới tiêu hóa hết những gì cô nói. Lão vội phái người lên núi đón bé củ cải, đồng thời trong lòng vẫn luôn thấp thỏm: Mình biết Vũ Hóa Điền có con riêng liệu có bị hán diệt khẩu không? Nghĩ tới đây, lão rùng mình một cái.

Cô vừa tuôn ra tin tức giả, chỉ qua thời gian một bữa cơm đã được truyền tới tai Vũ Hóa Điền đang đi đường. Sau khi mật thám báo cáo hết còn hỏi: “Đốc chủ, có cần thuộc hạ quay lại đón tiểu thiếu chủ hồi kinh không ạ?”

Vũ Hóa Điền nghe xong tức giận đến mức bóp nát một chén trà, một lúc lâu sau mới rít ra một chữ “Cút”. Mã Tiến Lương ở bên vôi vàng ra hiệu cho mật thám lui ra. Lúc này trên mặt Vũ Hóa Điền đã lộ ra sát khí, hán đương nhiên biết cô cố ý nói những lời đó để chọc tức hán, trả thù hán chọc tức cô trước. Vũ Hóa Điền hán sóng to gió lớn nào mà chưa trải qua, chẳng lẽ lại sợ một con nhóc như cô? Không phải chọc tức nhau sao? Vậy thì để xem ai là người thắng cuối cùng. Nghĩ tới đây, hán cười lạnh.

Mã Tiến Lương ở bên thấy thế, thử gọi một tiếng: “Đốc chủ?” Ở trong mắt Mã Tiến Lương, chủ tử hán thật sự càng ngày càng khó hiểu.

Vũ Hóa Điền lạnh lùng nói: “Ta nhìn cô ta đến khi đạt được mục đích, lúc đó ta nhất định sẽ khiến cô ta sống không bằng chết!” Lúc trước hần tình cơ gặp một vị đại sư, nói chuyện phiếm mới biết hóa ra thế gian này còn có một loại bí thuật là “Ngọc hành trùng sinh”. Loại bí thuật này có thể khiến ngọc hành bị tổn thương mọc lại, khiến đàn ông mất khả năng sinh sản hồi phục. Ngay lúc ấy, Vũ Hóa Điền đã có một kế hoạch. Nếu như có lại khả năng sinh con, hần hoàn toàn có thể làm Vạn quý phi mang thai mà Hoàng thượng không hề biết. Nếu là con trai, tương lai hần nâng đỡ nó lên làm thái tử, như vậy giang sơn chẳng phải cũng đổi chủ hay sao. Vì kế hoạch lớn này, có gì mà hần không thể nhìn?

***

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

【Cần gì phải nhiều cao thủ vậy? Tùy tiện tìm một tên đồ tể giết heo tát một phát cũng đủ để cô bay từ tây sang đông rồi.】

Tác phong của Huyện lệnh xưa nay vẫn nhanh như sấm sét, xế chiều hôm đó bé củ cải đã được đưa đến. Đứa bé kia vừa thấy cô liền nhào tới, khiến cô suýt ngã ngựa. Cô cầm tay thẳng bé, nói: “Nào, Tiểu La, mau đi gặp ông ngoại và bà ngoại của con nào.” Nói xong, trong lòng cô cười nhạt, tên thái giám chết tiệt Vũ Hóa Điền kia có lẽ cả đời cũng sẽ không gọi Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân là “Bố mẹ vợ” đâu, vậy thì hãy để “Con trai” trên danh nghĩa thay hần nhận người thân đi!

Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân lúc này đang lên quan sát bé củ cải, đột nhiên nghe cô nói vậy vội vàng thay ánh mắt dò xét thành yêu thương, nhìn đứa bé kia. Cô thấy bé củ cải không phản ứng gì, liền đẩy nó một cái, nói: “Sợ cái gì? Không sao, cứ nghe sư phụ.”

Bé củ cải mặc dù không hiểu, nhưng vẫn rụt rè đi tới, lạnh lợi nói: “Tiểu La ra mắt ông ngoại, bà ngoại.”

“Tốt tốt, đứa bé ngoan.” Huyện lệnh cười không khép được miệng, dù nói thế nào cũng đã trèo lên đầu vị Vũ đại nhân âm hiểm độc ác kia được một lần, có gì không vui chứ.

“Đứa bé này thật ngoan quá. Đến đây, đây là bà ngoại cho cháu, cầm đi.” Huyện lệnh phu nhân cầm một hạt vàng trên bàn đui vào trong túi áo bé củ cải.

Bé củ cải nhìn thì nhận ra đó là vàng thật, lập tức cảm thấy gọi một tiếng “Bà ngoại” này cũng không uổng. Thằng bé cười híp mắt dập đầu cảm ơn Huyện lệnh phu nhân, rồi mới theo cô trở về gian phòng tốt nhất phủ Huyện lệnh vừa dọn ra. Đi tới cửa, cô lại thỉnh tai nghe được Huyện lệnh phu nhân khẽ nói với Huyện lệnh: “Ông khoan hãy nói, ta thấy thằng bé đúng là rất giống vị đại nhân kia! Ông xem mặt mũi...”

Huyện lệnh vội vàng ngắt lời vợ: “Bà điên khùng rồi à? Việc này ta và bà sao có thể tùy tiện nghị luận? Không muốn sống nữa sao?” Nói xong ra hiệu nơi này tai vách mạch rừng.

Nghe tới đây cô mỉm cười đắc ý, kéo bé củ cải bước nhanh rời đi.

Cơm tối cô và bé củ cải ăn trong phòng. Tổ Tuệ Dung vốn nghiêm chỉnh đứng phía sau gấp thức ăn cho cô, nhưng cô cảm thấy như thế mất tự nhiên nên bảo cô ta ra ngoài. Bé củ cải chưa bao giờ thấy nhiều món ngon như thế nên ăn như hổ đói, cơm dính đầy lên mặt. Cô vừa gấp thức ăn cho thằng bé vừa nói: “Ăn từ từ thôi, có ai tranh với con đâu!”

Bé củ cải dùng sức nuốt thức ăn trong miệng, lúng búng nói: “Con chưa bao giờ được ăn ngon như vậy! Ông ngoại và bà ngoại sao tới tận bây giờ mới nhận con? Bọn họ nếu sớm tìm được con thì con cũng không phải chịu khổ nhiều như thế rồi.”

Nghe đến đó, cô không nén được tiếng thở dài, cảm thấy đứa bé này còn nhỏ đã gặp nhiều đau khổ như thế thật sự là rất đáng thương. Bởi vậy cô hiếm khi dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nữa, quá khứ là quá khứ, sau này con sẽ không bao giờ phải chịu khổ nữa.”

Bé củ cải vốn đang và cơm, nghe đến đó bỗng ngừng lại. Thằng bé nhìn cô, nói: “Sư phụ, nếu con nhận ông ngoại và bà ngoại, sau này sẽ không được ở cùng người nữa đúng không?” Cô nghe xong thì sửng sốt, còn chưa kịp trả lời, thằng bé đã nói tiếp: “Sư phụ, vậy con không muốn sống sung sướng nữa đâu, con còn muốn giúp người giặt quần áo, nấu cơm, nấu nước, chúng ta về núi đi? Tiểu La không muốn xa sư phụ.”

Thằng bé nói mấy câu đã khiến mắt cô cay cay. Cô khịt mũi một cái, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống, xoa đầu thằng bé, nói: “Đừng nói linh tinh, nếu không nhờ ta, con tưởng mình sẽ được sống sung sướng sao! Nếu như không nhờ ta thông minh lanh trí, Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân sao có thể để ý tới thằng cháu cóc như con chứ? Con nhớ kỹ, theo sư phụ sẽ không phải chịu khổ!”

Bé củ cải nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới dài giọng “À” một tiếng, thần bí nói: “Hóa ra là như vậy... Con hiểu rồi, thật không hổ danh là sư phụ nha!”

“Biết là tốt rồi!” Cô gõ đầu thằng bé một cái rồi mới nói: “Mau ăn cơm đi.”

Bởi vì trên núi chỉ có một cái giường nên bé củ cải luôn ngủ cùng cô, ở phủ Huyện lệnh đương nhiên cũng thế. Hai người cùng trải qua khoảng thời gian quần áo đưa tận tay, cơm đưa tận miệng khoảng hơn một tháng thì người Vũ Hóa Điền phái đã tới rồi. Cô nhìn những kiện phu đỡ kiện, tất cả đều cao

lớn, đứng thẳng tắp, tay chân cường tráng, đi đường chân không dính bụi, xem ra đều là cao thủ của cao thủ. Cô tắc lưỡi, thầm nghĩ Vũ Hóa Điền quả thật là xem trọng cô, cần gì phải nhiều cao thủ vậy? Tùy tiện tìm một tên đồ tể giết heo tát một phát cũng đủ để cô bay từ tây sang đông rồi.

Bởi vì cô chỉ là phủ Huyện lệnh đưa ra ngoài làm thiếp nên không xứng có nghi thức kết hôn, tùy tiện bị nhét vào trong kiệu khiêng đi luôn. Bé củ cải cũng có một cái nhò tử, không biết tại sao cô lại cảm thấy những cao thủ kia đối xử với bé củ cải kính hơn cô rất nhiều. Đương nhiên, cũng có thể do cô nhầm. Cứ như vậy, cô bị nửa bắt buộc nửa tự nguyện đưa đi khỏi cái trấn nhỏ này. Cô xốc màn kiệu lên, nhìn thôn trấn quen thuộc mà lạ lẫm này lần cuối, khẽ thở dài. Thật ra đối với cô mà nói, dù đi đâu cũng giống nhau, đối với thế giới này cô chỉ là một kẻ ngoại lai mà thôi.

Lần này đi cũng không vội, nhà trọ cũng được sắp xếp từ trước, đến đâu cũng có người tiếp ứng. Trải qua hơn hai tháng, đoàn người mới tới Kinh Thành. Đương nhiên, trong hai tháng này trải qua bao lần ám sát lớn nhỏ cô cũng hoàn toàn không biết, tất cả sát thủ Đông xướng phái tới đều bị người của Vũ Hóa Điền xử lý rồi. Ngay khi tới thị trấn sát Kinh Thành, cô được gặp ‘đại biểu’ Vũ Hóa Điền phái tới. Tam đương đầu [1] Kế Học Dững đầu trọc bóng lưỡng. Người này rất biết xử lý, là người duy nhất không tỏ vẻ kiêu căng với cô. Hắn nhìn thấy cô lập tức cười tủm tỉm tiến lên hành lễ: “Thuộc hạ Kế Học Dững ra mắt phu nhân và tiểu thiếu chủ.”

[1] Đương đầu: là một chức quan trong Đông/Tây xướng, nhiệm vụ chủ yếu là ở bên ngoài trinh sát tìm hiểu điều tra.

Bởi vì lúc trước Tổ Tuệ Dung luôn gọi cô là ‘Phu nhân’ nên hiện giờ cô coi như đã quen với cách xưng hô này, nghe cũng không cảm thấy gì lắm. Cô rất hài lòng với cách nói chuyện của hắn, tỏ vẻ đoan trang, nói: “Ài nha, nghe danh Tam đương đầu đã lâu, mau đứng dậy, mau đứng dậy đi.” Nói xong còn móc từ trong ngực một nén bạc vụn, hết sức ‘đau màng túi’ đưa cho hắn. Tần nương chưa xuất giá như cô chưa tiêu được một xu nào của phu quân tương lai đã phải tự bỏ tiền túi ra rồi.

Kế Học Dững hết sức khinh thường hai lượng bạc của cô, tưởng đây là đuôi ăn xin chắc? Nhưng hắn vẫn hết sức khiêm tốn nói: “Phu nhân khách khí rồi, làm việc cho phu nhân là chức trách của thuộc hạ, sao có thể cầm tiền của phu nhân, người thấy có đúng không?”

“Tam đương đầu nói rất đúng.” Nói xong cô cười tủm tỉm cầm lại bạc.

***

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

【Đại khái là Đương kim Thánh Thượng rảnh rồi, cảm thấy thái giám cưới vợ rất mới lạ, nên cũng nhảy một chân vào góp vui, ban cho mấy thứ may mắn, cũng chúc hai người tân hôn vui vẻ....】

Sau khi kiệu vào kinh, cô bị đưa thẳng đến phủ của Vũ Hóa Điền. Kiệu đi vào từ cửa nhỏ bên hông, cô ngồi trong kiệu không biết gì cả, mãi đến khi tới cửa phòng cô mới có người mời cô xuống kiệu. Xốc màn kiệu lên, cô nhìn khắp xung quanh một lượt, tiểu viện không lớn lắm, trong sân xếp đầy bàn và đồ dùng để phơi thuốc, hiển nhiên là đã được chuẩn bị đầy đủ.

Tổ Tuệ Dung đi tới đỡ cô vào nhà, nói: “Tiểu viện này là chính Đốc chủ chuẩn bị riêng cho phu nhân. Đốc chủ hiện giờ đang trực trong cung, chắc phải tới tối mới có thể trở về.” Cô khẽ gật đầu ý bảo mình đã biết, nhưng trong lòng lại mong hắn vĩnh viễn không trở về. Tổ Tuệ Dung lại kéo Bé củ cải nói: “Ta đưa tiểu thiếu chủ đi xem phòng của người nhé.” Nói xong, dẫn đưa bé kia đi mất.

Cô một mình vào nhà, trong phòng bố trí xa hoa chưa từng thấy. Đốt hương liệu cô không biết tên, mùi rất thơm, nhưng cô xưa nay không thích những thứ mùi hương liệu này, thế nên cô cũng thẳng tay dập tắt luôn. Cô đảo mắt nhìn khắp phòng một vòng, cuối cùng ngừng lại ở cái giường lớn, xốc màn che lên, cô ngồi lên giường, lấy tay vuốt ve đệm lụa sau lưng. Nếu Vũ Hóa Điền vĩnh viễn không trở lại, nơi này chỉ có một mình cô thì thật sung sướng biết bao.

Mặc dù cô hết sức mong chờ Vũ Hóa Điền tới nay được Vạn quý phi giữ lại “Thị tâm”, nhưng hiển nhiên ông trời không nghe được lời cầu xin trong lòng cô, bởi vì buổi tối hán tới, thậm chí còn sớm hơn bình thường một chút. Đi theo Vũ Hóa Điền còn có một tiểu thái giám truyền chỉ, cô còn chưa hiểu gì đã bị Tổ Tuệ Dung đỡ ra ngoài tiếp chỉ rồi.

Nội dung thẳng chức cô nghe cái hiểu cái không, đại khái là Đương kim Thánh Thượng rảnh rồi, cảm thấy thái giám cưới vợ rất mới lạ, nên cũng nhảy một chân vào góp vui, ban cho mấy thứ may mắn, cũng chúc hai người tân hôn vui vẻ.... Hoàng đế ban cho, đại thần sao dám không nhận. Thế là cô thì nhìn đám tiểu thái giám nâng hết rượu đồ quý này đến rượu đồ quý khác đi qua trước mặt cô như đèn kéo quân. Trong chuyện này cũng không thiếu người cơ hội lôi kéo làm quen, tặng không ít dĩa bảo hiem quý.

Khi tám bình phong ‘trăm con’ đi qua trước mặt cô, cô cũng không nhin nổi nữa mà cười lớn. Cô đoán đây là quà của một vị quan trung lương nào đó dùng để châm chọc Vũ Hóa Điền thái giám còn cưới vợ. Tặng hay lắm, tặng hay lắm! Giúp cô xả giận một phen. Cô vẫn chưa cười xong, đã nhận được ánh mắt sắc như dao của Vũ Hóa Điền. Cô sợ tới mức nghẹn lại trong cổ họng, rồi bắt đầu nấc cụt, không sao dừng lại được. Vũ Hóa Điền dùng khúc mắt liếc cô một cái, rồi bình tĩnh linh chỉ tạ ơn.

Chờ những thái giám tuyên chỉ rồi đi, trong phòng chỉ còn lại cô, Vũ Hóa Điền, Tổ Tuệ Dung và Mã Tiến Lương. Cô tham lam nhìn đồng bảo vật trong phòng, nhưng ngại Vũ Hóa Điền còn ở đây nên không dám tới vuốt ve. Trong đồng lễ vật này cô nhìn trúng một đàn heo bằng vàng, sáu con heo nhỏ dần đều, cả đàn đều cười híp mắt, nhìn lên phía trên, đáng vẻ thơ ngây chân thành. Đàn heo được chế tác rất tinh tế. Cô rất muốn chiếm làm của riêng, nhưng lại không dám mở cái miệng.

Trong số quà tặng có một món làm cô bất ngờ, đó là một đôi Như Ý Vạn quý phi tặng. Cô không biết người phụ nữ kia bây giờ cảm thấy thế nào, cũng không biết đây là dùng để uy hiếp cô hay châm chọc Vũ Hóa Điền. Tóm lại cô thấy chuyện này hết sức hoang đường, Vũ Hóa Điền quả thực là đầu bị cửa kẹp mới nghĩ ra vở hài kịch như thế! So với Đốc chủ Tây xưởng lạnh lùng ác độc, vạch ra chiến lược trong phim thật sự là khác xa, làm cho người cực kỳ thất vọng.

“Đều đưa vào kho đi.” Vũ Hóa Điền vừa lau cái nhẫn bảo bối của mình vừa ra lệnh cho Mã Tiến Lương.

Tổ Tuệ Dung vui sướng nói với cô: “Hoàng thượng biết Đốc chủ hôm nay thành thân, đặc biệt ân chuẩn Đốc chủ hôm nay không cần trực. Hiện giờ cũng không còn sớm, phu nhân và Đốc chủ không bằng đi nghỉ đi ạ?”

Tim cô run lên, hận không thể nhào tới bóp chết cô gái có bề ngoài nhu nhược này. Cô nom nớp nhìn Vũ Hóa Điền, chờ phản ứng của hắn. Cô biết hắn thích sạch sẽ, hơn nữa cũng vô cùng khó chịu với cô. Nào ngờ hắn chẳng thèm ngược mắt lên đã “Ừ” một tiếng, cô sợ tới mức hít vào một hơi. Thế này là sao? ! Nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn là thái giám, còn phải xin cô giúp hắn mọc ra cái đó. Cô sợ cái gì?

Thế là cô thông dong tắm rửa thay quần áo dưới sự hầu hạ của Tổ Tuệ Dung. Quý phủ của Vũ Hóa Điền có một phòng tắm dành riêng để tắm rửa, bên trong có một cái bể lớn, bên cạnh có mấy bể nhỏ. Cái to nhất xa hoa nhất là của riêng đại nhân nhà bọn họ, Tổ Tuệ Dung đưa cô sang cái xa hoa thứ hai. Trên thành bể khám một cái đầu rồng bằng vàng ròng, nước ấm từ đầu rồng ồ ồ chảy ra.

Cả gan dám dùng ‘rồng’ chỉ Hoàng đế mới có thể dùng để trang trí, quả thật là đại nghịch bất đạo, bị bắt được là tru di cửu tộc đó! Vừa nghĩ tới chuyện hiện giờ cô cũng nằm trong phạm vi “Cửu tộc” của hắn, cô lập tức khóc không ra nước mắt. Dù có tự nguyện hay không thì hai người hiện giờ đã là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây rồi, thật đáng buồn. Mặc dù trong lòng cô có ngàn vạn con Thào Nê Mã đang chạy qua, nhưng cô vẫn là hết sức hưởng thụ tắm xong. Loại đãi ngộ này không phải ở đâu cũng có, dù là Huyện lệnh gia cũng thì là thùng gỗ to hơn bình thường một tý mà thôi.

Đợi cô trở lại phòng, Vũ Hóa Điền đã sớm ngồi ngay ngắn trên “Giường” của cô rồi. Chỉ mặc quần áo trong, không phải chứ! Không ngờ Đốc chủ Tây xưởng lại chủ động như thế, chỉ là hắn không có cái công năng kia thôi. Vũ Hóa Điền thấy cô cứ đứng đờ ra đó, liền nói: “Thần y còn thất thần làm gì sao? Chữa bệnh không phải cần ‘vọng, văn, vấn, thiết’ sao?”

“Hóa ra là chữa bệnh.” Cô lẩm bẩm, đồng thời trong lòng khê thờ phào.

Ánh mắt như dao của Vũ Hóa Điền lại một lần nữa phóng tới, lạnh lùng nói: “Vay thần y còn muốn làm cái gì nữa sao?”

Cô trả lời một câu hai nghĩa: “Nào có?” Cô muốn làm cái gì, hắn cũng không có linh kiện để mà làm! Vũ Hóa Điền đương nhiên nghe hiểu được ẩn ý trong lời cô nói, mặt đen lại, không nói nữa. Cô nhìn về phía Vũ Hóa Điền, lại nói tiếp: “Đại nhân, làm phiền ngài cởi quần ra, ta giúp ngài nhìn xem.” Cô sợ hắn nghĩ quẩn, dù sao đối với đàn ông mà nói đây không chỉ là bị thương thân thể mà còn là tổn thương tâm hồn. Xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, cô lại an ủi: “Đại nhân, lương y như từ mẫu, ngài không cần lo sau khi nhìn xong ta sẽ có ý nghĩ khinh thường ngài. Sự kính sợ của ta đối với ngài tuyệt đối sẽ không bởi vì nhìn thấy chỗ đó của ngài mà biến mất. Huống hồ... Hôm nay không cởi, sau này cũng phải cởi. Kéo dài như thế đối với ai cũng không tốt, ngài nói xem có đúng không?”

“Ta thấy đầu cô giữ lại cũng không dùng được, chẳng qua chỉ là thứ trang trí vô dụng mà thôi.” Vũ Hóa Điền nhìn cô chằm chằm, thành công dùng ánh mắt lạnh như băng đánh tụt một nửa cột máu của cô.

Cô dùng ‘thứ trang trí’ trên cổ cố gắng suy nghĩ một lát mới chợt hiểu, vỗ tay nói: “Hóa ra là muốn để cho ta cởi, đại nhân sao không nói thẳng ra!”

Vũ Hóa Điền nhàn nhạt liếc nhìn cô, nói: “Thần y có mà giữ cái lưỡi của mình cẩn thận, ta thấy thứ đó có cũng được mà không có cũng được, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

【 Một ‘hoàng hoa đại khuê nữ’ như cô, đời này lần đầu cởi quần đàn ông, còn là quần của một thái giám, còn gì khổ hơn thế. 】

Nghe thế cô lập tức ngậm miệng, rồi mới hít sâu một hơi, quỳ trước mặt hắn hai tay run run cởi quần Vũ Hóa Điền. Một ‘hoàng hoa đại khuê nữ’ như cô, đời này lần đầu cởi quần đàn ông, còn là quần của một thái giám, còn gì khổ hơn thế. Trong lúc ấy Vũ Hóa Điền neho mắt từ trên cao nhìn xuống nhất cử nhất động của cô, vẻ mặt bình tĩnh. Cô không thích tư thế này, điều này làm cho cô có cảm giác mình đang ‘khẩu giao’ cho vị Đốc chủ đại nhân này, động tác kinh điển trên phim không phải cũng như thế này sao?

Cởi quần lộ ra hạ thể Vũ Hóa Điền, cô hít vào một hơi, vết thương vô cùng dữ tợn đáng sợ, nhìn đã cảm thấy rất đau rồi, phải hạ quyết tâm như thế nào mới có thể cắt phần dưới này. Vũ Hóa Điền chỉ bị cắt mất nhục hành, hai ‘viên thịt’ vẫn còn. Trong sách có nói tình huống này thuộc về loại tương đối dễ chữa, nếu mất cả hai viên thịt thì khó hơn rất nhiều, hơn nữa thời gian khôi phục cũng dài hơn. Theo cô biết, thiên ở cở đại bình thường sẽ cắt cả thịt viên lẫn xúc xích, hoặc cắt thịt viên giữ xúc xích. Loại cắt xúc xích giữ thịt viên như hấn đúng là hiếm thấy, nói không chừng còn là được cao nhân chỉ điểm, lợi dụng quan hệ mới có thể giữ lại được.

Thật đáng tiếc, trong lòng cô khóc ròng: Tình huống này đối với bên ta cực kỳ bất lợi!

“Theo ý kiến của thần y thì thế nào?” Vũ Hóa Điền thấy cô mãi mà không nói gì, liền chủ động hỏi.

“Căn cứ vào sách thuốc, tình trạng của đại nhân là loại nhẹ nhất, so với các tình huống khác thì dễ chữa nhất, thời gian cũng ngắn nhất. Theo y thuật thì tình trạng của mỗi người lại khác nhau, có thể từ năm đến mười năm. Nhưng đại nhân là người luyện võ, hấn sẽ bình phục nhanh thôi.” Cô đáp tỉ mỉ. Bởi cô sợ hấn tự đọc ‘Ngọc hành trùng sinh thuật’ rồi so sánh, bởi vậy cô không dám nói dối hấn.

Vũ Hóa Điền nheo mắt lại suy nghĩ một lát, rồi mới hỏi: “Nếu như ta muốn nó trong vòng hai năm mọc lại thì sao?”

“Hai năm? !” Cô kinh ngạc, trong lòng vô cùng bi thương, hấn rõ ràng là không chịu để cho cô đường sống mà. Theo như cô đọc sách thì mười năm cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, hấn vốn luyện võ rèn luyện thường xuyên, có thể khôi phục trong vòng năm năm đã là tốt lắm rồi. Nhưng hiện giờ cô không dám nói không thể, sợ hấn sốt ruột mòi cao minh khác. Một khi cô không còn là người duy nhất có thể giúp hấn, thì sự tồn tại của cô chỉ là dư thừa. Đối với một kẻ vô dụng hơn nữa biết rất nhiều bí mật của hấn, không cần hấn nói cô cũng biết kết cục của mình.

Bởi vậy cô chỉ do dự chốc lát rồi đáp: “Trên sách nói có bốn cách trị liệu, uống thuốc, thoa ngoài da, châm cứu, thuốc tắm, bốn loại này hỗ trợ lẫn nhau. Mỗi ngày uống thuốc hai lần sáng tối; thoa thuốc ngoài da hai canh giờ; mười ngày châm cứu một lần; hàng tối ngâm thuốc tắm nửa canh giờ. Nếu như đại nhân muốn nhanh hồi phục... Hay là chúng ta tăng liều lượng lên nhé? Ví dụ như thuốc tăng gấp đôi, thoa ngoài da bốn canh giờ, châm cứu có thể năm ngày một lần, còn thuốc tắm... Tác dụng chủ yếu là tăng cường tuần hoàn máu, ngâm hai canh giờ là được rồi. Đại nhân nghĩ sao?”

Vũ Hóa Điền nhìn có vẻ do dự, hỏi cô: “Những thuốc này dùng một lúc nhiều như vậy, liệu có gây hại cho cơ thể không?”

Cô không chút nghĩ ngợi đáp: “Thời gian và liều lượng trên sách đều dựa theo thể trạng người bình thường, tăng liều chắc chắn không thể tránh khỏi làm tổn thương thân thể, nhưng không nghiêm trọng đến mức trúng độc, chỉ có điều thời gian quá gấp rút sẽ khiến cơ thể khó chịu. Nhưng đại nhân võ công cái thế, lần trước bắt mạch cho ngài, từ mạch tượng ta thấy thân thể ngài vô cùng tốt, chắc hấn sẽ không có vấn đề gì.” Đương nhiên, nếu có vấn đề thì càng tốt. Tốt nhất là chết quách đi, đỡ để sau này hấn lại giết cô diệt khẩu.

Vũ Hóa Điền vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ. Trong lúc đó, cô hết sức chân chó giúp hấn mặc quần, đỡ vết thương xấu xí này làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố. Cô cảm thấy đây là một khởi đầu vô cùng không tốt, lần đầu tiên nhìn thấy cái đó của đàn ông lại không “Oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang, to như cánh tay trẻ con” như trong tiểu thuyết miêu tả... mà là... Cô không nhớ lại hình dáng thứ đó nữa, cô cảm thấy ‘tính phúc’ của cô trong tương lai chắc sẽ bị ám ảnh tâm lý rất lớn, tốt nhất nên bắt hấn trả phí tổn thất tinh thần.

Qua một lúc lâu, Vũ Hóa Điền mới mở mắt, nói: “Cứ làm theo lời thần y đi.”

Cô vui vẻ ra mặt “Vâng” một tiếng rồi mới ngược mắt trông mong hấn cút nhanh lên, để cho cô đi ngủ. Cô ngồi kiệu xóc nảy cả đoạn đường dài, đến tận lúc này còn chưa được nghỉ ngơi. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói có chút vội vàng của Tổ Tuệ Dung: “Tiểu thiếu chủ, bây giờ ngài thật sự không thể vào. Mau trở về với nô tỳ, nô tỳ ngủ cùng ngài được không?”

Sau đó cô nghe thấy bé củ cải nói: “Không được, ta không muốn cô, ta chỉ muốn sư phụ. Trước kia đều là ta ngủ cùng sư phụ, ở nhà ông ngoại cũng vậy, tại sao bây giờ lại không được?” Thăng bé vừa dứt lời cô thấy cánh cửa lay lay, rồi lại lập tức bất động. “À, cô đừng kéo ta! Sư phụ! Sư phụ cứu con!”

Tổ Tuệ Dung trấn an: “Tiểu thiếu chủ, ngài nhỏ giọng một chút, phu nhân... Giờ sợ là đã ngủ rồi, ngài về cùng nô tỳ đi. Bây giờ không giống trước kia, phu nhân đã thành thân với Đốc chủ rồi, sau này phải ngủ cùng Đốc chủ.”

“Đốc chủ kia là ai? Bằng cái gì lại ngủ cùng sư phụ? Hấn tới sau, sao lại cướp vị trí của ta? Hấn có giặt quần áo, nấu cơm, nấu nước cho sư phụ không? Bằng cái gì chiếm vị trí của ta? Mới tới thì phải làm từ dưới lên trên, sư phụ nói thế.” Bé củ cải nhất quyết không chịu thua. Cô nghe cuộc nói chuyện ngoài, chỉ cảm thấy gân ở thái dương giật “Thình thịch”, trực giác nói cho cô biết tối hôm nay sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Đúng lúc này Vũ Hóa Điền chợt lên tiếng: “Tuệ Dung, cho thăng bé vào.” Giọng Vũ Hóa Điền rất bình thản, nghe không ra vui giận.

“Đại nhân, Tiểu La vẫn còn là trẻ con, ngài đừng chấp nhặt với nó.” Cô vội vàng nói, có chút không yên tâm nhìn hấn, sợ bé củ cải vào hấn đột nhiên phát cuồng, bóp chết thăng bé.

“Đúng vậy, trẻ con thì biết cái gì? Đương nhiên đều là do người lớn dạy.” Nói xong, hấn dùng đôi mắt phượng mắt hòn kia liếc cô một cái. Cô hèn lia khỏi xác, phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ào ào.

Ngoài cửa tổ Tuệ Dung “Dạ” một tiếng, rồi mới mở cửa để bé củ cải vào, sau đó còn cẩn thận đóng kỹ cửa lại. Sau khi Bé củ cải nhìn thấy Vũ Hóa Điền lập tức nhận ra hấn, thăng bé đầu tiên là sùng sốt, rồi mới ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu: “Tiểu La ra mắt đại nhân.”

“Ừ, đứng lên đi.” Vũ Hóa Điền chậm rãi nói: “Hai tháng không thấy, dường như lại cao một chút rồi.” Tiểu La sau khi đứng lên, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào giữa hai chân Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền hắng giọng, rồi lại lờm cò.

Cô vội vã quát lớn: “Tiểu La! Con nhìn cái gì đấy? !”

Tiểu La sợ hết hồn, cúi đầu nói: “Đại nhân, ngài lại tới tìm sư phụ chữa chim nhỏ sao? Không thể đi tè rất khó chịu đúng không?”

***

p.s: Thôi xong, xác cmn định rồi =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nghe xong lời bé củ cái nói hai chân cô mềm nhũn, rất không có chí khí quỳ rạp xuống, yếu ớt nói: “Đại nhân tha mạng...” Bé củ cái không hiểu, nhưng thấy sợ đến mức ấy cũng vội quỳ xuống.

“Không còn sớm nữa, người mau đi ngủ đi. Tuệ Dung, dẫn thằng bé đi ngủ. Cũng đã lớn rồi, sau này ngủ một mình, hiểu chưa?” Mặt Vũ Hóa Điền vô cảm, nhưng cô cảm nhận được sát khí từ giọng điệu của hắn. Tô Tuệ Dung vào dẫn bé củ cái đi, cô cũng cun cút định đi theo, ai ngờ Vũ Hóa Điền lại nói: “Thần y dừng bước.”

Chân cô khựng lại, suýt khóc, cô không muốn ở lại một mình đối mặt với cái máy lạnh này! Rõ ràng là bé củ cái nói linh tinh, mắc mớ gì tới cô? Mặc dù cực kỳ không muốn, nhưng cô vẫn dừng lại, quay người nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói: “Đại nhân còn gì sai bảo? Thuốc còn phải chờ chuẩn bị xong mới dùng được, giờ cũng không còn sớm nữa, hay là đại nhân đi ngủ trước đi?”

Vũ Hóa Điền đứng dậy, thần nhiên nói: “Giường của thần y ở đây còn muốn đi đâu nữa? Không phải ta đã nói rồi sao, đứa bé kia cũng không còn nhỏ nữa, nên ngủ một mình rồi.”

“Phải, phải, phải.” Dưới ánh mắt của Vũ Hóa Điền cô cứng ngắc lê bước lên giường. Thật ra cô cũng không lo, hần mắt ‘gậy nhỏ’ rồi, có thể làm gì được cô? Mặc dù không lo lắng, nhưng cảm giác này vẫn rất quái dị. Cô nhìn Vũ Hóa Điền bên giá treo quần áo, cô cho rằng hắn mặc quần áo chuẩn bị đi, nào biết hắn chỉ cầm quần áo lên, lấy ra một đôi găng tay tơ vàng, rồi lại cầm một chiếc khăn lụa màu trắng quần lên găng tay bên phải.

Cô khó hiểu nhìn hắn đến gần, chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, cơ thể cô chợt lạnh, quần áo cô biến thành một đồng vải vụn bay tứ tung. Cô giật mình trợn trừng mắt, quên cả hét lên. Vũ Hóa Điền cách găng tay túm lấy cổ chân cô, muốn tách hai chân cô ra. Cô nhận ra tình huống không ổn, lập tức liều mạng phản kháng, nhưng sức hắn rất lớn, dù cô cố gắng thế nào, hai chân vẫn bị hắn dễ dàng tách ra. Hắn nheo mắt, vẻ mặt vô cảm đâm ngón tay quần khăn lụa vào chỗ kín của cô.

“Đau quá! Dừng lại!” Đau đớn không tưởng tượng nổi do bị xé rách không chút thương tiếc, nhưng ngón tay hắn vẫn vô tình quấy đảo trong cơ thể cô. Nước mắt lạnh lẽo chảy xuống theo gò má, giây phút này sự chua xót trong lòng cô đã không thể diễn tả bằng lời. Đã không biết bao nhiêu lần cô từng tưởng tượng mình sẽ trao lần đầu tiên như thế nào, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới chuyện bị một gã thái giám cướp đi trinh tiết.

Bụng dưới của cô giống như bị xé nát, sau khi Vũ Hóa Điền rút tay ra bụng vẫn co giật đau đớn. Sau khi hắn buông cô ra, cô lập tức co người lại, không ngừng nức nở. Vũ Hóa Điền gỡ chiếc khăn dính máu ra, rồi mới bắt đầu mặc quần áo. Mặc chỉnh tề xong, hắn nhét khăn lụa vào trong tay áo, lạnh lùng nói: “Đã biết sai ở đâu chưa?”

Vì mạng sống, cpp theo bản năng muốn trả lời “Biết rồi.”, nhưng mở miệng lại không phát ra được thành tiếng, chỉ càng nức nở to hơn. Vũ Hóa Điền dường như cũng không thèm để ý tới câu trả lời của cô, nói tiếp: “Đừng tưởng rằng chút chiêu trò của cô ta không biết, không giữ mồm giữ miệng thì đến lúc bị cắt lưỡi sẽ còn đau hơn bây giờ nhiều.” Nói xong, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, cô không chịu nổi bắt đầu bật khóc. Mặc dù một thân một mình đột nhiên tới thế giới xa lạ này, nhưng cô chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ. Sự sợ hãi của cô đối với Vũ Hóa Điền từ cảm thụ trên phim biến thành thực tế. Cô kéo chăn trùm kín người, nhưng vẫn không thấy ấm chút nào. Cô khóc rất lâu, đến khi nước mắt không chảy ra được nữa.

Cô mờ mịt nhìn trên đỉnh màn trên đầu, trong lòng đột nhiên dâng trào một suy nghĩ. Giết hắn! Cô đến để chữa bệnh cho hắn, trong khoảng thời gian tới, chỉ cần tạm thời loại bỏ được sự cảnh giác của hắn, không lo không có cơ hội bỏ thuốc! Nghĩ tới đây, người không sợ nữa, vén chăn lên xuống giường, lấy từ trong bọc đồ của mình ra quyển “Ngọc hành trùng sinh bí thuật”, bao gồm cả mấy trang cuối bị cô xé. Cô cầm chậu đồng rửa mặt trên giá, ném sách vào, dùng nền nhóm mấy trang, chờ giấy bốc cháy thì ném thẳng vào giữa chậu đồng.

Cô cười lạnh nhìn ngọn lửa từng chút từng chút nuốt hết hi vọng của Vũ Hóa Điền. Nội dung bí thuật cô đã sớm thuộc lòng, ở nhà Huyện lệnh cũng đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần. Nếu sau này hắn còn dám làm bất cứ chuyện gì tổn thương cô thì hắn cũng đừng mơ mọc lại nữa! Khi cả quyển sách đã cháy sạch, lửa trong chậu cũng tắt dần. Nhìn đám tro tàn, tâm trạng cô mới khá hơn một chút, nhưng mà kẻ tiếp cô sẽ phải đối mặt với khiêu

chiến lớn hơn nữa, cô nhất định phải trực diện đón nhận cơn giận của Vũ Hóa Điền. Nghĩ tới đây, không biết tại sao cô lại sinh ra một tia khoái cảm

Ngày hôm sau cô vẫn ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, hai mắt sưng như hai quả đào. Tổ Tuệ Dung nghe được tiếng cô rời giường lập tức bưng nước rửa mặt đi vào. Cô ta lập tức nhìn thấy được tro tàn trong chậu đồng, hoảng sợ nói: “Đây là cái gì vậy? Phụ nhân đốt gì sao?”

Cô hừ lạnh một tiếng, không nói gì, tự mình nhận lấy nước rửa mặt trong tay cô ta. Tổ Tuệ Dung nhìn cô, cũng không nói gì, hầu hạ cô rửa mặt xong thì bưng nước bồn và chậu tro rời đi. Không cần nghĩ cô cũng biết chắc là cầm đi báo cáo chuyện này với Đốc chủ của cô ta, cô không sợ, dù sao cô cũng đã từng chết một lần, có gì phải sợ?

Tổ Tuệ Dung đi không bao lâu, cấp dưới của Vũ Hóa Điền là Đàm Lỗ Tử liền tới gặp cô. Hắn nghiêm chỉnh hành lễ, rồi mới đưa lên một cái chìa khóa cho cô, nói: “Sách thuốc của phụ nhân Đốc chủ đã sai người đưa tới, đặt trong phòng kho. Phụ nhân cứ yên tâm, trong quý phủ cao thủ nhiều như mây, những sách thuốc kia để trong phủ chắc chắn sẽ an toàn nhiều so với để trong núi. Đốc chủ nói, những sách thuốc kia là đồ cưới của phụ nhân, ngoại trừ người không ai được động vào. Bởi thế chúng thuộc hạ đã dọn ra riêng một phòng để cất sách, hai chiếc chìa khóa đều ở đây, xin người giữ kỹ.”

Cô nhận lấy chìa khóa, nhìn chiếc chìa khóa nhỏ là có thể đoán được ổ khóa không lớn. Bọn họ đều là cao thủ, lên trời xuống đất không gì không làm được, nếu thật sự muốn đi vào thì một ổ khóa có là gì. Mặc dù trong lòng khinh bỉ, nhưng cô vẫn là nói: “Cảm ơn.”

“Ty chức đưa phụ nhân đi làm quen tình hình trong phủ nhé?” Đàm Lỗ Tử nói xong đưa tay ra mời, kiểu này có vẻ không phải đang trưng cầu ý kiến của cô rồi. Thế là cô đành phải đứng dậy theo hắn ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Theo Đàm Lỗ Tử tới phòng sách thuốc, hắn bắt buộc muốn cô đi vào xem. Thật ra cô không có hứng kiểm tra những thứ này, nếu như Vũ Hóa Điền thật sự muốn lấy, cho dù cô giấu cũng vô dụng, nếu như hắn không muốn, thì dù không khóa cũng không ai dám động vào. Nhưng Đàm Lỗ Tử quá cứng đầu, cô đành lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào. Đàm Lỗ Tử không vào theo mà đứng ngoài cửa nói: “Phụ nhân thấy thế nào? Đây là Đốc chủ sai người chuẩn bị đó.”

Trong phòng không đồ đạc thừa thãi, chỉ có từng dãy giá sách, trên giá đặt chính tề sách thuốc thần y để lại cho cô. Nhìn qua có vẻ đều đã được phân loại sắp xếp. Chữ trước kia chúng nó vốn bị vứt chổng chát lộn xộn trong mặt thất. Người cổ đại thông thường rất cổ hủ trong mấy thứ truyền thừa này, về cơ bản ngoại trừ người trong nhà hoặc đệ tử thân truyền ra thì nhất định không được phép cho người khác xem. Có lẽ là vì nguyên nhân đó mà Đàm Lỗ Tử mới vội vã đưa cô đến xem, để chứng minh Đốc chủ của bọn họ quan tâm cô đến nhường nào, hơn nữa còn vô cùng tôn trọng truyền thừa sư môn của cô, không ích kỷ chiếm đoạt số sách thuốc này. Theo như cô thấy, y học chỉ khi được truyền bá mới thực sự là cứu người giúp đời, cất làm của riêng như thế này sẽ làm mai một tinh túy y học. Có lẽ đây chính là lý do tại sao rất nhiều y thuật cổ đại đều đã thất truyền. Cô thần nhiên nhún vai, ra khỏi phòng, qua loa nói với Đàm Lỗ Tử: “Ừ, rất tốt.”

Đàm Lỗ Tử cũng nhìn ra cô không có hứng thú, thế là lại đưa cô tới phòng cất trữ thuốc trong quý phủ. Căn phòng giống hệt như tiệm thuốc, trên chiếc không lồ chỉ chít ngắn kéo nhỏ. Đây là Vũ Hóa Điền đặc biệt chuẩn bị suốt hai tháng qua, cô nhìn lướt qua một vòng, các vị thuốc đều có.

Trong phòng thuốc còn có một gian phòng kín, chứa rất nhiều thuốc quý hiếm, có vài vị thuốc ngay cả cô cũng chưa thấy bao giờ. Đàm Lỗ Tử nói: “Thuốc trong phủ rất nhiều, Đốc chủ đã dặn, thuốc nơi này phụ nhân có thể sử dụng tùy ý, không cần thông báo. Nếu loại nào không có, phụ nhân chỉ cần báo cho ta một tiếng là được.”

Sau đó Đàm Lỗ Tử liền đưa cô về phòng, nói là làm quen với quý phủ thật ra thì chỉ đi tới phòng sách và phòng thuốc mà thôi. Mục đích không cần nói cô cũng phải biết. Trở lại sân của mình, cô lập tức cầm mấy cái giỏ nhỏ mang theo Tổ Tuệ Dung đi lấy thuốc.

Các vị thuốc cần để điều chế thuốc bôi ngoài da và thuốc tắm trong sách thuốc nói ở đây đều có đủ, chỉ có thuốc viên là khá khó điều chế. Có mấy loại thuốc hiếm quý phủ Vũ Hóa Điền không có. Thế là cô sai Tổ Tuệ Dung ghi lại giao cho Đàm Lỗ Tử, rồi mang số thuốc còn lại về phòng.

Về phòng, cô bắt đầu phối thuốc, nghiền thuốc theo sách. Thời gian trôi qua rất nhanh, nhaoáng một cái đã tới giờ ăn cơm tối. Trong lúc cô điều chế thuốc, củ cải nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên xem ‘Bản Thảo Cương Mục’. Trước kia ở trên núi thẳm bé phải làm rất nhiều việc nhà, hiện giờ được rảnh rang, nó vui sướng hơn bất kỳ ai khác.

Vũ Hóa Điền trực trong cung, thế nên cô ăn cơm cùng với bé củ cải trong phòng. Lúc ăn cơm cô dặn đi dặn lại bé củ cải: “Con nghe đây, sau này dù sư phụ nói với con cái gì, con tuyệt đối không được nói lại với vị đại nhân không có chim nhỏ kia, hiểu chưa?”

Thấy bé củ cải không hiểu lắc đầu, cô chán nản, nói: “Hắn là đại ma đầu giết người không chớp mắt, nếu con nói linh tinh, hắn sẽ cắt lưỡi con đấy! Ít nói ít sai, hiểu chưa?”

Bé củ cái nghe cô nói như thế, hoảng sợ gật đầu lia lịa. Thấy thế, cô hài lòng xoa đầu thẳng bé tỏ vẻ khen ngợi.

Tối nay Vũ Hóa Điền ở lại cung, không về phủ. Cô dám chắc đêm hán phải ở lại để an ủi Vạn quý phi của hần, dù sao hần đột nhiên đưa một người thiếp về nhà, bên kia nhất định sẽ nổi bão. Thế là cô cùng bé củ cái ngủ sớm, ngủ ngon cả đêm.

Ngày hôm sau cô tiếp tục loay hoay với đồng thuốc, những ngày sau vô cùng tự do. Nếu cứ như thế mãi thì cũng chưa hẳn là không tốt. Nhưng mà tiếc vui chóng tàn, tối hôm đó Tổ Tuệ Dung nói cho cô biết Vũ Hóa Điền hồi phủ. Chẳng bao lâu sau, Mã Tiến Lương tới nói Vũ Hóa Điền mời cô đến nhà giữa.

Đi đến nhà giữa, đã thấy Vũ Hóa Điền về mặt u ám ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh đặt chiếc chậu đồng mang từ phòng cô hôm trước. Cô ngoan ngoãn đi tới quỳ xuống trước mặt hần, chờ hần xử lý.

“Thần y cũng thật can đảm” Vũ Hóa Điền lập lời nói.

“Không dám không dám, ta vẫn tiếc cái lưỡi này lắm, hai ngày qua đều rất ngoan ngoãn.” Cô khiêm tốn nói.

“Vậy cô nói xem, đây là cái gì?” Vũ Hóa Điền nói xong khẽ phát tay, chậu đồng liền bị hần đánh rơi xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai. Tro tàn trong chậu bay tung tóe khắp nơi.

Cô bình tĩnh nói ra lí do chống chế đã chuẩn bị sẵn từ trước: “Đại nhân bớt giận, sách dù sao cũng là vật chết, tiểu nhân sợ bị kè có mưu đồ trộm mất, bất lợi cho đại nhân. Nhưng ngài yên tâm, nội dung trong sách tiểu nhân đã khắc vào trong đầu, thuộc lâu lâu từ lâu rồi. Dù ta có quên cha mẹ mình là ai, cũng sẽ không quên nội dung trong sách đâu.”

Vũ Hóa Điền nhìn cô chằm chằm một lúc lâu không nói gì. Cô quý đến đau đầu gối hần vẫn không có bất cứ động tĩnh nào. Hần cứ như thế còn khiến trong lòng cô bất an hơn. Dù loại suy đoán kinh khủng lần lượt hiện lên trong đầu cô. Lúc này cô mới bắt đầu hối hận không nên vì một phút bồng bột mà đốt quyển sách kia, đây chẳng phải là lấy mạng ra đùa sao! Nhưng cô lập tức lại, nếu hần muốn làm gì cô, cô có thể giả vờ đồng ý viết lại quyển sách kia rồi sửa đi đôi chút. Nếu hần muốn thay người, thì khiến hần cả đời không mọc được JJ.

Vũ Hóa Điền cảm chén trà trên bàn lên, thổi bọt trà, chậm rãi thưởng thức, giống như cô không tồn tại. Một lúc sau, khi cô sắp không quỳ nổi, bắt đầu dịch chuyển trọng tâm để giảm bớt đau đớn trên đầu gối, Vũ Hóa Điền mới nói: “Vậy ý của thần y là ta nên cảm ơn cô sao?”

“Không dám, không dám! San sẽ ưu tiên cho đại nhân là việc nên làm. Ngài chỉ cần không giết ta, ta đã thấy đủ rồi.” Cô nịnh nọt: “Đại nhân nếu không yên lòng, ta có thể viết lại quyển sách kia. Nhưng giấy trắng mực đen... Nếu là ta, ta sẽ cảm thấy có chút không yên tâm đấy.”

Vũ Hóa Điền rũ mắt, khẽ hỏi: “Đầu gối... Đau không?”

Cô yếu ớt đáp: “Không dám đau...”

“Hừ.” Chỉ nghe hần hừ nhẹ một tiếng, rồi mới liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Thần y tốt nhất hãy nhớ cho rõ ràng nội dung sách thuốc, nếu có nửa chữ nhầm lẫn, ta sẽ khoét xương đầu gối của cô. Hiểu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Không hiểu được không.” Cô lầu bầu, không lớn, nhưng lại bị Vũ Hóa Điền nghe được.

Vũ Hóa Điền sờ chiếc nhẫn trên tay, hờ hững nói: “Chắc hần thần y đã nghe rõ rồi, ta cũng bận rộn cả một ngày, không quấy rầy thần y nghỉ ngơi nữa.” Nói xong, hần phát tay áo, ra hiệu cho cô lui xuống.

Cô liếc nhìn Tổ Tuệ Dung, ý để cô ta đỡ cô. Tổ Tuệ Dung là ai chứ. Sở trường chính là nhìn sắc mặt chủ nhân để làm việc. Cô ta lập tức đi tới nâng cô dậy, đầu gối cô bây giờ đã không còn sức, vừa mới đứng dậy lập tức khụy xuống. Tổ Tuệ Dung vốc người nhỏ nhắn, sức lực lại không nhỏ, cô ta đỡ cô từng bước từng bước lết về phòng.

Về đến phòng, cô lập tức thoa thảo dược lên đầu gối sưng đỏ của mình. Cô vô cùng thương tiếc nhìn đầu gối, thầm nghĩ nếu cứ ba ngày năm bữa lại phạt quỳ thế này thì chẳng mấy chốc mà hai cái chân này sẽ tiêu từng mất! Đang nghĩ, lại thấy Tổ Tuệ Dung đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt cô, nói: “Nô tỳ thật sự không biết bồn tro ấy quan trọng như vậy, nếu nô tỳ không đưa bồn tro này cho Mã đại nhân xem, phu nhân cũng sẽ không vô duyên vô cớ chịu khổ. Nô tỳ đáng chết, xin phu nhân trách phạt.”

Nghe xong, cô đột nhiên thấy ghét cô gái đang quỳ trước mặt này. Tại sao cô ta giao cho Mã Tiến Lương trong lòng cô thừa biết, mọi người bây giờ

cũng chỉ giả vờ hồ đồ mà thôi, có gì phải nói những lời này? Mặc dù trong lòng không vui, nhưng cô cũng không thể hiện ra, chỉ đành ra vẻ hào phóng nói: “Ta cũng biết cô khó xử, thôi, không phải lỗi của cô. Đứng lên giúp ta xoa bóp chân đi.” Chuyện này cứ thế bị mấy câu của cô qua loa cho xong.

Ngày hôm sau, cô ở trong sân sắp xếp lại thảo dược như mọi ngày, lại thấy Tổ Tuệ Dung đưa một ông lão tới. Ông lão kia mặc quan phục, theo lý thuyết đây là người ngoài, sao có thể đưa vào nội viện? Tổ Tuệ Dung nói: “Phu nhân, vị này chính là Thôi đại nhân Thôi Sơn của Thái Y Viện.”

Ông lão kia hành lễ với cô, nói: “Hạ quan Thôi Sơn, ra mắt Vũ phu nhân. Hạ quan phụng lệnh Vũ đại nhân đến hỗ trợ phu nhân giúp Vũ đại nhân chữa bệnh. Nếu như phu nhân có chuyện gì cứ việc nói với hạ quan. Nhưng đại nhân đã dặn dò, thuốc cho ngài ấy dùng nhất định phải để hạ quan kiểm tra trước. Phu nhân cũng không cần để trong lòng, Vũ đại nhân là sợ phu nhân còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, dù sao có vài loại thuốc trời sinh tính tương khắc, không thể dùng cùng nhau.”

Cô kinh ngạc, ngày hôm qua Vũ Hóa Điền mới nổi giận với cô, hôm nay đã phái người tới rồi. Nếu như tất cả thuốc đều cho lão ta xem một lần, lão nhớ phương thuốc thì còn cần cô để làm gì? Cô nhìn chăm chăm vào ông lão tóc râu bạc, trong lòng cực kỳ không vui. Cô không thể thắng thùng từ chối Vũ Hóa Điền, càng không thể ‘nuôi hổ gây họa’. Trong vài phút ngắn ngủi cô nhanh chóng nghĩ cách giải quyết, cuối cùng chậm rãi nói: “Thôi đại nhân, chắc hẳn ngài cũng biết, phạm là những môn phái lâu đời đều không bao giờ truyền y thuật cho người ngoài. Biết bao nhiêu lang trung từ đời này sang đời khác bảo vệ một phương thuốc? Nếu phương thuốc bị mất, người đó cũng không còn mặt mũi nào gặp lại liệt tổ liệt tông của mình nữa. Ta chính là đệ tử thân truyền của Trương thần y, nếu hôm nay ta truyền phương thuốc sư phụ để lại cho người khác, đó chính là thẹn với sư phụ đã khuất của ta, sư phụ trên trời có linh cũng không thể nhắm mắt. Ngài nói xem ta nói có sai không?”

Thôi đại nhân nâng tay áo lên lau mồ hôi vô hình trên trán, nói: “Phu nhân nói đúng, nhưng...”

“Ngài nghe ta nói hết đã.” Cô giơ tay ngăn ý bảo nghe cô nói: “Ta cũng biết ngài khó xử, ta cũng không cố ý làm khó ngài, hay là thế này, ngài làm đồ đệ của ta nhé? Mặc dù ta đã có một đồ đệ, nhưng đứa bé kia mới năm sáu tuổi, không tính.”

Thôi đại nhân vừa nghe cô nói muốn ông ta bái một con nhóc như cô làm thầy, mặt lập sa sầm, nói: “Hạ quan kế nghiệp Lý đại nhân – tiền chủ quản của Thái Y Viện, hôm nay sao có thể bái người khác làm thầy?”

“Nói cũng phải.” Cô sờ cái cằm tròn bóng, lại nói: “Hay là thế này, đại nhân nhận ta làm mẹ nuôi đi? Nói ra thì cũng coi như người một nhà, cho ngài biết phương thuốc cũng không tính là truyền ra bên ngoài.”

Thôi đại nhân nghe thế, tức giận quát một tiếng: “Vớ vẩn!” Rồi phẩy tay áo bỏ đi. Cô khinh thường híp mắt nhìn ông ta đi xa, cuối cùng ‘Hừ’ một tiếng khinh bỉ. Hừ xong cô mới đột nhiên phát hiện biểu cảm này rất giống Vũ Hóa Điền, vội vàng lấy tay vỗ vỗ mặt.

Cô vui vẻ cả ngày hôm đó vì đã khiến nội gian của Vũ Hóa Điền tức giận bỏ đi. Cô không quan tâm ông ta nói gì với Vũ Hóa Điền, dù sao cũng không phải là cô cho ông ta ở lại, mà là tự ông ta không muốn ở đây nữa. Vũ Hóa Điền dù muốn hành hạ cô, cũng không thể trút giận lên cô được, không phải sao?

Đêm đó Vũ Hóa Điền không về nhà, gấp lại hẳn đã là hai ngày sau rồi. Vẫn là Mã Tiến Lương mời cô tới nhà giữa gặp Vũ Hóa Điền, cô đương nhiên biết là bởi vì chuyện đuổi Thôi Sơn, nhón nhờ đi theo Mã Tiến Lương, có chút đắc ý không sợ chết.

Đi đến nhà giữa, chỉ thấy Vũ Hóa Điền vẫn ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh là một thanh niên, khoảng hơn hai mươi, mặc trường sam bình thường màu xanh. Người thanh niên này dáng vẻ không tệ, có điều mặt mũi đầy vẻ nịnh bợ, nụ cười lấy lòng khiến người ta khó chịu.

Cô đi vào giữa phòng liền dừng bước, đang do dự có nên quỳ xuống để nghe Vũ Hóa Điền trách phạt hay không lại thấy Vũ Hóa Điền dùng tay chỉ chỗ bên cạnh, nói: “Ngồi.” Cô ngồi xuống, trong lòng có chút không hiểu hôm nay hẳn sẽ diễn trò gì.

Chỉ thấy Vũ Hóa Điền nói với người tuổi trẻ kia: “Thất Lang, còn không tới bái kiến mẹ con?”

Người thanh niên kia lập tức đi đến trước mặt cô, quỳ xuống, đập đầu một cái, nói: “Con trai ra mắt cha mẹ nuôi.” Mã Tiến Lương bưng trà cho hắn, hắn liền kính trà cho hai người.

Vũ Hóa Điền nhận lấy trà thông dong uống, nói: “Ừ, rất tốt.” Rồi mới nhìn cô chăm chăm, ra hiệu cô nên thức thòi một chút.

Cô máy móc uống một ngụm, mãi mới thốt ra được một chữ: “Ngoan.”

Chàng trai kia nghe vậy khoe miệng có chút giât giât, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường, ngoan ngoãn quỳ cung kính chờ Vũ Hóa Điền nói.

Vũ Hóa Điền nói với cô: “Đây là con nuôi của ta, họ Liễu, đứng hàng thứ bảy. Sau này đổi tên thành Vũ Trung Liễu, cô gọi hắn Thất Lang là được rồi. Phụ thân hắn cũng là lang trung, nhưng gia cảnh sa sút, rơi vào đường cùng mới đưa con trai đến làm con thừa tự của ta. Thất Lang, sau này theo mẹ con chăm chỉ học tập y thuật. Học giỏi, vị trí tổng quản Thái Y Viện vì phụ đương nhiên sẽ tính toán thay con.”

“Con cần tuân phụ thân dạy bảo.” Thất Lang vui vẻ đập đầu bái lạy Vũ Hóa Điền, không hề khó chịu khi phải gọi một người xấp xỉ tuổi mình là phụ thân.

Cô kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng bội phục Vũ Hóa Điền. Không hổ là boss cuối, chuyện gì cũng có thể làm ra được! Trong thời gian ngắn, hẳn tìm cha mẹ cho cô, hôm nay ngay cả con trai cũng có sẵn rồi! Cộng thêm ông chồng chính là hắn... Không biết sau này còn có thể tìm tới cái gì cho cô nữa? Hắn đang chơi trò gia đình hạnh phúc sao?

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt: “Coi như người lợi hại”.

Khóe miệng Vũ Hóa Điền hơi nhếch lên, tặng lại cô nụ cười “Đầu với ta? Cô còn non lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

【Thần y cho rằng ta đón cô đến đây là để hưởng thụ sao? Nếu như không cần cô trông chừng, thì ta giữ cô lại có tác dụng gì?】

Sau khi nhận con, cô liền mang theo đứa con trai mới ra lò về tiểu viện của mình. Cô thoải mái phối thuốc ngay trước mặt hắn, cũng nói: “Bên này là thuốc tắm của đại nhân nhà các người, trong tay ta là thuốc thoa ngoài da. Ta phối ngay tại đây, người đứng ở bên cạnh nhìn. Người mở to hai mắt ra nhìn cho rõ ràng, có cái gì không đúng thì nói luôn. Chứ chờ đến lúc cha người dùng xảy ra vấn đề, người xem tội sẽ tính lên đầu ta hay đầu người?”

Thất Lang lau mồ hôi lạnh trên trán, có chút ngượng ngùng nói: “Mẫu thân nói đùa, thuốc mẫu thân tự tay điều chế đương nhiên là không có vấn đề.”

“Không có vấn đề thì người còn ở lại đây làm gì?” Cô lườm hắn, giọng điệu khó chịu.

“Ha ha.” Hắn cười khan hai tiếng nói tiếp: “Phụ thân là hi vọng con theo mẫu thân học thêm chút y thuật, tương lai kế thừa y bát của mẫu thân.”

[Chú thích: Y bát: nôm na là chỉ chung tư tưởng, học thuật kỹ năng truyền lại cho đời sau.]

Cô nghe vậy nổi da gà, rung mình một cái, nói: “Có cái rắm ý! Mẹ nó, ta năm nay mới 16, kế thừa y bát của ta? Còn phải xem xem người có thể sống đến ngày đó không!” Cô dám chắc hắn không dám cãi mình, có cái gì uất ức đều phải nhịn, thế là trút hết tức giận của Vũ Hóa Điền lên đầu đứa con trai xui xẻo này, hơn nữa còn nói dối tuổi.

Thất Lang liếc cô một cái, hiển nhiên là cảm thấy cô không quá giống một cô nương 16 tuổi, có điều hắn vẫn hòa nhã nói: “Dạ dạ dạ, đều là tại con lỡ lời.”

Thất Lang nhìn qua có vẻ rất cam chịu, cô nói gì cũng ngoan ngoãn nghe, hơn nữa cho dù không phải lỗi của hắn, hắn cũng ra sức xin lỗi. Bởi vì ‘đưa tay không đánh người cười’, cô cũng không có ý bắt chẹt hắn nữa. Hơn nữa ai cũng có chỗ khó xử của mình, thế nên cô cũng không nói nữa. Có thể nói cô thật sự bó tay với tên gian tế Vũ Hóa Điền phái tới này, nghĩ tới đây cô hận đến ngứa răng.

Cô ngứa răng, đương nhiên cũng sẽ không để cho Vũ Hóa Điền được vui vẻ, ‘run tay’ rắc rất nhiều bột phấn vào trong thuốc. Thất Lang ở bên cạnh nhăn mày, nói: “Cái này có phải bỏ hơi nhiều không?”

Cô nhìn hắn, ra vẻ vô tội nói: “Trên sách ghi thế ta biết làm sao được? Mà đại nhân nhà các người cũng nóng lòng, tất cả thuốc đều tăng liều lượng. Người cảm thấy không yên lòng, thì ta bỏ ít một chút nhé?”

“Nóng lòng như thế...” Thất Lang nghe xong càng nhử mày hơn, hắn không nói hết, mà lái sang chuyện khác: “Vẫn nghe theo sách thuốc thì hơn, chuyện này con không tự tiện quyết định được.”

Buổi tối trước khi Vũ Hóa Điền đi ngủ hai canh giờ, cô bị mời vào phòng cách vách phòng hắn. Nơi này bị đổi thành phòng tắm thuốc chuyên dụng, trong phòng đặt một thùng gỗ rất lớn, trong thùng gỗ đã đổ đầy thuốc tắm. Bên cạnh còn có một thùng gỗ nhỏ hơn, phía dưới đặt củi lửa, đang sôi sùng sục. Hai thùng gỗ cách nhau rất gần, nếu như nước lạnh, người tắm trong thùng gỗ có thể đưa tay sang thùng bên kia mức nước nóng. Trong góc phòng còn có một bếp lò nhỏ chuyên để nấu thuốc, phía trên nấu thuốc mỡ thoa ngoài da.

Vũ Hóa Điền được cô hầu hạ cời quần áo, hắn rất đẹp đáng người cũng đẹp, cơ bắp săn chắc, nếu như không phải vết thương dưới háng, thì nhìn phần trên cũng có chút ‘cảnh đẹp ý vui’. Cô đỡ hắn giẫm lên ghế gỗ bước vào thùng gỗ, cô nghe được khi chạm vào nước hắn phát ra một tiếng rên đau đớn. Cô mừng thầm đến nội thương, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, mặt đầy vẻ ân cần, hỏi han: “Đại nhân không sao chứ?”

Vũ Hóa Điền nhìn cô chân thành quan tâm mình như thế thì biết ngay cô đã động tay động chân vào nước thuốc. Lúc này vết thương phía dưới đau như bị châm kim xát muối, hắn phải cắn chặt răng mới không kêu ra tiếng. Hắn hít sâu vài cái, chờ cơ thể từ từ quen với loại đau đớn này mới nói: “Sao lại... Đau như thế?”

Cô nhử mày, suy nghĩ một lát, nói: “Ta có thể thế với trời, dược liệu và cách điều chế này hoàn toàn là dựa theo sách thuốc, ta không tự tiện tăng thêm hoặc giảm bớt dược liệu. Những dược liệu này trộn với nhau tuyệt đối không gây hại cho cơ thể ngài, điều này Thất Lang có thể làm chứng. Nhưng bệnh này trước kia ta chưa từng gặp, cũng không biết hiệu quả sẽ như thế nào, trong sách thuốc cũng không nói. Nhưng... Dựa theo yêu cầu của đại nhân, để mau chóng khôi phục, những thuốc này đều tăng liều lượng gấp mấy lần, nếu như đại nhân không yên lòng thì chúng ta nghe theo sách thuốc từ từ chữa?”

“Không cần.” Vũ Hóa Điền nói xong nhắm mắt lại không nhìn cô nữa.

Cô lên nhìn sắc mặt hắn, thấy môi hắn run nhẹ, trên trán không ngừng túa ra mồ hôi lạnh. Dưới đáy lòng thật lòng khen ngợi một câu: Đúng là nam tử hán, đau như thế mà vẫn có thể nhịn được. Cô đi tới quầy này thùng nước, dặn dò: “Nước phải duy trì nhiệt độ này, không được quá nóng hoặc quá lạnh. Ngài nhớ kỹ thời gian, ngâm hai canh giờ. Nhưng ngày đầu không nên nóng lòng, kiên nhẫn từng bước mới tốt.” Cô quan sát một lượt, rồi mới nói: “Nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước nhé?”

Vũ Hóa Điền đang nhắm mắt bỗng bừng mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo như băng làm cô sợ đến mức run bắn lên một cái, có chút không hiểu nhìn hắn, không biết mình lại nói sai cái gì rồi. Chỉ nghe Vũ Hóa Điền nói: “Thần y cho rằng ta đón cô đến đây là để hưởng thụ sao? Nếu như không cần cô trông chừng, thì ta giữ cô lại có tác dụng gì?”

Cô bất lực ngẩng đầu nhìn về phía cửa, muốn cô ở lại thì cứ nói thẳng đi, vòng vo như thế làm gì? Chẳng lẽ ngoại trừ uy hiếp hắn không biết trực tiếp đưa ra ý kiến sao? Cô đáp: “Ta đã hiểu, ta không đi nữa, ở đây hầu hạ ngài. Ngài đừng tức giận, không tốt cho cơ thể. Có cái gì không ổn ngài hãy gọi ta.”

Cô nằm chán ngời trên ghế dựa bên cạnh ngăn ngo, chẳng bao lâu sau đã buồn ngủ, đầu gật như gà con mổ thóc. Cũng không biết qua bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy mặt tê rần, vội vàng giật mình tỉnh lại. Giơ tay lên sờ, phát hiện trên mặt có chút ẩm ướt. Đưa tay lên mũi ngửi phát hiện là mùi thuốc tắm. Chẳng lẽ là Đạn Chi Thần Công trong truyền thuyết? Vũ Hóa Điền dùng giọt nước bắn lên mặt cô sao? Vậy coi như hắn còn chút lương tâm, không dùng sức bắn chết cô luôn.

Cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Vũ Hóa Điền đang lạnh lùng nhìn mình, nói: “Nước lạnh rồi, thêm nước.”

Thùng nước ở ngay bên cạnh hắn, hắn đưa tay ra là lấy được. Trong lòng cô tức giận, nhưng vẫn cực kỳ nô tính tươi cười với hắn, vừa tới gần vừa nói: “Vâng!!” Cô đổ thêm nước cho Vũ Hóa Điền, có chút u oán nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi xem đã có thể tha cho cô về đi ngủ chưa. Vũ Hóa Điền nhắm mắt lại chẳng thèm nhìn cô. Cô đành bất đắc dĩ quay về ghế tiếp tục đau khổ ngủ gật, trong lòng tính toán ngày mai sai người đưa một cái giường vào đây, chứ sau này ngày ngày theo hắn thức đêm ai mà chịu nổi?

Cô không biết qua bao lâu, thêm nước mấy lần mới thấy Vũ Hóa Điền từ trong nước đứng dậy, không mặc quần áo, nói: “Đến giờ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

【Thần y cho rằng ta đón cô đến đây là để hưởng thụ sao? Nếu như không cần cô trông chừng, thì ta giữ cô lại có tác dụng gì?】

Cô mơ mơ màng màng đứng dậy, dụi mắt, sừng sốt một lúc mới nhớ ra phải làm gì. Cô đi đến bên lò thuốc trong góc, dùng thìa gỗ cạo ra một đồng thuốc mỡ đã nấu xong, bôi lên một tấm khăn trắng sạch sẽ. Bôi xong cô phẩy phẩy, đợi tới khi nhiệt độ thích hợp thì cầm tấm khăn đến trước mặt Vũ Hóa Điền nói: “Đến lúc thoa ngoài da rồi.”

Cô đắp thuốc mỡ tự chế lên vết thương của Vũ Hóa Điền, trước khi đắp cô quan sát cẩn thận vết thương của hắn sau khi ngâm thuốc, chỗ đó dường như sưng đỏ. Cô nhủ thầm, ngẩng đầu hỏi Vũ Hóa Điền: “Thuốc tắm hôm nay có vừa không? Ta thấy nơi này sưng to quá, có cần giảm bớt một phần thuốc không, chuyện này quá vội vàng dù sao cũng có chút hại sức khỏe.”

“Đây chẳng phải là kết quả thần y muốn sao?” Vũ Hóa Điền lạnh lùng đáp.

Trong phòng tắm nóng bức, cô lại run lẩy bẩy, vốn còn đang buồn ngủ cũng sợ đến mức tỉnh như sáo. Cô vội vã nịnh nọt đáp: “Điều đại nhân muốn mới là điều tiểu nhân muốn, tiểu nhân hiện giờ chỉ cầu mong đại nhân sớm bình phục, ta cũng có thể trở về núi tiếp tục sống cuộc sống nhàn hạ của ta, ngày ngày để người ta hầu hạ như thế này ta có chút không quen.”

“Hừ, cô thật sự cho rằng mình còn có thể trở về được sao?” Vũ Hóa Điền cười nhạo, câu nói kia khiến cô thấy lạnh cả người. Cô không biết tại sao hắn lại nói điều này, hiện giờ trở mặt đối với cả hai bên đều không có lợi, không phải sao? Không rõ trong lòng Vũ Hóa Điền tính toán điều gì, hai chân cô mềm nhũn, vô thức quỳ xuống. Vũ Hóa Điền từ trên cao nhìn xuống cô đang run rẩy, một lúc sau mới lên tiếng: “Nếu không quen được người khác hầu hạ, có cần ta rút những nha hoàn kia về không? Để thần y ở đây được thoải mái, ta thấy nên để cô sau này tự mình chặt củi nấu nước mua thức ăn nấu cơm thôi.”

Nghe hắn đột nhiên chuyển chủ đề, thần kinh vốn căng thẳng của cô lập tức thả lỏng. Cô ngẩng đầu lên cười nịnh nọt, nói: “Cái đó, là ta thuận miệng nói thôi, đại nhân ngài tuyệt đối đừng cho là thật. Nếu bắt ta làm những việc vặt vãi rồi trở nài chữa bệnh cho đại nhân thì không tốt đâu. Ha ha...” Nói xong cô cười ngây ngô mấy tiếng, cố gắng để mình nhìn có vẻ thật lòng nhất.

“Cẩn thận đầu lưỡi của cô.” Vũ Hóa Điền hờ hững liếc cô một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Không được lệnh của hần cô cũng không dám đứng lên, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, đắp thuốc cho hần. Nhìn thấy thuốc mỡ đắp lên vết thương, hần đau đến mức cả người run lên bần bật, cô mới tìm lại được chút cân bằng. Cô để hần tự cầm lấy chiếc khăn, rồi mới lấy một miếng vải dài, quấn giữa hần như khóa cố định chiếc khăn tẩm thuốc. Cuối cùng nói: “Đại nhân đừng quên bốn canh giờ sau nhất định phải tháo ra. Sau này mỗi ngày đều phải làm đúng giờ, một khi ngừng thuốc, sẽ phải bắt đầu lại từ đầu. Mấy ngày nữa còn phải chăm cứu, chờ tìm được đủ nguyên liệu chế thuốc uống thì uống thuốc cũng không được gián đoạn.”

Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu, trái lương tâm nói: “Làm phiền thần y rồi.” Nói xong thay xong quần áo đi trước.

Đợi cho Vũ Hóa Điền đi xa, cô mới mệt mỏi vịn cửa đi ra ngoài. Cô ngẩng đầu lên nhìn trời sao, những ngày này bao giờ mới kết thúc? Nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi hần? Cũng không biết hiện giờ cách thời gian phim bắt đầu còn bao lâu, trong ấn tượng mơ hồ của cô phim bắt đầu khi Tây xướng mới thành lập không lâu, có lẽ rất nhanh sẽ bước vào tình tiết trong phim rồi. Đến lúc đó chỉ cần Vũ Hóa Điền chết, cô nhanh chóng chuẩn bị mai danh ẩn tích chắc cũng không phải là chuyện gì khó. Cùng lắm thì có thể tham gia vào phe chính nghĩa, nói mình bị Vũ Hóa Điền chiếm đoạt thân thể như thế nào, bọn họ chắc sẽ không làm khó dễ cô. Nghĩ đến chuyện hần cường bức cô, mũi cô xon xớt, nếu như không phải đang giữa đầu, nước mắt sợ là đã sớm chảy xuống rồi.

Sau hơn hai tháng, tất cả coi như ổn định, Vũ Hóa Điền mỗi ngày trở về đúng giờ phối hợp cô dùng thuốc, không ở trong nội cung trực. Vào lúc cô gần như đã thích ứng với nếp sống này, lại xảy ra một chuyện.

Hôm đó trời vừa sáng, cô bị Tổ Tuệ Dung lôi từ trong chăn ra. Chỉ thấy vẻ mặt cô ấy lo lắng, vừa giúp cô thay quần áo vừa nói: “Công công truyền chỉ đã đến, Đốc chủ không ở trong phủ, phu nhân phải đi tiếp chỉ.” Động tác của cô ấy rất nhanh, thay xong quần áo lại bắt đầu giúp cô rửa mặt trang điểm. Tất cả chuẩn bị xong, cô vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ.

Tổ Tuệ Dung lôi cô đến sảnh chính, lại giúp cô sửa sang lại trang sức, chẳng bao lâu sau công công truyền chỉ đã đến. Tổ Tuệ Dung đỡ cô quỳ xuống, công công phẩy phất trần nói: “Truyền khẩu dụ của Vạn quý phi, mời Vũ phu nhân vào cung một chuyện.” Nói xong, hần cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, phu nhân không cần lo lắng.”

Cô không biết về mặt mình lúc này thế nào, nhưng nhất định là rất mất tự nhiên, nếu không công công kia cũng sẽ không nói như vậy. Vạn quý phi đột nhiên mời cô vào cung là chuyện cô lo lắng nhất. Vũ Hóa Điền gần đây không trực trong cung nữa, hiện giờ giống nhân viên sáng chín chiều năm, ngoại trừ đơn vị thì chỉ ở nhà. Hần hần là đã hai tháng không tới chỗ tình nhân, giờ thì vui rồi, tình nhân của hần tới tìm cô.

Tổ Tuệ Dung sai người cầm tiền đưa cho vị công công kia, hơn nữa còn dâng trà ngon hầu hạ, rồi mới đưa cô về thay quần áo. Vào cung gặp nương nương nhất định phải mặc chính trang, quan phu nhân thật sự đều có quần áo Cáo Mệnh, thế nên hàng nhái như cô cũng đành ăn mặc long trọng một chút. Cô không dám ăn mặc quá gây chú ý, chú ý không phải là muốn chết sao, lại không dám quá khiêm tốn, sợ bị người ta moi móc nói không tôn trọng Vạn quý phi. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể vấn một kiểu tóc bình thường, là kiểu vấn phổ biến nhất hiện giờ.

“Tuệ Dung, sau khi ta đi cô nhất định phải lập tức đi mời đại nhân nhà cô, hiểu chưa?” Cô rất sợ mình sẽ một đi không trở lại. Đối với Vũ Hóa Điền cô có giá trị lợi dụng, nhưng Vạn quý phi không biết, ở trong mắt cô ta cô cũng lắm chỉ là vợ bé của Vũ Hóa Điền mà thôi.

Tổ Tuệ Dung trình trọng gật đầu nói: “Phu nhân yên tâm, chức trách của Tuệ Dung là bảo vệ phu nhân an toàn, ám vệ trong quý phủ không ít, tất cả đều là Đốc chủ tự mình huấn luyện, nhất định sẽ không để phu nhân gặp chuyện bất trắc.”

Mặc dù Tổ Tuệ Dung nói như vậy, nhưng trong lòng cô luôn bất an. Cô không rõ Vũ Hóa Điền có thể vì núi dựa lớn của hần mà tạm thời từ bỏ chữa bệnh hay không, lúc này cô cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã đốt quyền sách thuốc kia. Nếu không hần đã có thể dễ dàng thay thế cô, để mặc cô bị hần hại chết rồi.

Cô được Tổ Tuệ Dung dìu lên kiệu, đi theo phía sau cỗ kiệu của vị công công truyền chỉ kia tới hoàng cung. Dọc đường đi cô liên tục quay đầu nhìn về phía phủ của Vũ Hóa Điền, mặc dù cô đã từng vô cùng ghét chỗ đó, nhưng bây giờ đối với cô mà nói nơi ấy tương đương với an toàn, cô không thể rời khỏi đó. Vào giờ phút này trong lòng cô thậm chí có chút mong chờ Vũ Hóa Điền, mong chờ hần giống như nam chính trong vô số tiểu thuyết xuyên không từ trên trời giáng xuống cứu vớt nữ chính trong lúc nước sôi lửa bỏng. Cho dù không hy vọng xa vời là nam chính, ít nhất cũng nên là một nhân vật phản diện vừa chính vừa tà, dù sao cô đối với hần vẫn còn chút giá trị lợi dụng, chỉ mong hần đừng vứt bỏ quân cờ là cô.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

【 hiện giờ cô chỉ cầu mong Vũ Hóa Điền có thể tới cứu cô trước khi cô chết, đồng thời cũng hi vọng Vạn quý phi này đừng bắt cô chịu hình phạt gì đó.】

Mất một lúc trắc trở mới vào đến trong cung, vào cung cô cũng không dám nhìn lung tung, đi theo phía sau thái giám trong lòng nom nớp. Đến cung của Vạn quý phi thái giám vào trước thông báo, chẳng bao lâu sau đã có người truyền cô vào. Cô đi đường mà chân run lẩy bẩy, cũng may có váy che, bên ngoài nhìn không ra.

Bởi vì cô sợ bị bói móc nên vô cùng cẩn thận, quỳ xuống với người đang ngồi phía trên, trong lúc đó cũng không dám ngẩng đầu nhìn. Vị quý phi này khí thế rất mạnh mẽ, thuộc về loại nữ cường cổ đại, trên con đường thẳng chức vẫn luôn phấn đấu diệt trừ đối thủ. Cô quỳ rạp xuống, cung kính nói: “Dân nữ ra mắt quý phi nương nương, quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Cũng không biết Vạn quý phi đang tiếp cái gì mà mãi không cho cô đứng lên. Cô nghiêng rặng, thăm mắng này đôi câu nam nữ này đều là lũ thần kinh, thích xem người khác quỳ! Khó trách vừa rồi gọi cô vào nhanh như vậy, hóa ra là để cô quỳ ở đây. Để cô quỳ một lát, Vạn quý phi nói: “Ngẩng đầu lên để ta nhìn xem.” Tuy nói như thế, nhưng cô vẫn phải quỳ.

Cô rũ mắt không nhìn cô ta, hơi ngẩng đầu lên. Cô ta nhìn xong không nói gì, cũng không biết là cảm thấy cô quá xấu hay quá đẹp, tóm lại việc này không được đề cập đến nữa. Rồi mới bắt đầu nói vu vơ một tràng, từ Hoàng thượng sao lại biết chuyện này, mãi cho đến chuyện Vũ Họa Điền gần đây đi làm không nghiêm túc, nói tràng giang đại hải một lúc mới giả vờ sức nhớ: “Xem cái trí nhớ của ta này, chỉ lo nói chuyện mà quên khuấy mất người còn đang quỳ. Người đầu, ban thường ghé ngồi.”

Trong lòng cô âm thầm nghĩ: Còn ban thường ghé ngồi cơ đấy? Chẳng lẽ vừa rồi còn chưa hành hạ xong, muốn nói tiếp? Một mang một .... Cho cô, cô không dám ngồi hẳn lên, chỉ đặt hờ một nửa mông, cảm giác còn mệt mỏi hơn đứng. Vạn quý phi lúc này bắt đầu khoe hạnh phúc, nói Vũ Họa Điền cống hiến sức lực vì cô ta thế nào, được cô ta coi trọng thế nào, cuối cùng chủ đề lại chuyển tới Hoàng đế, nói Hoàng đế sủng ái cô ta đến mức nào. “Nói ra, hoàng thượng hôm qua còn cho ta một đôi ngọc bội, ta rất thích. Ánh Tuyết, mau đi lấy ra đây cho Vũ phu nhân nhìn xem.” Cô cảm thấy Vạn quý phi nói ba chữ “Vũ phu nhân” như đang nghiêng rặng nghiêng lợi.

Nha hoàn lấy ra ngọc bội trong truyền thuyết, vô dùng hộp, mà dùng một tấm vải đỏ nâng đến trước mặt cô. Cô còn chưa hiểu mô tê gì, đã thấy tiểu nha hoàn này buông tay, ngọc bội rơi bộp xuống đất. Tiểu nha hoàn lập tức quỳ xuống, liền thoáng nói: “Nương nương tha mạng.” Cô sững sốt, rồi vội vàng quỳ xuống theo.

Vạn quý phi giận dữ mắng: “Sao lại thế này?”

Tiểu nha hoàn kia run rẩy nói: “Vừa rồi nô tỳ cho Vũ phu nhân xem ngọc bội, Vũ phu nhân không đỡ lấy nên rơi mất.”

Cô nghe xong suýt nữa phun ra một bùm máu, đây là vu oan hãm hại trần trụi! Một xô phân to như thế dội lên đầu, tội danh này cô có mười cái đầu cũng không gánh nổi. Mặc dù biết đây là cố ý, nhưng cô vẫn kêu lên: “Dân nữ oan uổng, nương nương nhìn giám, dân nữ vốn không hề chạm tới ngọc bội kia.”

“Vũ phu nhân yên tâm, Ánh Tuyết tuy là nha hoàn bên cạnh bản cung, nhưng bản cung cũng sẽ không thiên vị.” Vạn quý phi nói xong, lại hỏi hai nha hoàn bên cạnh: “Chuyện vừa xảy ra các người đều nhìn thấy chứ?”

Hai tiểu nha đầu quỳ xuống đồng thanh đáp: “Chúng nô tỳ trông thấy Vũ phu nhân xảy tay đánh rơi ngọc bội.”

Nghe vậy, cô liền không nói thêm gì nữa. Rõ ràng là tìm cơ bói móc, hiện giờ cô chỉ cầu mong Vũ Họa Điền có thể tới cứu cô trước khi cô chết, đồng thời cũng hi vọng Vạn quý phi này đừng bắt cô chịu hình phạt gì đó.

Vạn quý phi nghe xong rất tức giận nói: “Ngọc bội kia là Hoàng thượng thưởng cho bản cung, chính là vật ngự tứ, người lại không biết quý trọng. Chuyện này bản cung cũng không bảo vệ được người, người ra bên ngoài quỳ, chờ bản cung báo cáo với Hoàng thượng rồi sẽ định đoạt.” Nói xong, cô ta phẩy tay áo bỏ đi. Cô cũng không biết cô ta về đi ngủ hay là đi báo cáo Thánh thượng thật.

Nha hoàn dẫn cô ra sân phía ngoài quỳ, từ sau khi gặp Vũ Họa Điền, cô liền không ngừng quỳ, tiếp tục như vậy nửa đầu gối sẽ thành chai mất. Trên đầu không có gì che, lúc này lại là giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu nóng hừng hực. Cứ quỳ thế này thì không bao lâu nữa cô sẽ cảm nắng mất. Cô chấp nhận số phận quỳ xuống đồng thời suy đoán suy nghĩ của Vạn quý phi. Có thể xác định là khối ngọc bội này đối với cô ta cũng không quan trọng, chỉ không biết bây giờ là đang tìm lý do diệt trừ cô, hay là dùng cô uy hiếp Vũ Họa Điền, xem thứ địa vị của cô trong lòng hắn.

Cũng không biết quỳ bao lâu, cô cảm thấy dài như một thế kỷ. Không ai để ý đến cô, ngay cả một người thăm vấn cũng không có chứ đừng mơ đến nam chính anh hùng cứu mỹ. Sự vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, ý thức càng lúc càng không rõ, cuối cùng trước mặt cô bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi cô mở mắt ra lần nữa, sững sốt một lúc mới nhớ lại mọi chuyện. Cô nhìn xung quanh một vòng, đây là phòng của cô, lúc này cô mới thở phào. Cô khẽ gọi một tiếng: “Nước.”

Tổ Tuệ Dung ngồi bên cạnh bàn lập tức bưng nước tới, đỡ cô dậy uống một chén lớn, nói: “Phu nhân tỉnh rồi, đại phu nói người bị cảm nắng, không có gì đáng ngại. Đại phu khai hai toa thuốc, nói uống hết sẽ khỏe thôi.”

“Giờ nào rồi?” Cô hỏi.

“Sắp giờ Dậu rồi ạ.” Tổ Tuệ Dung nói xong lại bắt đầu lái nhai: “Người không biết đâu, là Đốc chủ tự mình đưa người về đó. Sau khi về lập tức mời đại phu. Trước khi người tỉnh không bao lâu Đốc chủ mới đi.”

Cô trào phúng nói: “Hừ, thế lúc trước hắn chết ở đâu?” Không đề cập tới Vũ Họa Điền thì thôi, nhắc tới hắn cô lại tức. Thái giám sáng sớm đến tuyên chỉ, khi đó Tổ Tuệ Dung đã đi tìm hắn rồi. Cô quỳ dưới mặt trời lâu như vậy hắn cũng không xuất hiện, cô không tin ở chỗ Vạn quý phi hắn không có tai mắt. Hắn vẫn luôn chờ đến xế chiều mới xuất hiện, bởi vậy có thể chứng tỏ đối với hắn cô có cũng được mà không có cũng không sao.

Nghe cô nói như thế Tổ Tuệ Dung rất ngỡ ngàng, nói một tiếng: “Ta đi bẩm báo Đốc chủ trước, nói người tỉnh rồi. Người nằm xuống đi, lát nữa nhà hoàn sẽ bung thuốc đến cho người.” Nói xong cô ấy liền rời đi.

Tổ Tuệ Dung đi một lúc rồi trở về, lúc trở lại trên tay bung một cái khay. Cô ấy vui mừng nói: “Phu nhân, người xem, đây là Đốc chủ an ủi người.”

Cô liếc nhìn, trên khay là một đôi Như Ý. Vừa nhìn thấy Như Ý cô liền nhớ lại ngày thành thân đó Vạn quý phi cũng tặng Như Ý, càng nhìn càng tức: “Trả lại cho hần! Ta không thèm.” Thấy Tổ Tuệ Dung ngần ra, cô gào lên: “Còn đứng đây làm gì sao? Muốn ta tự mình đưa trả lại?”

Tổ Tuệ Dung hơi đắn đo một lát liền rời đi, cũng không lâu lắm, lúc trở lại trên khay thay đổi thành một cái hộp nhỏ. Trong hộp là một viên trân châu vừa to vừa tròn, to đến mức một tay cũng cầm không hết. Tổ Tuệ Dung cười nói: “Đốc chủ nói phu nhân có thể không thích Như Ý, nên đưa một viên dạ minh châu Đông Hải. Bảo vật này trong quốc khố chưa chắc đã có đâu ạ.”

Trân châu này nhìn có vẻ đắt tiền hơn Như Ý, cô chợt nảy ra một ý, nói: “Không thèm! Trả.”

Tổ Tuệ Dung khuyên hai câu không có kết quả, lại rời đi lần nữa, lúc trở lại trên khay là đàn heo vàng cô vô cùng thích kia. “Đốc chủ nói, ngày thành thân phu nhân rất để ý đàn heo vàng này, bảo nô tỳ đưa tới cho người.”

Cô nhìn đàn heo vàng vẽ mặt thơ ngây chân thành, có chút ngứa ngáy muốn nhận lấy, nhưng mà lại hết sức muốn biết Vũ Họa Điền còn có thể đưa thêm báu vật gì tới. Thế là cô đành nhìn đau sai Tổ Tuệ Dung trả lại.

Khi Tổ Tuệ Dung quay lại, hai tay trống không. Cô ấy có chút khó xử nói: “Đốc chủ nói, nhiều bảo bối như thế mà bồi phu vẫn chường mặt, xem ra thật sự không muốn rồi. Sai nô tỳ trở về. Người xem...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Ta đi, dựa vào cái gì mà dám chiếm đồ của ta.” Cô nghe sau lập tức lật chăn nhảy xuống giường, nói: “Ta đi đòi hần.” Nói xong, thì bước ra khỏi phòng.

“Phu nhân! Phu nhân!” Tổ Tuệ Dung gọi hai tiếng cũng không ngăn được cô, chỉ có thể vội vàng chạy theo phía sau.

Ra khỏi tiểu viện, ngoại trừ nơi phơi thuốc thì xung quanh đã tối đen như mực. Thế là cô túm lấy Tổ Tuệ Dung nói: “Nhanh đưa ta tới chỗ Đốc chủ của các cô.”

Tổ Tuệ Dung nhìn cô, khó xử, nói: “Phu nhân hiện giờ đi, chỉ sợ Đốc chủ sẽ trách tội.”

“Ta còn không trách tội hần, hần còn dám cản trở? Nhanh lên! Bớt dài dòng đi.” Cô kéo theo Tổ Tuệ Dung bước đi.

“Phu nhân! Phu nhân!”

Thấy Tổ Tuệ Dung còn muốn lên tiếng, cô quay đầu lại, hung dữ uy hiếp: “Còn nói nữa ta hạ độc cho cô câm luôn, đi mau.”

“Sai hướng rồi, phu nhân. Thư phòng của Đốc chủ ở bên kia.” Tổ Tuệ Dung hết sức vô tội chỉ một hướng khác.

Theo Tổ Tuệ Dung đi đến tiểu viện của Vũ Họa Điền, một hộ vệ ngăn cô ở bên ngoài, nói: “Phu nhân, người không thể vào được. Đốc chủ có lệnh, không có sự cho phép của ngài thì không ai được vào. Xin phu nhân thứ tội.”

“Vậy người mau vào thông báo, nói ta có việc tìm hần.” Cô vênh mặt, nói.

“Cái này... Đốc chủ đã dặn, bất cứ ai cũng không cho quấy rầy, xin phu nhân đừng làm khó tiểu nhân.” Thị vệ kia tỏ vẻ khó xử, xem ra không giống có ý không thông báo.

“Được, được lắm.” Từ sáng sớm tinh mơ hôm nay cô đã bắt đầu phải chịu uất ức, còn phải nhịn cơn tức, nung nấu giận dâng lên, cô ngẩng cổ gào to: “Vũ Họa Điền! Ta có việc tìm ngài, mau cho ta vào!”

Thị vệ kia hoảng hồn, lắp ba lắp bắp, muốn ngăn cô nhưng ngại cấp bậc lễ nghĩa không dám tiến lên, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn Tổ Tuệ Dung. Tổ Tuệ Dung thấy thế liền tiến tới kéo tay cô, trấn an: “Phu nhân, chúng ta trở về đi. Dù sao buổi tối người cũng có thể gặp Đốc chủ, hiện giờ người gọi như vậy chọc giận Đốc chủ, Đốc chủ trách tội thì không tốt đâu.”

“Ta cứ muốn gặp hần ngay bây giờ đây!” Cô hất tay Tổ Tuệ Dung ra, tiếp tục gào: “Vũ Hóa Điền! Ngài cho ta vào! Dám làm dám chịu, ngài trốn cái gì?” Vừa gào vừa xông lên, thị vệ lập tức đưa tay cản đường cô. Cô muốn đẩy tay của bọn họ ra, nhưng bọn họ đều là người luyện võ, cô dùng hết sức đẩy mãi mà hai cánh tay này vẫn không xi nhê. Cô nóng nảy, nói: “Ngay cả các người cũng ức hiếp ta? ! Được, được lắm! Đúng là có chủ nào thì có tớ này! Hai người các người nếu không bỏ tay ra thì ta sẽ cởi quần áo đây!”

Hai thị vệ canh gác mặt không cảm xúc nhìn cô, hiển nhiên là không tin cô dám làm như thế. Cô ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, rồi bắt đầu nhanh nhẹn cởi thắt lưng, định cởi luôn cả áo ngoài. Tổ Tuệ Dung sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng nhào tới giữ tay cô lại, mặc quần áo lại cho cô. Hai thị vệ cũng biến sắc trong giây lát, bọn họ lập tức cúi đầu xuống không dám ngẩng đầu nhìn cô.

“Cho ta vào.” Cô lại ra lệnh.

Hai người kia trao đổi một ánh mắt, hai người bọn họ dường như đã có chút dao động, nhưng vì e ngại lệnh của Vũ Hóa Điền, bọn họ không thể cho cô, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận số phận cúi đầu chịu đựng lửa giận của cô. Đang lúc hai bên giằng co căng thẳng, Tam đương đầu Kế Học Dững sờ lên quả đầu trọc lóc của mình đi tới. Hần quát lớn: “Hai tên khốn kiếp này! Ngay cả phu nhân cũng dám ngăn cản, không muốn sống nữa hả ? !”

Hai thị vệ xui xẻo vội vàng quỳ xuống nói: “Ty chúc đáng chết.”

Lúc này, Kế Học Dững quay sang nhìn cô, cười nói: “Phu nhân xem nên trừng phạt hai tên này thế nào mới khiến người nguôi giận?”

Cô nhìn thẳng hần liền hiểu bây giờ nên nói cái gì, thế là cô nói: “Thôi, bọn họ cũng chỉ tận trung với cương vị, đừng làm khó bọn họ.”

“Hai người các người có nghe thấy không, còn không mau tạ ơn phu nhân.” Kế Học Dững dùng chân đá hai người kia vài cái.

“Ty chúc tạ ơn phu nhân không phạt.” Hai người kia chuyển sang dập đầu với cô.

“Độc chủ mời phu nhân vào.” Kế Học Dững bày ra vẻ nô tài nhường đường, mời cô đi trước.

Vào trong phòng, Vũ Hóa Điền đang ngồi bên bàn viết cái gì đó. Hần thấy cô tới liền để bút xuống nói: “Ta thấy thần y không có gì đáng ngại nữa rồi, vừa rồi kêu mấy tiếng thật đầy sức sống.”

Nghe giọng điệu nham hiểm của hần trong lòng cô lập tức lạnh một nửa. Cô hít sâu một cái, cũng không hành lễ, bước vào nói: “Đồ của ta đâu?”

“Đồ nào?”

“Đàn heo vàng ngài bảo Tổ Tuệ Dung đưa tới đó.”

Vũ Hóa Điền chột nhứ mày, hơi nhếch khóe miệng nói: “Không phải thần y không muốn sao, hiện giờ sao lại nói là của cô? Ta cho rằng với khí phách của thần y sẽ khinh thường những thứ đồ dung tục này, nên đã bảo ngoài bỏ vào kho khóa rồi.”

“Vậy ngài sai người lấy ra đi, hiện giờ ta đổi ý rồi, ta muốn, đó vốn là của ta, bằng cái gì không cho ta.” Cô nói.

Vũ Hóa Điền dùng khóe mắt hơi xéch của hần liếc cô, rồi mới đưa tay lau khóe miệng, nói: “Không ngờ thần y vào cung một chuyến lá gan to lên không ít.”

“Ha!” Cô cười lớn một tiếng nói: “Đây còn không phải là nhờ ơn tình nhân của...” Cô lời còn chưa dứt, chợt nghe “Bốp” một tiếng, Vũ Hóa Điền ném nghiêng mực đập vào chân cô. Nghiền mực vỡ thành mấy miếng, mực nước màu đen vấy lên váy cô, rất chói mắt. Cô sợ tới mức giật bắn, may mắn nghiêng mực này không đập lên người cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn Vũ Hóa Điền, mặc dù trên mặt hần nhìn không ra cảm xúc nhưng hô hấp rõ ràng có chút dồn dập. Từ khi quen biết đến nay lần đầu cô cảm thấy được xả thoải mái thế này, thế là cô tiếp tục nói: “Sao nào, ta nói sai sao?”

Vừa dứt lời, Vũ Hóa Điền vốn ngồi sau bàn đã xuất hiện ngay trước mặt cô. Hần dùng tay bóp cổ cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô chán sống rồi đúng không?”

Cô thấy cổ đau dữ dội, máu dường như dồn hết lên mặt. Cô miễn cưỡng nói: “Hiện giờ chết, với sau khi chữa xong cho ngài rồi chết có gì khác nhau sao?”

Vũ Hóa Điền nghe xong, hất cô ra, cô ngã xuống đất ho khù khụ. Bởi vì ho, nước mắt cũng chảy xuống. Chờ cô ho xong, hần ngồi xuống trước mặt cô, tay trái nắm cằm cô bóp một cái, miệng cô liền mở ra. Hần dùng ngón trỏ và ngón giữa đưa vào trong miệng cô kẹp lấy đầu lưỡi cô, nói: “Vay lấy cái lưỡi này của cô trước, giữ lại mạng của cô đến ngày ta khỏi.”

Cô ứ ứ nói không rõ: “Phương thuốc chỉ có ta biết, lưỡi của ta đổi ‘gốc rễ’ của đại nhân, ngài cảm thấy đáng sao?”

“Cô dám uy hiếp ta?” Mặc dù nói như vậy, nhưng Vũ Hóa Điền vẫn buông tay. Nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được con giận của hần.

“Uy hiếp không dám, tự bảo vệ mình thôi.” Cô dùng tay áo lau nước mắt trên mặt. Mặc dù đã không còn ho nữa, nhưng nước mắt lại không cầm được. Cô không dám chớp mắt, sợ nước mắt trào ra, thế là cô cứ nhìn chằm chằm hần, bày tỏ sự tức giận của mình.

Chương 16

Vũ Hóa Điền bóp cằm cô, nhìn chăm chăm vào cô rất lâu. Từ vẻ mặt hần, cô cũng không biết hần đang nghĩ gì. Bởi vì quá lâu, mắt của cô trợn đến khó chịu, chớp mắt một cái, nước mắt liền lăn xuống. Dù vậy, khí trợn mắt vẫn không giảm. Một lát sau Vũ Hóa Điền mới nói: “Ta thấy cô cũng không cần cả đôi mắt này nữa rồi đúng không?” Khiến cô ngạc nhiên là có vẻ như hần đã điều chỉnh xong tâm trạng không khống chế được vừa nãy rồi. Hần buông cằm cô ra, đứng lên, đưa lưng về phía cô, nói: “Tính cách này của cô, đi đâu cũng phải chịu thiệt thòi. Vạn quý phi không phải là người mà ta và cô có thể chọc được, sau này thấy cô ta thì tránh đi.”

“Ta muốn tránh là tránh được sao?” Nói đến đây cô không nói nữa, nhưng trong lòng cô cũng hiểu lúc này cô rất muốn nổi giận hỏi hần tại sao lâu như vậy mới tới cứu cô. Nhưng cô cũng biết, cô không có bất cứ lập trường gì mà hỏi hần những lời này. Trong thế giới này, cô chỉ là một con kiến, ai cũng có thể giẫm lên đầu cô. Ngay cả một người đề tâm sự cũng không có, bé cù cái còn quá nhỏ, sẽ không hiểu nổi những điều này, còn lại thì đều là người của Vũ Hóa Điền. Cô có uất ức cũng chỉ có thể tự mình chịu đựng, nghĩ đến đây, mũi cô cay cay, bắt đầu lặng lẽ khóc thút thít.

Vũ Hóa Điền xoay người nhìn đỉnh đầu của cô, lạnh lùng nói: “Đây là sự thật, muốn sống phải nhận. Nếu cô không muốn nhận thì nhất định phải nghĩ mọi cách leo lên vị trí cao hơn.” Nói xong, hần cao giọng nói: “Tuệ Dung, đưa phu nhân về phòng, như thế này còn ra thể thống gì nữa!”

Tổ Tuệ Dung nghe tiếng đẩy cửa vào nâng cô từ dưới đất dậy, đỡ lấy cô trở về phòng. Tổ Tuệ Dung bưng một chậu nước lau mặt cho cô, vừa lau vừa thở dài: “Người sao phải khổ vậy chứ, vì mấy món đồ linh tinh ấy mà chịu khổ. Aiz.”

Nghe vậy, cô không chịu nổi lại khóc lên, thút thít nói: “Ta nuôi không trôi con tặc này, ta và Vũ Hóa Điền vốn dĩ chẳng phải loại... Quan hệ như người phụ nữ kia nghĩ, tại sao ta phải làm nơi chuốc giận cho cô ta? Bằng cái gì Vũ Hóa Điền lại không đi ta? Cô cho rằng ta không biết những chuyện kinh tởm kia sao? Chỉ cần hần đồ ngon đồ ngọt vài câu là có thể giải quyết vấn đề, bằng cái gì bắt một mình ta chịu? Bằng cái gì?” Nói xong, cô liền gào khóc.

Tổ Tuệ Dung cầm khăn tay lau mặt cho cô, cuối cùng thở dài, nói: “Cô ta là quý phi, muốn làm gì mà chẳng được. Nếu như lần này Đốc chủ đi tìm cô ta, chưa biết chừng sẽ khiến cô ta càng không vui, cô ta không vui chịu khổ không phải là phu nhân sao? Đốc chủ không hỏi đến chuyện của người có khi lại khiến cô ta không đề ý đến phu nhân nữa?”

Cô ngẩng đầu lên hai mắt đầm lệ nhìn Tổ Tuệ Dung, cô ấy cười giúp cô lau khô nước mắt, nói: “Mọi chuyện đều đã trôi qua rồi, phu nhân đừng buồn bực nữa.”

Cô khẽ gật đầu nói: “Mặc dù biết là cô đang nói giúp chủ tử, nhưng có thể nói cô rất biết an ủi người khác đấy.”

Tổ Tuệ Dung đứng dậy lấy quần áo cho cô thay, nói: “Nô tỳ nói đều là sự thật. Phu nhân trước kia luôn sống ở nơi thanh tịnh, đương nhiên sẽ không biết cách đối nhân xử thế trong nội cung. Phu nhân thay xong quần áo rồi ăn một chút gì đi, cả ngày nay người đã không ăn gì rồi.”

Cô nhú mày nói: “Không muốn ăn, cầm trái cây ướp lạnh đến đây đi.”

“Được, nô tỳ đi lấy ngay. Phòng bếp đã sớm hầm cháo rồi, luôn đặt trên bếp nóng chờ người dậy rồi uống đó. Người ăn hoa quả xong cũng uống một chút cháo nhé?” Tổ Tuệ Dung trước khi đi nói.

Cô khẽ gật đầu, cô ấy liền cười nhẹ nhàng rồi đi. Chờ đến khi trong phòng chỉ còn một mình cô, cô liền nghĩ tới chuyện vừa rồi. Vũ Hóa Điền nói rất đúng, trong thế giới này ai mà chả phải nhận, ngay cả Hoàng đế cũng có rất nhiều chuyện chính bản thân không thể làm theo ý mình. Thật ra trước cô cũng luôn nhận, nhưng mà nhận đến cực hạn đều sẽ bùng nổ. Nếu như không phải vì Vũ Hóa Điền, cuộc sống của cô sẽ vẫn trôi qua thuận buồm xuôi gió như trước kia, nói cho cùng đều là tại hần, nếu không cô cần gì phải chịu đựng tính cách quái gở của hần. Nghĩ đến đây, cô liền hận đến ngứa răng.

Cô khó chịu, đương nhiên cũng sẽ không để Vũ Hóa Điền dễ chịu. Khi điều chế thuốc tắm dùng tối nay cho hần cô ‘lại’ vung tay, ‘lại’ cho hần thêm không ít ‘dược liệu’. Có lẽ lần này liều lượng cô cho thật sự quá ‘khùng’, ngay cả “đứa con trai” xưa nay ngoan ngoãn cũng không nhận được nói: “Mẫu thân như thế... Sợ rằng phụ thân sẽ phát hiện ra mất.”

Cô hung dữ trừng hần một cái nói: “Có ý kiến thì người làm đi?”

“Con không dám.” Thất Lang vừa chấp tay nói, đồng thời trong lòng toát mồ hôi thay Vũ Hóa Điền, đúng là đắc tội ai cũng không nên đắc tội với phụ nữ.

Buổi tối cô tiếp tục ở trong phòng cùng Vũ Hóa Điền ngâm nước, trước đó cô vừa tắm rửa, tóc còn chưa khô, liền thả xả, cầm một cái kéo cắt đồng tóc chẻ ngọn, đồng thời dùng khước mắt liếc khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên tái nhợt của Vũ Hóa Điền. Tóc của hần ướt sũng rủ xuống trên bờ vai, môi bởi vì đau đớn mà có chút run rẩy. Cũng coi như là mỹ nhân, khó trách Vạn quý phi có thể nhìn trúng hần. Chỉ không biết giữa bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì? Đang tự hỏi, chợt nghe Vũ Hóa Điền dùng giọng khàn khàn nói: “Nước lạnh rồi.” Cô cực kỳ không tình nguyện buông kéo, đứng dậy thêm nước cho hần.

Chờ ngâm đủ canh giờ, lúc cô hầu hạ hần mặc quần áo, hần nói: “Được liệu cô cần Tiến Lương đã thu mua đầy đủ hết rồi, ngày mai thần y có thể bắt tay vào chế tác thuốc. Những dược liệu kia cực kỳ quý báu, hơn nữa hết sức khó tìm, thần y đừng ‘lại’ lãng phí nữa.”

Cô nghe hần nói chữ “Lại”, mí mắt giật vài cái. Cô khôn ngoan lên tiếng: “Dạ.” rồi không nói gì nữa. Vũ Hóa Điền thấy thế, đoán chừng là hôm nay đã dọa cô sợ đủ rồi, không làm khó cô nữa, thay thuốc rồi trở về phòng ngủ.

Cô quay về phòng mình, thoa ít thuốc lên cổ. Vết tay Vũ Hóa Điền bóp cổ cô lúc chiều vẫn còn rất rõ. Cô cẩn thận nhìn cổ mình trong gương đồng, trong lòng lại đau xót. Kiếp trước mặc dù gia đình không giàu có, nhưng cô vẫn được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế này. Nếu để cho cha mẹ cô thấy cảnh tượng hôm nay, không biết sẽ đau lòng đến nhường nào? Cô nằm gục trước gương đồng, khóc thút thít.

Đúng lúc này cửa lại mở ra, là bé củ cải đến tìm cô ngủ cùng, cô vội vã lau khô nước mắt, gọi thẳng bé lại. Thằng bé giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào cô, rồi mới nói: “Là vị đại nhân kia lại bắt nạt sư phụ đúng không? Sư phụ, sau này Tiểu La lớn lên muốn làm quan lớn, nhất định phải lớn hơn vị đại nhân kia, như vậy Tiểu La có thể báo thù cho sư phụ.”

Cô khóc kéo Tiểu La vào lòng, ôm thẳng bé thật chặt. Mặc dù đã ở cùng nhau một thời gian dài, nhưng trước kia cô vẫn chỉ xem thằng bé như một người giúp đỡ làm việc vặt, thỉnh thoảng cười đùa mấy câu để mình không buồn chán. Nhưng tới giây phút này, cô mới có cảm giác sống nương tựa lẫn nhau, trên thế giới này cô cũng không cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Hôm sau, tất cả đều giống như thường ngày. Trời vừa sáng cô liền thức dậy, loay hoay với đồng thảo dược trong sân. Bé củ cải ngồi ở trên ghế đá trong sân, trên tay cầm Bản Thảo Cương Mục, đọc: “Cửu hương trùng, vị mặn, mát, không độc. Chữa... Cái gì, cái gì, cái gì, khí... Sư phụ, mấy chữ này đọc thế nào?”

Cô cũng không ngừng tay, không quay đầu lại nói: “Con không thấy sư phụ đang bận sao? Chữ nào không biết thì nhớ lấy, chờ ta có thời gian sẽ nói cho con biết.”

“Vậy bây giờ đọc sao?” Bé củ cải nghiêm túc nói.

“Bỏ qua hoặc con cảm thấy nó nên đọc sao thì đọc vậy đi.” Cô trả lời qua loa.

“Cô dạy đồ đệ thế à?” Trong sân vốn vắng lặng đột nhiên vang lên giọng nói khiến cô hận thấu xương kia.

Cô không vui nhíu mày, mặc dù hiện giờ cô rất muốn ném đồng thảo dược trên tay vào mặt Vũ Hóa Điền nhưng không dám thể hiện ra. Nghĩ mà xem, những người cô đại này ai mà không phải nhịn? Nô tài nhịn chủ tử, chủ tử nhịn quan lớn, quan lớn nhịn Hoàng đế. Bởi vậy cô cũng muốn học tập người nơi này, cố gắng tu tâm dưỡng tính. Lúc cô xoay người lại thì trên mặt đã không còn chút khó chịu nào nữa, dù sao cô cũng không muốn gây thêm chuyện, đến cuối cùng người chịu khổ vẫn là bản thân cô mà thôi. Cô quỳ củ khề nhún người, nói: “Bái kiến Vũ đại nhân.”

Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn bé củ cải. Nào ngờ Tiểu La xưa nay khôn ngoan lúc này lại vênh mặt, nhìn trừng trừng Vũ Hóa Điền.

Cô vội vã nhìn về phía Vũ Hóa Điền, Vũ Hóa Điền lại không trực tiếp quát bé củ cải, mà dùng ánh mắt như dao đâm cho cô mấy nhát. Cô lập tức lại cảm thấy đầu mình nhói nhói, quát: “Tiểu La, thấy đại nhân còn không hành lễ?”

Tiểu La siết chặt nắm tay nhỏ, do dự một lát mới cực kỳ không tình nguyện, qua loa nói: “Tiểu La bái kiến đại nhân.”

Vũ Hóa Điền “Ừ” một tiếng, cũng không làm khó thằng bé. Đến lúc này, cô mới thoáng thở phào một hơi. Mặc dù không làm khó bé củ cải, nhưng mà đối với cô sẽ không đơn giản như thế rồi. Vũ Hóa Điền lại một lần nữa nhìn về phía cô, trên mặt có chút không vui, hần lạnh lùng nói: “Cô dạy đồ đệ như thế hả? Không có chút quy củ nào cả.” Thấy hần không vui, hai chân cô vô thức mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Cô cúi đầu ngoan ngoãn quỳ, nhưng trong lòng cực kỳ khó hiểu. Cô cảm thấy Vũ Hóa Điền đối xử với bé củ cải dường như không cay nghiệt như đối với cô. Nhớ lại vài lần gặp mặt ít ỏi giữa hai người họ, hần dường như chưa bao giờ trực tiếp nổi giận với thằng bé mà toàn trút lên đầu cô. Giống như bé củ cải vô lễ với hần đều là tại cô xúi giục không bằng. Trong lòng cô bỗng có một nghi vấn: Chẳng lẽ từ trên phương diện tâm lý mà nói Vũ Hóa Điền không ghét trẻ con? Cô cảm thấy cũng có thể, bởi vì không có gốc rễ, cho nên đặc biệt khát vọng có thể có một người nối dõi tông đường. Nhưng đây đều là suy đoán thôi, bởi vì cô cũng chưa từng thấy hần và những đứa trẻ khác, bởi vậy không thể kết luận.

Vũ Hóa Điền cũng không bảo cô đứng lên, hần đi đến trước mặt Tiểu La, liếc nhìn quyển sách, nói: “Đang đọc Bản Thảo Cương Mục? Học được cái gì rồi?”

“Đọc được cửu hương trùng, chữa cái gì không biết.” Bé củ cải chu môi, có chút tức giận nhìn cô, dường như có chút không vui khi mắt mặt trước mặt Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền rũ hàng mi, nhìn lướt qua trang sách vài lần, rồi mới khẽ đọc: “Chữa trệ khí giữa bụng, tỳ thận suy nhược, nguyên dương không đủ...” Vũ Hóa Điền càng đọc giọng điệu càng trở nên âm u, đọc đến chỗ ‘nguyên dương không đủ’ thì ngừng hẳn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt hắn, trong lòng âm thầm kêu khổ, không biết có phải hắn cho rằng cô cố ý bảo bé củ cải đọc đoạn này để ám chỉ hắn thận hư, dương khí không đủ hay không. Cô run rẩy nhỏ giọng nói: “Đại nhân, ngài nghĩ nhiều rồi...” Còn chưa dứt lời, quyển Bản Thảo Cương Mục trong tay Vũ Hóa Điền đã ném lên người cô. Cô sợ tới mức run bắn lên, cũng không dám nhiều lời nữa, cô mím môi, cực kỳ không nỡ bỏ cái lưỡi trong miệng.

Vũ Hóa Điền đi thong thả vài bước trước mặt hai người, cuối cùng đứng lại trước mặt bé củ cải hỏi: “Đã vỡ lòng chưa?”

“Đó là cái gì?” Tiểu La không hiểu nhìn Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền lại nhìn cô, thấy cô dường như cũng chẳng biết hơn bé củ cải là bao liền tức giận nói: “Cô dạy đồ đệ như thế à?”

Cô cúi đầu không nói, nhưng trong lòng bất bình: Ta dạy đồ đệ thế nào mắc mớ gì tới người?

Sau một lúc lâu, Vũ Hóa Điền nhếch môi, hắn dùng khoeo mắt liếc cô, rồi mới nói với Tiểu La: “Ta nhớ lần đầu gặp, người nói với ta tương lai muốn làm quan. Đã như vậy thì từ ngày mai phụ tử đến dạy người học được không? Tương lai tham gia khoa cử, trong triều có ta, đương nhiên không cần lo lắng con đường công danh. Huống hồ... Sau này không biết chữ nào cứ hỏi tiên sinh là được, không cần đến làm phiền người sư phụ nữa. Sư phụ người dường như cũng không có thời gian giải đáp thắc mắc cho người đâu.”

“Không được.”

“Được.”

Cô và bé củ cải gần như đồng thanh đáp, cô có chút giật mình nhìn bé củ cải, rất tức giận vì thằng bé lại coi những lời cô nói trước kia thành gió thoảng qua tai. Bé củ cải có chút chột dạ nhìn cô, rồi cúi đầu không nói. Cô ngẩng đầu lên, vội nói: “Không được!”

“Hử?” Vũ Hóa Điền nghịch nhẵn vàng trên tay, hắn nhíu mày hỏi: “Thần y đang đứng ở trên lập trường gì nói không được? Hay là... Cô mong đứa bé này luôn ở bên cạnh cô để cô sai bảo, sợ nó tương lai học thành tài liền thoát khỏi sự khống chế của cô?”

“Ngài!” Cô nghe hắn châm ngoi như vậy, trong lòng căm tức, nhưng lại không dám cãi.

Đúng lúc ấy bé củ cải lại nói: “Sư phụ vĩnh viễn là sư phụ của Tiểu La, chờ Tiểu La tương lai có tiền đồ, cũng vẫn sẽ hầu hạ sư phụ giống như bây giờ. Sư phụ, chờ Tiểu La có bản lĩnh, người khác sẽ không thể ức hiếp người, không thể bóp cổ người, cũng không thể dùng sách ném người nữa. Tiểu La còn muốn học võ công, tương lai ai bắt nạt người, Tiểu La đánh hắn.”

Vũ Hóa Điền nghe xong, sắc mặt vốn đang tốt lập tức trở nên lạnh lẽo. Cô nhìn mà sợ hãi thâm trong lòng, cố ý ôm bé củ cải vào lòng, vỗ lưng thằng bé, nói: “Tiểu La đúng là đồ đệ ngoan của sư phụ.”

Vũ Hóa Điền nhìn hai người ‘thầy trò tình thâm’ trước mặt hắn, cảm thấy nhàm chán. Hắn vung tay, nói: “Chuyện này quyết định thế đi, sáng sớm mai tiên sinh sẽ tới, nhớ rõ sáng sớm.”

Cô thấy Vũ Hóa Điền xoay người định bỏ đi, vội vàng gọi: “Đại nhân đừng bước!”

Vũ Hóa Điền quay đầu lại, có chút không kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì?”

“Không phải ngài vừa nói muốn bồi dưỡng Tiểu La trở thành trợ thủ đắc lực sao? Sư phụ võ thuật của thằng bé ngài cũng mời đến chứ?” Cô mặt dày đòi hỏi cho bé củ cải đồng thời cũng là gián tiếp lấy đến thêm phúc lợi cho mình.

“Dạy nó để đối phó ta?” Vũ Hóa Điền nhướng mày.

Cô giả vờ ngu, trả lời: “Ngài nói cái gì vậy, tương lai ngài đâu thể ngày nào cũng bóp cổ ta, đúng không?” Cô nói xong còn đẩy bé củ cải một cái, nói: “Còn không mau xin đại nhân mời một cao nhân dạy võ công cho con.”

Bé củ cải lập tức quỳ xuống trước mặt Vũ Hóa Điền, mở đôi mắt tròn xoe đắm nước, cầu xin: “Đại nhân, Tiểu La muốn học võ công.”

Vũ Hóa Điền nhíu mày, hắn có vẻ có chút bức bối nói với Tam đương đầu trực đầu Kế Học Dững đi theo bên cạnh: “Chuyện này giao cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

“Thời gian nếu cứ trôi qua bình an như thế thì cũng tốt, nhưng trên đời luôn có một số người không muốn cô sống yên ổn”

Kế Học Dũng nghe xong mừng quá hóa sợ, nói: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc sức dạy bảo tiểu thiếu chủ, tuyệt đối không để Đốc chủ thất vọng.” Vũ Hóá Điền nhìn hẩn một cái, không nói gì mà đi thẳng khỏi tiểu viện của cô. Đến cuối cùng cô cũng vẫn không biết hôm nay hẩn đột nhiên đến tiểu viện của cô thị sát là vì cái gì.

Từ đó về sau, bé củ cái tạm biệt quãng thời gian mỗi ngày ngủ đến lúc mặt trời soi vào tận môn, bắt đầu kiếp sống học tập đi sớm về trễ. Cô từng lên đi quan sát, phát hiện cho dù là đọc sách hay luyện võ công thẳng bé đều vô cùng nghiêm túc, cô cũng yên lòng, tập trung “Chăm sóc” bệnh nhân Vũ Hóá Điền.

Thời gian nếu cứ trôi qua bình an như thế thì cũng tốt, nhưng trên đời luôn có một số người không muốn cô sống yên ổn. Một buổi chiều nọ, Vũ Hóá Điền đang trực trong cung, cô không để gì có được một buổi rảnh rồi nằm chết lười trong phòng, bỗng thấy Tổ Tuệ Dung vội vã đi vào nói với cô: “Phu nhân, người trong cung Vạn quý phi đến, nói là mời người tiến cung gặp mặt. Kiệu đã chờ ở bên ngoài rồi, chúng ta phải nhanh lên.”

Cô nghe vậy suýt nữa lăn từ trên giường xuống, vội hét lên: “Ta với cô ta thân thiết lắm à? Sao cô ta cứ rảnh rồi không có chuyện gì làm là lại mang ta ra khai đao vậy!”

Tổ Tuệ Dung đỡ cô dậy, bắt đầu thay quần áo búi tóc cho cô, vừa làm vừa nói: “Phu nhân đừng lo lắng, Đốc chủ đang trực trong cung, nô tỳ đã phái người đi nói cho Đốc chủ rồi.”

“Nói cho hẩn biết thì có tác dụng gì?” Cô nhìn khuôn mặt mơ hồ của mình trong gương đồng, lẩm bẩm. Bước ra cửa, cô ngẩng đầu nhìn trời, nói với Tổ Tuệ Dung: “Cũng may không phải giữa trưa, dù phạt quỳ cũng không đau khổ như lần trước.”

“Phu nhân...” Tổ Tuệ Dung tỏ vẻ không đành lòng.

Cô thở dài, bước lên an cổ kiệu chờ sẵn. Sau khi qua đủ loại thủ tục, đi vào cửa cung thì trời đã tối. Lần này Vạn quý phi không lập tức cho cô vào mà lại phái tiểu nha đầu tới báo cho cô chờ bên ngoài, Vạn quý phi đang dùng bữa tối. Cô sờ lên cái bụng đang kêu òng ọc, ai thán buổi trưa đáng lẽ nên ăn nhiều một chút, chờ cô ta hành hạ xong thì bữa tối hôm nay coi như vứt rồi.

Đợi một lúc, mới có người mời cô vào, hơn nữa còn được đưa thẳng vào phòng trong. Phòng ngủ và phòng ngoài cách nhau một bức rèm che, tiểu nha đầu đi đến trước rèm thì không đi nữa, mà giờ tay làm động tác “Mời”, ý bảo một mình cô đi vào.

Cô nghiêng nghiêng rằng, miễn cưỡng vén rèm lên đi vào. Trong phòng có tấm bình phong che trước giường Vạn quý phi, cô không dám nhìn lung tung, vào phòng liền lập tức quỳ xuống, cung kính nói: “Dân nữ bái kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Lại đây đi.” Phía sau bình phong vang lên giọng nói lười biếng của Vạn quý phi. Cô không biết Vạn quý phi lần này định dùng cách gì để giày vò mình nên không dám chọc giận cô ta, ngoan ngoãn đi tới phía sau bình phong. Giường Vạn quý phi buông màn che, che kín người đang nằm trên giường. Cô đi tới, quỳ trước giường, không dám ngẩng đầu. Chỉ nghe Vạn quý phi nói: “Hôm nay, Vũ công công càng ngày càng không thích ở trong cung... Ừm... Trục đêm rồi, từ sau khi nguoi xuất hiện...”

Quả nhiên lại là vì tên thái giám Vũ Hóá Điền kia! Cô cắn răng, trong lòng mắng một tiếng ‘con mẹ nó’. Ngoài miệng lại nói: “Dân nữ không dám.”

“Không dám?” Giọng Vạn quý phi có chút run rẩy, nói: “Nguoi, ra chỗ tù bên kia... Ừm... Ngăn kéo thứ hai bên trái, ừ... Trong đó có cái hộp, lấy thứ trong hộp gì đưa cho ta...”

“Dạ.” Trong lòng cô nghi ngờ, chẳng lẽ lại là trò làm vỡ gì đó? Dựa theo lời Vạn quý phi, cô tìm được cái hộp. Sau khi mở ra cô liền há hốc mồm. Chỉ thấy trong đó là một cây ‘ngọc thể’ tí lệ tốt nhất. Nhìn cách chạm trổ chắc cũng phải do thợ khéo làm, điêu khắc vô cùng cẩn thận, ngay cả đường vân phía trên cũng vô cùng rõ ràng.

“Thất thần làm gì? Còn không mau... Ừm... Mang tới đây.” Vạn quý phi thúc giục.

“Dạ.” Cô miễn cưỡng đi tới, vén màn che dày lên, quả nhiên bên trong ngoại trừ Vạn quý phi còn có tên thái giám Vũ Hóá Điền chết tiệt kia. Vạn quý phi nằm trên giường, sắc mặt ửng đỏ, quần áo không chỉnh tề. Mà Vũ Hóá Điền thì mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường, mặt không cảm xúc.

Hai tay cô bụng cái hộp đưa lên, cô cũng không muốn đụng vào cái thứ buồn nôn kia, không biết bị dùng bao nhiêu lần rồi. Vạn quý phi không nhận lấy, mà chỉ Vũ Hóá Điền, ra hiệu cho cô đưa cho hẩn. Cô chuyển cái hộp về phía Vũ Hóá Điền, chỉ thấy hẩn rút tay từ dưới váy Vạn quý phi ra. Nhờ ánh sáng, cô có thể thấy rõ ràng trên tay hẩn dính chất lỏng trong suốt, cô cảm thấy trong dạ dày nhộn nhạo, phải cố nhịn mới không nôn ra.

Vũ Hóá Điền mãi mà không có động tĩnh gì, cô có thể cảm nhận được ánh mắt giết người đang nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu cô. Vũ Hóá Điền đưa tay lấy ngọc thể ra, rồi mới ra lệnh: “Được rồi, nơi này không còn chuyện của cô nữa, đi ra đi.”

“Hả?” Đúng lúc này Vạn quý phi lại bất mãn nói: “Ra làm gì? Để cô ta ở ngoài rèm hầu hạ đi.” Nói đến đây, cô ta ngồi thẳng người dậy, ôm lấy vai Vũ Hóá Điền nói: “Nguoi sợ cái gì? Cũng không phải lần một lần hai rồi. Hay là... Các người ở nhà không chơi đùa như thế? Tiện nha đầu đúng là vô phúc,

khó lắm mới gặp được một người biết cách vui vẻ khuê phòng như người...” Ngón tay trắng nõn của Vạn quý phi trượt xuống theo cổ Vũ Hó Hóa Điền.

“Chẳng qua chỉ là một nha đầu sai vặt thôi, Huyện lệnh có ý muốn đưa đến, ta việc gì phải làm hấn mắt mặt.” Từ giọng Vũ Hó Hóa Điền cô có thể biết lúc này hấn đang cố gắng đè nén cơn giận.

Cô không biết hấn giận cái gì nhưng có thể đoán được một chút. Mặc dù là thái giám, nhưng vẫn sĩ diện. Bị cô nhìn thấy hấn hầu hạ Vạn quý phi nên cảm thấy mất thể diện, dù sao ở trước mặt cô hấn luôn tỏ vẻ kiêu ngạo. Nhưng ngay cả vết thương phía dưới của hấn cô cũng đã xem vô số lần rồi, phía dưới hấn như thế nào cô nhắm mắt cũng về ra được, ở trước mặt cô hấn còn cái gì gọi là sĩ diện à?

“Nếu là một nha đầu sai vặt, vậy thì càng nên để cô ta ở bên ngoài hầu hạ. Sao vậy, không nhớ à?” Nói đến đây, Vạn quý phi có chút khó nhin uốn éo người.

“Chỉ là lo cô ta không hiểu chuyện, khiến nương nương mất hứng thôi.” Vũ Hó Hóa Điền lườm cô một cái, mắg: “Thức thời một chút.” Dứt lời liền buông rèm xuống.

Sau rèm dần dần vang lên tiếng rên yêu kiều của Vạn quý phi, tiếng sau cao hơn tiếng trước. Cô bỗng liên tưởng đến đêm cô và Vũ Hó Hóa Điền “Thành thân”, bụng dưới liên quận đau. Cô ấn lên bụng, vô cùng buồn nôn nhìn tấm rèm một cái, “Hừ” một tiếng rất khế.

Vũ Hó Hóa Điền vỗ công cái thế, tiếng hừ lạnh nhỏ xíu này của cô đương nhiên không thể thoát khỏi tai hấn. Vũ Hó Hóa Điền cách tấm rèm nhìn về phía cô. Hấn đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này, nhưng hấn không cần nhìn cũng có thể đoán về khinh miệt của cô. Vũ Hó Hóa Điền quay đi, đồng thời rũ hàng mi, che dấu suy nghĩ, chuyên tâm hầu hạ Vạn quý phi đang đắm chìm trong dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

【“Sao có thể chứ? Đại nhân ngài rất... Rất thuần khiết.”】

Cô quỳ đến mức đầu gối mất cảm giác giác thì chuyện xấu xa trong màn mới ngừng lại. Vũ Hó Hóa Điền mặt không cảm xúc vén màn lên đi ra, hấn nhìn lướt qua cô đang quỳ dưới đất, rồi mới nhẹ nhàng khép màn. Vũ Hó Hóa Điền đi đến phía ngoài cạnh bình phong, trên kệ trong góc phòng đặt một chậu đồng. Vũ Hó Hóa Điền cầm lấy bông kết để ở bên, tỉ mỉ rửa tay. Dường như đã biết trước được thời gian, hai tiểu nha đầu rón rén đẩy cửa vào, trên tay mỗi người bưng một chậu nước sạch. Vũ Hó Hóa Điền lại rửa lại rửa lại hai lần mới thôi.

Vũ Hó Hóa Điền đi vòng qua bên cạnh bình phong, thấp giọng nói với cô vẫn còn đang quỳ: “Ngây ra đó làm gì? Muốn quỳ ở đây cả đêm hả? Còn không mau đi!”

Nghe hấn nói vậy, cô vội vã đứng lên. Nhưng vì quỳ quá lâu, chân tê mất cảm giác nên vừa đứng dậy liền lao đảo ngã sang bên. Trên chiếc kệ bên cạnh cô đặt một bình hoa để trang trí, không khéo làm sao lại bị cô va phải, lắc lư vài cái liền rơi khỏi kệ.

Ngay trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Vũ Hó Hóa Điền vốn cách cô mấy bước lại đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng đón được bình hoa, còn cô thì ngã oạch xuống đất. Vũ Hó Hóa Điền tỉ mỉ kiểm tra bình hoa, thấy không nứt mẻ tạo nào mới cẩn thận đặt nó về vị trí cũ, còn nói với cô đang nằm dưới đất: “Còn không mau đứng dậy?”

Cô ngã không đau, nhưng cảm giác buồn nôn lúc trước càng thêm mãnh liệt, suýt nữa đã nôn ra. Cô cuống quít đứng lên, gần như là tông cửa xông ra, lao tới gốc cây trong sân liền bắt đầu nôn. Buổi tối cô còn chưa ăn cơm, bởi vậy không nôn ra được gì ngoại trừ dịch dạ dày.

Vũ Hó Hóa Điền bước ra cửa, nhìn lướt qua cô đứng dưới tàng cây nôn đến không biết trời đất gì, thái độ càng âm u. Hấn ra hiệu cho một gã thái giám đứng bên ngoài, tiểu thái giám này liền quay người đi, sau đó hấn mới tiếp tục mang theo một đám thái giám nghênh ngang rời đi.

Cô nôn xong, vịn cây đứng thẳng dậy thở dài một hơi, vừa quay đầu đã thấy một tiểu thái giám im lặng đứng ở bên cạnh, suýt nữa khiến cô sợ hết hồn. Tiểu thái giám kia cười tủm tỉm đưa một bình nước ấm mời cô súc miệng, cô nhìn hấn một cái, rồi mới nói: “Nước này... Không có độc chứ?”

Tiểu thái giám cười, đáp: “Phu nhân nói gì vậy, đây là Đốc chủ cô ý dặn nô tài đưa tới cho người.”

Nghe hấn gọi “Phu nhân” cô cũng đã đoán được là người trong phủ Vũ Hó Hóa Điền rồi. Lúc này mới an tâm nhận lấy súc miệng. Xong đâu đó, tiểu thái giám lại nói với cô: “Xe ngựa của Đốc chủ đã chờ ở bên ngoài, mời phu nhân đi lối này.”

Cô thật sự là không muốn ngồi chung với Vũ Hó Hóa Điền, liền hỏi: “Cái kiện đưa ta đến đây đâu?”

“Người nói gì vậy, đó là người của cung Vạn quý phi, đương nhiên sẽ không đưa phu nhân về rồi. Phu nhân xin mời, đừng để Đốc chủ chờ lâu.” Tiểu thái giám nói xong liền đưa tay ra mời, dẫn cô tới thẳng thiên môn. Xe ngựa Vũ phủ quả nhiên chờ ở đó.

Bất đắc dĩ lên xe ngựa, thấy trong xe ngựa còn có một cái bình nhỏ, liền tiện tay đặt bình nước còn một nửa lên bàn. Cô vừa ngồi vững, xe ngựa đã chậm rãi đi. Cô cúi đầu, dùng khước mắt quan sát cấu tạo bên trong xe ngựa. Phía dưới bàn nhỏ còn có ngăn kéo, chỉ thấy Vũ Hó Hóa Điền mở một ngăn kéo trong số đó ra, thật không ngờ bên trong lại là mấy món ăn vặt. Hắn dùng ngón tay cầm một quả mứt hoa quả cho vào trong miệng, sau đó thì không làm gì nữa.

Cô nuốt nước miếng, bởi vì lúc trước vừa nôn, cho nên trong cổ họng bây giờ vừa rát vừa đau. Cô háng giọng một cái, rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể ăn một chút được không?”

Vũ Hó Hóa Điền hé nửa con mắt nhìn, không nói có thể cũng không nói không thể. Cô thấy hắn không giống như muốn bới lông tìm vết, liền tự động cúi người cầm mấy miếng mứt hoa quả đặt vào lòng bàn tay. Cô vừa đưa mứt hoa quả vào trong miệng liền nghe thấy Vũ Hó Hóa Điền nói: “Tối nay...”

Hắn vừa mở lời, mứt hoa quả trong miệng cô liền nghẹn ở cổ họng không nuốt cũng không nhổ ra được. Trong lòng cô buồn khổ, thầm nghĩ: Người này sao lại không thức thời thế nhỉ? Hai người không ai nhắc tới việc này chẳng phải là xong sao? Chuyện xấu hổ như thế, nhất định phải nhắc lại sao? Cô dùng sức nuốt miếng mứt hoa quả, rồi mới nói: “Đại nhân ngài yên tâm, tối nay ta không nhìn thấy gì hết, thật đấy.”

Vũ Hó Hóa Điền bỗng dưng mở mắt, tỏa sát khí, cô sợ tới mức run bắn lên, mứt hoa quả trong tay rơi xuống váy. Hắn nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, rồi mới âm trầm nói: “Rất buồn nôn sao?”

Cô theo bản năng gật đầu, rồi mới chột sững lại, lắc đầu nói: “Sao có thể chứ? Đại nhân ngài rất...” Nói tới đây liền kết, nghĩ mãi cũng không biết nên nói tiếp thế nào, cuối cùng miễn cưỡng nặn ra được một câu: “Rất thuần khiết.” Nói xong, cô liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình đi cho rồi.

Vũ Hó Hóa Điền bắt lấy cổ tay cô, kéo cô về phía hắn, cô liền ngã vào bên cạnh hắn. Eo đập vào thành xe, cô đau đến mức da đầu tê rần. Không đợi cô phản ứng, hắn đã đè cô xuống, khiến cô quỳ trong xe ngựa, nửa người trên dựa vào ghế.

“Ngài muốn làm gì?” Cô sợ hãi, bắt đầu giãy giụa.

Vũ Hó Hóa Điền rút dây lưng của cô, bắt chéo hai tay cô ra sau lưng trói lại. Cô chỉ có thể dùng nửa người trên dựa vào ghế ngồi để giữ thăng bằng. Vũ Hó Hóa Điền lấy ra một chiếc khăn tay, vắt thành dây thừng, hắn bắt buộc cô há miệng, dùng khăn tay chặn ngang miệng cô, cuối cùng buộc thắt nút sau đầu kết. Lúc này ngoại trừ rên rĩ thì cô hoàn toàn không nói được gì nữa.

Vũ Hó Hóa Điền ở phía sau cô lạnh lùng nói: “Cô biết những kẻ dám có vẻ mặt ấy trước mặt ta giờ thế nào không? Nghiền – xương – thành – tro.”

Vũ Hó Hóa Điền xốc váy của cô lên, phát hiện bên trong không mặc quần dài. Hắn khinh thường hừ một tiếng, nói: “Mặt ngoài giả vờ ngây thơ, thực tế cũng chỉ phóng đảng như thế mà thôi. Phụ nữ chẳng phải đều giống nhau sao, dám đàng.” Hắn cởi quần lót hiện đại của cô, cô sợ hãi khóc òa lên. Hình ảnh dâm tẫn hôn lại hiện lên trong đầu, dưới bụng quặn đau, cơ thể run lẩy bẩy.

Vũ Hó Hóa Điền nhìn xung quanh, thuận tay cầm cái bình nhỏ cô đặt trên bàn, đâm miệng bình vào nơi đó của cô. Chất lỏng ấm áp chảy vào trong cơ thể, bụng cô liền căng đến khó chịu. Dòng nước chảy theo chân xuống sàn xe ngựa, lại theo vân gỗ lan rộng ra. Đến khi nửa bình nước đã chảy hết, Vũ Hó Hóa Điền mới rút bình nước ra, đặt sang bên.

***

p.s: Ấy da, công công, ngài thật thuần khiết =)))))) có mà mơ ý, tin người v~ =)))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Vũ Hó Hóa Điền khép ba ngón tay lại, trực tiếp đưa vào chỗ kín của cô. Ngón tay hắn bởi vì quanh năm luyện kiếm cho nên hơi có vẻ thô ráp, lòng ngón tay ma sát tí mề sờ lần trong ‘hành lang’. Khi ngón tay hắn chạm vào một chỗ nào đó liền dừng lại, không ngừng ấn giữ xoay tròn. Có nước bôi trơn, hắn tiến vào cũng không khiến cô cảm thấy quá đau. Cảm giác này hoàn toàn giống nhau lần đầu tiên của cô, mềm mại ngoài ý muốn làm cô cảm thấy khủng hoảng.

Ngón tay Vũ Hó Hóa Điền ở trong mật huyết của cô không ngừng rút ra đâm vào, phát ra âm thanh dâm mỹ. Một loại cảm giác kỳ lạ từ phía dưới dâng lên, cô cố gắng chống lại cảm giác sung sướng ấy, cắn chặt khăn tay trong miệng, không để cho mình phát ra bất cứ âm thanh nào. Thân thể cô dần dần từ run rẩy do sợ hãi biến thành run rẩy do hưng phấn, ngón chân cũng bắt đầu co lại. Cô dường như biết được sau đó sẽ là cái gì, có chút thấp thòm chờ mong lại có một chút sợ hãi. Ý thức dần dần bay xa, phía dưới cứng đờ theo động tác rút vào của Vũ Hó Hóa Điền mà dần thả lỏng.

Ngay vào giây phút quyết định Vũ Hó Hóa Điền lại rút ngón tay ra, cô lập tức rơi từ đám mây xuống đáy cốc. Phía dưới vẫn khẽ mấp máy, không biết là dư vị hay là chờ mong. Mặc dù thân thể của cô vì thế mà cảm thấy có chút tức giận, nhưng trong lòng lại lặng lẽ thở dài một hơi, cũng may không cao trào trước mặt hắn, như vậy hắn cũng sẽ không nhìn thấy vẻ mặt đáng xấu hổ của cô.

Khăn tay của Vũ Hóa Điền đã dùng để bịt miệng cô, hấn nhìn ngón tay mình có chút chán ghét nhũn mảy, rồi mới dùng váy của cô lau mạnh chất lỏng trên tay. Sau khi lau khô ngón tay, hấn cời khăn tay bịt miệng cô, nhìn cô nằm sấp thở không ra hơi, nói: “Sao vậy, lần này thần y không nói nữa à? Không thấy buồn nôn nữa sao?”

Cô khó nhọc nghiêng đầu nhìn hấn một cái, học giọng điệu của hấn hỏi ngược lại: “Sao lần này đại nhân không đeo bao tay nữa ? Không thấy bẩn nữa à?”

Vũ Hóa Điền nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, tay hấn nhẹ nhàng đặt lên bàn nhỏ trong xe ngựa, cái bàn lập tức đổ sập trước mặt cô. Mảnh gỗ vụn bắn tung tóe, cả cô và Vũ Hóa Điền đều không có thể tránh khỏi. Người bên ngoài xe ngựa giống như điếc hết, lặng lẽ làm chuyện của mình, không ai vén rèm lên quan tâm đến sống chết của cô.

Sau đó cô và Vũ Hóa Điền đều không nói gì, chỉ còn tiếng xe ngựa lăn bánh “lộc lộc”, tới tận khi xe ngựa dừng hấn trước cửa nhà. Vũ Hóa Điền vén rèm lên, lập tức có một tiểu thái giám đi tới, quỳ trước xe. Vũ Hóa Điền giẫm lên lưng hấn xuống xe, nói: “Tuệ Dung, đỡ thần y xuống.”

Tổ Tuệ Dung lên xe nhìn thấy bộ dáng của cô liền hít vào một hơi, cô ấy nhanh nhẹn cời dây thừng trên tay cô, giúp cô sửa sang lại quần áo, rồi mới đỡ cô xuống xe. Cô được Tổ Tuệ Dung dìu về phòng, chuyện đầu tiên chính là sai người múc nước rửa sạch cảm giác dính dính phía dưới, cũng muốn rửa sạch loại cảm giác quái dị kia.

Tắm rửa xong, cô liền lên giường giả chết. Chẳng bao lâu sau, Tổ Tuệ Dung liền bưng com canh đẩy cửa vào, nói: “Phu nhân, ăn một chút gì đi?”

“Không đói bụng.” Cô đáp.

Tổ Tuệ Dung bày thức ăn lên bàn, nói thêm: “Ăn một chút đi? Buổi tối người cũng chưa ăn, nghe nói người còn... Nôn nữa.”

“Ta nói không ăn! Mang đi.” Cô không nhúc nhích.

Tổ Tuệ Dung im lặng một lát lại nói: “Phu nhân... Đốc chủ mời người qua bên đó, nói là đến giờ dùng thuốc rồi.”

“Không muốn đi.” Cô kéo chăn trùm kín người.

Tổ Tuệ Dung đi tới kéo chăn của cô, nói: “Phu nhân, bây giờ không phải lúc giận dỗi, nếu không Đốc chủ trách tội...”

“Bảo Thất Lang đi, hấn ngày ngày xem ta chế thuốc, nếu như không học được thì đúng là phế vật.” Cô bực tức nói.

“Phu nhân...” Tổ Tuệ Dung còn muốn nói tiếp, đã bị cô bực bội ngắt lời: “Được rồi, phiền chết mất! Đi ra ngoài! Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Tổ Tuệ Dung thấy cô kiên quyết, chỉ có thể bắt lực ra ngoài. Không lâu sau, cô lại nghe thấy tiếng mở cửa, cô nổi giận: “Sao vậy, không phải đã nói để Thất Lang đi à, không được sao?”

“Nếu không muốn chế thuốc, vậy thì mau ngủ đi.” Giọng nói bình thản của Vũ Hóa Điền vang lên, giống như thể người trói cô trên xe ngựa vừa rồi không phải là hấn vậy. Cô sợ tới mức lăn từ trên giường xuống, may mà trên người quần chắn nên không cảm thấy đau. Cô hoảng sợ nhìn Vũ Hóa Điền, chỉ thấy hấn bình tĩnh đi tới ngồi bên giường cô, từ trên cao nhìn xuống.

Cô đứng lên, nịnh nọt cười nói: “Đại nhân nói gì vậy, mới mấy giờ mà đã đi ngủ chứ? Ta sẽ đi chuẩn bị thuốc tắm cho ngài ngay đây, ta sang bên kia đợi ngài đại giá.”

Vũ Hóa Điền nhũn mảy, nói: “Như thế rất tốt.”

Hấn vừa dứt lời, cô liền tông cửa bỏ chạy.

Buổi tối trước khi ngủ, Tổ Tuệ Dung trải giường cho cô, sau đó nói với cô còn đang rửa mặt: “Phu nhân, từ ngày mai nô tỳ không thể tiếp tục hầu hạ phu nhân rồi. Ngày mai có nha đầu mới đến, nô tỳ đã gặp rồi, rất nhanh nhẹn.”

Cô hơi sững sờ, quay đầu lại hỏi: “Đại nhân phạt cô à? Là tại sao?”

“Không phải, là Đốc chủ có chuyện khác cần nô tỳ làm, chỉ sợ thời gian tới sẽ không được gặp phu nhân rồi.” Tổ Tuệ Dung cúi đầu, trên mặt dường như có chút không muốn, không biết là phát ra từ nội tâm hay giả vờ. Người ở đây đều thành tinh, rất khó đoán được suy nghĩ thật trong lòng.

Cô đột nhiên tròn tròn mắt, lập tức đoán được việc Tổ Tuệ Dung phải làm: tiến cung giả cung nữ mang thai. Nội dung phim bắt đầu rồi! Cô không nói gì, chỉ đi đến bên ghế, ngồi xuống. Thời gian qua cô sống quá an nhàn, còn chưa chuẩn bị gì, bắt đầu từ bây giờ phải bắt đầu suy nghĩ cho tương lai rồi. Cô nhìn Tổ Tuệ Dung, đối với cô gái sớm chiều ở chung mấy tháng này cô cũng không biết nên nói cái gì. Cuối cùng chỉ có thể cứng nhắc nặn ra một câu: “Vậy... Cô phải cẩn thận nhé.” Cô vốn định nói: Chỉ cần cô còn một hơi, tới tìm ta sẽ không chết được đâu. Nhưng nghĩ kỹ lại lại sợ cô ấy cảm thấy cô lừa cô ấy, cho nên không nói nữa nữa.

Tổ Tuệ Dung lại dặn dò cô vài câu, phần lớn đều là: “Không nên đối nghịch với Đốc chủ, kết quả người khổ vẫn là mình.” Nói như vậy, có một khoảnh khắc cô cảm thấy cô gái này thật lòng muốn tốt cho cô.

Sau khi cô ấy rời đi, cô nằm ở trên giường nhớ lại những chuyện xảy ra mấy tháng qua. Những nhân vật trong phim ảnh đã sớm biến thành người thật, tồn

tại trong thế giới của cô. Vũ Hóa Điền rất đẹp nhưng rất khôn nạn; Tổ Tuệ Dung dịu dàng như nước; Mã Tiến Lương trung thành vĩnh viễn không rời Vũ Hóa Điền; Đàm Lỗ Tử thường hay bị Vũ Hóa Điền phái ra ngoài làm việc; còn sư phụ võ thuật mới ra lò của bé cù cái là Kế Học Dững đầu trục. Những người ‘cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp’ này chẳng bao lâu nữa sẽ theo Vũ Hóa Điền tự tìm đường chết. Hiện giờ cô nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Dạ dạ dạ, đại nhân trí dũng song toàn, đương nhiên không có lỗi như. Ta chỉ giả thiết, đương nhiên, điều này rất không có khả năng xảy ra. Nhưng, giả thiết, nếu như, có lẽ, chẳng may, xuất hiện tình huống lỗi như...

Dựa theo tình tiết trong phim, lần này Vũ Hóa Điền sẽ mang theo tất cả lực lượng chủ chốt của hân. Thế nên muốn thoát khỏi hân, lần này sẽ là cơ hội duy nhất của cô. Cô không có nhiều bạc, nhưng cũng may có cái nghề y, không lo chết đói trên đường. Đối với chuyện có nên mang bé cù cái đi hay không thì cô có chút do dự. Một cô gái mang theo một đứa bé chạy trốn, mục tiêu quá rõ ràng, rất dễ dàng bị bắt lại. Nhưng Vũ Hóa Điền lần này sẽ một đi không trở lại, nếu hân chết liệu còn ai nhớ tới cô không? Điều này cô không dám chắc.

Mấy ngày sau, khi cô đang đắp thuốc cho Vũ Hóa Điền thì hân nói với cô: “Hai ngày sau ta phải đi tuần, lần này sợ là phải đi hơi lâu.”

Nghe vậy, cô không kim chế được bắt đầu cười trộm. Cô cúi đầu, giả vờ như đang nghiêm túc băng bó, để tránh Vũ Hóa Điền phát hiện thái độ của mình, cô còn nghiêm túc nói: “Vậy để ta chuẩn bị cho ngài nhiều thuốc một chút, ngài mang theo dùng trên đường.”

Vũ Hóa Điền ngẫm nghĩ một lát, nói: “Mang nhiều một chút cũng tốt, lo trước khỏi họa. Lần này sợ là phải xuất quan, quan ngoại bảo cát lớn, thần y mang nhiều quần áo vào.”

“Cái gì? Ta cũng đi?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vũ Hóa Điền.

“Sao vậy, ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?” Vũ Hóa Điền hỏi ngược lại.

“Rõ...” Cô lẩm bẩm, trong đầu lại hỗn loạn. Đúng vậy, sao lại không nghĩ tới khả năng hân không muốn để chậm trễ việc chữa bệnh, mang cô theo cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ tiếc kế hoạch chạy trốn của cô, mấy ngày nay lo lắng phí công rồi.

“Thần y không muốn à?” Bằng vết thương xong, Vũ Hóa Điền dùng khoeo mắt liếc cô một cái, rồi mới đi lấy quần áo vắt trên ghế mặc vào.

“Không dám không muốn.” Cô nói thẳm một câu.

“Hiểu được là tốt rồi, hai ngày sau lên đường, thần y đừng để quên cái gì quan trọng lại đấy nhé. Tin rằng thần y cũng sẽ không lấy cái đầu trên cổ mình ra để đùa dẫu.” Nói xong hân liền thân nhiên rời đi, để lại một mình cô sững sờ trong phòng.

Hai ngày sau, cô cải trang thành tiểu thái giám theo Vũ Hóa Điền lên thuyền lớn siêu hào nhoáng giống trong phim. Vì biết trên chiếc thuyền này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra một trận ác chiến, mà cô lại không rõ thời gian cụ thể, cho nên từ lên thuyền cô vẫn ngoan ngoãn ở trong phòng mình. Vũ Hóa Điền rất hài lòng với điều này.

Chưa đến hai ngày, người của Triệu Hoài An đã mò lên thuyền rồi. Cô ngồi trong phòng nghe tiếng đánh nhau keng keng trên boong thuyền, thật sự có chút lo lắng chiếc thuyền liệu có khi nào không vỡ thành mấy miếng hay không. Đến khi tiếng động phía trên biển mất, cô lại chờ một lúc, chắc chắn sóng gió đã qua mới ra khỏi phòng, đi lên boong thuyền. Cô nhìn boong thuyền bừa bộn, lắc đầu cảm thán: “Chắc chắc, một con thuyền tốt lại bị phá thành thế này rồi.” Vũ Hóa Điền lúc này đang đứng ở đầu thuyền nói gì đó với một đám người. Cô liếc ra đuôi thuyền hít khí trời, nhân tiện thưởng thức cảnh sắc hai bên bờ sông.

Vũ Hóa Điền bàn chính sự xong liền tìm cô về phòng châm cứu. Châm cứu xong, cô hầu hạ hân mặc quần áo. Hiện giờ tay nghề của cô đã thuần thục lắm rồi, mặc quần áo cho hân còn nhanh hơn cho mình. Đeo ngọc bội lên eo hân, cô cẩn thận hỏi: “Đại nhân lần này đi ra ngoài là vì đuổi giết Triệu Hoài An sao?”

“Sao vậy, cô biết Triệu Hoài An?” Vũ Hóa Điền hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Ờ thì...” Cô sờ mũi, qua loa nói: “Trong giang hồ ai không biết Triệu Hoài An chứ.”

“Còn biết giang hồ?” Vũ Hóa Điền nhủ mày.

“Ngài xem thường lang trung đây à?” Cô ưỡn ngực, ra vẻ hiểu rộng biết nhiều, lẩm bẩm: “Nơi nào có người nơi đó có giang hồ...”

Vũ Hóa Điền cười nói: “Xem ra cô biết không ít.”

Thấy tâm trạng hần đường như rất tốt, cô cẩn thận thăm dò: “Ta nghe nói Triệu Hoài An võ nghệ cao cường?”

“Người này hữu dũng vô mưu, không đủ để tạo thành nguy cơ.” Vũ Hóa Điền chấp tay ra sau lưng, dáng vẻ tự tin.

Đó là vì ngài chưa xem phim nên mới cảm thấy thế, trong lòng cô oán thầm, ngoài miệng lại nói: “Đúng thế, đại nhân đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.” Đại khái là bởi vì giọng điệu không đủ chân thành, khiến Vũ Hóa Điền liếc mắt một cái. Cô hỏi dò: “Nếu lỡ như...”

Cô còn chưa dứt lời, đã bị Vũ Hóa Điền ngắt lời: “Không có lỡ như.”

Cô liền vội vàng gật đầu đồng ý: “Dạ dạ dạ, đại nhân trí dũng song toàn, đương nhiên không có lỡ như. Ta chỉ giả thiết, đương nhiên, điều này rất không có khả năng xảy ra. Nhưng, giả thiết, nếu như, có lẽ, chẳng may, xuất hiện tình huống lỡ như...”

“Cô muốn hỏi cái gì?” Vũ Hóa Điền Thăm gần giọng, tâm trạng tốt đẹp vì vừa thắng Triệu Hoài An đều bị cô phá hỏng rồi.

“**&%\$%\$...” Cô nắm lấy góc áo, nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Vũ Hóa Điền không vui nhú mày, “Cái lưỡi của cô bình thường không phải rất giỏi gây chuyện thị phi sao? Sao đến lúc này ngay cả ăn nói rõ ràng cũng không được vậy?”

“Ta nói...” Cô dừng một chút, rồi mới miễn cưỡng hỏi: “Ta là nói lỡ như, đương nhiên điều đó không có khả năng. Chính là giả thiết ngài bất hạnh... Cái kia, ờ thì, ý ta là, dưới tình huống ngài hy sinh, bọn họ bình thường sẽ xử lý ta thế nào?”

“Hóa ra là muốn hỏi cái này.” Vũ Hóa Điền đi đến bên bàn, ngồi xuống, cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm, lại không nói gì nữa. Hần vừa lo cô, đầu gối cô lập tức nhún ra, vô cùng nột tính lại muốn quý xuống. Qua một lúc lâu, Vũ Hóa Điền mới nói: “Nếu thực sự xảy ra thì cô bỏ chạy đi, chạy được bao xa thì chạy.”

“Hả?” Cô ngẩn ra, nhìn hần.

Vũ Hóa Điền nhắc nắp chén trà thổi trà bọt, cũng không uống, lại nói. “Tất cả mọi người đều biết cô là thị thiếp của Vũ Hóa Điền ta, nếu như ta chết, không biết có bao nhiêu người muốn giết cô cho hả giận đâu. Đến lúc đó cô tốt nhất thông minh một chút, đừng để rơi vào tay bọn họ.”

Cô nghĩ đến Vạn quý phi trong hoàng cung như hồ rình mồi, nghĩ tới cảnh tượng hoạn quan hại trung lương trong phim truyền hình cổ trang. Cô nuốt nước miếng, hỏi hần: “Vậy nếu ta nương nhờ vào phe chính nghĩa như Triệu Hoài An thì sao? Bọn họ chắc sẽ không hại người vô tội đâu nhỉ?”

Vũ Hóa Điền đặt mạnh chén trà lên bàn, “Cộc” một tiếng giòn vang, lòng cô cũng run theo. Trong lúc đó Vũ Hóa Điền khinh miệt giật giật khóe miệng, mở miệng nói: “Mặc dù hần may mắn không chết, cũng sẽ không mang cô theo. Những kẻ tội phạm chạy trốn như hần ăn bữa hôm lo bữa mai, làm gì có lòng dạ nào lo cho cô?”

Đúng như lời Vũ Hóa Điền, trong phim Triệu Hoài An cũng không muốn mang theo Lăng Nhạn Thu, mà Lăng Nhạn Thu cũng không muốn mang theo Tổ Tuệ Dung. Xem ra những cao thủ võ lâm này đều thích hành tẩu một mình. Suy luận theo hướng đó, không phải cô chỉ có một con đường chết rồi à? Đây rốt cuộc là ông trời muốn đùa chết cô, hay là tác giả muốn đùa chết cô vậy? Cô roi lệ đầy mắt.

“Hỏi hết chưa?” Vũ Hóa Điền nói.

“Hết rồi... Đều hết rồi...” Cô khóc không ra nước mắt đáp.

“Muốn sống thì hãy cầu nguyện khả năng ‘lỡ như’ cô nói tốt nhất đừng xảy ra.” Vũ Hóa Điền quét mắt về phía áo choàng vắt trên giá treo, thấy cô không phản ứng, liền không vui nói: “Áo choàng! Không có mắt à.”

Cô vội vàng đi tới giúp hần mặc áo choàng, cười vô cùng nịnh nọt.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Vũ Hóa Điền ngẩng đầu nhìn cô, rồi mới dùng đôi đũa trong tay chỉ vào góc tường, nói: “Nếu không xứng ăn cơm cùng ta, vậy thì bụng bát qua bên kia ăn đi.”】

Thuyền vẫn đi về hướng tây bắc, sau khi rời thuyền thì đi ngựa, tiếp tục đi thẳng về hướng tây chính là Long Môn rồi. Cô ngồi trên lưng ngựa lắc lư đi trên cát, rất cố gắng mới có thể miễn cưỡng ngồi vững. Vũ Hóa Điền vốn không thông cảm cho người mới học như cô, tốc độ của đoàn không giảm chút nào. Phải biết rằng từ giây phút xuống thuyền cô mới bắt đầu học cưỡi ngựa đấy nhé!

Trên đường đi không biết là Vũ Hóa Điền đột nhiên nổi lòng tốt hay có chuyện quan trọng cần dặn dò, đột nhiên đưa tay ra hiệu giảm bớt tốc độ. Tốc độ đoàn ngựa gần như chậm lại ngay lập tức, đương nhiên trong đó không bao gồm cô, cô vốn không biết làm thế nào để con ngựa kia nghe theo không chế của mình. Hai tay cô nắm chặt dây cương, con ngựa kia vẫn dùng tốc độ vốn có đi như chạy về phía trước, đã sắp vượt qua cả đội ngũ rồi. Cô ngồi trên ngựa sợ hãi hét lên: “Kéo ta! Kéo ta một cái! Vị ấy hảo hán kia làm ơn kéo ta một cái!”

Khi ngựa của cô chạy qua bên cạnh Vũ Hóa Điền thì hắn tự tay giúp cô ghì cương lại. Ngựa bỗng dừng đứng lại, cô mất thăng bằng dúi về sau suýt nữa ngã xuống ngựa. Chờ cô lấy lại thăng bằng liền nói: “Đa tạ đại nhân trượng nghĩa cứu giúp.” Trên đầu cô dùng khăn vải quấn chặt, chỉ lộ đôi mắt. Lại nhìn Vũ Hóa Điền, trên mặt đeo mặt nạ vàng chống cát cầu kỳ. Cô nhìn nọt cười cười, đương nhiên, Vũ Hóa Điền không nhìn thấy thái độ của cô lúc này.

Vũ Hóa Điền khinh thường liếc cô một cái, hiển nhiên là đang khinh bỉ cô không biết cỡi ngựa. Hắn đưa ngón tay chỉ về phía xa, nói: “Đi tiếp về phía Tây chính là Ngọc Môn Quan.”

Cô nhìn theo hướng hắn chỉ, ngoại trừ cát thì chẳng nhìn ra cái gì. Nhưng cô vẫn gật đầu nói: “Hóa ra là Ngọc Môn Quan.”

Vũ Hóa Điền tiếp tục nói: “Nếu như cô ra khỏi Ngọc Môn Quan, sẽ không ai đuổi theo nữa, khi đó cô sẽ được tự do.”

Cô kinh ngạc nhìn Vũ Hóa Điền, không biết hắn đang dặn dò chuyện sau này hay là đang thử cô. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngài đang đùa ta sao? Một cô gái yếu đuối, không xu dính túi, tay trái gà không chặt như ta mà ngài muốn một mình ta xuất quan? Tương ta là đồ ngốc chắc!”

Vũ Hóa Điền quay đầu, nói: “Xem ra cũng không ngốc lắm.”

Khóe miệng cô giật vài cái, quay đầu nhìn về phía cát vàng, có chút cảm khái nói: “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy sa mạc đấy.”

“Ồ?” Vũ Hóa Điền hơi nhú mày, hỏi: “Thấy thế nào?”

“Ừ...” Cô ngẫm nghĩ sau đó nhú mày đáp: “Rất vàng nha!”

Vũ Hóa Điền không nói gì, chắc hẳn lúc này sắc mặt hắn cũng sẽ không tốt lắm, nhưng cách mặt nạ cô không nhìn rõ. Vũ Hóa Điền vung tay lên, ra lệnh: “Đi.” Đoàn ngựa lập tức tăng tốc “Lộc cộc lộc cộc” bắt đầu đi rất nhanh,

Cô dùng hai chân thúc vào bụng ngựa, hô một tiếng: “Đi!” Con ngựa kia không nhúc nhích. Một con ngựa đi lướt qua cô, còn cô thì vẫn đang cố gắng điều khiển con ngựa dưới móng: “Đi! Đi! Đi nào!” Cô vung vẩy dây cương, con ngựa đi vài bước rồi lại thôi. Nhìn đoàn người xa dần, cô khóc không ra nước mắt, hô lớn: “Dừng đi! Chẳng lẽ các người không phát hiện là thiếu một người sao? !”

Cô bắt lực, chỉ có thể run rẩy xuống ngựa, dắt ngựa chậm chạp đi theo dấu chân đoàn ngựa để lại. Đi được một đoạn, bỗng thấy phía trước có cát vàng tung bay mù mịt về phía cô. Chờ bụi cát tan hết, cô mới nhìn rõ người đến là Mã Tiến Lương. Mã Tiến Lương ngồi trên ngựa ôm quyền, nói: “Đốc chủ sai thuộc hạ đến đưa phu nhân về, đặc tội.” Nói xong hắn đưa tay xách cô lên ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền “Lộc cộc lộc cộc” chạy. Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con ngựa chết tiệt cô cưỡi ban nãy đang chạy theo sau Mã Tiến Lương. Cô bủn xỉn, âm thầm cảm thán: Không hổ là Tây xương, ngay cả ngựa đều chỉ có thể là người của Tây xương mới không chế được.

Tới trạm dịch, xuống ngựa cô chỉ cảm thấy người quay cuồng choáng váng. Lão đạo đi theo thị vệ đến phòng mình, đặt mông ngồi xuống ghế. Cô cứng ngắc cởi khăn vải quấn trên mặt xuống rồi ngồi im. Mặc dù rất muốn thay quần áo rồi lên giường nằm, nhưng hiện giờ ngay cả sức để đứng lên cũng không có, cô ngồi thừ ra, không hề muốn nhúc nhích.

Cô gục xuống bàn mơ mơ màng màng ngủ một lúc, nghe thấy có người mở cửa liền tỉnh lại. Chỉ thấy Vũ Hóa Điền đã thay quần áo sạch sẽ đi đến, liếc cô một cái rồi đi tới một cái ghế khác, ngồi xuống, lúc này giữa hai người chỉ cách nhau một cái bàn. Cô sợ hãi nhảy dựng lên khỏi ghế, rồi mới cảm thấy cả người đau nhức, về mặt vận vẹo. Vũ Hóa Điền nhìn cô, đẩy về khinh thường. Cô nghĩ, hôm nay chưa tới thời gian châm cứu, hiện giờ cũng không phải lúc ngâm thuốc, không biết lúc này Vũ Hóa Điền tới phòng cô là muốn làm gì. Thế là cô cười nịnh nọt hỏi: “Đại nhân đây là?”

Vũ Hóa Điền không nói, cửa phòng lại bị gõ vài cái, có người ngoài cửa thưa: “Đốc chủ, cơm đã chuẩn bị xong rồi.”

“Vào đi.” Vũ Hóa Điền nhàn nhạt nói.

Ngoài cửa một thị vệ mặc đồ đen bưng khay vào. Trên khay đặt rất nhiều chén đĩa lộng lẫy, rõ ràng là mang từ trong cung ra. Người nọ đặt đồ ăn lên bàn, cuối cùng đặt hai bộ bát đĩa. Hai bộ bát đĩa! Cô kinh ngạc nhìn thị vệ kia đóng cửa rồi đi. Mà Vũ Hóa Điền đã cầm đũa lên, gấp thức ăn ưu nhã đưa vào miệng bắt đầu ăn.

Trong đại mạc man hoang này nguyên liệu nấu ăn có hạn, thức ăn phổ biến nhất chính là thịt nướng. Mặc dù đồ ăn không quá cầu kỳ, nhưng đều được chế biến vô cùng cẩn thận, cô nghi đây là do người của Vũ Hóa Điền dốc sức tỉ mỉ làm. Làm cô kinh ngạc là trên bàn lại có rất nhiều đồ ăn đã tẩm ướp sẵn từ Kinh Thành mang theo. Cô thật sự không thể nào tưởng tượng nổi Vũ Hóa Điền mang theo chai chai lọ lọ, bát bát chén chén chông chát như vậy làm cách nào mà đi đường được.

Cô im lặng nhìn bàn ăn, cuối cùng nói: “Tiểu nhân có tài đức gì dám ngồi ăn tối cùng đại nhân chứ.” Nói xong cô mong đợi nhìn hắn, hi vọng hắn có thể từ bỏ đuổi cô ra ngoài ăn cùng đám hạ nhân.

Vũ Hóa Điền ngừng đầu nhìn cô, rồi mới dùng đôi đũa trong tay chỉ vào góc tường, nói: “Nếu không xứng ăn cơm cùng ta, vậy thì bưng bát qua bên kia ăn đi.”

Gi cơ!? Cô nhìn qua nhìn lại giữa góc tường và Vũ Hóa Điền. Cô bó tay, cô không nói gì, cô rối rắm, cô buồn bực, cô phát điên. Nhưng cuối cùng cô chỉ bình tĩnh hít sâu một hơi, ưỡn bộ ngực lép, cầm bát đĩa của mình gấp chút thức ăn, đi đến góc tường, đáng thương bắt đầu ăn.

Vũ Hóa Điền chậm rãi ăn, nếu như bỏ qua những việc làm của hắn lúc trước thì đúng là cảnh đẹp ý vui, chỉ nhìn hắn ăn cũng thấy ngon miệng rồi rồi. Cô nhìn chăm chăm hắn, nhanh chóng và com vào miệng.

Vũ Hóa Điền ăn xong liền rút khăn tay ra lau miệng lại tay, rồi mới đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống, cô mới dám mon men ra bàn ăn com. Ăn hết đồ ăn thừa của Vũ Hóa Điền, buông bát đĩa cô liền trông ngóng nhìn cửa phòng. Chờ mãi đợi mãi cuối cùng cũng chờ được người tới dọn com rồi, cô vui sướng nói: “Ta chưa ăn no, có thể lấy thêm chút thức ăn tới không?”

Tiểu ca nói “Tuân lệnh” rồi rồi đi. Cô quay đầu lại liền phát hiện ánh mắt Vũ Hóa Điền nhìn cô giống như đang nhìn một con khủng long. Chưa thấy con gái ăn nhiều bao giờ à? Trong lòng cô thầm khinh bỉ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

【 Cô cân nhắc giữa Vũ Hóa Điền và ngựa, không bằng cảm thú và cảm thú, cô quyết định lựa chọn cảm thú. 】

Cô ăn dưới cái nhìn soi mói của Vũ Hóa Điền, trong lòng thầm lo nếu cứ như thế này cô nhất định sẽ đau dạ dày mất. Vũ Hóa Điền không lên tiếng, cô không biết hắn có ý đồ gì, cũng chỉ có thể ngăn người nhìn chăm chăm bát đĩa trước mặt. Một lát sau Vũ Hóa Điền đột nhiên hỏi: “Sao vậy, còn chưa ăn no à?”

Cô nắc một cái, ngẩng đầu lên hỏi ngược lại: “Ta nhìn giống như chưa ăn no sao?”

Vũ Hóa Điền nhú mày, không đáp. Cô chắc chắn hình tượng của mình trong lòng hắn lúc này đã biến thành heo tham ăn rồi.

Đúng lúc ấy Mã Tiến Lương ở ngoài cửa cầu kiến, Vũ Hóa Điền gọi vào, chỉ thấy hắn dẫn theo một người đàn ông râu ria xồm xoàm cô không quen cùng vào. Đây Người đàn ông kia quý xuông, nói: “Đốc chủ, thương đội vùng này đều đến trạm dịch tránh gió cát, nơi này của chúng ta đã đầy người rồi, xin Đốc chủ không nên đưa người vào nữa.”

Vũ Hóa Điền đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, qua rất lâu mới lên tiếng: “Tiếp tục đưa vào.”

Râu xồm nói một tiếng: “Tuân lệnh.” Liền lui xuông.

Vũ Hóa Điền cùng Mã Tiến Lương đứng cạnh cửa sổ nhìn ra phía ngoài xa, Mã Tiến Lương còn lấy ra một chiếc ống nhòm để nhìn. Cô khinh thường bĩu môi, thật sự là hoài nghi với đôi mắt kỳ lạ ấy liệu hắn có thể nhìn rõ cảnh vật bên ngoài không. Mã Tiến Lương hỏi: “Đốc chủ, Triệu Hoài An thật sự sẽ xuất hiện ở đây sao?”

Vũ Hóa Điền lại bắt đầu phát biểu luận điệu “Triệu Hoài An hữu dũng vô mưu” của hắn, cô oán thầm: Bất kể là có dũng hay có mưu, có thể sống đến cuối cùng nhất mới là chân lý, nhân vật chính mới là vương đạo. Vũ Hóa Điền ơi Vũ Hóa Điền, người đã thua ngay từ vạch xuất phát rồi. Vũ Hóa Điền lại dận dỏ vài câu, Mã Tiến Lương liền cáo lui.

Sau khi Mã Tiến Lương đi Vũ Hóa Điền quay lại ngồi bên giường nhắm mắt thư giãn, cô nhân cơ hội đi đến bên cửa sổ tìm kiếm bóng dáng Triệu Hoài An, nhưng không thấy. Có điều gian phòng này của Vũ Hóa Điền tầm nhìn rất tốt, hắn là căn tốt nhất trong trạm dịch. Cô đi đến bên giường, do dự một lúc mới nói: “Đại nhân, ngài xem, nếu không có chuyện gì thì để ta về phòng mình nhé, ngài thấy có được không?”

Vũ Hóa Điền một lát sau mới nhàn nhả nói: “Trạm dịch hiện giờ đã đầy, không có phòng trống cho cô đâu. Thân y nếu như đã không muốn ở cùng ta thì tới chuồng ngựa ở cùng ngựa là được rồi.” Vũ Hóa Điền nói tới chỗ này liền mờ mắt, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Cô cân nhắc giữa Vũ Hóa Điền và ngựa, không bằng cảm thú và cảm thú, cô quyết định lựa chọn cảm thú. Nhưng cô sợ lên cổ, Vũ Hóa Điền khôn khéo như thế, nếu quả thật nói cho hắn biết lựa chọn của cô, hắn nhất định sẽ đoán được cô cảm thấy hắn không bằng cảm thú, rồi sẽ vạ lây cô cô ngay tại chỗ nhỉ? Vì cái mạng nhỏ của mình, cô cười nói: “Vậy ta ở cùng đại nhân.”

“Vậy thì nói ít thôi.” Vũ Hóa Điền nói xong, lại nhắm mắt lại.

Trời mới biết lúc này cô rất muốn nằm xuống giãn gân cốt, bất lực là giờ phút này Vũ Hóa Điền đang đọc chiếm cái giường duy nhất trong phòng, càng đáng giận hơn là hắn không biết sử dụng tài nguyên, chỉ ngồi có một góc bé xíu. Đáng xấu hổ! Đáng giận! Đáng hận!

Cô nằm bò ra bàn ngủ, mặc dù không thoải mái, nhưng vẫn ngủ thiếp đi. Đến khi cô bị tiếng mở cửa đánh thức, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi. Vũ Hóa Điền mang người xuông tầng đi ra bên ngoài, cô liền đi tới bên cửa sổ nhìn. Là Vũ Hóa Điền sai người mang hai tấm bia đá ở Long Môn

về.

Kể tiếp cũng không có gì khác với trong phim, Mã Tiến Lương bứt dây động rừng làm hỏng kế hoạch của Vũ Hóa Điền. Chỉ thấy từ bốn phương tám hướng xuất hiện n người áo đen, vây quanh tấm bia đá. Cô không khỏi tắc lưỡi, xem thường người ta hữu dũng vô mưu mà còn mang nhiều người thế? Ít nhất cũng phải một trung đoàn ấy nhỉ? Chắc chắn, miệng cộp gan thỏ, chột dạ chứ gì.Đợi đến khi đám người đi gần hết, cô mới ra ngoài đi vệ sinh. Cô vừa kéo quần đi ra lại thấy Mã Tiến Lương ủ rũ đứng trong góc. Mã Tiến Lương là cao thủ, mặc dù hai người cách nhau khá xa, hắn vẫn phát hiện ra cô, chấp tay nói: “Phu nhân.”

“Ừm...” Cô không biết trả lời thế nào, có nên nói một câu “Hãy bình thân” không. Cô bước về phía hắn hai bước, rồi mới làm như nói chuyện phiếm: “Sao vậy, tâm trạng không tốt? Bị Vũ Hóa Điền phạt à?”

“Độc chủ cũng không trách phạt thuộc hạ.” Mã Tiến Lương đáp: “Kế hoạch Độc chủ trì hoãn nhiều ngày đều bị ta... Thuộc hạ tự trách.”

“A, người đối với hắn trung thành thật đấy.” Cô dò xét nhìn Mã Tiến Lương từ trên xuống dưới một lượt, suy đoán liệu hai người này có gian tình không thể cho ai biết hay không. “Người làm hỏng kế hoạch quan trọng của hắn, hắn lại không phạt người. Nếu đổi thành ta, chắc đã vận gãy cổ ta rồi!”

Mã Tiến Lương nhú mày, một lát sau mới nói: “Độc chủ không phải là người vô tình, tàn ác như vậy.”

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt, không thể tin nhìn hắn. Mỗi một lúc mới thốt nên lời: “Người nói đùa sao? Hắn mà không tàn ác thiên hạ đã chẳng có ai tàn ác rồi! Người không thấy hắn bóp cổ ta thế nào à, còn...” Cô không có nói tiếp nữa, những chuyện có thể chứng minh sự tàn ác của hắn nhất đều là những chuyện tư mật, cô có khổ mà khó nói. Cô liền sửa lời: “Còn uy hiếp muốn cắt lưỡi ta.”

“Phu nhân cũng nói là uy hiếp, không phải người vẫn đang yên ổn đứng trước mặt thuộc hạ sao?” Mã Tiến Lương đáp.

“Nhưng mà cổ thật sự bị bóp, vết vừa mới hết đấy. đừng nói rồi, tóm lại một lời khó nói hết a.” Cô lắc đầu thờ dãi nói.

“Phu nhân nói vậy là sai rồi. Ta đi theo Độc chủ lâu nhất, không dám nói hiểu rõ Độc chủ, nhưng tính tình của ngài ta cũng biết đôi chút. Độc chủ tuy không thể nói là chiêu hiền đãi sĩ, thế nhưng đối với các đương đầu chúng ta đều rất tốt. Giống như hôm nay, ta làm hỏng chuyện quan trọng của Độc chủ, nhưng một câu nặng lời ngài ấy cũng không nói. Đương nhiên, có thể làm tới vị trí như Độc chủ không thể không có một chút thủ đoạn. Phu nhân nhiều lần khiêu khích quyền uy của Độc chủ, nếu đổi là người ngoài chỉ sợ đã chết ngàn vạn lần rồi. Bởi vậy đủ để thấy Độc chủ cũng không xấu xa như phu nhân nghĩ đâu.” Mã Tiến Lương nói.

Cô phản bác: “Đó là bởi vì hiện giờ ta còn có giá trị lợi dụng, bằng không hắn đã sớm giết ta rồi.”

Mã Tiến Lương lắc đầu nói: “Nếu như phu nhân được chứng kiến thủ đoạn của Tây xưởng thì sẽ không nói thế nữa đâu. Khoét mắt cắt lưỡi chỉ là trò trẻ con thôi, những hình phạt kia thuộc hạ cũng không muốn nói ra làm bẩn tai phu nhân. Độc chủ nếu thật sự dùng thủ đoạn, phu nhân cho dù chỉ còn một hơi cũng còn phải ngoan ngoãn chữa bệnh cho Độc chủ.”

“Người...” Cô không cãi được, mãi mới nặn ra được một câu: “Người đúng là trung khuyến, hẳn cho người cái gì mà khiến người trung thành thế chứ!”

“Độc chủ từng có ân với ta.” Mã Tiến Lương cũng không nói tì mỉ, ngược lại nói: “Phu nhân sở dĩ có thành kiến với Độc chủ là vì phu nhân không hiểu ngài ấy. Thuộc hạ chỉ có thể nói thế thôi, còn chuyện phải làm, xin lỗi không tiếp phu nhân được.”

Trong lòng cô có ngàn vạn con Thảo Nê Mã chạy qua, ghen muốn ói máu, chờ Mã Tiến Lương đi xa, mới quát: “Đó là vì người chưa bị hắn SM! Đúng là không biết thực tế chỉ mạnh miệng nói hươu nói vượn!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trở về phòng, chỉ thấy một tiểu ca mặc đồ đen đang trải bộ chăn ga mới tinh Vũ Hóa Điền mang từ Kinh Thành tới lên giường. Vũ Hóa Điền ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm thị vệ đang làm việc. Thấy cô đẩy cửa vào, liền ra lệnh cho người kia: “Trải bộ chăn đệm được thay xuống đất đi.” Vũ Hóa Điền chỉ đất trống bên giường, người nọ liền nhanh nhẹn trải chăn đệm của trạm dịch xuống.

Được rồi, xem ra tối nay cô phải ngủ đất rồi. Cô đi vòng ra sau lưng Vũ Hóa Điền, nhanh chóng gỡ ngón giữa về phía lưng hắn. Không ga lăng tẹo nào cả! Nhưng cô cũng không tức giận, coi như đây là trắng trời cuối cùng của hắn, chờ ngày mai sau khi hắn đi cô sẽ lập tức cuốn gói xuất quan. Nghĩ đến đây, cô cười rộ lên, khiến Vũ Hóa Điền lờm một cái. Cô vội vã hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Khụ, không có gì, vị tiểu ca kia, phiền anh trải dày chút, ta sợ lạnh.”

Vũ Hóa Điền có chút không kiên nhẫn nhìn cô, thị vệ kia vẫn chịu khó đi lấy thêm một chiếc chăn trải lên cho cô. Sau khi thị vệ kia trải giường xong rồi đi, Triệu Thông cũng từ khách sạn Long Môn chạy tới cầu kiến Vũ Hóa Điền. Triệu Thông báo cáo tình huống của Phong Lý Dao ở khách sạn Long Môn cho Vũ Hóa Điền, Vũ Hóa Điền liền lấy chiếc gương xa hoa luôn mang theo mình ra, tỉ mỉ quan sát mình trong gương, nhìn có chút tự kỷ. Cô ở bên

cạnh nhìn mà nổi hết cả da gà.

Cũng giống như trong phim Vũ Hóá Diên quyết định giả làm Phong Lý Dao, ám hiệu để liên lạc là “Long Môn phi giáp, tiện tri chân giả”. Triệu Thông lĩnh mệnh, liền đứng dậy trở về.

Trong phòng chỉ còn lại cô cùng Vũ Hóá Diên, đúng lúc này, trước mặt cô xuất hiện mấy hàng chữ nhỏ, đó là hai sự lựa chọn:

A, Giúp Vũ Hóá Diên thay đổi vận mệnh hi sinh

B, Chết sống kệ hán, chạy ra Ngọc Môn Quan

Cô cười khà khà, vui mừng đưa tay muốn chọt phương án B, lại phát hiện phía sau còn có một hàng chữ nhỏ hơn: 【Bản công lược hữu nghị nhắc nhở, chọn B ở đây sẽ trực tiếp Bad Ending, lập tức GAME OVER bye bye cuộc sống, nếu như nếu không muốn chết, xin tránh lựa chọn.】

Cô kinh hãi, may mà mình phát hiện kịp thời, nếu không thì đã toi đời rồi. Trong lòng cô tức giận mắg: Con mẹ nó, lừa bịp trắng trợn! Đây là đùa giỡn ta sao? Trêu chị đây rất vui sao? Cô ngẩng đầu góc 45 độ nhìn lên trần nhà, roi lệ đầy mặt. Sau đó, căn cứ vào thuộc tính rất sợ chết, cô bắt lực lựa chọn A, nước mắt trên mặt rơi càng nhiều.

Vũ Hóá Diên cau mày, vô cùng không vui nhìn cô. Cô nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của hán, trong lòng càng thêm uất ức. Cô khịt mũi một cái, giải thích: “Ta không có khóc, vừa rồi là bị cát bay vào mắt.” Vừa dứt lời, bên tai liền vang lên âm báo dễ nghe, dọa cô sợ hết hồn, ngay sau đó là thông báo: 【Độ hào cảm +1】. Cô không nói gì, nước mắt càng rơi như mưa.

Một lúc lâu sau, Vũ Hóá Diên mới có chút cứng ngắt nói: “Không cần phải lo lắng.”

“Ta đâu có lo lắng.” Cô yếu ớt nói.

Vũ Hóá Diên lạnh mặt nói: “Vậy thì mau cắt đồng nước mắt của cô đi.”

Chờ cô nín khóc, đã có người mang những dụng cụ chữa bệnh của Vũ Hóá Diên vào. Pha thuốc tắm giữa hoang mạc cũng không phải phí phạm bình thường thôi đâu. Khi Vũ Hóá Diên tắm thì cô ở bên sàu nào nghĩ xem giúp hán thay đổi số phận vật hy sinh như thế nào. Nghĩ mà xem, ngoại trừ chữa bệnh cứu người thì cô chẳng biết gì cả, đầu thế tò tò đi theo sau mông hán mọi lúc mọi nơi kéo dài tính mạng cho hán chứ?

“Nước lạnh rồi!” Giọng nói không vui của Vũ Hóá Diên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, cô vội vã đi tới thêm nước ấm cho hán. Lại nghe Vũ Hóá Diên hỏi: “Thần y suy nghĩ cái gì mà tập trung vậy? Ta gọi mấy lần cũng không nghe.”

Cô cân nhắc một chút, rồi mới cẩn thận hỏi: “Đại nhân có biết Phong Lý Dao là người thế nào không?” Vũ Hóá Diên hơi sững sờ, rồi mới đáp: “Mới vừa rồi Triệu Thông bẩm báo cô cũng nghe thấy rồi đấy, chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không đủ để tạo thành nguy cơ.” Vũ Hóá Diên dừng một chút, rồi mới nói: “Nếu thần y sợ, ngày mai ta sai người ở lại trạm dịch bảo vệ cô là được.”

Cô lắc đầu, rồi mới nói: “Phong Lý Dao sống bằng việc buôn bán tin tức trong giang hồ, người này cực kỳ xảo trá, mặc dù không biết võ công, nhưng cũng không thể khinh thường.”

Vũ Hóá Diên hơi kinh ngạc, nói: “Không ngờ thần y cũng xem như là người trong giang hồ rồi, chẳng những biết Triệu Hoài An, còn biết Phong Lý Dao?”

Cô nói dối: “Những người như chúng ta được gọi là lang trung giang hồ, là lang trung trong giang hồ chứ sao.” Cô phẩy tay áo nói: “Đại nhân còn nhớ vừa rồi Triệu Thông miêu tả Phong Lý Dao như thế nào không? Cử chỉ thô lỗ, hành vi hoang đường. Đại nhân biết cử chỉ thô lỗ, hành vi hoang đường là như thế nào không?” Nói xong, cô bắt chước động tác của Phong Lý Dao, đi đến phía trước bàn, đỉnh đầu ngồi xuống, cầm mấy miếng điểm tâm nhét vào miệng, rồi mới cầm lấy chén trà của Vũ Hóá Diên nốc một ngụm, ngẩng đầu lên nói: “Điểm tâm này ngon thật, đại nhân có muốn ăn thử không?”

Chỉ thấy Vũ Hóá Diên mặt đen như đáy nồi, không biết là bởi vì cô dùng chén trà riêng của hán hay là vì hán cho rằng mình không giả được Phong Lý Dao. Hán lạnh lùng nói: “Ý thần y là gì?”

Cô cười nịnh nọt, nói: “Đại nhân ngài cao quý ưu nhã, phong lưu phóng khoáng, đẹp trai tiêu sái, anh minh thần võ. Khí chất cao quý của ngài là từ trong ra ngoài, cho nên loại đầu trâu mặt ngựa sống trong giang hồ như Phong Lý Dao, ngài không giả trang được.” Cô bắt an quan sát về mặt Vũ Hóá Diên, thấy hán không có ý muốn xông đến bóp chết mình, cô mới nói: “Đại nhân, ta có câu, ngài nghe xong có thể không vui, không biết có nên nói hay không?”

Vũ Hóá Diên nói: “Hiện giờ mới nhớ đến hỏi? Trước nói nhiều câu như vậy không câu nào khiến ta thấy vui. Sao không hỏi ta có nên nói hay không?”

Cô cười mấy tiếng, nói: “Ngài lòng dạ rộng lớn, sao có thể chấp nhặt với loại người như chúng ta. Ta muốn nói, đại nhân ngài có thể nghĩ đến chuyện giả làm hán, hán cũng có thể nghĩ đến chuyện giả làm ngài. Huống hồ ngài không ở khách sạn tọa trấn, những cấp dưới không có chủ kiến này rất có thể sẽ làm hỏng việc. Không phải ta nói, ngài xem Mã Tiến Lương Mã đại nhân, ở ngay trước mắt ngài còn làm hỏng việc kia kia. Huống hồ mới vừa ngài còn nói cho bọn họ ám hiệu rồi, nghĩ mà xem, ngài có thể yên tâm sao?”

Vũ Hóá Diên nhắm mắt suy ngẫm một lát, chậm rãi đáp: “Xem thần y như thế này, là có kế sách rồi?”

Cô cười, nói: “Đại nhân nhìn rõ mọi việc.”

“Vậy nói nghe thử xem.” Vũ Hóá Điền nói.

“Ta cảm thấy bước đầu tiên chúng ta cần làm chính là đổi lại khẩu lệnh.” Cô hào hứng nói.

Vũ Hóá Điền lại nhàn nhạt liếc cô một cái, dập tắt nhiệt tình của cô. Chỉ nghe hần nói: “Thần y dường như biết rất nhiều, cô muốn ta tin cô sẽ trung thành với ta thế nào đây?”

Cô hơi sững sốt, hồi ngược lại: “Không phải ngài tự mình lôi ta từ trên núi xuống sao? Ngài không tin ta còn bắt ta làm gì?” Vũ Hóá Điền nghe xong mặt liền biến sắc, nhìn chăm chăm vào cổ cô, sát khí lộ ra. Vũ Hóá Điền là con lừa cần vuốt đuôi, cần được dỗ, cô vội vã sửa lời nói: “Ngài nhìn xem, cái mạng ta đã nằm trong tay ngài rồi, nhìn ta đâu có bản lĩnh làm gián điệp, ngài nói xem có đúng không?”

Vũ Hóá Điền lúc này mới nhắm mắt nói: “Cũng đúng, là ta nghĩ nhiều rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Cô thấy Vũ Hóá Điền không tức giận, liền dè dặt nói: “Không phải ta nghi ngờ của mưu kế ngài, chỉ là ta có chút lo lắng...” Vũ Hóá Điền nghe cô nói như thế, chậm rãi mở mắt nhìn cô. Cô chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Truyền đạt mệnh lệnh đi qua đi lại mất nhiều thời gian như vậy, bên kia lỡ như có biến thì sao? Đàm đại nhân xưa nay cẩn thận, trước khi biết chân tướng chắc chắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, hần dù mất mạng cũng sẽ không làm chuyện bất kính với ngài. Ta chỉ sợ Phong Lý Đào bắt được điểm này, đánh tráo thông tin. Loại người trong giang hồ không phải là dựa vào hăm hại lừa gạt ép buộc để khai thác tin tức sao.”

Vũ Hóá Điền nghe xong không lập tức tỏ thái độ, mà đứng lên khỏi thùng tắm. Cô vội vã cầm quần áo để bên cạnh mặc cho hần. Trong lòng cô nóng như lửa đốt, hần lại không chút vội vàng mặc quần áo, mãi một lúc lâu sau mới nói: “Vậy thần y cảm thấy hiện giờ nên làm sao?” Hần nghiêng đầu nhìn cô, mái tóc ướt sũng xoa trên vai, vô cùng quyến rũ.

“Lập tức đổi ám hiệu mới để ngừa ám hiệu cũ đã bị tráo.” Nói xong câu này cô cũng có chút mờ mịt, không biết kế tiếp nên làm sao, rồi mới có chút phân vân, nói: “Rồi ngài lại dựa theo kế hoạch ban đầu giả làm Phong Lý Đào?” Cô nhìn Vũ Hóá Điền, dù thế nào cũng cảm thấy không giống, thờ dãi: “Đúng là không giống được.” Cô neho mắt lại nghĩ nghĩ, bất giác bộ dạng suy tư hiện giờ lại có ba phần giống Vũ Hóá Điền. Cô chậm rãi nói: “Nếu là ta, ta sẽ giao hoàn toàn chuyện bên kia cho Nhị đương đầu, quãng đường đi qua đi lại xa như thế, dễ dàng gặp chuyện bất trắc.”

Nói đến đây, cô đột nhiên nhận ra được một chuyện, Vũ Hóá Điền không tin Đàm Lỗ Tử, nếu không cũng sẽ không đích thân điều khiển chuyện bên khách sạn Long Môn từ khoảng cách xa như thế. Ngay cả Nhị đương đầu cũng không tin, hần ngoại trừ chính hần chẳng lẽ không tin tưởng bất cứ ai sao? Loại tính cách này hình thành nhất định là có nguyên nhân, cô lập tức tưởng tượng ra cảnh Vũ Hóá Điền khi còn bé cha không thương mẹ không yêu, bị cắt gốc rễ bán vào cung, bé trai ngây thơ dò dẫm từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay.

Nghĩ tới đây, cô bỗng thôn thức, cuối cùng thờ dãi, nói: “Nhất định phải bắt Triệu Hoài An sao?”

Vừa dứt lời, Vũ Hóá Điền yên tĩnh vô hại nãy giờ đột nhiên bóp cổ cô. Trong lòng cô thầm than: Sao lại bóp rồi? Chỉ thấy hần kéo cô đến trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Cô và Triệu Hoài An có quan hệ gì, vì sao mấy lần nhắc tới hần ta? Cô muốn cứu hần ta?”

Ông trời ơi, Vũ Hóá Điền đứng là tự đại, giọng điệu này của hần mà xem! Cứu Triệu Hoài An? Cứ như thể hần đã bắt được Triệu Hoài An rồi không bằng, ai cứu ai còn chưa biết đâu. Có thể là bị bóp quen, cộng thêm vừa phân tích ra nguyên nhân bệnh đa nghi của hần, cho nên cô cũng không sợ, ngược lại bởi vì chứng minh được suy đoán của mình mà mừng thầm. Cô bình tĩnh trả lời hần: “Ta không có quan hệ gì với Triệu Hoài An cả, trước khi bắt ta chắc hẳn ngài cũng đã điều tra rất rõ ràng rồi đúng không? Dám để ta ở bên chúng tỏ ta đã ‘qua ải’ rồi! Ngài dọa ai chứ?”

Vũ Hóá Điền neho mắt nói: “Cô ngưỡng mộ hần ta.” Vũ Hóá Điền quả thật đã điều tra thân phận của cô, nói biết Triệu Hoài An quả thật rất không có khả năng, như vậy cách giải thích duy nhất là cô ngưỡng mộ hần. Nhân vật làm mưa làm gió trên giang hồ không thiếu thiếu nữ ngưỡng mộ, cái này cũng giải thích tại sao cô biết không ít chuyện trong giang hồ.

Nghe nói Vũ Hóá Điền xong cô suýt nữa nghẹn chết. Cô tức giận nói: “Ta ngưỡng mộ một lão già như hần làm cái gì?” Cô nhìn đôi mắt phượng hơi xéch của Vũ Hóá Điền cười nói: “Ta ngưỡng mộ Độc chủ tuổi trẻ tài cao, yêu mị tuần mỹ, chúng ta còn là vợ chồng, ta sao có thể ngưỡng mộ người đàn ông khác được? Chẳng nói xem có đúng không, phu quân?”

Tiếng “Phu quân” nhào nhọt, chỉ thấy mặt Vũ Hóá Điền như ăn phải con ruồi. Hần lập tức hất cô ra, móc từ trong lòng ra khăn không ngừng lau tay, hiển nhiên đã bị cô làm cho buồn nôn. Cô bỗng nổi hứng đùa dai, uốn éo lắc mông nhào tới, bị hần nhẹ nhàng né được, cô suýt nữa ngã vào thùng nước tắm của hần. Cô lại ổng ẹo nói: “Phu quân, chàng trốn cái gì? Ta là do chàng đích thân dùng kiểu nhỏ rước vào phủ mà, chàng đã quên sao?”

Cô lại nhào về phía Vũ Hóá Điền, hần cũng không bình tĩnh nổi nữa, bằng này tuổi rồi nhưng lần đầu tiên trong đời hần gặp phải chuyện như vậy. Hốt hoảng trong giây phút ấy xé rách mặt nạ giả tạo tu luyện nhiều năm của hần. Về mặt chột lóe qua ấy hết sức phức tạp, chắc hẳn mười mấy Triệu Hoài An

cầm kiếm chỉ vào hán cũng sẽ không nhìn thấy được cảnh tượng đặc sắc như thế. Không ngờ Vũ Hóa Điền còn có lúc đáng yêu như thế, chắc hẳn chính hán cũng không biết vừa rồi về mặt mình như thế nào, nếu có cái gương thì tốt biết mấy.

Cô nhặt khăn tay hán dùng để lau tay lên, vừa vung vẩy vừa nói: “Phu quân sốt ruột chữa bệnh như vậy, không phải là muốn cùng ta hoan. . .” Còn chưa dứt lời, một con dao lạnh buốt đã kề lên cổ cô. Cô nhìn Vũ Hóa Điền mặt vô cảm, dường như có thể nghe thấy hán nói: Còn dám nói một chữ, giết.

Được rồi, đùa quá trớn rồi.

Cô ngưng ngưng xoa xoa đôi bàn tay nói: “Đại nhân, ta nói đùa. Ha ha, ha ha.” Sau khi cười gượng vài tiếng thấy áp suất phía trước còn thấp hơn, đành phải nín nọt nói: “Ta là người không có khiếu hài hước, chúng ta thương lượng lại kế hoạch đi, ha ha, ha ha.” Vũ Hóa Điền không phản ứng, đôi mắt nhìn cô như ưng nhìn chăm chăm con thỏ. Nếu không nói cái gì để dời đi chú ý, cô sẽ chết vì trò đùa quá trớn hôm nay mất! Cô chợt nảy ra một ý, hưng phấn nói: “Đừng rồi, đại nhân có từng nghe truyền thuyết về Long Môn Phi Giáp chưa?”

Nhìn đôi mắt bỗng mở lớn của cô, Vũ Hóa Điền mới hồi phục tinh thần. Đôi mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh ánh sáng, đầy sức sống khiến người ta không thể rời mắt, lúc hoàn hồn lại mới phát hiện mình đã buông con dao đang kề trên cổ cô ra rồi. Hán neho mặt lại quan sát cô, nói: “Lang trung giang hồ như cô quả thật biết không ít?”

Cô không có chấp nhặt với hán, nói: “Ngay dưới khách sạn Long Môn giấu kho báu. Lúc trời có gió lớn dữ dội mới để lộ cửa, hôm nay đám người này tụ tập tới khách sạn chắc hẳn là đều muốn tìm kho báu, đi theo bọn họ nhất định có cách vào. Để lỡ hôm nay phải chờ mấy trăm năm nữa. Ai không thích tiền chứ? Nhiều báu vật như thế đều có thể đập chết Triệu Hoài An rồi, hay là chúng ta tạm thời dừng dừng tới Triệu Hoài An, ưu tiên cướp kho báu. Dù sao Triệu Hoài An muốn bắt lúc nào cũng được, để lỡ kho báu thì sẽ không còn cơ hội thứ hai đâu.” Cô gãi gãi đầu, cười vài tiếng lại nói: “Ha ha, đến lúc đó tùy tiện chia cho ta một ít là được, không cần quá nhiều, không cần quá nhiều đâu.”

Vũ Hóa Điền tra dao lại vào vỏ, vuốt ve đường vân trên vỏ nói: “Thế cục bày lâu như thế, không thể nói không bắt là không bắt được. Nếu như ta nói ta muốn cả kho báu và Triệu Hoài An thì sao?”

Cô cuồng lên, nếu như hán cứ chọc vào Triệu Hoài An thì chỉ còn đường chết. Cô sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, lại không biết làm thế nào mới có thể khiến hán bỏ ý định đó. Nếu như cô thông minh hơn một chút, biết mưu lược thì chắc sẽ không cần sốt ruột như thế đâu nhỉ? Cô yên lặng rơi lệ trong lòng, chẳng lẽ thực sự sẽ Bad Ending à? Cũng không biết Bad Ending trong truyền thuyết là thế nào? Cầu mong đừng quá ngược.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

【 Đến lúc đó nếu như Vũ Hóa Điền vẫn chưa trở lại, thì thật sự sẽ không bao giờ về được nữa. 】

“Tham lam như thế, không sợ gà bay trứng vỡ sao.” Cô lẩm bầm.

Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng cũng không thoát khỏi đôi tai của cao thủ võ lâm như Vũ Hóa Điền. Hán nhìn cô, lạnh lùng nói: “Xem ra mấy ngày qua ta không có thời gian quan cô, nên cái lưỡi của cô lại thích nói lung tung rồi, đúng không?”

Cô cười gượng vài tiếng, lấy tay vỗ nhẹ mặt mình, nói: “Xem cái miệng ta này, nên đánh.”

Vũ Hóa Điền khề hừ một tiếng, cũng không nhìn cô nữa, mà đặt con dao vuốt vuốt ve nẩy gờ lên bàn, nói: “Cầm lấy, lúc ta không có ở đây. . . Lỡ như tình huống có biến thì cũng đừng để chết quá xấu.”

Cô có chút không hiểu hỏi: “Ngài muốn ta tự hay phòng thân? Không chết xấu kiểu nào ạ?”

“Ngu xuẩn đến mức này quả thực là bôi nhọ dao của ta, không bằng cứ để nó theo ta.” Nói xong hán muốn lấy dao về, cô vội vã xông tới đè lại, la lên: “Đừng, bất kể là chết kiểu nào, ta cũng sẽ cố hết sức chết đẹp một chút. Lúc nên phản kháng ta tuyệt đối không lùi bước, lúc nên tự vẫn ta xin hứa tuyệt đối không nương tay, xin tổ chức tin tưởng quyết tâm của ta.”

Vũ Hóa Điền không thèm nhìn cô lấy một cái đã sai người chuẩn bị xuất phát rồi. Trông thì có vẻ đã nghe lời khuyên của cô, lập tức thay đổi kế hoạch. Nhìn bóng lưng hán, không biết sao cô lại đột nhiên thốt ra: “Bất Lãng Nhạn Thu ép Triệu Hoài An tự phế võ công.” Nói xong chính cô cũng choáng váng, cô thật sự không biết suy nghĩ tổn hại âm đức này tại sao lại xuất hiện trong đầu mình. Cô luôn cho rằng mình là người kiên cường có sức sống như cô đại, nhiệt tình yêu thương sinh mạng, tích cực hướng về phía trước. Mặc dù không quá có chí khí, lúc cần thiết cũng vẫn có thể cúi đầu trước thế lực ác như Vũ Hóa Điền. Nhưng bản chất hoàn toàn không âm hiểm ác độc lấy tánh mạng người ta! Ông trời ơi!

Vũ Hóa Điền dừng bước, chậm rãi xoay người lại, hơi hơi nhú mày. Từ về mặt hán không nhìn ra hán cảm thấy thế nào với đề nghị này của cô. Trong lòng cô thấp thỏm, nhưng miệng lại giống như bị người ta mở chốt, tiếp tục nói: “Võ công của Lãng Nhạn Thu không cao bằng Triệu Hoài An, là phụ nữ ta nghĩ cô ta sẽ cảm tính hơn, không lý trí được như Triệu Hoài An, là đối tượng dễ bắt. Lãng Nhạn Thu có tình cảm với Triệu Hoài An, không cần biết Triệu Hoài An có yêu cô ta không, nhưng loại người trọng tình nghĩa như hán nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Như vậy xác xuất thành công của ngài sẽ rất

cao, nhân tiện còn có thể chia ra vài người tới địa cung chuyển kho báu. Chiến thuật khéo léo sẽ tốt hơn cứng đối cứng, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm đối với ngài không có lợi.”

Vũ Hóá Điền vẫn chỉ đứng đó, không thể hiện thái độ cũng không có ý muốn đi. Cô cẩn thận nghĩ lại cũng không biết hần còn muốn nghe cái gì, cuối cùng dò xét nói: “Cô muốn thắng bằng thủ đoạn?” Cô nhìn Vũ Hóá Điền từ đầu xuống chân một lượt, người này toàn thân tản ra hơi thở âm hiểm của boss phản diện, phương pháp ‘chỉ cần có thể đạt tới mục đích thì làm thế nào cũng được’ rất thích hợp với hần, chẳng lẽ hần còn muốn đao thật thương thật PK 1 vs 1 à? Đó chẳng phải phong cách của nam chủ xán lạn như mặt trời sao? Không phù hợp nội dung vở kịch chút nào.

Vũ Hóá Điền nắm thật chặt áo choàng trên người, thuận tay vuốt ve áo đường vân thêu trên cổ áo, hỏi cô: “Không giết Triệu Hoài An là có ý gì?”

“Triệu Hoài An ai không biết? Thần tượng của biết bao nhiêu người. Ngài giết hần nhất định sẽ kích động sự phản nộ của dân chúng, một Triệu Hoài An ngã xuống, sẽ có trăm ngàn Triệu Hoài An đứng lên làm phiên ngài. Không bằng buộc hần thoái ân giang hồ cùng Lăng Nhạ Thu làm ruộng canh cửi, coi như tác thành một đoạn nhân duyên hạnh phúc.” Hai tay cô ôm ngực tỏ vẻ cảm động.

“Lòng dạ đàn bà.” Vũ Hóá Điền nói xong liền xoay người đi.

Cô thở phì phì la lớn: “Cho dù không có Triệu Hoài An cũng có Trương Hoài An, Lý Hoài An, ngài giết hết được sao?” Không ai để ý đến cô, cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tới tới lui lui trong trạm dịch. Cài then cửa phòng, đi đến trước cửa sổ tầm nhìn tốt nhất, mở cửa sổ ra chỉ thấy cuồng phong thổi cát vàng ập tới, khiến cô không thở nổi. Cô neho mắt, miễn cưỡng nhìn thấy Vũ Hóá Điền mặc chỉnh tề mang theo một đội nhân mã giục ngựa chạy vào con lốc cát vàng mù mịt. Người này, đã tâm quá lớn. Có lẽ đối với hần mà nói nếu như không thể sống kiểu ngạo thì thà rằng chết quách đi cho rồi. Cô thở dài, đóng chặt cửa sổ.

Cô có chút mờ mịt ngồi bên cạnh bàn tròn, giờ phút này cô đột nhiên không biết nên làm cái gì. Từ khi xuyên không tới nay cô vẫn luôn bận rộn, bận học trung y với thần y, bận xuống núi chữa bệnh kiếm tiền, bận đối phó với nhân vật phản diện Vũ Hóá Điền. Bận như thế, bận đến mức cô không có thời gian suy nghĩ về cuộc sống trước khi xuyên không. Nhưng mà giây phút này, cô không biết mình còn có thể bận cái gì, không biết sau này cô còn có mạng mà bận nữa không.

Người Vũ Hóá Điền mang tới dường như trong vòng vòn vện vài phút cũng theo hần rời khỏi trạm dịch hết. Tiếng bước chân trong trạm dịch ít dần rồi mất hẳn, không thấy hơi người. Ngoài cửa sổ gió càng ngày càng cuồng bạo, tiếng gió giống như dã thú bị nhốt đang gào rú khiến người ta không rét mà run. Song cửa sổ dường như không chịu được gió lốc, phát ra tiếng cạch cạch, giống như sắp sửa vỡ thành một đồng gỗ vụn. Cô cảm thấy như bị bỏ rơi một mình trong sa mạc, trong trạm dịch trống rỗng ngoại trừ cô ra thì không còn ai khác. Lẽ loi như vậy khiến sợ hãi cùng tuyệt vọng vô biên vô hạn quấn lấy cô, tay nắm chặt vỏ đao đã đồ mồ hôi đầm đìa. Cô theo bản năng hô: “Người đâu!”

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài phòng một tiếng đáp: “Phu nhân có gì sai bảo?”

Cô thở dài một hơi, lập tức không cảm thấy sợ hãi nữa, Vũ Hóá Điền quả nhiên vẫn để lại người cho cô. Thật ra cô cũng không chuyện gì, nhưng ngại nói mình sợ, vừa khéo trông thấy ngọn nến trên bàn lúc sáng lúc tối, nhân tiện nói: “Tối quá, thêm vài ngọn nến đi.”

Người kia “Dạ.” một tiếng, chỉ trong chớp lát sau đã mang hai cây nến to bằng cổ tay tới, vừa đốt vừa nói: “Vội vàng đi nên không mang nến, đây là nến tốt nhất ở trạm dịch, xin phu nhân thứ tội. Nến này không thể so với nến trong phủ, dùng lâu hại mắt, nếu như không có chuyện gì phu nhân có thể đi nghỉ sớm một chút, bọn thuộc hạ sẽ ở ngoài cửa bảo vệ, sẽ không có việc gì đâu ạ.”

Cô nhìn người nọ da mặt mịn màng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, chắc hẳn là thái giám. Cô liền yên tâm để hần đỡ cô đi đến bên giường, hầu hạ cô cời giày, vốn đang định cời quần áo cho cô lại bị cô ngăn lại. Trong phim Vũ Hóá Điền sẽ chết, hần mà chết bên này không biết sẽ loạn thành thế nào, mặc quần áo chỉnh tề chạy trốn cũng dễ dàng hơn.

Đại khái là bởi vì lo lắng nên vừa rồi cô đã quên hết mệt mỏi đi đường mấy ngày qua, giờ vừa nằm xuống mới phát hiện cơ thể mình đã cứng ngắt như tảng đá. Nếu như không phải điều kiện không cho phép, cô nhất định sẽ tìm người đến mát xa. Mặc dù nằm xuống, nhưng cô vẫn không ngủ được, tai nghe tiếng gió phía ngoài, trong lòng lại nghĩ tới chuyện bên khách sạn. Cô cứ mở mắt cho tới khi bão cát bên ngoài dần dần nhỏ đi. Đã sống qua một nửa, qua một trận bão cát kho báu lộ ra, rồi một trận bão cát nữa sẽ vùi kín kho báu. Đến lúc đó nếu như Vũ Hóá Điền vẫn chưa trở lại, thì thật sự sẽ không bao giờ về được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Sau khi bão cát ngừng xung quanh trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, cô dần có chút mơ màng, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đã mơ thấy rất nhiều thứ lộn xộn. Lúc thì mơ thấy Vạn quý phi phái người đến sa mạc bắt cô, để cô quý trong sa mạc phơi nắng đến chết. Lúc lại mơ thấy Vũ Hóá Điền chiến thắng trở về, nhưng ở chung một thời gian lại phát hiện trở về là Phong Lý Dao giả Vũ Hóá Điền. Cô tỉnh lại, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cô ngồi dậy rót chén nước, rồi mới đi đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, bên ngoài cát vàng mù mịt. Trạm dịch bị cát bao trùm khiến cô cảm thấy lạ lẫm, ngoài cửa sổ mặc dù tạm thời không có bão cát, nhưng trời tối đen đáng sợ, không rõ là ngày hay đêm. Không còn tâm trạng đi ngủ lại không biết làm gì

cô đành nhắm Bản Thảo Cương Mục trong lòng, như vậy chờ thời gian trôi qua cũng không thấy quá khó khăn nữa.

Chẳng bao lâu sau, trận bão cát thứ hai dần dần nổi lên, lúc này ngay cả tâm trạng nhắm sách cũng không còn nữa, cô chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Chợt nghe trong trạm dịch vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có người đi qua đi lại vội vàng. Cô ba chân bốn cẳng xông ra khỏi phòng, lập tức có người quỳ bên chân cô, nói: “Phu nhân, bên Đốc chủ truyền tin tới đội lạc đà của chúng ta đang đi về hướng này.” Trong giọng người nọ khó nén được mừng rỡ, chắc hẳn vừa rồi cũng đã phải trải qua cảm giác dày vò giống cô.

Cô lẩm bẩm: “Thế mà lại còn sống trở về?” Cô có chút thất thần đi về phòng, không thể tin được kết cục trong phim đã bị cô thay đổi. Vậy Triệu Hoài An thì sao? Chết rồi ư? Thật đáng tiếc. Mặc dù cô cảm thấy người trung nghĩa như vậy chết rất đáng tiếc, nhưng thật không may cô đã bị trở thành cùng một phe với nhân vật phản diện, nếu như phe chính nghĩa không thua cuộc, thì người gặp xui xẻo chính là cô. Thật đúng là làm bậy! Nghĩ tới đây, cô liên niệm một câu A di đà phật trong lòng.

Mở cửa sổ ra, lại ảm đạm một đồng cát. Cô neho mắt lại cố gắng nhìn ra ngoài, ngoại trừ màu vàng thì vẫn là màu vàng. Cô quyết định từ bỏ góc nhìn này, đóng cửa sổ ra khỏi phòng, chuẩn bị từ cửa lớn quang minh chính đại quan sát. Cô đang định đi ra ngoài trạm dịch, lập tức có người chặn trước mặt cô, nói: “Bên ngoài bão cát lớn, phu nhân xin dừng lại.”

Cô không để ý, tiếp tục đi. Ngoài dự kiến của cô là người nọ không ngăn nữa, mà lại lấy cho cô một cái áo choàng rất dày khoác thêm. Trên áo choàng dùng chỉ vàng thêu hoa văn lộng lẫy phức tạp, vừa nhìn đã biết là của Vũ Hó Hóa Điền. Vũ Hó Hóa Điền cao hơn cô rất nhiều, vật áo choàng giá trị xa xỉ quết đất, cô cũng không còn sức đâu mà quan tâm, đi xuống cầu thang liền chạy ra cửa lớn.

Người trong trạm dịch thông báo hơi sớm, cô ở cửa ra vào ăn cát mãi mới nhìn thấy những bóng người mờ mờ. Chờ bóng người tới gần mới nhìn rõ hóa ra là một con lạc đà, trên lạc đà chở rất nhiều hàng hóa, bởi vì có bọc vải nên người bình thường nhìn từ bên ngoài không thể đoán được bên trong là cái gì. Nhưng cô không tính là người bình thường, vừa nhìn đã biết hẳn thực sự đã đi đào phần mộ tổ tiên nhà người ta rồi. Đoàn lạc đà dài thật là dài, cô đứng đến mỗi cả chân rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Vũ Hó Hóa Điền. Cô chuyển trọng tâm mấy lần để giảm bớt gót chân mỗi nhử, tiếp tục chờ Vũ Hó Hóa Điền. Chỉ thấy một tiểu thái giám đột nhiên đi đến bên cạnh cô quỳ phịch xuống, tứ chi chạm đất. Hành động bất thành linh khiến cô không hiểu, ngơ ngác nhìn thẳng nhóc kia. Lúc này, lại có một người khác đi tới đỡ cánh tay cô, nói: “Phu nhân, mời ngồi.” Nói xong cũng đặt cô lên lưng tiểu thái giám kia.

Cô ngồi trên ghế người, có chút lảng lảng, đây chính là dải ngọc độc nhất vô nhị của Vũ Đốc chủ Tây xưởng đó, cô có tài đức gì mà lại được hưởng dụng chứ? Có phải cũng chứng minh nếu như Vũ Hó Hóa Điền không có ở đây, vậy phu nhân trên danh nghĩa là cô sẽ là người có quyền lực lớn nhất không? Cô đã hiểu Vũ Hó Hóa Điền xưa nay tranh đấu để làm gì rồi, kiểu sống xa hoa này thật sự quá sung sướng, dễ nghiện.

Cô nhìn đàn lạc đà đi qua trước mặt như ngồi ở quảng trường Thiên An Môn xem duyệt binh, cuối cùng cũng nhìn thấy được Vũ Hó Hóa Điền. Cô vội vã đứng lên, tươi cười chào đón, vui vẻ nói: “Ngài đã về rồi!”

Trả lời cô là ánh mắt sắc như dao, khiến cô sững sốt, không biết đã lại đắc tội gì với vị đại gia này nữa. Vũ Hó Hóa Điền không thèm nhìn nữa mà đi thẳng vào trạm dịch, lúc đi qua cô thì lườm một cái, lạnh lẽo nói: “Khiến thân y cảm thấy ngoài ý muốn sao?” Dứt lời, người đã đi vào rất xa rồi. Cô nhìn bên ngoài, còn có rất nhiều lạc đà đang đi về phía này, chuyến này hẳn đúng là lãi to.

Không có thời gian nghỉ nhiều, cô vội vàng đi vào theo. Vũ Hó Hóa Điền trở về phòng, nhìn thấy giường của hắn bị người ta nằm lên, sắc mặt còn đen hơn bầu trời bên ngoài. Hắn ngồi xuống ghế, sai người đổi chăn đệm mới một lần nữa. Nhìn thấy áo choàng trên người cô, mặt hắn càng đen hơn. Hắn vô cảm, nói: “Ai lấy cho cô chiếc áo choàng này?”

Không chờ cô trả lời, tiểu thái giám bên cạnh lập tức quỳ xuống, run rẩy đáp: “Bẩm... Bẩm Đốc chủ, là nô tài. Áo choàng này đã bẩn, ngài nói không cần nữa, nô tài thấy phu... Phu nhân không có áo choàng dày, đã tự tiện đưa cho phu nhân. Nô tài đáng chết, xin Đốc chủ tha mạng.”

“Người cũng biết là mình tự tiện?” Vũ Hó Hóa Điền nhận lấy trà đưa tới, mở nắp chén thổi bọt trà, rồi mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Còn ngày ra đó làm gì? Không lỗi xuống? Nên làm thế nào các người hẳn đã rõ.”

Đây là giết gà dọa khỉ. Cô đứng ở trong góc phòng, nhìn cảnh tượng trước mắt, lạnh từ đầu đến chân. Nếu như vừa rồi cô còn có chút vui vẻ, vậy hiện giờ Vũ Hó Hóa Điền dùng một tiểu thái giám nhắc nhở cô ai mới là người đứng đầu nơi này, mà cô thì chẳng là gì cả. Sự việc xảy ra trước mắt khiến cô một lần nữa quay về tới hiện thực tàn khốc, áo choàng trên người giống như bàn chông đâm vào người cô cực kỳ khó chịu.

Vũ Hó Hóa Điền truyền lệnh cho mọi người nghỉ ngơi mấy ngày, rồi mới cho lui, trong phòng chỉ còn lại mỗi hai người. Vũ Hó Hóa Điền nhìn cô nói: “Ngày ra đó làm gì? Hay còn phải chờ ta mời cô?” Nói xong hắn đứng dậy cởi áo choàng, lộ ra áo ngoài dính đầy máu tươi.

Lúc này cô mới chợt nhớ mình là một đại phu, liền đến giúp hắn cởi quần áo. Hắn dùng tay bóp cằm cô ép cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, quan sát vẻ mặt buồn bã của cô. Hắn hơi nhếch môi, độ cong tuyệt đẹp, cúi người ghé sát vào tai cô, nói: “Ta ghét nhất cái vẻ đắc ý này của cô.”

Cô không nói gì, chỉ quay mặt đi để tránh tay hắn. Sau đó mới thản nhiên cởi áo ngoài của hắn. Chỉ thấy trên người hắn có rất nhiều vết thương, máu tươi dính cát vón lại đã dính chặt cả áo trong. Cô chẳng chút nương tình kéo áo đã biến thành màu máu của hắn, khiến máu phun ra.

“A...” Vũ Hó Hóa Điền đau đớn kêu lên, rất mất hồn. Nếu như thay đổi hoàn cảnh, nữ nhân phát ra tiếng kêu như vậy, cô chắc hẳn cũng sẽ tê dại.

“Ha ha.” Vũ Hó Hóa Điền chẳng hiểu tại sao đột nhiên cười khẽ một tiếng, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại phát hiện hắn đã khôi phục như thường, tiếng cười kia giống như cô nghe nhầm vậy. Cô khó hiểu nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc, trong lòng mường: Biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Cô sai người lấy băng gạc và rượu để sát trùng vết thương cho Vũ Hóa Điền, có vài chỗ vết thương sâu thấy cả xương. Cô xuống tay không chút thương tiếc, trông thấy hần run nhè nhẹ lại cảm thấy thật thoải mái. Vũ Hóa Điền là người cực kỳ thích sạch sẽ, nhất định lau người sạch sẽ mới chịu băng bó, thế là cô pha loãng rượu với nước lau người cho hần luôn.

“Tổ Tuệ Dung đâu?” Cô làm sạch băng gạc trong tay, rồi lại sai người mang một chậu nước sạch tới.

“Còn sót một hơi.” Vũ Hóa Điền nhắm mắt lại nói: “Sao vậy? Cô ta chết không phải rất tốt sao, thiếu một người giám sát cô.”

“Cho dù không có cô ấy cũng có người khác, không bằng chọn người quen.” Lau xong phần trên lại lau đến phần dưới, làm bao lâu nay cô đã sớm trở lỳ rồi. Trên đùi hần cũng có vài chỗ bị thương, vết thương không quá sâu. Cô cân nhắc, lại nói tiếp: “Lát nữa ta đi thăm cô ấy.”

“Không cần, chờ vết thương khỏi sẽ bảo cô ta lập tức trở về hầu hạ cô.” Vũ Hóa Điền băng bó vết thương xong lại kêu người vào hầu hạ hần gội đầu ngâm chân. Để gội sạch cát trên tóc, hần gội bảy tám lần mới chịu thôi.

Xử lý xong ngoại thương, cô lại bắt mạch cho hần. Tình huống không lạc quan lắm, nội thương nghiêm trọng hơn ngoại thương nhiều, vừa nhìn đã biết hần so chiêu với cao thủ, chân khí đến bây giờ vẫn còn hỗn loạn. Sao không đứt kỳ kinh bát mạch luôn cho rồi nhỉ? Cô đi đến bên bàn, cầm bút kê đơn thuốc, chủ yếu là cầm máu tiêu viêm, nội thương cần phải nghỉ ngơi, thương nặng như thế chỉ sợ sẽ sót một trận. Quảng bút xuống mới nhớ ra đây là sa mạc, sao có thuốc mà bốc chứ. Vũ Hóa Điền lại nói: “Không sao, đưa ta xem thử, nếu có cái gì không mang theo thì phái người về lấy.” Hần nhận lấy đơn thuốc, trên giấy chỉ chút đồng chữ gà bới của cô, hần liền nhủ mảy. “Trước khi vết thương khỏi thì không thể dùng thuốc, uống cùng lúc hai loại sẽ đối kháng nhau, trước lúc khỏi hần phải dùng toàn bộ.” Cô nói.

Vũ Hóa Điền nhìn cô, chỉ đơn giản “Ừ” một tiếng coi như đồng ý.

Có người mang mấy rương dược liệu tới trước cửa, cô kiểm tra tỉ mỉ mỗi loại một lần, rồi mới thay thế các loại thuốc không có bằng loại tương ứng, lại ghi lại tên những vị tắt yếu hoặc không đủ để người trở về lấy. Tiếp theo lại dặn dò họ những điều phải chú ý khi sắc thuốc, đến lúc đó mới coi như xong việc.

Bận rộn một lúc, về đến phòng đã thấy Vũ Hóa Điền đang nằm hong tóc, lúc này hần mới để lộ ra chút mệt mỏi. Cô cầm lược chải tóc cho hần, do dự thật lâu cuối cùng cũng hỏi: “Triệu Hoài An... Ngài giết hần rồi sao? Chuyện bên khách sạn thế nào rồi?”

Vũ Hóa Điền lúc này đang nhìn khung giường, nói: “Biết càng nhiều chết càng nhanh, cô chắc cô muốn biết những chuyện này chứ?”

“Phải, ta biết những chuyện này để làm gì chứ? Dù sao cũng không liên quan gì đến ta.” Cô cười khở. Lược làm đứt một sợi tóc của hần, khiến Vũ Hóa Điền nhủ mảy.

Không dễ gì mới hầu hạ xong vị đại gia này, cuối cùng cô cũng có thời gian rảnh cho mình rồi. Sau khi sai người đun nước tắm thật thoải mái, cô tìm một tiểu thái giám am hiểu xoa bóp đến đắp bóp cho cô. Cô nằm trên chân đệm trải dưới đất, này tiểu thái giám thì quỳ ở bên bóp lưng cho cô.

“Á... Nhẹ thôi! Đau... Á... Nhẹ chút... Á...” Hai tay cô nắm chặt chân bông, cắn răng chịu đau. Tay tiểu thái giám từ vai xoa bóp xuống eo, cô liền giãy lên kêu ngựa. “Ha ha, ai ui, ngựa chết rồi, đừng đừng, đừng đừng vào chỗ đó... Ha ha...”

Đột nhiên, chợt nghe “Rắc” một tiếng, chén trà vốn đặt trên bàn đột nhiên vỡ nát. Cô và tiểu thái giám lập tức im lặng vị nhìn đại gia nằm trên giường, hần nói: “Ồn.” Tiểu thái giám lập tức chạy mồ hôi lạnh, liền vội vàng khom người lùi ra khỏi phòng. Cô cũng đành ngoan ngoãn đi ngủ.

Đêm nay cô ngủ rất say, ngủ bù hết mấy ngày liên tiếp mệt mỏi. Mở ra chuyện đầu tiên chính là nhìn Vũ Hóa Điền, hần quả thật đã phát sốt như cô dự đoán, trán nóng phồng tay. Lúc này Vũ Hóa Điền yên tĩnh nằm ở trên giường, hai má bời vì phát sốt mà hơi đỏ ửng. Vũ Hóa Điền như vậy nhìn cực kỳ vô hại, cô đưa tay sờ lồng mi thật dài của hần, lòng ngón tay thấy ngựa ngựa. Cô nhéo cái má trắng nõn của hần, ngón tay lại trượt đến hai cánh môi quyến rũ, thật mềm nha. Tay cô vẫn không dừng, từ cằm lướt đến cổ, sờ thấy cái gì đó gồ lên, thì ra thái giám cũng có hầu kết...

“Cô chán sống à?” Vũ Hóa Điền có chút gian nan nói, giọng nói khàn khàn mà yếu ớt, không có chút cảm giác uy hiếp nào.

“Tĩnh rồi à?” Cô làm như không có chuyện gì, rút tay về, nói: “Vậy thì uống thuốc đi. Ta cho ngài thêm thuốc giảm đau an thần, uống xong sẽ không đau nữa. Có phải đau đến không ngủ được đúng không?” Nói xong, cô cười tỏ vẻ rất thông cảm.

Thuốc đưa đến tay cô, cô sờ nhiệt độ trên bát, lại thổi xong mới đặt lên tay Vũ Hóa Điền. Nói: “Nhân lúc còn nóng uống mới có hiệu quả.” Thấy hần một hơi uống sạch bát thuốc đen sì đắng ngắt mà lông mày cũng không nhăn một chút, cô không khỏi bội phục nói: “Đúng là không sợ đắng.”

Vũ Hóa Điền cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, nói: “Thuốc này so với thuốc thần y sắc thì có là gì?”

Cô cười nịnh nọt nói: “Đại nhân có thể nhịn được việc mà người thường không thể nhịn, chắc chắn sẽ làm được đại sự.” Thuốc cô sắc cho hắn dùng cố tình bỏ thêm một số thứ, dùng để tra tấn vị giác và khiến hắn đau, thuốc bình thường đương nhiên không thể sánh bằng rồi. Thuốc mang theo có hạn, nếu không thì bây giờ cô cũng có thể cho hắn thêm ‘vài thứ’. Cô đặt cái bát không lên bàn, nói: “Mau ngủ đi, nghỉ ngơi nhiều mới nhanh khỏi.”

Vũ Hóa Điền không đáp, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô chằm chằm một lúc lâu mới nói: “Ta sao có thể tin cô sẽ không ra tay với ta?”

Cô sừng sốt một chút mới hiểu hắn có ý gì. Đơn giản là sợ cô nhân lúc hắn ngủ sẽ cho hắn một nhát mà thôi. Cô đưa tay sờ trán hắn nói: “Đại nhân nóng đầu à? Trong ngoài nơi này có bao nhiêu người của ngài? Ta đâm ngài một nhát, sau đó sẽ bị người của ngài đâm bao nhiêu nhát? Ta sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy đâu, yên tâm đi, ta còn chưa sống đủ.”

“Quả thật không giống người dám hy sinh.” Vũ Hóa Điền nói xong từ từ nhắm mắt lại, cũng không biết là do tác dụng của thuốc hay là hắn thả lỏng, tóm lại là hắn không nói gì nữa.

Cô thở dài một tiếng, hầu hạ vị đại gia phát sốt này đúng là mệt cả thể xác lẫn tinh thần, thà ứng phó với Vũ độc chủ bình thường còn hơn. Nhưng đúng lúc này, trước mắt cô xuất hiện hai lựa chọn:

A. Giết Vũ Hóa Điền

B. Không giết Vũ Hóa Điền

Người vuốt ve phương án A say lòng người kia. Mẹ nó, màu nâu, không ấn được, không ấn được! Trong lòng cô nổi giận gầm lên một tiếng: Không chọn được còn ghi ra đây để chơi ta à! Trong cơn tức giận cô rút con dao Vũ Hóa Điền đưa cho cô nhét xuống gối hắn. Lúc này chợt nghe bên tai vang lên giai điệu thánh thót, nhịp điệu vang lên, ngay sau đó là thông báo: 【Độ hào cảm +1】

Ngủ còn có thể tăng độ hào cảm sao? Cô nghi ngờ nhìn Vũ Hóa Điền thờ ơ, có chút không xác định vuốt ngón tay chọc mặt hắn. Chỉ nghe hắn nói khẽ: “Ta thấy thần y không cần cái tay này nữa đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chờ Vũ Hóa Điền tỉnh ngủ thì cô ngồi ở bên cạnh giường hắn cười tủm tỉm nói cho hắn biết lúc ngủ hắn ngáy như thế nào, nghiến răng như thế nào. Miêu tả cực kỳ chân thật, khiến mặt Vũ Hóa Điền đen như đáy nồi. Hắn trực tiếp mời cô tới chuồng ngựa ở mấy ngày. Bão cát vừa tan, khắp nơi đều là đất cát, cô còn lâu mới chịu tới chuồng ngủ, lấy cớ hắn bị thương cần chăm sóc ngang nhiên công khai tiếp tục ở lại phòng. Vũ Hóa Điền uống thuốc của cô hết ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, vật vờ qua ba ngày, cũng không có thời gian để ý tới cô.

Ba ngày sau Vũ Hóa Điền không chịu nằm trên giường nữa, mỗi ngày ăn mặc chỉnh tề triệu tập tâm phúc của hắn bày mưu tính kế, thương lượng âm mưu không thể để người khác biết. Nhân vật phản diện chính là như vậy, nếu như may mắn lật đổ được một nhân vật chính, thì nhất định phải tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Ngày thứ tư, Vũ Hóa Điền tuyên bố hôm sau lên đường hồi kinh. Cô kinh ngạc hỏi: “Nhanh thế à? Không phải nói cần nghỉ ngơi mấy ngày sao?”

“Bốn ngày còn chưa đủ sao?” Hắn hỏi ngược lại. Cô nghĩ cũng thấy đúng, Vũ Hóa Điền trong cung hầu hạ nương nung và Hoàng đế, xin nghỉ đi làm việc riêng quá lâu thực sự không tốt. Chẳng may vết thương nứt ra ấy hả? Ha ha, chính hắn không để ý, cô lo hộ hắn làm cái gì? Cô đã không muốn ở trong sa mạc rộng lớn này ăn cát từ lâu rồi, vui mừng dọn dẹp hành lý chuẩn bị về kinh.

Vũ Hóa Điền giục ngựa chạy như điên, đến khi tất cả vết thương trên người hắn đều rách ra mới tới bến thuyền. Sau khi lên thuyền chế độ đãi ngộ cuối cùng cũng quay về như lúc trước, cô có thể được nhìn thấy hoa quả rau dưa rồi. Hàng ngày, cô ngoại trừ thay thuốc cho Vũ Hóa Điền thì là ăn trái cây rau dưa, chẳng những ăn cô còn dùng dưa chuột để đắp mặt. Mỗi buổi tối trước khi ngủ phải đắp dưa chuột lên mặt. Vũ Hóa Điền lần đầu tiên nhìn thấy cô mặt đắp dưa chuột đã suýt nữa đánh bay cô xuống nước. Nếu không nhờ tiểu thái giám bên cạnh lạnh lùng hô một tiếng, thì cô cũng chỉ có thể đến hỏi Diêm Vương vì sao mình chết rồi. Từ sa mạc trở về cô chẳng những đen đi mà da trên mặt, trên tay đều trở nên thô ráp. Mà Vũ Hóa Điền ngoại trừ đen hơn một chút thì dường như không có gì thay đổi, làn da tốt đến mức khiến người ta đổ kị.

Về phủ, người đầu tiên ra đón cô là Bé Cù Cải. Một thời gian không gặp, thẳng thóc này dường như đã cao lên không ít, vừa nhìn thấy cô đã nhào vào lòng cô, suýt nữa đẩy cô té ngã. Cô hỏi thẳng bé có nhớ cô không, thế mà nó lại còn thẹn thùng. Bé Cù Cải không trả lời câu hỏi của cô, thay vào đó lại liến thoắng kể cho cô nghe chuyện lúc cô không ở phủ, nó đã học được cái gì. Theo tiên sinh luyện bao nhiêu chữ, đọc sách gì, theo Kế Học Dững học một bộ quyền pháp. Nói xong, còn đánh cho cô xem một lần. Cô xoa đầu thẳng bé khen nó thật thông minh, thật lợi hại, rồi mới hỏi nó trong thời gian cô không ở đây nó ăn thế nào, ngủ thế nào, có ăn nhiều rau uống nhiều nước không v.v.v...

Cả ngày hôm đó dù cô đi đâu Bé Cù Cải đều đi theo phía sau như cái đuôi nhỏ, vút cũng không vút được. Cô cười trêu thẳng bé: “Chẳng lẽ sự phụ đi vệ sinh con cũng theo sao?”

Bé Cù Cải nghen đỏ mặt, cuối cùng lắm bầm: “Con ở bên ngoài chờ sự phụ...” Nói xong sau liền cúi đầu, khi ngẩng đầu lên thì đã nước mắt rùng rùng rồi. Thằng bé nghen ngào nói: “Sau này sự phụ đi đâu Tiểu La đều theo, sự phụ đừng bỏ lại Tiểu La một mình nữa.”

Cô nghe xong mũi nghen nghen, không cầm được nước mắt. Thật tốt, cho dù đi đến đâu chỉ cần có người thực lòng nhớ đến cô là tốt rồi. Cô ngồi xổm xuống ôm lấy thằng bé, vỗ lưng nó nói: “Được, sự phụ sau này không bao giờ để Tiểu La lại một mình nữa. Ngoan, đừng khóc.” Ngoài miệng nói như thế, chính cô lại khóc trước. Bé Cù Cải thấy cô khóc, cũng nức nở theo, hai thầy trò cứ thế ôm nhau khóc trong phòng.

“Nam nhi không dễ rơi lệ, khóc suốt mướt còn ra thể thống gì nữa.” Vũ Hóa Điền còn chưa xuất hiện đã nghe thấy giọng, hần bước vào liền đi thẳng đến ghé chính, ngồi xuống. Lập tức có người đưa khăn tay cho hần rửa tay, rồi mới dâng trà. Hần khẽ nhấp một ngụm, buông chén trà nhìn hai người.

Cô và Bé Cù Cải vội vàng tách ra, cô đứng dậy lau mặt lại sửa sang quần áo một chút. Bé Cù Cải dùng tay áo lau nước mắt, đi tới hành lễ nói: “Tiểu La bái kiến đại nhân.”

“Ừ.” Vũ Hóa Điền gật đầu, ra hiệu cho Bé Cù Cải đứng dậy đi đến bên cạnh hần. Hỏi: “Mấy ngày nay đọc sách gì?”

“Luận Ngữ. Chương ‘Lý Nhân’.” Bé Cù Cải đáp.

Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu, hỏi: “Cái gì là: Bần dĩ tiện, thị nhân chi sở ố dã, bất dĩ kỳ đạo đắc chi, bất khứ dã?”

[Nghèo và thấp hèn, chẳng ai thích. Không dùng đạo nhân để thoát nghèo hèn thì không làm.]

Bé Cù Cải đáp: “Đúng là không ai muốn cuộc sống nghèo khó và thấp hèn, nhưng phải sử dụng phương pháp đúng đắn để thoát khỏi cuộc sống đó, nếu không thì không thể nào thực sự thoát ly nghèo khó và thấp hèn.” Lúc Bé Cù Cải trả lời, hai mắt tỏa sáng, hoàn toàn khác với lúc kể cho cô nghe về cuộc sống hàng ngày.

Lúc này cô mới chợt nhận ra một vấn đề, thằng bé cần một người dạy nó cách làm người, một phụ thân. Nhưng điều khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Vũ Hóa Điền đã đảm nhiệm vai trò này. Cho dù có đập vỡ đầu, cô cũng sẽ không ngờ Vũ Hóa Điền lại kiểm tra bài tập của Bé Cù Cải. Cô cảm thấy người này toàn thân phát ra khí chất của nhân vật phản diện, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng ‘cha hiền’.

“Rất tốt.” Vũ Hóa Điền rất hài lòng với câu trả lời của thằng bé, hần hơi nhíu mày nói: “Vậy ngươi cho rằng phương pháp nào là đúng đắn?” Hỏi xong hần lại nâng chén trà lên uống, có lẽ là đang cho Bé Cù Cải thời gian suy nghĩ.

Lúc này Bé Cù Cải đáp cực kỳ máy móc, có lẽ là tiên sinh dạy, nói tóm gọn là chăm chỉ học tập không ngừng cố gắng, tương lai thi đậu Trạng Nguyên làm vị quan tốt thanh liêm để đền đáp triều đình, đền đáp Hoàng đế. Thằng bé vừa nói xong, lại thấy Vũ Hóa Điền cười sâu xa, nói: “Ồ? Có đúng vậy không?”

Bé Cù Cải có chút khó hiểu, nhìn hần, có lẽ là cũng không biết mình sai ở đâu. Chỉ nghe Vũ Hóa Điền nói: “Tiểu La trả lời không sai, chỉ là...” Hần dừng một chút, khiến thằng bé cực kỳ tò mò, mới nói: “Lúc ngươi đền đáp triều đình nếu có một vị đại nhân quyền cao chức trọng nói với ngươi: ‘Không được, ngươi không thể làm như vậy.’ Nếu như ngươi không nghe hần, tất cả những gì ngươi làm lúc trước sẽ trôi theo dòng nước, ngươi vẫn chỉ nghèo hèn. Vậy phải làm sao?”

“Vậy nghe theo vị đại nhân ấy?” Tiểu La không chắc chắn, đáp.

Vũ Hóa Điền lắc đầu nói: “Bất dĩ kỳ đạo đắc chi, bất khứ dã.” Bé Cù Cải lần này cũng không biết làm sao, ngược đôi mắt tròn xoe ngập nước nhìn hần. Chỉ nghe Vũ Hóa Điền nói: “Làm quan phải nắm quyền lớn trong tay, muốn làm cái gì thì làm, không có ai quản được ngươi, cũng không dám quản ngươi.”

[Không do đạo lý mà được, thì không bỏ.]

Cô nghe xong tức giận muốn lật bàn, đây là vận vẹo giá trị quan của thằng bé! Bé Cù Cải hiện giờ giống như một tờ giấy trắng, hần nói gì sẽ nghe đấy. Mẹ kiếp, cô biết ngay hần sẽ không tự dung tốt bụng đi làm cha hiền mà?

Cô giận dữ nhìn Vũ Hóa Điền, bị đáp trả bằng ánh mắt sắc bén như dao, bại trận hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

【“Nói ra thì thân y quả thật cũng nên luyện chữ đấy, kê đơn thuốc mang ra ngoài mua thuốc cho đỡ xấu hổ.”】

Cô đứng bên tức sùi bọt mép, Tiểu La lại vẽ mặt sùng bái nhìn Vũ Hóa Điền nói: “Đại nhân nói đúng, chỉ có như vậy mới có thể đi một con đường riêng mà không bị ngăn cản.” Cô nghe xong chỉ muốn ối ra máu.

Vũ Hóa Điền lại hỏi Bé Cù Cải: “Võ công luyện thế nào rồi?” Bé Cù Cải nghiêm trang nói tên bộ quyền pháp gần đây đang học. Vũ Hóa Điền gật đầu nói: “Ừ, bộ quyền pháp này mặc dù đơn giản, nhưng là trụ cột võ học, nhất định phải luyện thật tốt, trụ cột chắc chắn mới có thể tiến xa được.” Nói xong hất ra hiệu cho Bé Cù Cải đánh cho hắn xem.

Bé Cù Cải cẩn thận tỉ mỉ đánh xong bộ quyền pháp này, lúc xong thì trên trán đã ra một tầng mồ hôi mỏng, có thể thấy thằng bé nghiêm túc đến mức nào. Vũ Hóa Điền đứng dậy đi đến cạnh thằng bé, tự mình uốn nắn vài tư thế, hơn nữa còn truyền thụ một chút võ học tâm đắc. Ví dụ như quyền này đánh ra sao mới có thể lập tức bảo vệ mình lại có thể làm bị thương kẻ địch, lại giải thích cho thằng bé tác dụng và nguồn gốc của vài tư thế.

Kiểm tra võ công xong, Vũ Hóa Điền lại sai người mang bàn đến, chuẩn bị xem thư pháp của Bé Cù Cải tiến bộ thế nào. Cô vội bảo người mang trà cho Bé Cù Cải, nói: “Vừa vận động xong, nghỉ một lát đã, uống nước ăn một chút gì đó mới tốt cho cơ thể.” Cô cường điệu nhấn mạnh mấy chữ “tốt cho cơ thể”, nhắc nhở hai người đang chìm đắm trong thế giới “Cha hiền con hiếu” kia rằng cô mới là đại phu, phải nghe lời dặn của đại phu.

Vũ Hóa Điền cũng không phản đối, cùng Bé Cù Cải chia bàn dùng điểm tâm và nước trà. Bé Cù Cải rửa tay xong đến trước bàn, chăm chú viết chữ, viết xong để bút xuống, đợi nét mực khô liền dâng tới trước mặt Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền nhìn cẩn thận một lượt mới nói: “Chữ này... Còn cần cố gắng.”

Không đợi Vũ Hóa Điền nói xong, cô đã chen miệng: “Ta thấy đã rất tốt rồi mà, nó còn bé, lại vừa phải học văn vừa học võ, còn phải dành thời gian luyện chữ. Ta cảm thấy thằng bé có thể làm được đến thế này đã rất giỏi rồi.”

Cô vừa dứt lời đã lập tức kéo giá trị thù hận lên người mình, thành công bị BOSS chọn làm mục tiêu. Vũ Hóa Điền dùng khoe mắt nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, mới thâm hiểm nói: “Thân y nói cũng đúng, so với đồng chữ như gà bới của cô, chữ này quả thật đã rất tốt rồi.” Cô chỉ cảm thấy gân xanh trên trán lập tức gồ lên, Vũ Hóa Điền vẫn còn tiếp tục nói: “Nói ra thì thân y quả thật cũng nên luyện chữ đây, kê đơn thuốc mang ra ngoài mua thuốc cho đỡ xấu hổ.”

“Ta không được luyện chữ từ nhỏ, viết được là tốt lắm rồi.” Cô lẩm bẩm.

Vũ Hóa Điền nhấp một ngụm trà, nói với cô: “Không bằng kể từ hôm nay thầy trò hai người cùng luyện chữ đi.” Cô tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn Vũ Hóa Điền, chỉ thấy hắn nghiêm trang nói với Bé Cù Cải: “Sau này, người phải chỉ bảo sư phụ người cẩn thận nhé.”

Bé Cù Cải hưng phấn đáp: “Tiểu La nhất định sẽ dạy sư phụ thật tốt.”

Cô chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, lão đảo hai cái vuốt ngà. Đúng là không biết lớn nhỏ, nào có đồ đệ dạy sư phụ? Cô há miệng định trả treo Vũ Hóa Điền, lại thấy hắn nói với cô: “Cứ quyết định thế đi.” Giọng điệu kia khiến cô cảm thấy nếu như cô dám ý kiến, thì một phút sau sẽ bị khí lạnh hắn tỏa ra đông thành tảng băng. “Từ hôm nay, mỗi ngày cô viết hai mươi trang, một trang cũng không được thiếu.”

Đương nhiên không phải nói với Bé Cù Cải, cô tự hỏi mình lúc trước có phải đã đắc tội gì với hắn không, đoạn đường từ Long Môn về cô vẫn luôn ngoan ngoãn mà, chẳng lẽ là trả thù vụ cô dùng dưa chuột đập mặt khiến hắn bị kinh hãi chút xíu sao? Sẽ không lòng dạ hẹp hòi đến vậy chứ? Cô còn suýt nữa bị hắn đập chết cơ mà.

Bất kể là vì sao, nếu Vũ Hóa Điền đã nói như thế thì không ai dám cãi lời hắn. Cô bị mời đến thư phòng ngồi cùng bàn với Bé Cù Cải, cùng học. Mới viết hai trang tay cô đã mỏi nhừ, cô nhìn Bé Cù Cải bên cạnh nghiêm túc học bài, chợt nảy ra một ý. Cô khẽ nói: “Bé Cù Cải.”

Bé Cù Cải để bút xuống, nhìn cô khó hiểu.

Cô cười lấy lòng, nói: “Tiểu La, sư phụ nhờ con một chuyện, con giúp sư phụ chép mấy trang được không? Tiểu La viết chữ vừa nhanh vừa đẹp, sư phụ sắp mệt chết cũng mới chỉ viết được có hai trang.”

Bé Cù Cải nhăn mày, nói: “Nhưng đại nhân đã nói là sư phụ phải tự viết rồi, như vậy mới luyện chữ đẹp được.”

Cô nhú mày, vẻ mặt đau khổ ôm ngực như Tây Thi, thương tâm nói: “Tiểu La có đại nhân cho nên ghét bỏ sư phụ sao? Năm đó ở trên núi Tiểu La đối với sư phụ cung kính ngoan ngoãn biết bao. Chẳng lẽ con đã quên vị đại nhân kia đã bắt nạt sư phụ thế nào sao? Tiểu La không phải đã nói sẽ bảo vệ sư phụ sao?” Hai mắt cô đầm lệ nhìn Tiểu La.

Trẻ con rất dễ cảm động, Bé Cù Cải lập tức đồng ý chép nốt hộ cô số trang còn lại. Lừa trẻ con nhưng cô không hề thấy áy náy tẹo nào, vui vẻ làm chuyện của mình.

Ngày hôm sau, Vũ Hóa Điền trực trong cung về xong, cô và Bé Cù Cải liền được mời tới thư phòng Vũ Hóa Điền. Cô lần đầu tiên tới nơi này, có một chút vui sướng nho nhỏ. Hai người hành lễ xong, Vũ Hóa Điền hứng thú nhìn cô một lúc, rồi gọi Bé Cù Cải đến trước mặt hắn. Trên mặt bàn đặt mấy tờ giấy Bé Cù Cải viết thay cô. Có hai tờ đơn đặt ở bên trái, còn lại mười tám tờ chính tề đặt ở bên cạnh.

Vũ Hóa Điền cầm lấy bút, chấm mực Chu Sa, khoanh tròn lia lịa trên hai tờ giấy cô viết, rồi lại khoanh trên mấy tờ Bé Cù Cải viết. Chậm rãi nói: “Người xem chỗ này, nét ngang phẩy móc của sư phụ người mượt mà, còn người lại quá cứng rắn, rõ ràng không phải cùng một người viết.” Nói xong, hắn lại khoanh mấy cái, nói: “Nhưng đó có thể thấy được người cố tình muốn bắt chước chữ viết của sư phụ, ví dụ như mấy chữ này cũng có chút tương tự.” Dừng một chút, hắn tổng kết nói: “Nếu làm giả, thì nhất định phải làm cho giống, không được để bị người khác phát hiện. Hiểu chưa?”

Đầu Bé Cù Cải sắp cúi chạm đến ngực rồi, dùng giọng nói gần như không thể nghe thấy, đáp: “Tiểu La hiểu rồi, Tiểu La lần sau cũng không dám trái mệnh lệnh của đại nhân nữa.”

Vũ Hóa Điền lại tốt tính ngoài ý muốn, nói: “Cũng không có ý trách người, chỉ là lần sau cố đừng để cho ta phát hiện.” Nói xong, hần đuổi Bé Cù Cải về.

Bé Cù Cải đi qua bên cạnh cô liền ném cho cô ánh mắt ‘Chúc may mắn’.

Vũ Hóa Điền quay sang nhìn cô, cô liền run lên một cái. Cô cười nịnh nọt nói: “Ha ha, ta biết sai rồi.”

Vũ Hóa Điền hừ nhẹ một tiếng, rồi mới đứng dậy đi đến bên cạnh cô, đi quanh cô một vòng mới quái gở nói: “Thần y càng ngày càng giỏi nhỉ?”

Cô vội lắc đầu nói: “Không không không, không dám giỏi.”

“Không dám sao?” Vũ Hóa Điền lại đi một vòng, nói: “Ta thấy lá gan cô đứng là rất lớn đấy.”

Cô lập tức quỳ xuống, giơ tay lên trời thề trung thành với hần, tấm lòng này hết sức chân thành, tuyệt đối không hai lòng. Hơn nữa thề rằng mình đã hối hận về những sai lầm trước kia, cũng không dám bịa đặt hay làm giả nữa.

Bài diễn thuyết của cô dường như đã khiến hần cảm thấy hài lòng, hần ra hiệu cho cô đứng dậy, nói: “Thần y biết sai là tốt rồi, từ hôm nay mỗi ngày chép năm mươi trang. Nếu như để người khác chép hộ...” Hần dừng lại một lát, nhìn chăm chăm vào hai tay cô, nói: “Một chữ chặt một đầu ngón tay.”

Cô sợ tới lập tức nắm tay lại, hần rất hài lòng bóp cầm cô, nâng mặt cô lên, nói: “Không biết thần y có mấy ngón tay cho ta chặt đây?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Lãng phí một đồng dưa chuột.”

Cô nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm mặt nói: “Bảy ngón nhỉ? Phải giữ lại ba ngón để viết chữ chữ.” Nói xong cô nịnh nọt cười với hần.

“Khoản nợ này coi như tính toán rõ, rất tốt.” Vũ Hóa Điền thề mà lại khen cô, rồi hần lại bóp cầm cô ép cô quay sang bên trái, rồi phải, rồi lên trên... Cuối cùng nói: “Lãng phí một đồng dưa chuột.” Nói xong, hần phẩy tay áo ra dấu hiệu cho cô rời đi, còn mình thì ngồi xuống trước bàn sách bắt đầu xem sổ sách.

Là trả thù đúng không? Đúng không? Tên thái giám chết tiệt lòng dạ hẹp hòi! Không đợi cô phản ứng, đã bị đám tiểu thái giám đứng bên hầu hạ tống ra ngoài.

Quay về phòng mình, cô sai nha đầu tạm thay Tổ Tuệ Dung mài mực, hoàn thành bài tập Vũ Hóa Điền giao. Cô hăng say viết một tràng rồi cầm lên tự thưởng thức, nói với tiểu nha đầu kia: “Ta cảm thấy cũng được mà, có xấu lắm đâu? Có thể đọc hiểu là được rồi, dù sao ta cũng không dựa vào bán chữ để sống.”

Tiểu nha đầu không trả lời câu hỏi của cô, chỉ gọi người đi lấy một trang chữ của Vũ Hóa Điền tới. Chỉ thấy trên tờ giấy là hàng chữ tiểu Khải tinh tế, thể chữ âm nhu lại lộ ra khí thế tàn bạo, đặt bút quyết đoán. Đẹp quá, cô thật lòng khen ngợi. Tiểu nha đầu kia lại tiếp tục tăng bốc: “Kim thượng thích chữ của Đốc chủ, còn thường hay để Đốc chủ soạn thánh chỉ đó.”

Tiểu cô nương, đây không chỉ là bởi vì Hoàng đế yêu thích chữ của Đốc chủ các người đâu, đó là bởi vì lão ngu ngốc. Nhưng dù nói thế nào đi nữa thì chữ Vũ Hóa Điền quả thật rất đẹp. Cô cẩn thận gấp tờ giấy lại, quyết định coi đây là tấm gương bắt đầu cố gắng.

Trở về nghỉ ngơi một tháng, vết thương trên người Vũ Hóa Điền gần như đã khỏi hẳn, liền chuyển giao Vũ Hóa Điền cho ‘con trai’ Lục Lang chăm sóc. Cô chỉ cần mỗi ngày duyệt đơn thuốc Lục Lang đưa tới, xem có gì cần phải bổ sung hoặc cắt giảm, coi như báo cáo kết quả, thời gian còn lại cô ở trong phòng tập trung luyện chữ. Bé Cù Cải càng ngày càng bận rộn, thời gian ở bên cô càng ngày càng ít, nhưng cũng may Tổ Tuệ Dung trở về. Cô ấy bị không nhẹ, nhưng dường như vừa có thể xuống giường liền lập tức tới chỗ cô. Cô cũng không nở sai bảo cô ấy, còn tự mình viết đơn thuốc, dùng thuốc của cô vết thương của cô ấy lành rất nhanh.

An nhàn qua ba tháng, Vũ Hóa Điền đã không chịu nổi nữa rồi, kiên quyết đòi bắt đầu trị liệu. Cô bảo hần đưa tay ra cho cô bắt mạch, căn cứ vào chút đạo đức nghề nghiệp ít ỏi, cô khuyên nhủ: “Ngoại thương cũng đã khỏi bảy tám phần. Thế nhưng nội thương không điều trị tốt, sau này ắt sẽ chịu khổ...”

Vũ Hóa Điền ngắt lời cô, nói: “Không sao, ta tự có chừng mực.”

Được rồi, người ta đã không muốn chữa thì thôi, sớm chết sớm giải thoát. Thế cô vui vẻ ngừng thuốc, ngừng thuốc bảy ngày bắt đầu dần dần khôi phục phương pháp trị liệu trước kia. Để tiện mỗi ngày thay thuốc, ngâm thuốc, Vũ Hóa Điền quay lại nếp sống đi làm, tan tầm, nghỉ ngơi. Mỗi ngày đi sớm về sớm, sau khi tan tầm liền ngoan ngoãn về ngâm thuốc. Cứ thế qua nửa năm, chỗ đó lại thực sự mọc ra mầm thịt.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, tâm trạng Vũ Hóa Điền đều rất tốt. Hắn đương nhiên sẽ không thể hiện ra, càng sẽ không hào phóng thưởng cho cô, nhưng số lần uy hiếp cô lại giảm bớt rất nhiều. Thỉnh thoảng cô cố tình gây sự một hai lần, hắn cũng đều cần răng nhin, nhưng những lúc như thế ánh mắt lại lạnh như băng, chắc hắn đang ghi nợ để sau này tính sổ với cô. Hắn vui, tất cả mọi người đều vui. Nếu như nhất định phải tìm ra một người không vui thì đó nhất định là Vạn quý phi.

Vạn quý phi khó chịu, ai là người trực tiếp bị hại? Đáp án nhất định là cô, cái này không cần nghĩ. Vũ Hóa Điền suốt một thời gian dài không ngủ lại hậu cung, Vạn quý phi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng... Cô lại một lần nữa được mời vào trong nội cung uống trà. Đương nhiên, vẫn là chọn lúc Vũ Hóa Điền không ở trong phủ. Cô tức đến mức ném vỡ một cái ấm trà, người đàn bà kia rốt cuộc đến lúc nào mới có thể không trút giận vào cô nữa hả?

Cô không tin bọn họ đã hoàn toàn cắt đứt loại quan hệ xấu xa ấy, nhưng chắc hẳn Vũ Hóa Điền có chỗ nào đó không thỏa mãn cô ta, không nhất định là trên giường, có thể chuyện hậu cung. Vạn quý phi là một người phụ nữ đầy dã tâm, hai kẻ có dã tâm là cô ta và Vũ Hóa Điền hợp tác là vì nhu cầu, nhưng mối quan hệ này sớm muộn gì cũng sẽ tan vỡ. Mặc dù Vạn quý phi cho Vũ Hóa Điền quyền lực, để hắn làm việc cho cô ta, nhưng sâu trong lòng lại khinh thường hắn, điểm này có thể nhận ra từ cách Vạn quý phi luôn gọi Vũ Hóa Điền là ‘cẩu’ trong phim. Mà loại người duy ngã độc tôn như Vũ Hóa Điền lại hận tất cả người trong thiên, nếu như không phải Vạn quý phi đối với hắn còn có giá trị lợi dụng, chắc hẳn đã sớm bị băm thành trăm mảnh rồi. Nói như lời Vũ Hóa Điền thì sao nhỉ? Kẻ bất kính với hắn đã bị hắn nghiền xương thành tro rồi.

Cho dù trong lòng cô ai oán đến mức nào đi nữa, cô vẫn chỉ còn cách sửa soạn ngoạn ngoạn cụp đuôi tiến cung, thấy người ta còn phải hèn mọn vãn an. Vạn quý phi vẫn dùng cách cũ, chờ cô quỳ đến mức đầu gối run bần bật mới gọi cô đứng lên, rồi lại bắt đầu khoe khoang. Nào là Hoàng thượng che chở cô ta thế nào, ngay cả hoàng hậu cũng phải nhường nhịn. Vũ Hóa Điền nhìn cô ta thế nào, tặng cô ta đủ loại vật báu mà quốc khố cũng không có. Cô thật sự rất muốn hỏi cô ta một câu: Chẳng lẽ cô không biết có câu là khoe nhiều chết nhanh sao? Không làm thì không chết, Vạn quý phi cô đừng tìm đường chết.

Vạn quý phi thấy luôn cúi đầu không nói gì, hết sức không vui nói: “Sao vậy, thần y không muốn trò chuyện cùng Bôn cung sao?”

Cô không biết cô ta lại định giở trò gì, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: “Thảo dân biết sai rồi, thảo dân cái gì cũng sai, quý phi đại nhân đại lượng, quý phi tha mạng.” Theo Vũ Hóa Điền lâu như thế không học được gì hay, chỉ có nhận sai nhanh, mặc kệ là mình đúng hay sai.

“Biết sai?” Vạn quý phi hừ lạnh một cái: “Ta thấy ngươi vốn không để quý phi ta vào mắt! Người đâu, dẫn đi.” Cô biết cô ta sớm muộn gì cũng sẽ nói câu này, đây mới là mục đích cô ta gọi cô tới. Không phải muốn dẫn mặt Vũ Hóa Điền sao, cần gì quanh co nhiều như thế? Cô ta nói một câu cô sẽ rất cam tâm tình nguyện phối hợp, lần sau cứ đi thẳng vào vấn đề không phải tốt hơn sao? Cô ngẩng đầu lên nhìn Vạn quý phi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng cô ta lộ liễu như thế. Phụ nữ đẹp, nóng giận cũng vẫn đẹp. Chỉ là cô còn chưa kịp thương thức, đã bị mảy thái giám ấn xuống đất. Một kẻ che miệng, một kẻ đè vai, một kẻ trói tay, đây là muốn diệt khẩu mà.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Cô bị bịt mắt bằng một dải dây màu đen, vải rất dày, hoàn toàn không nhìn thấy bên ngoài. Phía sau có người đẩy cô đi, cô rất sợ, nhưng cô không cầu xin hay khóc lóc. Cô tin Vũ Hóa Điền sẽ đến cứu cô, trị liệu vừa mới có khởi sắc, hắn nhất định không sẽ vứt bỏ con cờ là cô. Nếu như cô làm loạn, chắc chắn sẽ làm mất mặt Vũ Hóa Điền, không loại trừ khả năng hắn tức giận sẽ mặc kệ cô.

Cô ngoạn ngoạn đi theo bọn họ rất lâu, có lẽ là bởi vì bị bịt mắt cho nên cảm giác thời gian trôi qua rất dài. Cuối cùng cô bị bọn họ đưa tới một gian phòng, sau khi cởi bịt mắt cho cô thì đi hết. Đây là một căn mật thất, dẫn cô đến nơi này chứng tỏ Vạn quý phi vẫn chưa muốn trở mặt với Vũ Hóa Điền, hẳn là muốn ra điều kiện gì đó.

Trong phòng ngoại trừ tường và cánh cửa thì không còn gì cả, cô tìm một góc ngồi bệt xuống đất, bắt đầu quá trình chờ đợi dài đằng đặc. Ở trong này mỗi phút mỗi giây đối với cô đều vô cùng gian nan, cô bắt đầu nhắm Bản Thảo Cương Mục, nhắm không nổi nữa thì bắt buộc mình nhớ lại phương thuốc Vũ Hóa Điền dùng mỗi ngày, tác dụng của mỗi vị thuốc. Sau này, cô đói đến mức không chịu nổi cũng không có ai quan tâm, khát cũng mặc kệ. Cô muốn đi tiểu, cũng không ai để ý hết. Thế là cô đành phải giải quyết ngay tại chỗ, cô thề đây là chuyện khó chịu nhất trong cuộc đời mình.

Cô đói... Đói quá... Mê man ngủ thiếp lúc nào không hay... Lại đói tỉnh... Rồi lại ngủ mất. Trong quá trình ấy cô còn rất khát nước, cuối cùng cô hiểu ra một chuyện, bọn họ nhốt cô ở đây là muốn bỏ đói cô đến chết. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ trở thành một thi thể hư thối sinh dòi bọ trong này. Đương nhiên, điều kiện quyết định là Vũ Hóa Điền không cần ngọc hành của hắn nữa, huống chi giữa hai người tốt xấu gì còn có hai điểm tình nghĩa cơ mà.

Đây dù sao cũng là một quyển tiểu thuyết làm cho người ta vui sướng thoải mái, cho nên rất may mắn là trước khi cô tự uống nước tiểu ăn quần áo mình thì Vũ Hóa Điền tới. Cánh cửa bị đá văng ra, Vũ Hóa Điền như thiên thần hạ phàm đứng ở cửa. Cô đứng lên lại cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, đây là do đói, nếu như không phải đang dựa lưng vào tường chắc cô đã ngã xuống rồi.

Cô lão đảo đi đến trước mặt Vũ Hóa Điền, giang tay muốn ôm hắn, lại bị hắn tránh mặt. Chân cô lão đảo một cái suýt ngã, may mà Tổ Tuệ Dung đỡ được. Cô đẩy cô ấy ra, kiên quyết đi về phía Vũ Hóa Điền muốn ôm hắn, lại bị hắn tránh lần nữa. Sau năm lần bảy lượt cô liền mím môi, khóc nói: “Đề ta ôm một cái thì chết hả? Ta bị bắt không phải tại ngài sao? Ta suýt chút nữa đã chết ở đây đấy, ngài biết không?” Bởi vì khát nước, giọng cô trở nên khàn khàn.

Vũ Hóá Điền túm lấy cánh tay cô, lạnh lẽo nói: “Có người dùng hình với cô?” Hấn vừa dứt lời, đám người xung quanh cảm thấy áp lực lập tức quỵ xuống.

Nhờ hấn túm cô, cô thành công chui vào lòng Vũ Hóá Điền. Ngửi mùi hương quen thuộc trên người hấn, thần kinh căng thẳng của cô lúc này mới thả lỏng. Cô cọ cọ vào ngực hấn lau nước mắt, tin rằng sau này hấn tuyệt đối sẽ không bao giờ mặc bộ đồ này nữa. Cô ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Ta là nói ta suýt chết khát, chết đói ở đây, bây giờ ta vừa khát vừa đói...”

Khuôn mặt đẹp đẽ của Vũ Hóá Điền lập tức đen như đáy nồi, hấn đẩy cô ra, xoay người đi mất. Một tiểu thái giám nhanh nhẹn mang một bình nước ấm cho cô, cô uống một hơi cạn sạch. Tổ Tuệ Dung ở bên không ngừng nói: “Phu nhân uống chậm thôi, cẩn thận bị sặc.” Sau khi uống hết nước Tổ Tuệ Dung đỡ cô đi theo phía sau, một đám người hùng dũng rời đi.

Suốt dọc đường nghe Tổ Tuệ Dung kể lại cô mới biết mình bị nhốt hai ngày, bọn họ đã sớm biết cô bị giam ở đây. Giữa Vạn quý phi và Vũ Hóá Điền không biết đã xảy ra chuyện gì, cô ta không chịu thừa nhận chuyện cô ta nhốt cô. Cuối cùng Vũ Hóá Điền bị dồn tới đường cùng liên cường chế lục soát cung, thế mới cứu được cô ra. Lần này hai người bọn họ xem như thực sự trở mặt... Ý Tổ Tuệ Dung là: Đốc chủ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Suốt hai ngày tất cả người xung quanh Vũ Hóá Điền đều nom nớp làm việc cẩn thận, vừa rồi cô nhào tới hấn không đập chết cô thật sự là quá may mắn.

Sau khi trở về cô ra sức ăn uống uống tắm rửa bổ bản thân, hơn nữa còn cố gắng thu nhỏ sự hiện hữu của mình. Mấy ngày nay mỗi tối hầu hạ Vũ Hóá Điền ngâm thuốc đúng là dày vò, nhưng ngoại trừ cô lại không ai có thể đảm nhiệm công việc này. Giống bây giờ, Vũ Hóá Điền ngồi trong thùng tắm, cô ngồi ở ghế dựa bên cạnh cúi đầu nghịch ngón tay, nghịch tóc, nghịch góc áo, chỉ không nhìn Vũ Hóá Điền.

“Thần y...” Vũ Hóá Điền nhàn nhã gọi một tiếng.

Cô sợ tới mức giật mình nhảy dựng lên, cực kỳ hoảng sợ nhìn hấn.

“Nước lạnh rồi.”

Nghe hấn nói như thế cô mới lặng lẽ thở phào, đi qua mức nước. Tay của cô run lấy bầy, một bầu nước vung vãi mất một nửa.

“Tay thần y sao lại run thế?” Giọng nói lạnh lẽo như đến từ địa ngục của Vũ Hóá Điền vang lên.

“Không có gì, chỉ là... Có chút rút gân.” Cô lau mồ hôi lạnh đáp.

“Vậ à?” Vũ Hóá Điền nhẹ nhàng nói hai chữ, âm cuối hơi cao lên, mang theo chút quyến rũ. Cô không nhìn được nhìn vào mắt hấn, phát hiện hấn đang nhìn mình liên tục quay đi. Chỉ nghe Vũ Hóá Điền nói: “Thần y đã nghe nói rồi đúng không?” Hấn dùng câu khẳng định.

Nghe hấn hỏi như thế, trong lòng cô chợt lạnh, quả nhiên là sợ cái gì cái đó đến! Bộ não không được linh hoạt lắm của cô hoạt động hết công suất, lắc đầu nói: “Nghe nói cái gì cơ?”

Hấn nhìn chăm chăm vào cô, khiến cảm giác mình lại biến thành con mồi. Vũ Hóá Điền nói: “Chuyện Vạn quý phi.”

“Vạn quý phi nhiều chuyện như vậy, ta quan tâm làm gì? Ta chỉ cần quan tâm chuyện của ngài là được rồi. Ha ha, ha ha...” Cô nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, thiếu nước ôm chân hấn hô “Ta là lương dân tha cho ta đi” thôi.

Hấn chậm rãi đứng lên khỏi bồn tắm, cầm quần áo đặt bên cạnh mặc vào. Cô vội vã đi tới buộc dây lưng cho hấn. Giọng nói của hấn tiếp tục vang lên trên đỉnh đầu: “Trong lòng cô hiện giờ nhất định đang lén đắc ý đúng không? Ta trở mặt với Vạn quý phi, bởi vì cô.”

Hai chân cô mềm nhũn quỵ xuống trước mặt hấn, bí mật nhỏ chôn sâu dưới đáy lòng bị hấn nhìn thấu. Giấy phút này cô xấu hổ không chịu nổi, ngoài miệng lại nói: “Không dám đắc ý. Ta xưa nay trung thành với đại nhân, đại nhân vui ta vui, đại nhân sầu ta sầu. Chuyện này chỉ cần đại nhân không biết thấy đắc ý, tiểu nhân nhất định không dám đắc ý.”

Vũ Hóá Điền ngồi xuống trước mặt cô, giờ tay lên sờ lên mặt cô, ngón tay hấn trượt theo khuôn mặt cô xuống cổ, cuối cùng dừng lại. Ánh mắt của hấn trở nên sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào cổ cô không biết nghĩ cái gì. Cô sợ tới mức run rẩy, vội nói: “Việc này thật sự không thể trách ta, là Vạn quý phi bôi lông tìm vết, ta không làm gì cả, ta đứng ở giữa là vô tội. Dù sao cũng đến nước này rồi, nếu như ngài giết ta chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nếu như ngài không giết ta, ít nhất có thể có được thứ ngài muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

【“Đau... Cầu xin ngài đừng như vậy... Ta chưa làm sai cái gì mà... A... Đau... Đừng...”】

Vũ Hóa Điền nhìn cô, gần từng chữ: “Nhớ rõ những gì ta từng nói không? Ta ghét đáng về đặc ý này của cô.” Hắn lắc đầu, nói tiếp: “Nhìn đôi mắt này xem, không hề biết nói dối, ta có thể nhìn thấy đặc ý dưới đáy lòng cô. Ta nói đúng không, thần y?”

Khuôn mặt tiểu thái giám chết lúc trước lập tức hiện lên trong đầu, cô do dự trong giây lát, không biết có nên thừa nhận hay không. Nhưng miệng của cô lại nhanh hơn đầu óc, lập tức chối: “Ta không đặc ý, chuyện này không đáng để ta đặc ý. Ta cảm thấy may mắn là mình không chết đói ở trong phòng tối kia thôi. Đại nhân đã cứu mạng ta, ta cảm kích còn không kịp.”

“Chắc chắn, thần y đúng là nói khéo như rót mật.” Vũ Hóa Điền kéo cổ của cô bắt cô đứng lên, hắn đi một bước về phía trước, cô liền lùi một bước về phía sau, sau eo lại chạm phải bàn. Vũ Hóa Điền nói: “Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đối với loại người thích nói dối hơn nữa còn tự cho là thông minh nhất định không thể nương tay. Cô thấy đúng không, thần y?”

Cô không biết hắn muốn làm cái gì, tròn tròn mắt hoảng sợ nhìn của hắn. Vũ Hóa Điền nhẹ nhàng nhường mảy một chút, mặt không cảm xúc bắt đầu xé quần áo cô. Cô giãy dụa ngăn cản hắn, nhưng chút sức lực của cô trước mặt một cao thủ võ lâm quả thực không hề có tác dụng. Quần áo của cô trong nháy đã bị hắn xé thành vài rách. Hắn dùng sức ấn thân trên lửa thể của cô lên bàn, hỏi: “Sao cô không học được cách ngoan ngoãn nhỉ?” Vừa nói xong, hắn bắt đầu xé váy của cô, chẳng mấy chốc cô đã trần truồng trước mặt Vũ Hóa Điền.

Cô sợ tới mức cả người run bần bật, lại nhớ tới chuyện xảy ra đêm tân hôn, bụng dưới bắt đầu đau ê ẩm. “Ta van ngài, sau này ta không bao giờ làm chuyện gì khiến ngài tức giận nữa, bất kể là cái gì. Xin ngài tha cho ta lần này, ta xin hứa sau này sẽ nghe lời.”

Vũ Hóa Điền nhìn thân thể trần truồng của cô, trong mắt không có chút tình dục nào. Hắn dùng vài rách trên mặt đất trói tay cô lại, vài hơi dài, đầu cuối một trái một phải buộc cố định ở hai chân bàn. Lại tách hai chân cô ra, hai đùi buộc vào hai chân bàn còn lại. Cứ thế cô bị cố định trên bàn, không tài nào giãy được. Làm xong, hắn đứng ở bên bàn, lạnh lùng bình tĩnh nhìn cô.

Cô thấy được mắt hắn nhìn vào ngực mình, mặc dù hắn không làm gì, nhưng nhũ hoa của cô vẫn dần dần đứng thẳng. Cô cảm thấy cực kỳ si nhục, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cầu xin: “Thả ta ra, xin ngài. Ngài cần ta chữa bệnh cho ngài, làm thế này đối với cả ngài và ta đều không có lợi.”

“Cô hâm mộ à đúng không?” Vũ Hóa Điền hỏi.

“Ài?” Cô khóc hỏi hắn, không biết tại sao trong hoàn cảnh này hắn còn có thể hỏi chuyện vớ vẩn khác.

“Vạn quý phi.” Vũ Hóa Điền đặt tay lên đầu gối cô, từng chút từng chút vuốt ve lên trên, làm cả người cô nổi da gà. “Hâm mộ những chuyện ta làm với ả, cô cũng từng thấy rồi đấy.” Nói xong ngón tay hắn đã tới vị trí bí ẩn nhất trên cơ thể cô. Hiện giờ tất cả đều phơi bày trước mắt hắn.

“Ngươi điên rồi!” Cô hét to: “Ta bị điên mới hâm mộ ả Vạn quý phi chết tiệt đó, ta chỉ mong cô ta đừng có tiếp tục quấy rầy cuộc sống của ta nữa! Ta chịu đủ cái cảnh bị kim kẹp giữa hai người các ngươi rồi! Vũ Hóa Điền ngươi là đồ điên, con mẹ nó ngươi mau thả ta ra!”

“Nói cho ta biết, bây giờ có phải cô càng đặc ý hơn rồi không?” Vũ Hóa Điền hỏi.

“Đặc ý cái rắm! Chết tiệt, mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đặc ý hả?” Cô gào lên.

Ngón tay Vũ Hóa Điền chậm rãi vuốt ve hai cánh phía dưới, hắn hết thông thạo loại chuyện này, hắn biết nên dùng sức ở mức độ nào để khiến chúng nó nở rộ. Ngón tay của hắn khéo léo vuốt ve cánh hoa và nhụy hoa, cho tới khi chỗ đó chảy ra giọt sương trong suốt. Thân thể cô không ngừng run rẩy, lại không còn là bởi vì sợ, mà là vì cảm giác tê dại rất nhỏ lại làm cô cảm thấy khủng hoảng ở thân dưới. Vũ Hóa Điền vừa tiếp tục vừa nói: “Nói dối, nơi này đã thích đến thế này rồi. Ta hỏi lại cô lần cuối, chưa từng đặc ý sao?”

Cô nhìn vào mắt hắn, không biết hắn hỏi chuyện lục soát cung hay là chuyện bởi vì bị hắn vuốt ve mà đặc ý. Cô không biết nếu như hiện giờ thừa nhận mình quả thật có chút đặc ý khi hắn vì cứu cô mà trở mặt với Vạn quý phi, thì liệu hắn có tự động cho rằng cô hâm mộ Vạn quý phi cùng hắn làm loại chuyện này không?

“Ta không ngờ thần y cũng can đảm như thế.” Vũ Hóa Điền không cho cô quá nhiều thời gian suy nghĩ, hắn rút ngón tay lại, cầm lấy ngón nén bên cạnh gối phía trên người cô, rồi mới từ từ nghiêng xuống.

“Bỏ ra! Bỏ nó đi! Cầu xin ngài!” Cô hoảng sợ giãy giụa, nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn sáp nén dần hình thành, cuối cùng rơi xuống ngực. “A! Đau! Van xin ngài, đừng như vậy, ta đặc ý! Ta thật sự đặc ý! Tha cho ta đi.” Vũ Hóa Điền như thể không nghe thấy, nhỏ từng giọt lên người cô. Ngực, nhũ hoa, bụng, bên đùi, hắn hài lòng nhìn cô không ngừng giãy giụa trên bàn, chân bàn ma xát với mặt đất phát ra tiếng kết kết ghê tai. Cô hét đến khản cả cổ, vẫn còn cầu xin: “Đau... Cầu xin ngài đừng như vậy... Ta chưa làm sai cái gì mà... A... Đau... Đừng...”

“Chỗ này đã ẩm ướt thành thế này rồi, sao có thể nói đau? Là thoải mái mới đúng?” Vũ Hóa Điền nói, tiếng nói lại khàn khàn lạ thường. Ngón tay của hắn vuốt ve nhụy hoa ướt sũng, rồi đột nhiên đâm vào. Đầu ngón tay hắn từng chút từng chút sờ tới nơi yếu ớt nhất, dùng sức chọc vào, càng lúc càng nhanh. Khoái cảm như thủy triều mãnh liệt lần át đau đớn do bị nhỏ sáp nén, không ngừng đẩy cô đến cực hạn. Đau đớn do sáp nén trước khoái cảm như vũ bão thật chẳng đáng nhắc đến, thậm chí càng khiến luồng sóng nóng bỏng dưới thân mang đến khoái cảm điên cuồng hơn. Tiếng hét của cô dần thay đổi: “A... A... Đừng, đừng... A...”

Ngón tay Vũ Hóa Điền càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dùng mạnh. Cuối cùng trước mắt cô trắng xóa, thân thể căng lên, phần dưới cơ thể xoắn chặt ngón tay của hắn. Một dòng nước từ phía dưới phun ra, bắn lên quần áo hắn... Cô cao trào. Ngực Vũ Hóa Điền kịch liệt phập phồng, khàn khàn nói: “Không trả lời ta sẽ cầm ngón nén này vào.”

Cơ thể cô đã ướt đầm mồ hôi, yếu ớt nói: “Vạn quý phi bắt ta hai ngài, làm trễ nải hai ngày trị liệu của đại nhân, đại nhân bắt đắc dĩ mới phải cứu ta.

Chuyện này không liên quan tới ta, từ đầu đến cuối đều là chuyện giữa ngài và Vạn quý phi.”

“Rất tốt.” Vũ Hóa Điền dường như đã khôi phục như bình thường, hắn cầm lấy một chiếc khăn sạch sẽ lau ngón tay, hỏi: “Còn đặc ý sao? Thần y.”

Cô lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Vũ Hóa Điền lau tay sạch sẽ xong liền ném khăn tay xuống đất, mắt nhìn cô, nói: “Dù có đặc ý cũng đừng để cho ta nhìn ra, giấu nó sâu một chút.” Cô nghe xong chỉ khóc lắc đầu, Vũ Hóa Điền không để ý đến chuyện cô còn đang bị trói trên bàn, mà đi thẳng ra khỏi phòng. Vũ Hóa Điền đi ra ngoài không bao lâu, Tổ Tuệ Dung liền rón rén đi vào.

Tổ Tuệ Dung trông thấy bộ dạng chật vật của cô cũng không nói gì, chỉ dùng tốc độ cực nhanh tìm một chiếc áo choàng Vũ Hóa Điền để ở đây che cơ thể cô, lại cời trói cho cô, mát xa chỗ bị trói. Cô nhẹ nhàng nói: “Lấy hết mấy thứ trên người nữa.” Giọng cô rất nhỏ, nhưng đối với người tập võ như Tổ Tuệ Dung thì cũng không khó để nghe thấy.

Cô ấy dùng móng tay cẩn thận cậy từng vết sáp nền xuống, kể cả những giọt Vũ Hóa Điền nhỏ ở chỗ kín. Ngoài cửa có một tiểu thái giám nói: “Tuệ Dung cô nương, Đốc chủ sai ta đưa mấy thứ tới.” Tổ Tuệ Dung nhìn cô đợi lệnh, phát hiện cô chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà liền thở dài, rồi mới đi ra cửa mở hé một khe, nghiêng người đi ra ngoài. Đợi cô ấy trở lại, trên tay đã cầm mấy thứ. Cô ấy đến bên tai cô, nói nhỏ: “Đốc chủ sai người đưa thuốc mỡ và quần áo tới, nô tỳ thoa thuốc rồi thay quần áo cho người nhé?” Thấy cô không phản ứng, cô ấy lại khẽ gọi: “Phu nhân?”

Lúc này cô mới đáp: “Còn còn lựa chọn khác sao?”

Tổ Tuệ Dung cẩn thận bôi thuốc cho cô rồi nhẹ nhàng giúp cô mặc quần áo, vừa nói: “Quần áo về phòng lại cời ra, bịt vết thương lại như thế này cũng không tốt.”

Sau khi về phòng, tự cô viết một đơn thuốc, đưa cho người hầu đi sắc, uống xong thì đi ngủ. Cô ngủ thẳng tới sáng hôm sau, bị Tổ Tuệ Dung gọi dậy thay thuốc. Cô giống như con búp bê rách nát, tùy ý cô ấy làm gì thì làm. Buổi tối là lúc Vũ Hóa Điền ngấm thuốc, Tổ Tuệ Dung ghé vào bên tai cô nói: “Vừa rồi Đốc chủ đã truyền lời tới, nói là mấy ngày nay phu nhân có thể yên tâm dưỡng thương, không cần qua hầu hạ.”

Cô lại nhìn cô ấy một cái, nói: “Không cần, đỡ ta đi.” Cô thay quần áo, viết đơn thuốc, giao cho Tổ Tuệ Dung: “Tối nay Đốc chủ nhà các người cần thêm thuốc, sai người sắc theo phương thuốc này, nhanh chóng đưa tới nhân lúc còn nóng.” Nói xong, cô được cô ấy dìu đỡ cẩn thận đi tới phòng Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền vốn đang cời quần áo, nghe được Tổ Tuệ Dung và cô ở ngoài cửa cầu kiến liền lẳng lặng cầm quần áo mặc vào, rồi mới hai người vào. Cô thấy hắn và Tổ Tuệ Dung trao đổi bằng ánh mắt, Tổ Tuệ Dung ra hiệu cho Vũ Hóa Điền rằng: ‘Nàng hôm nay rất khác thường.’ Vũ Hóa Điền phát tay cho Tổ Tuệ Dung lui. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, hắn nhìn cô, không nói gì.

Cô ngồi xuống chiếc ghế bình thường luôn ngồi, lúc ngồi làm ảnh hưởng tới vết thương, khiến cô nhúm mày mấy lần. Vũ Hóa Điền nhìn cô chằm chằm một lúc, thấy cô không có đến cời quần áo cho hắn liền tự mình cời.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, thế nên tiếng Vũ Hóa Điền ngồi vào trong thùng tắm liền vô cùng chói tai. Thịt non mới mọc phía dưới chạm vào thuốc khiến hắn đau đến môi trắng bệch, chẳng mấy chốc sau đã có mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống. Cô dùng vẻ mặt vô cảm nhìn Vũ Hóa Điền tắm, cho tới khi bên ngoài có tiểu thái giám bẩm báo nói thuốc đã sắc xong rồi. Cô liếc nhìn Vũ Hóa Điền, đúng lúc hắn cũng mở mắt nhìn cô, xem ra cũng không có ai thông báo cho hắn hôm nay cần thêm thuốc. Cô đứng dậy đi ngoài lấy thuốc, tự mình đưa tới trước mặt Vũ Hóa Điền, nói: “Đại nhân, hôm nay cần thêm thuốc.” Vũ Hóa Điền cũng không đưa tay ra nhận vẫn, chỉ nhìn cô, chờ cô giải thích. Cô nói: “Căn cứ tình trạng cơ thể ngài, nếu như không phải cần thêm thuốc, ngài cho rằng ta sẽ tới đây nhìn ngài tắm sao?”

Vũ Hóa Điền nghe vậy mới đưa tay ra nhận lấy. Hắn cầm thuốc cũng không uống, mà đưa lên mũi ngửi, rồi mới nhúm mày, tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Thuốc này mùi là lạ.”

“Ta không biết đại nhân tinh thông dược lý như vậy từ bao giờ đấy?” Cô nghiêng đầu nhìn hắn, thấy hắn không chịu uống, liền giằng lại, đặt lên bàn. Cô lại ngồi xuống, nói: “Không uống thì thôi.” Vũ Hóa Điền dùng ánh mắt dò xét nhìn cô một lúc, cuối cùng thấy không được gì mới thôi. Cô thấy hắn như vậy, không khỏi cười phá lên, cuối cùng gần như cười thở không ra hơi.

Vũ Hóa Điền nhúm mày nhìn cô, trong mắt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn. Cô lau nước mắt chảy ra vì cười, thở không ra hơi nói: “Này, tối hôm qua ngài rất thích đúng không?”

Vũ Hóa Điền tức giận nói: “Làm càn!” Nét mặt kia rất giống con mèo bị giẫm vào đuôi.

Cô không thèm để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Ngài làm vậy với ta thích hơn hầu hạ Vạn quý phi rất nhiều rồi đúng không? Ngài vốn cũng không muốn hầu hạ à như vậy đúng không? Có phải mỗi lần trông thấy bản mặt của à đều cảm thấy buồn nôn đúng không?” Cô cười ha hả, không đếm xỉa đến lửa giận của hắn, nói tiếp: “Nhìn ta đau, nhìn ta khóc, nhìn ta cầu ngài, có phải đặc biệt kích thích, đặc biệt sung sướng không? Ngài đừng lừa mình dối người, bởi vì ngài chính là một tên biến thái, ta cũng nhìn ra rồi. Khoái cảm của ngài xây dựng trên sự đau đớn của người khác, điểm này Vạn quý phi vĩnh viễn không thể thỏa mãn ngài.”

“Câm miệng! Cô chán sống rồi đúng không?” Vũ Hóa Điền nhìn cô chằm chằm, ánh mắt kia giống như muốn lóc thịt cô vậy.

Cô lại lau nước mắt ở khóe mắt, bưng chén thuốc trên bàn, dùng móng tay gỗ gõ chén, phát ra tiếng ‘keng keng’. Nói: “Ngài biết vì sao chén thuốc này có mùi lạ không? Ha ha, bởi vì đây là độc, không phải thuốc.” Nói xong, cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Cô đứng dậy, nhẹ nhàng ném bát lên, bát sứ trắng liền rơi xuống đất vỡ tan tành.

Cô lao đảo đi về phía cửa, lại nghe phía sau có tiếng nước ‘rào rào’. Cô lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Vũ Hóa Điền như con quay bay vọt từ trong nước lên, nhảy đến phía sau cô, cánh tay bắt được cô, kéo lại. Người ngoài phòng nghe thấy động tĩnh trong phòng lập tức đẩy cửa vào xem, lại bị một câu “Cút ra ngoài!” của Vũ Hóa Điền làm cho sợ tới mức vội vàng khép cửa phòng lại.

Tay Vũ Hóa Điền tại trên dạ dày cô, tay kia dùng sức, cô lập tức cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, cúi đầu nôn ra. Vũ Hóa Điền vẫn dùng sức tra tấn dạ dày cô, cô nôn đến hoa cả mắt, gần như cả com tối qua cũng nôn hết ra rồi. Đến khi chỉ nôn ra được dịch dạ này, hắn mới thả cô ra.

Cô lao đảo đi đến bên cạnh, dùng nước trên bàn súc miệng, nhổ nước trong miệng ra, cô lại cười rộ lên. Ánh mắt Vũ Hóa Điền nhìn cô lúc này giống như nhìn thấy quỷ. Cô cười lớn đi tới cửa, lúc gần đi quay đầu lại nói: “Chẳng qua chỉ là một chút thuốc an thần mà thôi, ngài tắm xong nhớ uống, nếu không tới đêm phía dưới sẽ vô cùng đau đớn, lúc ấy thì đừng có khóc nhé.” Nói xong, cô không đếm xỉa đến ánh mắt phẫn nộ của Vũ Hóa Điền, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

【 “Mỗi lần cô nói giúp hắn như thế, cô không thấy trái lương tâm sao?” 】

Cô sung sướng không sao tả xiết, Vũ Hóa Điền chắc hẳn đã tức điên lên rồi. Sau đó, mấy ngày liền cô cũng không đi hầu hạ Vũ Hóa Điền thay thuốc, Vũ Hóa Điền cũng không sai người tới tìm cô, hai người đã tiến vào cảnh giới ‘nhìn nhau ngửa mặt’ cao nhất.

Mấy ngày sau, Vạn quý phi chết, Hoàng đế bệnh liệt giường. Tang lễ tổ chức rất long trọng, mặc dù không nói rõ, nhưng tang lễ của hoàng hậu chắc cũng chỉ thế mà thôi. Những thứ này, là Tổ Tuệ Dung vừa chải đầu vừa nói cho cô.

Trong phim cũng không nói rõ Vạn quý phi chết có liên quan tới Phong Lý Dao hay không, nhưng mà hiện giờ Vũ Hóa Điền không chết, đương nhiên không có cơ hội cho Phong Lý Dao xuất hiện. Như vậy tức là Vũ Hóa Điền giết chết tình nhân của mình sao? Vũ Hóa Điền dù thế nào cũng làm cho người ta có cảm giác hắn là kẻ mưu mô, cho dù hắn chưa làm, cô cũng sẽ theo bản năng cảm thấy là hắn làm. Nói như vậy tức là hắn và Vạn quý phi đàm phán không thành? Thật đúng là độc ác.

Vạn quý phi chết quả thật là hả dạ lòng người, ngoại trừ Hoàng đế, sợ rằng không có ai thực sự đau lòng, nghe nói ngay cả Vũ Hóa Điền gần đây cũng vui vẻ hiếm thấy.

Sau một khoảng thời gian ngắn bận rộn, vị đại phạt này bỗng dưng xuất hiện ở phòng cô, cô nghi ngờ hắn đến bói lỗi, cho nên đối đáp vô cùng cẩn thận. Cô cúi đầu cung kính nói: “Không biết đại nhân tới đây là có việc gì?” Mặc dù cúi đầu, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao trên đầu.

Vũ Hóa Điền không trả lời, mà đi thẳng đến bên cạnh bàn ngồi xuống, đưa tay ra, tỏ vẻ cho cô bắt mạch. Cô đặt ngón tay lên, mạch tượng bình thường, thế là cô đáp: “Đại nhân rất mạnh khỏe, chỉ có điều cần chú ý nghỉ ngơi, nếu thật sự cảm thấy mệt thì tạm thời ngừng thuốc, chờ hết bận lại dùng.”

Vũ Hóa Điền “Ừ” một tiếng, rồi lại im lặng. Một lát sau, Tổ Tuệ Dung vào dâng trà rồi lại lui ra, trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Cô cúi đầu, mắt xem mũi, mũi xem tim, đồng thời không ngừng suy đoán Vũ Hóa Điền muốn làm cái gì. Chẳng lẽ Vạn quý phi chết thật sự không phải hắn ra tay, hắn đau lòng quá độ đến chỗ cô tìm kiếm an ủi? Không đúng, không phải nghe nói gần đây tâm trạng hắn không tệ sao. Cứ im lặng thế này cô phát điên mất, thế là cô chủ động tìm đề tài nói: “Gần đây sao không thấy Bé Củ Cải, thằng bé có khỏe không?”

“Bình thường.” Vũ Hóa Điền nói xong, lấy khăn tay ra lau chiếc nhẫn trên tay. Trên mặt nhẫn khắc hoa văn kỳ quái, hẳn là đồ được từ di chỉ Tây Hạ.

Cô tiếp tục hỏi: “Gần đây sao không thấy nó tới tìm ta?” Cô vẫn cảm thấy là Vũ Hóa Điền cố ý không cho hai người gặp mặt, nhằm báo thù chuyện ngày đó cô lừa hắn uống thuốc.

“Gần đây bài vở nặng nề, có lẽ là không rảnh.” Vũ Hóa Điền đáp hết lại thôi.

Cô giật giật ngón tay, không nói nữa. Tuy nhiên không thấy Vũ Hóa Điền rời đi, thế là cô chắc chắn tám chín phần là hắn muốn nói chuyện phiếm. Mỗi lần nói chuyện đều bắt đầu do cô mở lời, chấm dứt bằng hắn đe dọa. Hôm nay cô sẽ không nói trước nữa, ghen chết hắn đi!

Qua tầm hơn mười phút, cuối cùng Vũ Hóa Điền chịu hết nổi: “Sao cứ cúi đầu mãi vậy?”

Cô giật giật khoe miệng, rồi mới đáp: “Ta chẳng phải đang đề phòng có người nào đó không có việc gì làm lại bắt bẻ rằng trông thấy ta đắc ý sao?”

“Đã biết rút kinh nghiệm rồi, là ta đánh giá thấp thần y.” Vũ Hóa Điền quai gờ nói.

Lúc này cô càng thêm chắc chắn là hắn tới kiếm chuyện, thế là cô không nói tiếp nữa.

Vũ Hóa Điền giống như đánh vào bông, không thoải mái. Đúng lúc Mã Tiến Lương ngoài cửa nói: “Độc chủ, Trần đại nhân cầu kiến.”

“Biết rồi.” Vũ Hóa Điền nói xong nhìn cô, cầm lấy chén trà trên bàn thổi bọt trà, nhưng lại không uống, cuối cùng lại đặt chén trà về.

Vũ Hóa Điền đứng dậy rời đi, lúc này cô mới thở phào, thầm nghĩ mình tránh được một kiếp rồi.

Sau khi Vạn quý phi chết bốn tháng, Hoàng đế cũng bệnh chết. Tân Đế lên ngôi, chính là Minh Hiếu Tông – Chu Hữu Đường trong lịch sử.

Vũ Hóa Điền lần này càng bận rộn hơn, hắn đã mấy ngày không về phủ rồi, chuyện trị liệu cũng đành bỏ ngo. Xem tình hình thì trước khi tân đế ổn định, Vũ Hóa Điền sẽ không có thời gian quan tâm đến nữa người dưới của hắn nữa.

Tổ Tuệ Dung đang chải đầu cho cô, cô nhìn khuôn mặt mơ hồ của mình trong gương đồng, đột nhiên nói: “Vạn quý phi là người phụ nữ hạnh phúc, không ngờ tiền đề thích nàng ta như vậy. Nhiều năm độc sủng hậu cung, nàng ta chết tiền đề liền bệnh nặng. Đời này coi như nàng ta cũng không sống phí.”

“Tiền đế là người si tình.” Tổ Tuệ Dung lựa theo lời của cô, nói.

Nói là si tình nhưng vẫn sung sướng hạnh phúc nhiều người như vậy, nhưng ở thời đại này còn là một Hoàng đế, quả thật cũng có thể coi là si tình rồi. Con trai lão, chính là tân hoàng đế lại càng si tình, cả đời chỉ có một người phụ nữ là hoàng hậu. Si tình chẳng lẽ là di truyền sao?

Tổ Tuệ Dung thấy cô không nói gì, lại trấn an: “Phụ nhân không cần cảm thán, Độc chủ cũng rất yêu thương phụ nhân mà.”

“Khụ khụ khụ...” Cô nghe Tổ Tuệ Dung nói vậy giật mình sắc nước miếng, suýt chết. Cuối cùng cô miễn cưỡng nói: “Cô đừng nói linh tinh. Cho dù cô bán mạng cho hắn, nói giúp hắn cũng đừng nói giả dối như thế chứ?”

“Phụ nhân nếu nói không phải thì là không phải.” Tổ Tuệ Dung nói xong, tập trung chải đầu cho cô.

Sau khi tân hoàng đăng cơ, chuyện đầu tiên làm là tiến hành thay máu quan viên triều đình. Cô cho rằng Vũ Hóa Điền chết chắc rồi, nhưng ai biết tân hoàng đế lại hạ thánh chỉ ban cho Vũ Hóa Điền n thứ tốt, mà ngay cả phụ nhân trên danh nghĩa là cô đây cũng được thưởng không ít. Phiên dịch thánh chỉ thành lời nói hàng ngày thì đại khái chính là: Vũ Hóa Điền là người tâm địa lương thiện, cho nên phụ nhân của Vũ Hóa Điền nhất định cũng là người lương thiện, cho nên thưởng.

Chưa nói đến cái logic hỗn loạn này, có điều sao Vũ Hóa Điền lại biến thành người lương thiện hả? Mắt nào của Chu Hữu Đường thấy Vũ Hóa Điền lương thiện? Điền rồi, đúng là điên rồi! Chu gia nhà bọn họ không có ai đầu óc bình thường cả. Thế này là thế nào? Bàn tay vàng trò chơi dành cho Vũ Hóa Điền sao?

Sau nghe Tổ Tuệ Dung nói, hóa ra là Vạn quý phi năm đó ở hậu cung một tay che trời, hoàng tử trong nội cung bất kể là còn trong bụng mẹ hay mới sinh đều bị à ta giết chết. Khi mẹ Chu Hữu Đường thai hắn vừa khéo gặp Vũ Hóa Điền dẫn người đi giải quyết công việc, cũng không biết tại sao lúc ấy Vũ Hóa Điền lại sinh lòng trắc ẩn, giúp cung nữ kia thuận lợi sinh ra đứa bé, hơn nữa còn giấu giếm nuôi lớn. Có thể nói là không có Vũ Hóa Điền năm đó hạ thủ lưu tình, sẽ không có Chu Hữu Đường.

Câu chuyện cảm động lòng người này cũng chẳng thể làm cô xúc động, cô chỉ bình tĩnh hỏi: “Cung nữ khi ấy cũng là người của Vũ Hóa Điền đúng không?”

Tổ Tuệ Dung có chút ngượng ngùng hắng giọng nói: “Lòng Độc chủ hướng về triều đình.”

“Mỗi lần cô nói giúp hắn như thế, cô không thấy trái lương tâm sao?” Cô hỏi.

“Nô tỳ thề trung thành với Độc chủ.” Tổ Tuệ Dung đáp.

Cô yên lặng cảm thán: Tầy nào triệt để thật.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

【 Cô nghiêm túc tự hỏi một lát, đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Ta biết rồi ! Ngài chê nó quá nhỏ chứ gì!”】

Đồng vàng bạc đưa cho cô trên danh nghĩa sau khi điểu hành qua trước mặt cô một lượt thì đều được đưa vào kho tư nhân của Vũ Hóa Điền khóa lại. Cô hận đến mức làm hình nhân viết tên của hắn lên ngày ngày đâm nó.

Tiền để băng hà, tân để kế vị, Vũ Hóa Điền quả thực bận rộn nửa năm. Khi gấp lại, cô lại cảm thấy có chút lạ lẫm. Vũ Hóa Điền không cho người đến mời cô, mà tự mình đến phòng cô. Vũ Hóa Điền đi đến bên cạnh bàn ngồi xong, rồi mới đưa tay ra. Cô đi tới bắt mạch cho hắn, lại nghe Vũ Hóa Điền nói: “Lâu không gặp, thân y dường như đầy đủ không ít.”

Cô chỉ cảm thấy gân xanh trên trán mình nhảy vài cái, đáp: “Đại nhân gầy không ít, phải chú ý ăn uống, nghỉ ngơi nhiều vào.”

Vũ Hóa Điền nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, rồi mới hỏi: “Thế nào?”

Cô sùng sốt mới sực ngộ ra là hắn nói đến cái thứ phía dưới, thế là hỏi: “Đại nhân hết bận, chuẩn bị tiếp tục trị liệu sao?” Thấy hắn gật đầu, cô xoay người đóng kỹ cửa phòng, rồi mới ngồi xôm trước người hắn, coi quần hắn. Có lẽ do một thời gian không gặp nên không quen, Vũ Hóa Điền lại có chút lúng túng, hơi tránh một chút. Cô ngẩng đầu lên, nói: “Xấu hổ cái gì, cũng đâu phải chưa thấy bao giờ.”

“Nửa năm không gặp, thân y lại bệnh cũ tái phát đúng không?” Vũ Hóa Điền ngoài miệng nói vậy xong, lại hào phóng cho cô coi quần.

Nửa năm không dùng thuốc, cái thứ phía dưới kia lại vẫn phát triển, có thể nói là tự phát, không cần thuốc thúc đẩy sinh trưởng. Cô ghé sát vào quan sát tỉ mỉ con sâu nhỏ này, phát hiện vẻ ngoài nó rất đầy đủ, đầy quả thực là kỳ tích giới y học. Cô dùng hai ngón tay kẹp lấy con sâu, nhìn trước nhìn sau cẩn thận, rồi mới nói với Vũ Hóa Điền: “Nó phát triển không tệ, có thể nói ngoại trừ việc nó cực kì nhỏ thì hoàn toàn giống dương vật bình thường. Cho nên theo lý thuyết mà nói, ta cảm thấy nó đã sống lại rồi đây, đại nhân.” Nói xong, cô ngẩng đầu lên nhìn Vũ Hóa Điền, lại phát hiện mặt hắn sa sầm đáng sợ. Thế là cô cẩn thận hỏi: “Có cái gì không đúng sao?”

“Thần y nghĩ sao?” Vũ Hóa Điền dùng ánh mắt hận không thể rút gân lột da nhìn chằm chằm cô. Cô đáp lại bằng ánh mắt “Ngài không nói sao ta biết”, vô tội nhìn hắn. Vũ Hóa Điền cắn răng nói: “Cô có ý đúng không?”

Cô nghiêm túc tự hỏi một lát, đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Ta biết rồi ! Ngài chê nó quá nhỏ chứ gì!”

“Xoảng” một tiếng, Vũ Hóa Điền quét chén trà trên bàn xuống đất. Được rồi, giọng điệu của cô có thể làm thương tổn tự tôn đàn ông yếu ớt của hắn.

Cô vội vã an ủi: “Đừng nóng giận, mặc dù hơi nhỏ, nhưng có còn hơn không, đúng không?” Cô xoa tay, nói: “Vậy chúng ta tiếp tục đi vào giai đoạn trị liệu thứ hai đi, chủ yếu là khôi phục kích cỡ của nó. Ngài cho ta vài ngày, ta cần điều chỉnh phương thuốc, lên kế hoạch trị liệu lần nữa.”

Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu, im lặng một lát lại nói: “Kim thượng đa nghi, không chịu để người khác hầu hạ, ta sẽ mau chóng sắp xếp xong chuyện trong nội cung.” Nói xong hắn liền rời đi.

Đây là cái gì? Khai báo công việc sao? Hắn báo cáo cho cô biết công việc của hắn? Cô nghĩ lại, người bệnh nói rõ cho bác sĩ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, điều này thật sự không có gì đáng kinh ngạc.

Mấy ngày sau cô luôn giam mình trong phòng nghiên cứu phương thuốc. Hôm nay ánh mặt trời vừa đẹp, hiếm khi cô thấy muốn ra ngoài đi dạo, tiêu hao chút mỡ tích lũy gần đây. Quả nhiên là an nhàn khiến người ta béo phì, nửa năm không có Vũ Hóa Điền làm khó dễ, cô quả thực ăn ngon ngủ kỹ, thịt cũng ‘trồng được’ không ít. Cô gọi Tổ Tuệ Dung, mang vài hạ nhân bắt đầu đi dạo trong phủ.

Nói thực ra, cô chưa đi dạo trong phủ của Vũ Hóa Điền bao giờ, bởi vậy đến bây giờ vẫn thấy lạ lẫm. Nơi cô có thể tùy ý đi lại được phân chia rõ ràng, nơi không thể vào nhất định cất dấu không ít âm mưu không thể để người khác biết, cô cũng không có hứng thú lén lút đi tìm hiểu. Tổ Tuệ Dung vừa đi vừa giải thích cho cô, quả là một hướng dẫn viên du lịch tận tâm.

Đi ngang qua một tiểu viện độc lập phía tây thì cô dừng bước. Nói: “Ta không biết quý phủ còn có nơi nào nhiệt thế này đâu.” Trong viện kia không biết đã xảy ra chuyện gì, dường như có ai đó đang mắng một cô gái, nhưng cô gái kia cũng không dễ bắt nạt, mỗi một câu đều cãi lại. Tay sai của Vũ Hóa Điền xưa nay luôn tuân thủ phép tắc, dám công khai cãi vã như vậy quả thực hiếm thấy.

“Chẳng qua chỉ là một con nhóc quê mùa không hiểu quy củ thôi, phu nhân không cần trách móc.” Tổ Tuệ Dung nói.

Cô cười cười, nói: “Ta đâu có trách, ta vốn cũng chỉ là một con nhóc quê mùa không hiểu quy củ thôi, không sao cả.”

Mặc dù cô cũng không có định quan tâm đến bọn họ, nhưng vẫn có người vào đó mắng rồi. Đại khái là phu nhân nhà chúng ta đi ngang qua nơi này bị đám các người ồn ào làm phiền, nói nhỏ chút v...v... Cô định tiếp tục đi, lại nghe trong viện có một cô gái hắng giọng hô: “Phu nhân chó má gì chứ? Thái giám cũng cười vớ sao?”

Một giọng lạnh lùng khác nói: “Láo xược! Ai u... Người mau buông tay” Giọng nói kia chỉ chớp mắt đã biến thành kêu rên.

Cô thầm nghĩ có chút thú vị, bắt chước người bên ngoài ngăn cản cứ thế đi vào. Vừa bước vào tiểu viện, tất cả mọi người đều hành lễ với cô, chỉ có một cô gái vẫn đứng tại chỗ dùng ánh mắt hiếu kỳ và thương cảm nhìn cô. Cô “Hà?” một tiếng, con nhóc đen như than này sao nhìn quen vậy. Tổ Tuệ Dung bên cạnh ghé sát vào tai cô nói: “Đây là nha đầu Đốc chủ chuẩn bị đưa vào cung hầu hạ kim thượng, nửa tháng trước đã vào phủ học quy củ rồi Ạ.”

Cô nhìn chăm chăm con nhóc đen thui kia một lúc, mới kinh ngạc nhận ra đây không phải cô gái người Thất Đát đấy sao, tên gì cô không nhớ rõ. Sau khi rửa sạch đồng hình vẽ kỳ dị trên mặt, cô quả thực không nhận ra. Cô hỏi Tổ Tuệ Dung: “Cô ta tên gì?”

“Thường Tiểu Văn.” Tổ Tuệ Dung đáp.

“Này, làm vợ thái giám cảm giác thế nào?” Thường Tiểu Văn nói xong, đám người xung quanh liền nín thở.

Cô cười nói: “Coi như thoải mái, dù sao cũng không có phải học quy củ nhiều như vậy.”

“Chờ ta được sủng ái xem còn ai khiến ta chường mắt, ta sẽ giết hần, cô cũng như vậy.” Thường Tiểu Văn nói.

Cô không để ý, cười cười, nói: “Vậy cô cố mà học quy củ cho tốt đi, cẩn thận còn chưa gặp được kim thượng đã bởi vì phạm vào quy củ nào đó mà bị đánh chết rồi.”

Thường Tiểu Văn nghe xong cười to, nói: “Ta thích cô.”

“Vậy cảm ơn.” Cô cười trả lời cô ta, rồi mới dẫn người ra ngoài.

Người không ngờ Vũ Hóa Điền đã đi tới bước này, tiền đề tại vị bên cạnh lão có Vạn quý phi, kim thượng kẻ vị hần liền đưa Thường Tiểu Văn vào. Vừa trăm trò nước cờ Vũ Hóa Điền tạo ra, vừa cảm thán quanh đi quẩn lại về nguyên tác rồi.

***

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 37 (18+)

【 Cô nghiêm túc tự hỏi một lát, đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Ta biết rồi ! Ngài chê nó quá nhỏ chứ gì!”】

Buổi tối sau khi gặp Thường Tiểu Văn cô bị Vũ Hóa Điền gọi đến, lần này là ở thư phòng của Vũ Hóa Điền. Sau khi cô vào, hần vẫn đang viết chữ, cũng không để ý đến cô, giống như không thấy một người sống sờ sờ như cô đứng giữa phòng. Cô cũng không dám nhắc nhở hần sự tồn tại của mình, vừa quan sát trang trí trong phòng, cảm giác tổng thể trang hoàng rất phù hợp thẩm mỹ của Vũ Hóa Điền, xa hoa mà không phô trương. Vũ Hóa Điền viết xong một trang, nhìn một lát liền vo lại ném đi. Hần cầm bút lên bắt đầu viết lại, nói: “Nghe nói hôm nay thần y gặp Thường Tiểu Văn?”

“Vâng.” Cô khẽ gật đầu.

“Ta lại muốn biết, là ai đồng ý cho thần y đi lung tung trong phủ?” Hần chăm chú viết chữ, cũng không nhìn cô.

Cô gãi đầu, có chút vô tội nói: “Cũng không ai nói với ta không được đi mà? Không cho phép sao ngài không nói trước với ta? Ta cũng đâu thích ra ngoài đi bộ mỗi ngày.”

“Nói như thế... Không nhắc thần y trước hóa ra lại là lỗi của ta?” Vũ Hóa Điền đặt xuống bút, nghiêng đầu nhìn cô, mắt phượng hẹp dài hơi xếch, tỏa ra vẻ quyền rũ yêu mị.

Cô đang định gãi đầu, lại thấy trong mắt Vũ Hóa Điền lóe lên sát khí, giống như đang nói: Dám gãi đầu ta róc thịt cô. Đầu cô lập tức đổi hướng, lắc đầu nói: “Sao có thể chứ? Đại nhân có lúc nào sai đâu? Đại nhân có sai thì cũng là đúng, nếu ai cảm thấy đại nhân sai, vậy nhất định là hần không phân biệt được đúng sai phải trái. Ta là người rõ đúng sai, ta cảm thấy đại nhân đúng, là ta sai rồi, ta đáng lý nên báo cáo với đại nhân trước, đợi cấp trên ra lệnh mới được phép hành động. Ta hi vọng đại nhân có thể cho ta cơ hội hối cải, lần sau nhất định sẽ không khiến đại nhân thất vọng.”

Vũ Hóa Điền coi như hài lòng thu hồi này mắt hần đôi mắt nhỏ, vẫy vẫy tay với cô, nói: “Lại đây viết mấy chữ, để ta xem thử luyện chữ thế nào rồi?”

Cô miễn cưỡng đi tới cầm lấy bút lông, dưới ánh nhìn của Vũ Hóa Điền chăm ngời bút lên mực. Hiện giờ cô có cảm giác học tiểu học bị thầy giáo gọi lên bảng trả bài, chỉ cảm thấy cơ thể cứng ngắc trong đầu trống rỗng. Cô run rẩy viết, một nét mà quẹo thành ba. Mặt Vũ Hóa Điền lập tức đen như đáy nồi. Cô đưa tay lau mồ hôi, nói với Vũ Hóa Điền: “Ngài nhìn ta căng thẳng lắm, ngài quay sang chỗ khác đi, ta viết xong sẽ bảo ngài.”

Vũ Hóa Điền xì mặt đi đến ghé dựa bên cạnh ngồi xuống, gọi người dâng trà, yên lặng chờ kết quả của cô. Không bị Vũ Hóa Điền nhìn chăm chăm, cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn, nghiêm túc chăm chỉ viết một trang rồi mới gọi Vũ Hóa Điền tới xem.

Vũ Hóá Điền đi tới cầm tờ giấy nhìn qua một lượt rồi đặt xuống, nói: “So với lần trước, tốt xấu gì cũng giống chữ rồi.”

Dường như đây là lần đầu tiên Vũ Hóá Điền khen cô, mặc dù khen có vẻ không tình nguyện, nhưng cô vẫn vui vẻ, cười nói: “Có thật không? Có phải tốt hơn trước nhiều rồi đúng không? Ngày nào ta cũng luyện chữ. Cũng không tệ lắm phải không?” Nói xong cầm lấy tờ giấy mình viết ngắm nhìn. Vũ Hóá Điền thuận thế ấn cô lên bàn, ngực bị đè lên mặt bàn, thân thể cô lập tức căng cứng, vội la lên: “Ngài muốn làm gì?”

“Nên phạt.” Vũ Hóá Điền nói xong, từ phía sau xé quần áo cô thành hai nửa. Cửa thư phòng vẫn mở, nhưng từ giây phút cô bị đè lên bàn thì tất cả mọi người đã biến mất hết rồi.

“Ta lại chọc giận ngài chỗ nào vậy? Vừa rồi ngài cũng nói chữ của ta tiến bộ cơ mà?” Cô lo lắng hỏi.

“Vừa rồi còn nói ta nói gì cũng là đúng, bây giờ ta nói cô sai rồi nên phạt, vậy có phải cũng nên phạt rồi không?” Vũ Hóá Điền quặt hai tay cô ra sau lưng rồi lại, rồi mới cầm bút chấm mực bắt đầu viết chữ trên lưng cô. Ngòi bút lông lướt qua lướt lại trên lưng, cảm giác tê ngứa làm cô không ngừng vận vẹo, chữ của Vũ Hóá Điền chữ cũng vì vậy mà xiêu xiêu vẹo vẹo. Vũ Hóá Điền không vui nói: “Đừng giãy, nếu không ta sẽ khiến cô không bao giờ cử động được nữa đấy.”

Cô nghe vậy lập tức không dám giãy nữa, thân thể lại bởi vì xúc cảm nhỏ nhoi này mà khẽ run. Cô run giọng thương lượng với hắn: “Đại nhân nói nên phạt đương nhiên nên phạt, nhưng có thể đổi cách phạt không? Đừng động một chút lại xé quần áo, ta sợ...”

“Hừ?” Vũ Hóá Điền không ngừng viết, nói: “Như vậy... Chặt tay, chặt chân, cắt lưỡi, khoét mắt, cắt tai, thần y không sợ cái nào?”

Cô roi lệ đầy mặt, yếu ớt nói: “Cứ như vậy rất tốt, đa tạ đại nhân nâng đỡ...”

“Ta biết thần y thích mà, nhìn cái miệng nhỏ nhắn dâm dăng này mà xem, đã chảy nước miếng rồi.” Vũ Hóá Điền đưa tay sờ giữa hai chân ướt át của cô, giây phút này cô hận chết thân thể mềm của mình. “Muốn ăn cái gì nào?” Vũ Hóá Điền giờ tay lên nhìn bút trong tay, dường như cảm thấy hơi mảnh, liền đặt bút xuống, chọn từ giá bút một cây đầu thô nhất tằm miệng chén.

Cô thấy thế, sợ hãi nói: “Ngài điên rồi, thứ kia không thể nào vào được đâu! A... Đau quá!” Ngòi bút lông nghịch hướng tiến vào trong cơ thể cô, ngòi lông đâm vào tường thịt đau đến mức khiến cô khóc òa. Nhưng Vũ Hóá Điền không thèm để ý tiếp tục rút ra đâm vào cây bút trong tay, một tay đè chặt cô, để đề phòng cô giãy giụa quá mạnh mà rơi khỏi bàn. Ngòi bút lông không ngừng đâm vào điểm mềm cảm nhất trong cơ thể cô, chỉ vài cái cơ thể cô đã xiết chặt, cô thậm chí còn không cảm giác được khoái cảm, một dòng nước ấm trong cơ thể đã tiết ra. “A... Dừng lại, van xin ngài, ta sẽ chết mất! A! Đau! Biến thái! Đồ điên!”

Mặc dù cô không ngừng khóc xin, Vũ Hóá Điền lại càng thêm thô bạo. Hầu kết của hắn không ngừng lên xuống, tựa như đang liên tục nuốt vào. Chỉ nghe hắn hơi khàn khàn nói: “Cắn chặt như thế còn nói không muốn? Rất sung sướng đúng không, loại đau này. Đau ở da thịt, cảm giác tê dại lại chui vào tận xương. Khó chịu còn tiết vui vẻ như thế? Cái miệng này đúng là không thành thật.” Nói xong, hắn cầm lấy một cây bút lông càng thô hơn, nhét vào trong miệng cô.

Hắn buông bút lông ra, cứ để nó lại trong cơ thể cô, rồi mới từ phía sau ôm lấy cô, một tay xoa nắn bộ ngực bị đè lên bàn này giờ của cô, một tay vịn vào tiểu hách phía dưới. Đây có lẽ là thủ đoạn hắn hầu hạ Vạn quý phi, chẳng mấy chốc cô đã cao trào trong tay hắn. Bởi vì trong miệng ngậm bút lông, cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào dâm dăng: “U... Ừm... Ừm...” Cách nửa năm, cô lại một lần nữa bị ngón tay hắn dẫn vào cao trào.

Vũ Hóá Điền lấy cây bút lông trong miệng cô ra, gọi Tổ Tuệ Dung mang quần áo cho cô, hắn tự mình ra cửa nhận quần áo. Cầm quần áo đặt trước mặt cô, nói: “Mặc vào, cây bút lông phía dưới trước khi trở về phòng không cho phép lấy ra, nếu không... Không cần ta nhắc nhở đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Vũ Hóá Điền ngồi ở bên uống trà, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô mặc quần áo, giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì. Cô rất muốn rút cái bút lông phía dưới ra chọc vào mặt Vũ Hóá Điền nhưng cô không dám, lúc đó chỉ sợ chưa chọc tới hắn đã tới tra tấn cô rồi. Cô quay đầu nhìn Vũ Hóá Điền, ánh mắt chuyển xuống phía dưới của hắn, thầm nghĩ: Nhanh chóng chữa cho hắn đi, có vũ khí tốt xấu gì cũng sẽ không dùng đồ linh tính tra tấn cô nữa.

Cô khó khăn lết ra tới cửa, vốn định tìm một chỗ không người thì lấy chiếc bút lông kia ra, nhưng ai biết Vũ Hóá Điền lại tự mình hộ tống cô về phòng. Cô quả thật ‘được sủng mà sợ’. Không dễ gì mới về được tới phòng, Vũ Hóá Điền cũng vô liêm sỉ đi vào theo. Cô chẳng quan tâm tới chuyện hắn cũng đang ở trong phòng, vội vàng lấy chiếc bút lông đã tra tấn mình này giờ ra ném xuống đất. Rồi mới lấy thuốc mỡ, cẩn thận thoa lên.

Chờ cô bôi thuốc xong, hắn còn chưa đi! Cô dứt khoát mời hắn, nói: “Nếu đã đến đây thì chúng ta bắt đầu đợt trị liệu thứ hai đi, ta đã nghĩ kỹ rồi, chúng ta dùng châm cứu là chính, uống thuốc là phụ, có thể phối hợp mát xa, dưỡng tinh khí bổ thần hình, mục đích là bổ thận tráng dương. Đương nhiên, trong lúc trị liệu cũng phải chú ý ẩm thực, ăn nhiều đồ bổ thận tráng dương. Đại nhân cảm thấy thế nào?”

Vũ Hóá Điền buông chén trà của hắn xuống, nhàn nhạt lên tiếng.

Cô xoa tay, hỏi: “Vậy chúng ta bắt đầu nhé?” Thấy Vũ Hóa Điền gật đầu, cô liền bảo hán nằm lên giường cô. “Lát nữa nếu có chỗ nào đau tôi xin đại nhân thông cảm, dù sao chỗ đó cũng khá bí mật.” Nói xong, cô cởi quần hán, lấy thước dây đo quần áo ra đo.

Mặt Vũ Hóa Điền lập tức đen sì, dùng giọng nói như đến từ địa ngục nói: “Có tin ta lột da cô không.”

“Ngài đừng nóng giận, ta phải ghi lại kích thước, sau này còn có cái mà so sánh, có so sánh mới biết phương án trị liệu có tác dụng hay không, như vậy mới có thể cải thiện. Ta không phải vừa nói sao, xin ngài thông cảm, thông cảm.” Cô nhìn thước, thở dài: “Chỉ có hai phân rưỡi thôi à.” Cô đi đến bên bàn cầm bút lên ghi.

Thời gian: Ngày đầu tiên

Chiều dài: Hai phân rưỡi

Dùng một chút, cô hỏi: “Hay là, chúng ta đo đường kính nhé? Ta cảm thấy kích thước cũng rất quan trọng...” Còn chưa dứt lời, tất cả bàn ghế trong phòng đều nát bét, cô đứng sững sờ giữa một đồng mảnh gỗ vụn, trong tay còn cầm một cây bút lông. Cô cứng ngắc quay đầu sang liếc nhìn Vũ Hóa Điền, chỉ thấy hán nằm ở trên giường như không có chuyện gì xảy ra. Nghĩ nghĩ, cô vẫn ngồi xuống, trải tờ giấy kia ra đất, tiếp tục ghi:

Đường kính: Tầm ngón út

Nhỏ thật đấy! Trong lòng cô cảm thán. Viết xong cô thổi khô mực, cẩn thận gấp lại nhét vào trong lòng. Cô lấy ra một bộ ngân châm, đi đến bên giường nói với Vũ Hóa Điền: “Bắt đầu châm cứu nhé, có thể sẽ hơi đau, nhưng chút đau đó đối với đại nhân chắc không là gì. Sau này mỗi ngày sáng tối châm cứu một lần, thuốc một ngày ba lượt.” Đầu tiên là đâm vào huyệt vị sau lưng, sau năm phút rút ra đâm huyệt vị đằng trước. Cô nhắm mắt lại, bần thần châm cứu huyệt vị hiện ra rõ ràng trước mắt. Cô đâm từng châm từng châm, vừa dứt khoát vừa thẳng tay. Đâm xong, trên người Vũ Hóa Điền đã đầm mồ hôi. Cô không cho hán ra gió, nhốt trong phòng đến khi mồ hôi khô mới cho hán ra ngoài.

Cô nghĩ loại phát triển này sẽ rất chậm chạp, để có thể nhìn ra hiệu quả một cách rõ ràng, cô cố ý nhịn một tháng mới đi đo thứ đó của Vũ Hóa Điền. Đặt thước đo lên cái thứ mềm nhũn ấy, cô lại phát hiện nó không có chút tiến bộ nào, cô không khỏi có chút thất vọng thờ dài. Cô ngẩng đầu lên nói với Vũ Hóa Điền: “Còn chưa nhìn ra, chúng ta chờ qua mấy ngày nữa xem.”

Cô cho là mình sẽ lại bị Vũ Hóa Điền uy hiếp, kết quả hán chỉ “Ừ” một tiếng, rồi lại vội vàng đi mất. Trong khoảng thời gian này hán vẫn luôn bận rộn, bận mấy cái kế hoạch không thể để người khác biết của hán.

Hai tháng, bốn tháng, sáu tháng trôi qua rồi, chiều cao của gậy thịt – kun vẫn không thấy phát triển, trong lòng cô càng sốt ruột. Vũ Hóa Điền mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng có thể nhìn ra tâm trạng hán gần đây không tốt, mặt nặng mày nhẹ như người ta nợ hán mấy trăm vạn lượng vàng vậy. Cô có thể thề với trời mỗi một bước đều không sai, hoàn toàn dựa theo bản bí tịch này, thứ quan trọng như thế cô tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm.

Cho Vũ Hóa Điền uống thuốc bổ nhiều đến mức hán không ăn cơm cũng sẽ không cảm thấy đói. Bây giờ Đốc chủ đại nhân bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng sẽ phun máu mũi, không tiết hòa được khiến tâm tình hán cực kỳ khó chịu. Hiện giờ chỉ cần gặp hán hai chân cô sẽ nhũn ra, sợ hán lòi cô ra chuốc giận. Mỗi ngày xuất hiện trước mặt hán cô đều thờ ơ, cố gắng giảm sự hiện hữu của mình xuống thấp nhất, tốt nhất là trở thành không khí mới an toàn. Cứ tiếp tục thế này không ngoại trừ khả năng ngày nào đó hán nhìn không nổi lòi cô ra chém thành tám miếng cho hả giận, nhưng cô càng sợ hán không giết cô, mà khiến cô muốn sống không được. Nghĩ tới đây, cô liền lỡ tay bẻ gãy một củ nhân sâm to bằng ba ngón tay.

“Củ nhân sâm này giá trị thiên kim đấy.” Giọng nói lạnh lẽo của Vũ Hóa Điền vang lên phía sau.

Trong lòng cô chợt lạnh, thật sự là sợ cái gì cái ấy đến, cô đã cẩn thận như thế rồi, mỗi ngày nhìn thấy hán cũng không dám ngẩng đầu, hán nói gì nghe nấy, hiện giờ hán đã chủ động tới bồi lỗi rồi! Đừng thế chứ! Trong lòng cô hốt hoảng, mặt ngoài lại chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh nói: “Bê rồi cắt miếng, tất cả thuốc đại nhân uống đều có miếng nhân sâm mà.” Cô không dám ngẩng đầu, sợ hán lại phát biểu bài ca “Cô đắc ý”. Nói tới vấn đề này cô rất buồn bực, cô biểu hiện rõ ràng thế sao sao? Huống hồ cô cũng không phải lúc nào cũng đắc ý.

“Sợ rồi hả?” Hán nâng cằm cô, cô không dám nhìn hán, vội vàng rũ mắt xuống nhìn cổ áo hán. Vũ Hóa Điền rất hài lòng với trạng thái hiện giờ của cô, nói: “Biết sợ là tốt.” Dùng một chút lại nói: “Đáng tiếc không thủ vị như trước kia nữa.”

Cô ghen một hơi ở ngực thở ra không được nuốt xuống không xong, cô hít thở sâu hai lần mới điều chỉnh được cảm xúc. Cô ngược mắt lên nhìn Vũ Hóa Điền, rồi mới nhoèn miệng cười, nói: “Đại nhân, ngài chảy máu mũi kìa.” Nói xong, móc khăn tay từ trong lòng ra đưa cho Vũ Hóa Điền.

Thích sạch sẽ như Vũ Hóa Điền đương nhiên sẽ không dùng khăn cô đưa, hán hung dữ lườm cô, rồi mới lấy khăn tay ra bịt mũi, ngẩng đầu lên. Tùy tùng đi theo phía xa đã sớm quen với hành động này, bình tĩnh đi tới, một tiểu thái giám quý xuống để Vũ Hóa Điền ngồi lên, một người thì cầm túi chườm nước đá, dâng khăn tay. Những lúc như thế này đương nhiên không cần cô ở đây chứng mắt, thế là cô yên lặng lùi ra khỏi đám người, trong lòng mừng thầm.

Cô đang vui sướng, thì nghe Vũ Hóa Điền lạnh lùng nói: “Thần y có phải là có chút đắc ý rồi không.”

Cô sợ hết hồn, vội nhìn về phía hán, lại phát hiện hán đưa lưng về phía cô. Người này có mắt sau lưng sao? Cô vội khăn khăn nói: “Ta đang thay đại nhân lo lắng, sao lại đắc ý chứ?”

Vũ Hóa Điền “Ừ” một tiếng, thế mà lại không làm khó dễ cô nữa. Thần kinh đang căng thẳng của cô lúc này mới thả lỏng.

Chương 39

【“Thần y hóa ra rất quan tâm kích cỡ nhĩ.”】

Ngay khi cô đã thực sự hết cách, gần như muốn từ bỏ thì cái thứ phía dưới ấy của Vũ Hóa Điền lại có tiến triển một cách kỳ diệu. Sau khi giai đoạn thứ hai tiến hành được gần gần tám tháng, mầm thịt – kun bắt đầu nhanh chóng lớn lên, mỗi tuần đo nó đều là một kích thước mới, chẳng bao lâu sau dùng thước đo đã được tám centimet rồi. Đã đến kích thước bình quân khi chưa cương của đàn ông châu Á, cô tươi cười nói với Vũ Hóa Điền: “Đại nhân, ta cảm thấy cũng được rồi đây, ngừng thuốc nhé?”

“Hử?” Vũ Hóa Điền gạt tay đang cầm thước của cô ra, hỏi: “Cái gì cũng được rồi cơ?”

Cô có chút ngượng ngừng xoa tay, đáp: “Kích thước ấy.” Sau đó cô nghĩ đến chuyện mình dù sao cũng là đại phu, miễn cưỡng còn có thể coi như đại phu nam khoa, thật sự không có gì phải ngại. Thế là cô thoải mái nói: “Đây đã xem như khá lớn rồi, chờ lúc cương còn có thể lớn hơn nữa, đã rất tốt rồi mà.”

Cô cảm thấy mình là đang khen Vũ Hóa Điền, ai ngờ nói xong mặt Vũ Hóa Điền lập tức tối sầm, không vui nhìn cô, nói: “Một cô gái như cô lại hiểu biết phương diện này nhiều quá nhỉ?”

Âm cuối lạnh vô cùng, giọng điệu ấy lập tức khiến cô chảy mồ hôi hột. Cô thầm nghĩ loại chuyện này lên mạng tìm bừa cũng sẽ biết, nhưng ngoài miệng lại nói: “Ta đọc được trong ‘Ngọc hành trùng sinh bí thuật’, đại phu dù sao cũng có hiểu biết một chút về các bộ phận.”

Quyển sách kia đã sớm bị cô đốt thành tro rồi, Vũ Hóa Điền cũng không có gì để đối chất, đành thôi. Từ sau khi cái thứ đó của Vũ Hóa Điền phát triển tâm trạng của hắn không tệ, bởi vậy cũng không so đo với cô. Hắn nghiêng người dựa vào giường, một tay chống đầu, không nặn không nhặt nói: “Thần y hóa ra rất quan tâm kích cỡ nhĩ.”

Cô háng giọng nghiêm mặt nói: “Luong y như từ mẫu.”

Vũ Hóa Điền nhìn cô một lượt, rõ ràng là không tin, sau đó hắn đứng dậy mặc chỉnh tề, cũng không nói gì liền đi. Hắn chưa nói đồng ý cho cô ngừng thuốc, cũng không nói tiếp tục trị liệu, cô đành phải tiếp tục chữa, xem ra đàn ông quả nhiên vẫn là rất quan tâm kích cỡ.

Mất thấy mầm thịt – kun đã dài tới mười phân, cũng mập gấp đôi lúc đầu, cô kiên quyết ngừng trị liệu cho Vũ Hóa Điền, mặc kệ hắn có muốn hay không. Không có đã thế rồi, chờ đến khi có thì sẽ thế nào hả? Không thể để lớn hơn nữa, dựa vào sở thích của tên biến thái kia lại có thêm hung khí, mỗi đêm chẳng biết sẽ làm hại bao nhiêu hoàng hoa đại khuê nữ? Nhất định phải bóp chết thảm kịch ấy từ trong trứng nước.

Cô bắt mạch cho Vũ Hóa Điền, tất cả đều bình thường. Thế là cô nói với Vũ Hóa Điền: “Chúng ta đã sáng lập nên một kỳ tích, nếu như sau khi ngừng thuốc nhỏ đi hoặc có vấn đề khác chúng ta sẽ tính sau. Nhưng trong bí thuật đã nói chỉ cần dựa theo phương pháp sẽ không xảy ra vấn đề.”

Vài ngày sau, cô chuẩn bị tìm Vũ Hóa Điền thăm hỏi cảm nghĩ sau khi sử dụng, ai ngờ người ta dạo này lại đang bận tối mắt. Thế là cô nhờ thư ký Đàm Lô Từ giúp cô sắp xếp chút, cũng cố ý nhấn mạnh là cần không có người quấy rầy thuận tiện nói chuyện. Trong mắt Đàm Lô Từ hiện lên một tia khinh thường rõ ràng, chắc đã hiểu sai rồi. Hắn nói: “Việc này ta sẽ báo cáo Đốc chủ, tất cả do Đốc chủ định đoạt, phu nhân đừng lo.” Cô muốn giải thích rằng thật ra không phải cô muốn cùng Vũ Hóa Điền làm mấy chuyện không biết xấu hổ ấy, nhưng sợ càng tỏ càng đen chỉ có thể nén giận.

Cô cho rằng sẽ phải chờ vài ngày, kết quả Vũ Hóa Điền lại ra nhanh bất ngờ, buổi tối sau hôm đó đã cho gặp, địa điểm là khuê phòng của cô. Vũ Hóa Điền vừa vào cửa, cô đã ra về thân bí kéo hắn vào gian trong, để hắn ngồi xuống, hạ giọng hỏi: “Thế nào?”

Vũ Hóa Điền không hiểu, hỏi lại: “Cái gì thế nào?”

“Cảm nhận sau khi sử dụng, cho ta một chút phản hồi.” Thấy hắn vẫn không hiểu, cô kinh ngạc nói: “Đừng nói là ngài vẫn chưa dùng đấy chứ?”

Vũ Hóa Điền lúc này mới chợt ngộ ra là cô đang hỏi tới “Long căn” phía dưới, bởi vì giọng điệu của cô chẳng khác nào mua thức ăn, cho nên hắn có chút không vui. Gần đây hắn vẫn luôn bận rộn, quả thật không có cơ hội ý ý ấy ấy, huống hồ hắn cũng chưa nghĩ ra nên dùng ai để luyện tập. Chuyện này vốn càng ít người biết càng tốt, dù hắn ngu với ai chỉ người nọ sợ rằng không thể sống tới hôm sau.

Cô nhìn chằm chằm vào Vũ Hóa Điền, sâu xa nói: “Không ngờ ngài còn là kiểu người e thẹn đấy.” Về mặt Vũ Hóa Điền lập tức giống như vừa ăn phải ruồi. Cô nói một tiếng: “Đắc tội.” Rồi đưa tay cời quần của hắn. Cô ước lượng một chút, kích thước không khác gì lúc trước, cô ngẩng đầu lên hỏi hắn: “Lúc cương lớn bao nhiêu?”

Vũ Hóa Điền bị cô hỏi có chút ngượng ngừng, hắn hơi quay đầu đi, không nói. Hai tròng mắt của cô suýt lồi ra khỏi hốc mắt, hắn diễn trò gì vậy? Từ quý súc công trở thành yếu ớt thụ sao?! Còn chơi trò thẹn thùng cơ đấy! Là vì gần đây đột nhiên ngừng thuốc dẫn đến hoóc-môn sinh dục nam – nữ trong cơ thể phân bố hỗn loạn, nội tiết mất cân đối nên tính cách rối loạn sao? Hắn không nói gì, cô cũng chỉ có thể hỏi dò: “Kích cỡ lúc cương không hài lòng

sao?” Vũ Hóa Điền không phản ứng, thế là cô tiếp tục đoán: “Chẳng lẽ còn chưa cương bao giờ?” Thấy Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu gần như không, cô cảm thấy có chút nghiêm trọng, liền hỏi: “Sáng sớm cương thì sao? Ngay cả sáng thức dậy nó cũng không cương à?”

Vũ Hóa Điền thấy cô như vậy cũng nhận ra được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vẻ mặt hắn nghiêm trọng, khẽ gật đầu. Cô lại bắt mạch cho hắn, tất cả đều bình thường. Cô cũng không thể giải thích được tại sao hắn bất lực, nếu như ở hiện đại thì còn có máy móc kiểm tra nam khoa, nơi này không có! Vũ Hóa Điền thấy cô không nói gì, hắn nghiêng người về phía trước, nắm cầm cô ép cô nhìn hắn, chớp mũi hắn đối diện chớp mũi cô, gần từng chữ: “Cô tốt nhất đừng giờ trò, nếu không ta sẽ khiến cô biết cái gì là sợ hãi.”

“Ngài nghi ngờ ta?” Nghe hắn nói như thế cô lập tức nổi giận. Cô tận tâm tận lực chữa bệnh cho hắn, khi cái kia chưa mọc cô còn lo hơn hắn, bao nhiêu đêm ngủ không yên suy nghĩ nên dùng thuốc thế nào, xem bao nhiêu sách thuốc. Nếu không phải việc này không thể lộ ra, cô đã triệu tập đủ loại đại phu tới hội chẩn cho hắn rồi. Kết quả lại bị nghi ngờ là giờ trò, nghĩ cũng thấy uất ức, hắn đáng bị cả đời không cương nổi.

“Ta không nên nghi ngờ sao? Lúc trước cô đốt quyển sách kia không phải là vì ngày này sao?” Tay Vũ Hóa Điền trượt tới cổ cô, vuốt ve nói: “Sự kiên nhẫn của ta có hạn, không còn thời gian chơi với cô nữa, không chữa hết ta thực sự sẽ ra tay đó.”

Cô nhìn vào mắt Vũ Hóa Điền, hai người bình tĩnh nhìn nhau thật lâu, lúc này cô đã không còn chút sợ hãi nào nữa, thân nhiên nói với hắn: “Nếu ngài không tin ta thì ra tay ngay lúc này đi, ta không thẹn với lương tâm.”

“Cô cho rằng ta không dám giết cô?” Vũ Hóa Điền siết tay bóp cổ cô. Cô đau đớn giãy giụa, nhưng không cầu xin tha thứ. Ngay sau đó Vũ Hóa Điền lập tức thu tay về, đồng thời cô cũng nhận được thông báo 【Độ hảo cảm +1】. Cô vừa ho vừa mắng thầm: Mẹ nó, cộng cái lông? Nếu bị bóp chết liệu độ hảo cảm có cộng tới 100 hoàn mỹ qua bàn không?

“Thần y nếu không thẹn với lương tâm thì nhanh chóng tìm cách đi.” Vũ Hóa Điền nói xong, thân nhiên xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

【“Đều ở đây, xin hứa ngài muốn cứng bao lâu cũng được, một đêm bảy lần không còn là mơ ước.”】

Cô sờ lên cổ mình, không cam tâm tình nguyện bắt đầu nghĩ cách cho hắn. Cách nhanh nhất để trị bệnh không cương được là các loại thuốc tăng lực như: ấn độ thần du, siêu cấp vĩ ca, v...v...

Sớm tỉnh mơ hôm sau cô liền gọi Tổ Tuệ Dung tới, thần bí căn dặn: “Cô tìm người đáng tin cậy dạo một vòng các thanh lâu lớn, lấy chút thuốc tráng dương hiệu quả tốt nhất về đây. Trong uống ngoài bôi, tìm cho ta nhiều một chút. Việc này tuyệt đối phải kín đáo, không thể để cho người khác biết là chúng ta đang tìm thứ thuốc này.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tổ Tuệ hiện lên sự kinh ngạc nhưng cũng không thăm dò chuyện của cô, nói thẳng: “Xin phu nhân yên tâm, nô tỳ sẽ sai người đi làm.”

Tay sai của Vũ Hóa Điền quả nhiên hiệu suất, sáng sớm cô vừa nói, buổi chiều Tổ Tuệ Dung đã cho người ôm đến một cái hộp gỗ. Mở ra cô liền kinh ngạc, được lắm, chủng loại thật đa dạng! Chai chai lọ lọ cộng lại có hơn mười bình. Tam ích đan, ích thận đan, bảo thận hoàn, ích nữ đan, đặc xuân đan, ngộ tiên đan, hợp hoan tán, hàn thực tán, xuân tán, tương tư phượng, linh quy triển thể phượng, mỹ nữ chiến thanh kiều, quý phi dạ dạ kiều, hạn miêu hi vũ cao, kim thương bất đảo hoàn. Cô dám cam đoan nếu Vũ Hóa Điền ăn hết đống này thì cách cái chết cũng chẳng xa nữa.

Tổ Tuệ Dung ở bên cạnh giới thiệu: “Nghe nói những loại tốt nhất đều ở đây.”

Cô giờ ngón cái, tán dương: “Làm tốt lắm, nếu ta có tiền nhất định sẽ thưởng cho cô, nhưng đại nhân nhà cô chưa bao giờ phát lương cho ta cả. Hiện giờ trên người ta chẳng có đồng nào, cô thông cảm nhé.”

Tổ Tuệ Dung che mặt cười, nói: “Phu nhân thật biết nói đùa, có thể làm việc cho phu nhân chúng ta mong còn chẳng được, sao có thể đòi phu nhân thưởng tiền.”

Tối đó, Vũ Hóa Điền về sớm, ăn cơm xong liền ở lý trong thư phòng. Cô lấy về nhiều xuân dược như thế chắc chắn phải có hắn phê chuẩn thuộc hạ mới dám làm, chắc hẳn lúc này hắn đang chờ cô tới giải thích. Thế là cô ôm hộp xuân dược, vui vẻ chạy tới thư phòng tìm hắn. Không ngoài dự đoán của cô, thủ vệ thái giám vừa nhìn thấy cô liền cười mời cô vào, có thể thấy là đã được dặn trước.

Cô vui vẻ ra mặt đi tới, đặt cái hộp trên bàn sách của Vũ Hóa Điền, vỗ vỗ nắp hộp, nói: “Đều ở đây, xin hứa ngài muốn cứng bao lâu cũng được, một đêm bảy lần không còn là mơ ước.”

Vũ Hóa Điền nghe xong liền cau mày, hắn chậm rãi để cây bút trong tay xuống, móc khăn tay ra lau tay, cuối cùng mới mở nắp hộp ra. Vũ Hóa Điền sờ vài cái chai bên trong rồi lại đóng nắp lại. Sau đó hắn lại gọi Mã Tiến Lương vào, chỉ cái hộp ý bảo cất đi. Làm xong hắn mới quay sang nhìn cô, nhìn

chăm chăm rất lâu đến mức da đầu cô cũng tê rần. Hấn cầm mấy quyển sách đưa cho cô, nói: “Mang về chép hai lần, cho đầu sáng ra. Chuyện của ta... Về nghĩ cách tiếp.”

Đây rõ ràng là không hài lòng với cách cô nghĩ ra, nhưng cô cảm thấy rất tốt mà, mặc dù chỉ trị ngọn không trị gốc. Cô nhận lấy sách, vừa nhìn liền sững sờ, ‘Nữ Tắc’, ‘Nữ Huấn’, ‘Nữ Giới’. Đùng mà! Cô liếc trộm Vũ Hóá Điền, nhỏ giọng hỏi: “Có thể thương lượng không?”

Vũ Hóá Điền hơi nhú mày, hỏi ngược lại: “Thần y nghĩ sao?”

Cô rút cổ, cuối cùng không dám cò kè mặc cả nữa.

Bỗng nhìn thấy trên bàn Vũ Hóá Điền đặt đầy tranh mỹ nữ, cô liền cầm lấy một bức nhìn, về thật sự trù tượng. Cô không nhìn được, nói: “Ngài là...” Nói xong, ánh mắt bất giác liền nhìn về phía giữa hai chân Vũ Hóá Điền.

Vũ Hóá Điền dùng hai ngón tay kẹp lấy bức tranh trong tay cô, rút nó ra, đáp: “Ngôi vị đứng đầu hậu cung của Kim thượng vẫn để trống, nên tuyển vài người tiến cung.”

Cô bữu môi nói: “Không nhìn ra Hoàng thượng lại tin tưởng ngài như thế, loại chuyện này cũng giao cho ngài. Nhưng những bức tranh này trù tượng như thế, ngài có nhìn ra được không? Ngài xem tất cả khuôn mặt đều vẽ gần như y hệt, ngoại trừ quần áo ta chẳng nhìn ra có gì khác biệt.”

“Nơi này.” Vũ Hóá Điền dùng tay chỉ vào một bức tranh. Cô đi tới gần mới phát hiện một hàng chữ nhỏ: Thứ nữ Trương Thị của Lại Bộ Thị Lang Trương Trùng, do vợ cả Liễu Trương thị sinh. Lúc này cô mới phát hiện ra là trên mỗi bức tranh đều có đánh dấu như vậy, cô sực hiểu, đây là ‘đi cửa sau’ trong truyền thuyết mà, quả nhiên là thời đại ô dù. Vũ Hóá Điền tuyển khuê nữ của quan viên có lợi giúp cho hấn, quan viên đồng thời cũng có chỗ dựa, quả là đôi bên cùng vui.

Cô nhìn mà thốn thức không thôi, rồi mới đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười nói: “Chà, chứng tỏ Thường Tiểu Văn ngài đưa vào cung dường như không được sủng nhi.”

“Cô có vẻ rất vui?” Vũ Hóá Điền lạnh nhạt nói. Kim thượng vô cùng tin tưởng hấn, Thường Tiểu Văn hấn đưa vào cũng được cho hầu bên cạnh, nhưng chỉ không thấy kim thượng sủng hạnh nàng ta. Đùng nói là Thường Tiểu Văn, ngay cả hậu cung cũng ít khi tới. Hậu vị để trống, trên triều đình ngăm tranh đấu, kim thượng lại hết lần này đến lần khác cố tình bỏ qua. Nghĩ tới đây, Vũ Hóá Điền không vui ném bức tranh lên bàn, đúng là Hoàng đế không vội, thái giám đã lo!

Nhìn thấy Vũ Hóá Điền khó chịu, cô lại an tâm, cảm thấy mỹ mãn trở về phòng tiếp tục nghĩ cách điều trị cho Vũ Hóá Điền. Dùng trình độ chữa bệnh hiện tại, Vũ Hóá Điền sinh lý là khỏe mạnh, nếu có chỗ nào không khỏe cô cũng không tìm ra được. Sinh lý không thành vấn đề vậy nhất định chính là vấn đề tâm lý, nghĩ tới đây, trong đầu cô hiện lên ba chữ: Xuân – cung – đồ. Vũ Hóá Điền từng bị cắt chỗ đó, từ mấy chuyện hấn làm với cô không khó để nhìn ra tâm lý của hấn đối với chuyện tình dục cũng vận vẹo. Hấn khuyết chỉ dẫn chính xác, mà Xuân Cung Đồ căn bản chính là sổ tay giáo dục giới tính phiên bản cổ đại chứ còn gì nữa. Xuân Cung Đồ, chuẩn không cần chỉnh!

Nghĩ liền làm, cô ngoác tay, gọi Tô Tuệ Dung đến, ghé vào bên tai nàng ta thì thầm một lúc. Sau đó liền tiếp hơn mười ngày, vô số Xuân Cung Đồ và sách cấm được đưa cuộn cuộn vào phòng cô. Cô nghiêm túc xem xét từng quyển, rồi mới phân loại. Một vài quyển không khỏe mạnh ví dụ như SM cô đều loại bỏ. Vũ Hóá Điền đã biến thái như thế, không thể để hấn xem những thứ này, nếu không sẽ thực sự bước đi trên con đường SM không lối về mất.

So với Xuân Cung Đồ, cô thích sách cấm hơn, bởi vì cô không quen nhìn tranh cổ đại, mà chữ thì sẽ cho cô nhiều không gian để tưởng tượng hơn. Trí tưởng tượng của tác giả cổ đại cũng thật phong phú, không ít kỳ văn quái đàm, cái gì mà thư sinh và hồ yêu, tiểu thư và thụ yêu, còn cả lão hòa thượng và tiểu ni cô, những thứ này cô xem hoài không chán, giữ lại hết giấu làm của riêng. Lựa chọn đưa cho Vũ Hóá Điền đều là những tác phẩm lạnh lạnh, ví dụ như một nam mười thê thiếp, tiểu thư và thư sinh. Còn có vài quyển liên quan đến đạo đức luân lý cô cũng đều giữ lại, ví dụ như phụ thân và con gái, cha ca cùng muội muội, cha chồng cùng con dâu, vợ chồng phu và mẹ vợ, không thể để cho Vũ Hóá Điền học cái xấu được.

Cô chuyển những quyển đã qua sàng lọc cho Tô Tuệ Dung đưa tới chỗ Vũ Hóá Điền.

***

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

【Quyển sách này hoàn toàn có thể gọi là ‘108 tư thế SM’】

Chờ Tô Tuệ Dung trở về, trên tay cầm một quyển sách rất dày. Cô ấy đưa sách cho cô. Cô nhận lấy, trên bìa sách ghi 3 chữ ‘Diễn Xuân Đồ’, vừa nhìn đã biết là xuân cung đồ. Xem ra còn là bản xịn, tám chín phần là hàng hiếm của Vũ Hóá Điền. Thế này là sao? Có qua có lại à? Vừa mở ra cô liền sững sờ. Quyển sách này hoàn toàn có thể gọi là ‘108 tư thế SM’. Vũ Hóá Điền quả nhiên là tên biến thái. Nhìn mà xem, cô gái trong tranh bị trói như cái

bánh chưng, bị một tên đàn ông cầm roi quất, thế mà về mặt còn rất... hường thụ. Lật tiếp vài tờ, đủ loại công cụ kỳ quái ngay cả một người hiện đại như cô còn chưa thấy. Thiên lý không tha!

Tổ Tuệ Dung đứng bên thấy sắc mặt cô không được tốt, liền dè dặt nói: “Độc chủ dặn phu nhân hãy học tập thật tốt nội dung trong quyển sách này.” Nghe xong cô chỉ muốn chết quách đi cho rồi, ý là muốn dùng cô để thực hành sao? Nếu Vũ Hó Hóa Điền ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ dùng quyển sách này đập vào mặt hắn. Tổ Tuệ Dung ngừng một lát, lại nói: “Ngài ấy còn nói ‘Nữ Tắc’ ‘Nữ Giới’ ‘Nữ Huân’ lần trước, người chép thêm mỗi quyển 20 lần.”

Sao lại có thể bắt nạt người ta thế chứ!!! Một mặt thì học thứ đáng xấu hổ như thế, một mặt lại bắt cô lập đèn thờ. Đây là đang cố ý khiến cô buồn nôn đúng không. Cô ghen một bụng tức, lại không dám tới tìm hắn cãi lý, sợ hắn mượn cớ mang cô ra thực hành. Sau chuyện này mười ngày cô mới dám xuất hiện trước mặt Vũ Hó Hóa Điền.

“Thế nào? Có hiệu quả không?” Cô cười lấy lòng, vô cùng lo lắng hắn lại hỏi cái điệu ‘Nhìn cô đặc ý’ ra để kiểm chuyện. Vũ Hó Hóa Điền lắc đầu, lòng cô cũng nặng nề theo. Như vậy mà còn không được thì đành ra chiều tất sát. Cô xoa tay, tiến lại gần, nói: “Nếu thế cũng không được thì ta chỉ còn một cách đập nôi chìm thuyền nữa. Ta chỉ sợ đại nhân không chấp nhận được. Không biết đại nhân có muốn thử không?”

Cô ghé quá sát khiến Vũ Hó Hóa Điền hơi lùi người ra sau một chút, kéo giãn khoảng cách giữa hai người xong hắn mới nói: “Nói nghe xem”

Cô cố lấy dũng khí nói ra: “Thực tế mới là chính xác nhất. Tìm người thử xem.”

Vũ Hó Hóa Điền sững sờ rồi sau đó mới nhanh chóng phân tích tính khả thi của phương án. Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng trong lòng hắn đã tính hết những khả năng có thể xảy ra. Đôi mắt phượng quyền rũ kia liếc cô một cái, rồi nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Cô?”

Âm cuối vẫn hơi cao lên mị hoặc lòng người như thường, trong giọng điệu cũng có vẻ khinh thường.

Cô cười gượng, nói: “Sao có thể chứ? Đương nhiên là phải chọn nha đầu tốt nhất, ngài yên tâm, cam đoan là còn ‘non’.”

Hắn khó hầu hạ như thế cô chẳng dại mà tự lấy thân ra thử, hầu hạ hắn xong có còn sống hay không còn chưa biết đâu. Hắn thành công, cô chắc chắn sẽ bị tra tấn tới chết. Hắn không thành công, không loại trừ khả năng hắn thẹn quá hóa giận đập chết cô cho hả giận.

Vũ Hó Hóa Điền nghe xong hơi chau mày, trách: “Một cô gái sao có thể nói chuyện thô bỉ như thế? Chê chép sách còn ít đúng không?”

“Đừng đừng đừng!” Cô vội vã nói: “Ý ta là nhất định sẽ tìm một xử nữ khéo léo, ngài xem nói vậy dễ nghe hơn đúng không?”

Vũ Hó Hóa Điền dùng ánh mắt chém cô một phát, nhưng cũng không nói không vừa ý.

Cô giao cho Tổ Tuệ Dung chọn. Không biết cô ấy chọn thân tín của Vũ Hó Hóa Điền hay khuê nữ nhà ai. Cho tới khi Tổ Tuệ Dung đưa cô nương xinh đẹp được chọn kia tới trước mặt cô, cô mới chợt nhận ra một chuyện cô gái mười lăm, mười sáu tuổi này sợ rằng không sống nổi, dù cô ấy có là người của Vũ Hó Hóa Điền đi nữa. Chuyện Vũ Hó Hóa Điền có JJ hẳn chắc chắn không để lộ ra, cô gái này sớm muộn gì cũng bị diệt khẩu.

Cô đã hại một mạng người.

Tổ Tuệ Dung thấy sắc mặt cô không ổn, lập tức nói: “Phu nhân không hài lòng thì để nô tì đổi.”

Cô hoàn hồn, rồi lắc đầu nói: “Không phải, ta đang nghĩ chuyện khác thôi. Đi thôi, chúng ta đưa tới cho Độc chủ xem xem.”

Vũ Hó Hóa Điền gần đây có vẻ không bận như trước nữa, ít nhất là lúc nào cô tìm hắn, hắn cũng đều ở trong thư phòng ‘tiếp kiến’ cô. Không biết là vì hắn đặt chữa bệnh lên hàng đầu hay Hoàng đế giờ không muốn dùng hắn nữa. Thư phòng Vũ Hó Hóa Điền gần đây không có người làm tạp vụ, ngoại trừ hai người ở ngoài cửa thì chỉ có một người hầu hạ bên cạnh, lúc nào người đó cũng là Đàm Lỗ Từ.

Cô để Tổ Tuệ Dung và cô gái kia chờ ở ngoài cửa, còn mình thì đi vào trước. Vũ Hó Hóa Điền thấy cô liền đặt bút xuống, rồi xoa tay ra hiệu cho Đàm Lỗ Từ ra ngoài. Hắn lấy khăn lau tay, uống một ngụm nước rồi mới nói với cô: “Mang người đến?”

Cô gật đầu, do dự nói: “Ngài sẽ giết cô ấy à?”

Vũ Hó Hóa Điền nghe xong mỉm cười, nói: “Thần y cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận rồi à? Cũng không ngạc nhiên, ít nhất cũng biết là ai hại người ta.”

Cô vò góc áo, yếu ớt nói: “Không giết được không?”

Vũ Hó Hóa Điền cười ha ha, đi tới nâng cằm cô, hứng thú quan sát vẻ mặt cô, cuối cùng nói: “Xem ra thần y muốn tự tiến cử hầu ngừ, thay cô ta hầu hạ ta?”

Cô cảm thấy tất cả gân xanh trên trán đều đang giật giật, lại nghe thấy hắn nói tiếp: “Cũng phải, thần y biết quá nhiều rồi, biết thêm một hai chuyện cũng có sao. Dù sao nếu chết thật cô cũng chết đầu nước. Ít ra cũng bớt hại một mạng người. Thần y tính thế đúng không?” Vũ Hó Hóa Điền nói xong, ngón tay lướt xuống cổ cô, vuốt ve.

Cô nổi da gà, vội vàng lắc đầu, nói: “Ta cũng không vĩ đại đến vậy.”

“Suy nghĩ kỹ là tốt rồi, không phải ai cũng làm được người tốt đâu.” Vũ Hó Hóa Điền nói.

Cô cảm thấy hần nói vậy là để tẩy não cô, giống như hần thường xuyên giáo dục Bé Cù Cải vậy. Không cho cô cơ hội nói tiếp, hần cao giọng gọi: “Vào đi.” Nói xong, hần vào phòng ngủ nhỏ trong thư phòng, ngồi xuống sập.

Cửa được đẩy ra, hoàng hoa đại khuê nữ như hoa như ngọc kia từ từ đi vào. Đầu tiên là hành lễ với Vũ Hóa Điền, rồi mới hơi cúi người với cô. Sau đó cô ta bắt đầu cởi dây lưng, bộ váy liền tuột xuống. Bên trong cô ta hoàn toàn không mặc gì, cơ thể trắng nõn liền lộ ra.

Vũ Hóa Điền đánh giá một lượt, trong mắt không có chút tình dục nào, nói: “Đáng người này đẹp hơn cô nhiều, từ nay ăn ít một chút.”

Cô đưa tay nhéo mỡ trên eo, mặt đỏ ửng.

Chỉ thấy cô gái kia hào phóng đi tới giữa hai chân Vũ Hóa Điền, nâng cái thứ mềm nhũn kia lên, há miệng ngậm vào. Vũ Hóa Điền lập tức tỏa sát khí... Bệnh sạch sẽ của hần lại tái phát rồi. Cô sợ hần đập chết cô gái kia, lo lắng nhìn hần.

Cũng may khả năng kìm chế của hần rất cao, nhìn xuống được. Thấy mọi chuyện thuận lợi, cô liền định rời đi.

Vừa nhắc chân lại nghe Vũ Hóa Điền nói: “Thần y định đi đâu? Là đại phu chẳng lẽ không cần chú ý tình trạng bệnh nhân sao? Ra kia ngồi.” Hần chỉ cái ghế đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thế này là sao? Qua cầu rút ván? Tìm được đối tượng liền đá bà mối kiêm đại phu à?

Cô uất ức đi tới chỗ ghế, ngồi xuống. Cô ngồi đối diện với Vũ Hóa Điền, chỉ có thể nhìn thấy tám lưng láng mịn của cô gái kia. Vũ Hóa Điền nhìn cô chăm chăm, cô cảm giác như đang bị hần ‘thị gian’.

Để che giấu xấu hổ, cô sờ hết cái này đến cái kia để giết thời gian.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ‘chật chặt’ phát ra từ miệng cô gái kia.

Cô ta mân mê chỗ đó hơn nửa giờ cũng không thấy khởi sắc. Cô nhàm chán đứng lên rót nước, nốc một hơi nửa chén trà, lại nghe Vũ Hóa Điền thờ dãi nói: “Trâu ăn mẩu đụn, đáng tiếc cho trà của ta.”

Cô nhìn cô gái đang quỳ dưới đất, nói với cô ta: “Cô nương, có muốn uống ngụm trà không, làm lâu như thế chắc môi miệng rồi nhĩ?”

Vừa dứt lời, liền thấy Vũ Hóa Điền dùng ánh mắt chém cô mủi nhát, chém cô lạnh cả người, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một lúc sau, phía dưới Vũ Hóa Điền vẫn không thấy có phản ứng gì. Có lẽ ngồi một tư thế lâu, Vũ Hóa Điền cảm thấy chán liền đưa tay nâng cằm cô gái kia lên. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thẳng cô ta từ khi cô ta vào phòng.

Chắc hần nhìn thuận mắt, tay hần từ cổ cô gái kia lướt tới trước ngực, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy nhũ hoa màu hồng phấn, hơi dùng lực một chút liền nghe cô gái kia thẹn thùng ‘hừ’ một tiếng, có vẻ định dựa vào lòng hần.

Cô cau mày nhìn, vẻ mặt không đồng tình, dùng ánh mắt ‘Cô nương nhỏ tuổi như vậy ngài cũng ra tay được’ nhìn Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền vốn đã định đứng dậy, nhìn thấy ánh mắt ấy của cô liền đen mặt, ấn đầu cô gái kia vào giữa hai chân mình.

Sau đó cô liền chết lặng nhìn bọn họ duy trì tư thế ấy đến tận lúc ăn cơm. Cứ tiếp tục thế này, nơi đó của Vũ Hóa Điền sẽ bị lột một lớp da mất.

Ngày hôm sau, cô lại bị Vũ Hóa Điền mời tới xem đông cung sống. Trong lúc đó Vũ Hóa Điền ý đồ đổi cách thức với thiếu nữ kia, bị cô anh dũng cản lại.

Ngày thứ ba, cô vẫn ở vị trí cũ nhìn bọn họ duy trì tư thế cũ tiếp tục cố gắng, nhưng vẫn không có hiệu quả. Rốt cuộc là vì sao nhĩ. Cô chống cảm nghiệm cứu.

Cô gái kia muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn đáng người có đáng người, Vũ Hóa Điền sao lại không rung động?

Lại nhìn ánh mắt Vũ Hóa Điền nhìn cô gái kia, căn bản không hề giống ánh mắt đàn ông nhìn phụ nữ trần truồng. Đột nhiên, cô nảy ra một ý, nắm tay phải đập vào lòng bàn tay trái, vui vẻ nói: “Ta biết rồi!”

Vũ Hóa Điền cùng cô gái kia bị cô cắt ngang, đồng loạt quay lại nhìn cô. Cô khó nén vui mừng, nói với Vũ Hóa Điền: “Ngài chờ nhé, ngày mai sẽ cho ngài một bất ngờ.”

Nói xong, cô tung tăng chạy ra khỏi phòng, sai Tổ Tuệ Dung đi làm việc.

Sáng tinh mơ hôm sau, Tổ Tuệ Dung liền đưa người tới. Chỉ thấy tiểu quan kia mắt ngọc mảy ngài, thanh lệ động lòng người. Cô nhìn mà muốn đui mù, tới khi Tổ Tuệ Dung ho một tiếng cô mới hoàn hồn. Cô nói với Tổ Tuệ Dung: “Không tôi chút nào. Đi thôi, tới chỗ Đốc chủ.”

Mang theo tiểu quan tới thư phòng Vũ Hóa Điền, cô gái mấy ngày qua đã có mặt ở đó. Cô đẩy tiểu quan kia ra, liền thấy Vũ Hóa Điền lườm cô sắc lẹm, nghiêng răng nói: “Thần y lại đang bày trò gì thế?”

Cô cười ha ha, an ủi hần: “Ngài đừng nóng, ta không có ý gì cả, chúng ta phải thử trên tất cả các phương diện chứ. Cái này là cẩn thận, chưa biết chừng sẽ có hiệu quả? Ngài thấy đúng không? Ha ha ha...” Cô cười gượng vài tiếng, nhìn trộm phản ứng của Vũ Hóa Điền.

Sắc mặt Vũ Hóa Điền không tốt, cô nghi hần đang suy tính xem nên giết cô bằng cách nào cho hả giận. Nhưng đến cuối cùng hần vẫn im lặng, ngồi yên trên ghế.

Thấy thế cô liền yên tâm ra lệnh: “Hai người các ngươi hầu hạ, làm thế nào hần các ngươi đều biết.” Cô tạm dừng một chút, lại nói với Vũ Hóa Điền: “Nếu vẫn không được, ngài để hai bọn họ diễn... Ngài biết đấy...”

Vũ Hóa Điền nâng tay day trán, rồi mới tựa vào sập, mắt vẫn cứ nhìn cô chăm chăm. Cô bị nhìn lạnh cả người. Cô gái bên cạnh đã nhanh nhẹn cời quần áo. Tiểu quan kia thấy thế cũng bắt đầu cời dây lưng. Không thể không thừa nhận, trong lòng cô có chút chờ mong.

Tiểu quan kia cời thật quyến rũ, đang nhìn hần chậm rãi cời đai lưng lại nghe Vũ Hóa Điền lạnh lùng nói: “Thần y còn ngây ra đó làm gì?”

“Hà?” Cô không hiểu nhìn hần, thầm nghĩ: Không phải ngài bảo ta ở yên đây à, ta ở ba ngày rồi có thấy ngài dị nghị gì đâu.

Vũ Hóa Điền trầm giọng nói: “Ta thấy thần y rảnh rỗi quá nhỉ. Chép hai mươi lần đã xong chưa? Xong rồi thì chép thêm hai trăm lần nữa.”

Cô nghe xong liền sững người, đừng nói hai mươi lần, ngay cả hai lần cô cũng chưa chép xong. Mấy ngày nay ở đây thường thức đồng cung, nào có thời gian chép.

Thấy cô còn đứng lý ra đấy, Vũ Hóa Điền lại nói: “Chê ít à? Vậy bốn trăm lần?”

Cô sợ hãi nói: “Đừng, đừng, đừng, ta đi ngay đây.” Nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng.

Cô đóng cửa lại cho bọn họ, chưa xét nhìn thoáng qua trong phòng. Thế này là sao? Qua cầu rút ván? Tìm được đối tượng liền đá bà mối kiêm đại phu à? Lần này không có cô trấn thủ, không biết hần sẽ hành hạ cô gái nhỏ và tiểu quan xinh đẹp kia thế nào?

Sau đó liên tục mấy ngày đều bỏ rơi cô, cô cũng không biết Vũ Hóa Điền thành công hay không. Có điều nghe Tổ Tuệ Dung nói, mấy ngày qua Vũ Hóa Điền cũng không ở phủ. Boss lớn đi mất, cô cũng thoải mái. Bên ngoài đẹp trời, cô không ngăn được sự quyến rũ của mặt trời, quyết định ra ngoài đi dạo.

Trong phủ Vũ Hóa Điền có một vườn hoa, trồng vài loại hoa bình thường. Cô vừa đi vừa ngắm, thấy thích liền sai người đào mang về trưng bày. Cô vừa đứng lại một lúc lại thấy Vũ Hóa Điền cùng Mã Tiến Lương đi về phía này, nhìn giống như đang... Đi dạo vườn hoa.

Cô không ngờ rằng Vũ Hóa Điền sẽ đi dạo vườn hoa, điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng nhân vật phản diện của hần. Có điều nghĩ lại, nếu hần không đi thì cũng sẽ không sai người chăm lo cho vườn hoa tốt như thế.

Từ xa thấy Vũ Hóa Điền đi tới, đám tùy tùng được huấn luyện nghiêm chỉnh đi theo cô tự động lui ra xa. Tổ Tuệ Dung cũng lui ra theo. Cô vốn định đi tới chào một miếng, nhưng nghĩ đến hành vi qua cầu rút ván của hần, cô quyết định bỏ đi. Cô đi ngắm kệ cô, hần đi dạo mặc hần, hai người không liên quan tới nhau. Ai ngờ hần đi tới nơi lại dám cao giọng quát cô: “Ai cho cô đi lung tung ở đây?”

Cô chuyển ánh nhìn từ cây mẫu đơn trước mặt sang Vũ Hóa Điền, nói: “Ta tự cho, sao nào?”

Vũ Hóa Điền tức giận nói: “Hỗn xược, cô trả lời thế à. Không có chút quy củ nào cả.”

Cô có chút kinh ngạc, cô ăn nói như thế với hần đâu phải mới chỉ một hai lần, cùng lắm cũng chỉ bóp cổ hoặc bị SM một chút mà thôi, nhưng đây là lần đầu tiên hần lời quy củ ra với cô.

Cô nhìn Mã Tiến Lương đằng sau đang cúi đầu giả làm không khí. Lại nhìn Vũ Hóa Điền, nói: “Ngài uống nhầm thuốc à? Có cần ta bắt mạch cho không?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Cô biết hắn đang tiếc thương cho cái bộ phận vừa mất kia, hiện giờ chắc hắn cũng đang nằm trong giai đoạn hooc-môn hỗn loạn, nội tiết tố mất cân bằng.

“To gan!” Vũ Hóa Điền giận dữ, đưa tay lên định đánh, lại bị Mã Tiến Lương đứng bên bắt lấy tay nhanh như chớp.

Chỉ nghe Mã Tiến Lương khề nói: “Không thể. Đốc chủ.”

Từ lúc nào mà Mã Tiến Lương có thể nói không được với Vũ Hóa Điền?

Cô nghi ngờ nhìn hai người, nhìn qua nhìn lại hai người.

Mã Tiến Lương sau khi lên tiếng ngăn cản Vũ Hóa Điền liền tiếp tục cúi đầu giả làm không khí. Lại nhìn Vũ Hóa Điền. Bộ dáng gân cổ lên tức giận nhìn thế nào cũng thấy... Kỳ lạ. Hắn đang tức giận, thể hiện rất rõ ràng, nhưng bình thường hắn giận sẽ chỉ tỏa ra khí lạnh và sát khí mà thôi. Người trước mắt nói giống Vũ Hóa Điền chẳng thà bảo giống Phong Lý Dao. Nghĩ đến đây cô bỗng giật mình, ngược mắt nhìn “Vũ Hóa Điền” trước mặt. Quả nhiên, nhìn vào cặp mắt phượng hơi xéch kia chẳng phải rất rõ ràng sao.

Cô run rẩy chỉ vào người này, kinh ngạc nói: “Phong Lý Dao!”

Hai người kia giật mình, dường như không ngờ cô sẽ nhận ra. Mã Tiến Lương vội vàng nhìn xung quanh, nói với cô: “Phu nhân xin chờ để lộ, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Cô tức giận nói: “Vũ Hóa Điền đâu? Các người đã làm gì hắn?”

Mã Tiến Lương nói: “Xin phu nhân yên tâm, tất cả đều là Đốc chủ sắp xếp, cụ thể thuộc hạ không tiện nói rõ. Phu nhân có thể đến hỏi Đốc chủ, tin rằng ngài sẽ nói chi tiết cho phu nhân.”

Vũ Hóa Điền rất coi trọng Mã Tiến Lương, luôn mang theo bên mình. Lúc mới phát hiện Vũ Hóa Điền là giả, cô còn tưởng rằng hai kẻ này hợp mưu bí mật ‘thủ tiêu’ Vũ Hóa Điền, lại để Phong Lý Dao giả mạo.

Hiện giờ nghĩ lại, hẳn là Vũ Hóa Điền để Mã Tiến Lương ở lại bên Phong Lý Dao để theo dõi. Khó trách mấy ngày trước đều là Đàm Lỗ Tử đi theo hắn. Loại người âm hiểm giả dối, giá trị vũ lực cao cực điểm như Vũ Hóa Điền quả thật không dễ giết tý nào.

Nghĩ thông chuyện này cô cũng an tâm. Cô hứng thú đi quanh Phong Lý Dao mấy vòng: “Quả nhiên người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, thay đổi quần áo quả nhiên khí chất hơn hẳn. Không nói câu nào, thật sự cũng dùng để hù dọa được.”

Phong Lý Dao bị phát hiện, cũng không kiêu ngạo như vừa rồi nữa, hỏi cô: “Ta làm thế thân cho hắn mấy ngày chưa hề bị phát hiện, sao cô nhận ra được?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đáp: “Thần thái. Vũ Hóa Điền khi tức giận sẽ không trực tiếp như vậy, hắn sẽ khiến chính đối phương nhận ra rằng hắn đang tức giận. Ví dụ như thế này.”

Cô học dáng vẻ của Vũ Hóa Điền lờm một cái sắc lẹm. Mặc dù ‘công lực’ thua xa Vũ Hóa Điền nhưng cũng có chút tương tự. Cô vỗ vai Phong Lý Dao, nói: “Anh còn chưa đủ âm nhu, vừa mới cất đúng không?” Nói xong liền nhìn xuống phía dưới anh ta: “Không sao đâu, qua hai năm nữa là được. Hiện giờ hooc-môn nam còn chưa mất sạch.”

Phong Lý Dao không nói gì, sắc mặt cũng không tốt lắm. Cô cũng có thể thông cảm, người đàn ông nào không có cái kia cũng sẽ kỳ quái cả đời.

Cô trấn an: “Đừng sợ, ta là đại phu, không sao đâu. Nếu anh không thoải mái có thể tìm ta xem cho.”

Anh ta hơi kinh ngạc, cô cười nói tiếp: “Vũ Hóa Điền tức giận có đưa tay đánh người không ta không biết, nhưng động tác của anh hẳn đã được huấn luyện đúng không? Nhưng ta nghĩ tốc độ của Vũ Hóa Điền chắc chắn sẽ nhanh hơn, còn chưa thấy rõ đã bị đánh rồi. Kỳ thực lúc trước cho dù có người cảm thấy anh có chút kỳ lạ cũng sẽ bởi vì có Mã Tiến Lương mà hết nghi ngờ. Cho dù nghi ngờ cũng sẽ vì sợ hãi mà không dám làm rõ. Đây là sức ảnh hưởng của hình tượng.” Phong Lý Dao không nói tiếp, xem ra không định tám chuyện với cô. Nhưng cô muốn nói với hắn mà. Ở đây ngày nào cũng như ngày nào, chẳng có chút mới mẻ nào cả. Khó khăn lắm mới có một người đưa lên tận miệng, sao cô có thể dễ dàng buông tha anh ta. Cô ‘bà tám’ cười cười, nói: “Anh không cần đề phòng ta. Chuyện của Vũ Hóa Điền ta biết còn nhiều hơn anh, cũng đủ để ta chết ba bốn lần rồi, thêm một hai chuyện cũng có sao đâu. Chúng ta tám sự đi?” Nói xong liền phát tay đuổi Mã Tiến Lương ra xa.

Mã Tiến Lương hơi do dự, rồi mới lùi ra sau mấy bước. Cô vẫy tay ra hiệu cho Phong Lý Dao đi theo. Phong Lý Dao chần chừ, nhưng thấy Mã Tiến Lương nghe lời cô, cũng đành không tình nguyện đi theo.

“Mấy hôm nay không thấy Vũ Hóa Điền, có phải hắn lại đi đâu rồi nên để anh ở đây thay hắn đúng không?” Cô thần nhiên vừa ngắm hoa vừa buồn chuyện.

Phong Lý Dao đi theo phía sau cô nửa bước, đáp: “Phải.”

“Ồ trong cung? Vậy anh có thể thường xuyên gặp Thường Tiểu Văn đúng không?” Cô thấy Phong Lý Dao hơi kinh ngạc liền giải thích: “Lúc trước Thường Tiểu Văn ở trong phủ một thời gian, ta đã gặp một lần. Không tin có thể đi hỏi, cô ấy còn nói thích ta đấy. Hơn nữa ta cũng nghe nói qua về chuyện của anh. Phong Lý Dao trên giang hồ cũng coi như có chút danh tiếng, tội gì lại nghĩ quẩn vậy?”

“Tình thế bất buộc.” Phong Lý Dao trả lời, nhưng cô dám khẳng định hẳn có ý đồ riêng.

“Hãy, ta nghe nói anh nói nhiều lắm mà? Không cần đề phòng ta, ta cũng bị hấn bắt đến, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, buồn chết ta. Anh rảnh rồi có thể tìm ta nói chuyện.” Cô nói

“Cô bị bắt tới?” Phong Lý Dao nghi ngờ, thấy cô gật đầu, lại nói: “Vậy sao bọn họ lại cung kính với cô như vậy?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, rồi mới cười gian, nói: “Anh không biết đâu, ta bị hấn cướp về làm thiếp. Vũ Hóa Điền thêm nhò dãi dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của ta, cho nên bắt về nhốt ở đây. Thế nên thái độ của bọn họ đối với ta đều rất tốt, chỉ sợ ta nghĩ quẩn cất cổ.”

Ánh mắt Phong Lý Dao nhìn cô càng thêm nghi ngờ, quan sát cô từ trên xuống dưới mấy lượt mới nói: “Mất thẩm mỹ của hấn cũng chỉ thế mà thôi.”

Cô trừng mắt nhìn anh ta, tức giận: “Mất thẩm mỹ của anh mới có vấn đề, không hiểu được quan niệm thẩm mỹ của loài người chúng ta. Ví dụ như Thường Tiểu Văn anh thích đấy, nhưng ta cảm thấy ta đẹp hơn cô ta.”

Nhắc tới Thường Tiểu Văn, Phong Lý Dao thờ dãi. Cô biết hấn đang tiếc thương cho cái bộ phận vừa mất kia, hiện giờ chắc hẳn cũng đang nằm trong giai đoạn hooc-môn hỗn loạn, nội tiết tố mất cân bằng.

Cô cũng thờ dãi theo, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, có bỏ mới có được, ít nhất hiện giờ anh có thể ở bên cô ấy.”

Phong Lý Dao nói: “Không sao, đường là chính ta chọn, ta không hối hận. Nay đại quan trong triều đình một tay che trời, tùy tiện giết người. Nếu có thể có được quyền lực như vậy, nhi nữ tình trường không có cũng được.”

“Cho nên anh liền theo Vũ Hóa Điền?” Cô không đồng tình lúc đầu, nói: “Nhưng ta thấy hiện giờ anh chỉ đang bị khống chế mà thôi, không phải có được quyền lực.”

Anh ta nhìn cô, gần từng chữ: “Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày ta thay thế hấn.”

Dáng vẻ dừ tợn của anh ta làm cô ngây người: “Đừng đáng sợ như vậy. Ta cũng không phải kẻ thù của anh. Đến lúc đấy nhớ thả ta đi nhé, ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Hai người hàn huyên trong vườn một lúc. Phong Lý Dao còn bận làm culi cho Vũ Hóa Điền, thế là hai người hẹn ngày mai nói chuyện tiếp. Cũng không hẳn là hẹn, là cô đơn phương mời, Phong Lý Dao không thể từ chối.

Có điều hẳn cũng là người thích nói, tuy rằng ban đầu còn đề phòng cô, nhưng sau khi thân quen liền thoải mái tám chuyện. Chưa tới hai ngày, hai người đã thân thiết đến mức xưng huynh gọi đệ rồi.

Chỗ ở của Phong Lý Dao trong phủ rất kín đáo. Nếu không có người dẫn đường sợ rằng chính cô cũng không tìm được.

Hôm nay cô và Phong Lý Dao ở trong phòng anh ta vừa ăn vừa tám chuyện. Cô hỏi anh ta vấn đề mình tò mò nhất: “Vì sao anh không thích Cố Thiếu Đường mà lại thích Thường Tiểu Văn?” Chẳng lẽ vì Cố Thiếu Đường thiếu nữ tính? Kỳ thực theo ý kiến của cô, Cố Thiếu Đường rất thích Phong Lý Dao, ở trong phim cô ấy vì Phong Lý Dao mới bị Vũ Hóa Điền bắt làm con tin. Còn Thường Tiểu Văn? Trong phim, Thường Tiểu Văn có yêu Phong Lý Dao hay không cô không nhìn ra, nhưng Thường Tiểu Văn cô biết đã vào cung hầu hạ Hoàng Đế. Điểm này, cô cảm thấy không bằng Cố Thiếu Đường.

Phong Lý Dao đang định trả lời, cửa phòng bỗng bị nội lực đánh tung ra. Cô hốt hoảng, miệng còn ngậm hạt dưa.

Chỉ thấy Vũ Hóa Điền bần gốc cất bước đi vào, nói: “Không ngờ các người nói chuyện còn rất hợp nhau đấy.”

Nhìn mà xem, đây mới là bản ‘hịn’ nhé, gió lạnh thổi vù vù đây này.

Cô dùng ánh mắt nói với Phong Lý Dao: Nhìn thấy chưa. Công lực của anh không bằng người ta đâu.

Cô còn đang sững sờ vì trước mặt có tận hai ‘Vũ Hóa Điền’ lại nghe tiếng nhạc thê lương vang lên, sau đó là tiếng hệ thống nhắc nhở 【Độ hào cảm -1】

Cô còn chưa hoàn hồn, lại nghe Vũ Hóa Điền nói: “Sao không nói gì? Không phải thần y nói giỏi lắm sao? Hử? Cái gì chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, cái gì cường thường dân nữ. Không phải bịa giỏi lắm sao, giờ cảm rồi à?”

Giọng điệu kia khiến cô ở trong phòng cũng thấy rùng mình. Còn chưa xong đã nghe hệ thống thông báo: 【Độ hảo cảm -1】

【Nhắc nhở hử nghị: Khi giá trị hảo cảm âm sẽ bước thẳng vào Bad Ending luyện ngục nhân gian.】

Vũ hóa điền lạnh lùng nói: “Còn ngại ra đó là không muốn đi à?”

【Độ hảo cảm -1】

Cô còn chưa rõ đầu cua tai nheo thì số độ hảo cảm ít ỏi của cô đã giảm xuống 0 trong ba câu ngắn ngủi. Đúng là vất vả mười năm sụp trong một đêm mà. Lúc này Vũ Hóa Điền đã quay người chuẩn bị đi, cô không có thời gian suy nghĩ, ném hạt dưa xống lên ôm lấy chân hắn, khóc nức nở, nói: “Đại gia, đừng trừ độ hảo cảm nữa. Ta biết sai rồi.”

“Buông cái tay bẩn thỉu của cô ra.” Vũ Hóa Điền tuy không hiểu trừ độ hảo cảm là gì nhưng cũng có thể cảm nhận được thái độ nhận sai của cô. Giọng điệu hắn không lạnh như trước nữa, nhưng vẫn tỏ ra khó chịu, khó chịu này đến từ hai cái móng heo của cô.

“Ngài cam đoan không trừ độ hảo cảm thì ta sẽ buông ra.” Hai tay cô túm chặt quần áo hắn, ngửa đầu tội nghiệp nhìn hắn.

Vũ Hóa Điền vẩy chân muốn hất cô ra, nhưng tiếc là cô dính như thuốc cao bôi trên da chó, Vũ Hóa Điền chỉ đành ngồi xuống mặt đối mặt với cô, nói: “Còn không buông ra ta chặt hai cái móng heo này của cô nhắm rượu.”

Cô ngượng ngùng buông ra, nhìn Phong Lý Dao chăm chú, hấn cho cô ánh mắt chúc may mắn. Nếu lúc trước còn vẫn nửa tin nửa ngờ cô, dù sao đám người hầu trong phủ cũng rất tôn kính cô, thì hiện tại nhìn thấy cảnh tượng này, hấn đã tin lời cô đến tám chín phần. Vũ Hóa Điền xoay đầu cô đang nhìn Phong Lý Dao lại, đang định nói đã bị cô tranh trước: “Đại gia, ta sai rồi, đại gia, ngài tha cho ta đi.” Lập tức chặn họng Vũ Hóa Điền cũng ngăn chặn khả năng trừ độ hảo cảm.

Vũ Hóa Điền hít sâu một hơi, đứng dậy rồi đi. Cô giống như cô vợ nhỏ bị khinh bỉ lon ton đi theo sau lưng hắn. Vũ Hóa Điền đi thẳng về thư phòng hấn. Tới cửa, còn thấy cô còn lẻo đeo theo sau liền dừng chân, nói với cô: “Thần y còn đi theo ta làm gì?”

Cô chớp mắt, tìm cớ: “Ta là đại phu, tới khám định kỳ cho ngài.”

Vũ Hóa Điền nghe xong, nheo mắt lại nghĩ nghĩ rồi cười quyền rũ, nói: “Vào đây.”

Hấn cười với cô? Hấn cười với cô! Hấn cười với cô!!!

Cô lắc đầu theo bản năng, nhìn cái điệu bộ này của hấn là biết không phải chuyện tốt rồi. Cô vội vàng nghĩ cách chuồn.

Vũ Hóa Điền rũ mắt, nhìn chiếc nhẫn trên tay rồi lại ngước mắt, dùng đôi mắt phượng quyền rũ kia liếc nhìn cô một cái, đẩy cửa vào, đứng ở trước cửa ý bảo cô đi vào theo.

Thấy cô vẫn đứng sững ra đấy lại nói: “Sao vậy? Thần y lại muốn giờ trò gì à?”

Cô còn chưa hoàn hồn, cơ thể đã hành động trước đầu óc, sai bước đi vào.

Vũ Hóa Điền ở sau lưng cô đóng cửa lại, cô bỗng dưng muốn khóc quá. Vũ Hóa Điền chậm rãi đi đến bên bàn sách, ngồi xuống, lật mấy bức tranh ra xem. Hấn không thêm ngăn đầu lên, nói với cô: “Rửa tay.”

Cô ngoan ngoãn đi đến bên chậu rửa tay bằng đồng, rửa tay. Đang định lau tay lại nghe hấn nói: “Thay nước, rửa lại.”

Cô thay nước bốn lần, rửa bốn lần, Vũ Hóa Điền mới không nói gì nữa.

Cô lau khô tay, bỗng nghe hấn nói: “Qua đây xem.”

Cô đi tới. Trên bàn hấn đặt mấy bức tranh thủy mặc vẽ hoa. Hấn hỏi cô: “Thích bức nào?”

Bột bức vẽ hoa đào, một con bướm đậu trên cành hoa; một bức vẽ sen, một bông vẫn còn là nụ còn một bông đã bung cánh nở; bức còn lại vẽ hoa mẫu đơn đã nở rộ. Mẫu đơn yêu dị kỳ lạ, khiến người ta nhìn không rời mắt được. Cô chỉ vào bức mẫu đơn: “Ta không hiểu hội họa, nhưng nhìn chung thì ta thích bức này.”

Vũ Hóa Điền cầm bức tranh lên xem thật kỹ, cuối cùng nói: “Thật khéo, bức này cũng rất vừa ý ta.” Dứt lời hấn ngừng một chút lại nói với cô: “Vậy bức này đi.”

Cô không biết hấn định dùng bức tranh này làm gì, làm bình phong hay thêu khăn tay? Chẳng lẽ là quần áo? Nói ra thì cô vẫn chưa thấy Vũ Hóa Điền mặc quần áo đậm chất nữ tính bao giờ đâu.

Còn đang suy nghĩ tác dụng của bức tranh lại nghe Vũ Hóa Điền nói với cô: “Cởi quần áo ra.” Thấy cô ngẩn ra lại nói: “Cần ta giúp cô không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45 (21+)

Chỉ thấy Vũ Hóa Điền cầm một sợi dây thừng màu đỏ rất dài, trong lòng cô đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Không, không, không, không dám làm phiền đại nhân. Để ta tự làm.” Cô chợt dạ dịch ra sau nửa bước, nhìn xung quanh, xác định không có người mới chậm chạp cởi dây lưng. Cô liếc ngang liếc dọc, cười lấy lòng, hỏi: “Gần đây ngài tiến triển thế nào? Dùng được không?”

Vũ Hóa Điền nhìn cô một cái, thần nhiên nói: “Lãng phí thời gian thôi.”

Nghe hắn nói như thế, thần kinh căng thẳng của cô cũng đỡ phần nào. Nhưng nghĩ lại, dù hắn không dùng cái thứ kia thì vẫn có rất nhiều cách để tra tấn cô, cô bỗng thấy bị thương khôn xiết.

Cô còn đang cảm khái, lại nghe Vũ Hóa Điền không vui, nói: “Nhanh tay lên.”

Cô sợ tới mức run bắn lên, vội vàng cởi áo khoác, chỉ để lại áo trong màu trắng.

Vũ Hóa Điền lại nói: “Cởi hết.”

Cô đáng thương nhìn hắn, hắn không thèm để ý. Cô đành phải tự an ủi mình: ‘Dù sao hắn cũng nhìn thấy hết rồi, cởi thì cởi.’ Cô cởi áo trong, cả người chỉ còn lại cái yếm màu đỏ.

Vũ Hóa Điền chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, ý bảo cô ngồi lên. Cô ngoan ngoãn đi tới, ngồi xuống.

Chỉ thấy Vũ Hóa Điền cầm một sợi dây thừng màu đỏ rất dài, trong lòng cô đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Vũ Hóa Điền nhanh như chớp trói lưng cô vào lưng ghế, tay nghề nhìn một phát là biết đã luyện tập, buộc cực kỳ đáng khinh. Ngực bị trói theo hình số 8 khiến cho nó nhìn căng lên nhiều, cố định ở sau lưng, trói hai tay cô lên hai bên thành ghế.

Cô thử giãy, hoàn toàn không xi nhê. Cô dùng vẻ mặt cầu xin, nói: “Không trói được không? Ta hứa sẽ không giãy mà.”

“Cái này không hứa được, trói lại cũng vì tốt cho cô thôi.” Nói xong, dây thừng cũng trói tới đùi, buộc vài vòng tới tận cẳng chân, hai chân trói cố định ở hai bên chân ghế.

Hai chân cô cứ vậy bị bắt mở thành hình chữ V.

Vũ Hóa Điền dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn chằm chằm nơi riêng tư của cô, khiến cô xấu hổ đến mức không thể đập đầu chết quách đi cho xong.

Vũ Hóa Điền dùng chân nâng ghế lên. Lưng ghế liền dựa vào bàn sách phía sau, hắn dùng một cái đệm lót kê cho ghế vênh lên, rồi mang ghế tới ngồi trước mặt cô.

Cô bất an vặn vẹo, Vũ Hóa Điền nói: “Đừng nhúc nhích, ngã đau chính là cô đấy.”

Chỉ thấy hắn lấy một cái hộp trên bàn tới. Mở ra, bên trong là rất nhiều công cụ nhìn như cái kim và thuốc màu.

Cô sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ thấy Vũ Hóa Điền lại sai người mang một chậu nước ấm tới, tắm ướt khăn, vắt khô rồi đắp lên chỗ riêng tư của cô.

“Uhm...” Độ nóng làm cơ thể cô run lên, khẽ hừ một tiếng, sau đó cả người đều thả lỏng.

Vũ Hóa Điền lấy từ trong hộp ra một cái dao cạo, từ từ cạo sạch lông phía dưới của cô.

Lưỡi dao sắc bén lướt trên làn da mịn màng của cô, cô sợ hãi run tay cất phải cái gì không nên cất.

Sau khi cạo sạch, Vũ Hóa Điền lấy một hộp thuốc cao, bôi lên phía dưới. Thuốc kia mùi rất thơm. Sau khi bôi xong, hắn lại đắp khăn nóng lên. Làm xong, hắn nói với cô: “Sau khi bôi thuốc này, không sợ nó mọc lên nữa.”

“Ngài điên à?” Cô sợ hãi hét lên: “Chúng nó ở đây làm chướng mắt ngài à? Trả lại cho ta!”

Cô vận vẹo gãy giữa, hân không thể cắn đứt cổ hân.

“Thần y nói đúng một câu, quả thật chướng mắt ta.” Vũ Hóa Điền thân nhiên, đợi một lúc lại dùng khăn lông sạch lau sạch sẽ phía dưới, bao gồm cả hai bên bẹn.

Làm xong, hân bình tĩnh thử thuốc màu, rồi chọn một cây châm thấm thuốc màu, nói với cô: “Ngồi yên.” Nói xong liền đâm lên gốc đùi cô.

“Đau! Đứng! Xin ngài! A a a...” Từng mũi châm liên tiếp làm cô bật khóc. Hiện giờ cô đã đoán được hân muốn dùng bức tranh kia làm gì rồi. Sớm biết sẽ xăm trên người cô cô sẽ chọn bức nhỏ một chút. Vũ Hóa Điền đâm châm ở nơi da non nhất cơ thể, cảm giác đau đớn kỳ lạ này cô không chịu nổi. Cô liều mạng gãy, nhưng dây thừng buộc chặt cứ thít vào thịt cô.

Ngón tay lạnh lẽo của Vũ Hóa Điền vuốt ve những chỗ bị dây thừng thít chặt, trong giọng nói mang theo chút thương tiếc bệnh hoạn: “Nhìn mà xem, siết đỏ cả rồi. Đừng gãy nữa, siết hồng thì không tốt lắm đâu.”

Trong quá trình xăm hình, mỗi giây đối với cô đều vô cùng gian nan. Cuối cùng cô không nhịn được, chửi ầm lên: “Tên biến thái chết tiệt! Thích xăm sao không tự xăm lên người mình đi! A... Đau...A...”

“Càng kêu sẽ càng đau.” Nói xong hân lại đâm xuống một châm, đâm thật sâu vào làn da cô.

“A!A!!!” Cô há miệng thở phì phò, khóc thút thít hỏi hân: “Có gì gây tê không? Cho chút rượu cũng được!”

Vũ Hóa Điền buông châm trong tay, hiềm có là hân lại đồng ý yêu cầu của cô: “Đúng là phiền phức.”

Hân sai người mang rượu tới, chẳng bao lâu sau một vò rượu được đưa vào.

Hân xé giấy đỏ trên nút, mở ra, hương rượu lập tức bay ra tràn ngập phòng. Hân hít sâu một hơi, ngửi hương rượu nồng đậm, nhắm mắt lại hưởng thụ, một lát sau nói: “Thần y có lộc ăn rồi. Đây chính là rượu tiến cống từ phương tây, người bình thường không có mà uống đâu. Yên tâm, rượu này... Rất nặng đấy.”

Nói xong, hân gắp vò rượu lên, ngửa đầu uống một hớp. Động tác thô lỗ ấy Vũ Hóa Điền làm lại hết sức đẹp mắt, trong yêu mị mang theo mạnh mẽ, cô nhìn đến ngây người. Hân uống liền mấy ngụm, rồi mới đặt vò rượu xuống, lấy tay lau rượu chảy xuống khóe miệng.

Thấy hân ngửa đầu định uống tiếp, cô vội vàng ngăn cản: “Ngài đừng uống nữa. Còn uống không biết lát nữa sẽ xăm hình gì lên người ta đâu.”

Vũ Hóa Điền nhìn cô, rồi mới nói: “Lời cho thần y rồi, há miệng.” Nói xong hân đi đến bên cạnh cô, ngửa đầu uống một ngụm lớn, rồi mới cúi đầu cách khoảng không mớm rượu cho cô. Cô kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn dòng nước chảy vào miệng mình. Vũ Hóa Điền mớm cho cô mấy ngụm rượu, đến khi cô không uống nổi nữa mới thôi.

Rượu này quả nhiên mạnh, chẳng bao lâu cơ thể cô đã như bốc cháy, chỗ đau trên đùi dường như cũng không còn rõ ràng nữa.

Thời gian dần trôi qua, Vũ Hóa Điền dần đâm châm về phía trước, đâm vào xung quanh mật huyết.

Cô cắn răng nhịn, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa kêu lên: “Đau quá! Không chịu nổi! A... Không được! A... A... A... Đừng làm nữa!”

“Không ngoan.” Vũ Hóa Điền khẽ nói: “Không chịu được còn ướt như vậy? Ta còn chưa làm gì đâu.” Nói xong, ngón tay hân đâm vào, rút ra mang theo tơ mật nước đậm mỹ. “Đau mà còn chảy nhiều nước như thế, đúng là đâm đáng.” Nói xong, hân cười khẽ hai tiếng: “Ha ha, thần y thích như vậy đúng không? Lần nào cũng cố ý chọc giận ta. Có phải muốn ta làm thế với cô, muốn cô đau đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46 (21+)

Cô còn dám nói cô không cố ý quyến rũ ta?

“Không... Ừm... Phải... A...” Cô lắc đầu, tay Vũ Hóa Điền nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh hoa của cô. Cô cắn môi, giữ tiếng rên đâm đáng trong miệng, thân thể lại muốn theo động tác của hân mà vận vẹo. Động tác khi nhẹ khi mạnh của Vũ Hóa Điền làm cô muốn vận vẹo vòng eo đi theo ngón tay hân, có điều cơ thể lại bị buộc chặt vào ghế, không thể động đậy.

“Không phải?” Vũ Hóa Điền nhếch môi, nói: “Rõ ràng rất sợ chết, nhưng lần nào cũng cố ý chọc giận ta, không biết đã bao nhiêu lần với cô đứng có dùng loại ánh mắt đặc ý ấy nhìn ta, thế mà lần nào cô cũng dùng ánh mắt ấy khiêu khích ta. Biết rõ những lời cô nói với Phong Lý Dao nhất định sẽ tới tai ta, còn cố ý nói những lời khiến ta tức giận. Cô còn dám nói cô không cố ý quyến rũ ta?” Vũ Hóa Điền vừa nói vừa dùng ngón tay nắm tiểu hạch phía dưới, không chút thương tiếc xoa nắn, ấn mạnh.

“Không... A... Không phải... Ừm... Đừng có... Ừm... Ắn nữa... Xin ngài...” Khoái cảm mang theo chút đau đớn như con sóng lan tràn khắp toàn thân. Cô rất sợ loại cảm giác sa đọa này, cố gắng không chế bản thân, nhưng không được.

Vũ Hóa Điền hài lòng nhìn cô ở trên ghế gãy giữa vụn vụn, không biết đau đớn hay là sung sướng. Tiếng cầu xin của cô như móng vuốt con mèo nhỏ cào vào tâm can hắn, khiến hắn muốn chà đạp cô càng mãnh liệt hơn, nhìn cô khóc. Dưới bụng giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, làm cơ thể hắn khô nóng, miệng đắng lưỡi khô, loại cảm giác này hắn chưa bao giờ có. Cảm nhận được thân thể của mình có thay đổi, tay Vũ Hóa Điền xoa mạnh vài cái. Nhìn cô run rẩy cao trào, một dòng dãi dịch phun trên tay hắn.

“A... A...” Cao trào tuyệt vời qua đi mặt huyết lại vô cùng trống rỗng, cảm giác ngửa ngựa dường như không dễ dàng biến mất như vậy. Cô thờ dốt, nhắm mắt nhìn Vũ Hóa Điền. Ánh mắt Vũ Hóa Điền nhìn cô lúc này đã không còn tỉnh táo như trước nữa, đó là dục vọng muốn nuốt cô vào bụng, ánh mắt của kẻ săn mồi.

Cô thờ hồn hên, nói với Vũ Hóa Điền: “Ngài lại đây... Lại gần chút... Sợ cái gì? Ta đâu có ăn thịt ngài đâu, ta còn đang bị ngài trói đây này.”

Vũ Hóa Điền nghi ngờ ghé đầu tới, tới rất gần, có thể thấy rõ ràng mạch máu trên cần cổ cô.

Cô rướn người ra, há miệng cắn trâm ngọc trên tóc hắn, nghiêng đầu, rút cây trâm ngọc xuống.

Không có trâm ngọc cố định, mái tóc dài như tơ lụa của Vũ Hóa Điền lập tức xõa xuống, tăng thêm cho hắn vẻ đẹp quyến rũ. Nương men say cô say mê nhìn hắn, đẹp quá, một người đàn ông sao có thể đẹp đến thế nhỉ?

Vũ Hóa Điền duỗi ngón tay, đùa bỡn môi cô, giọng nói hơi khàn khàn: “Còn nói không quyến rũ ta?” Nói xong, hắn liền cắn lên cổ cô, cho đến khi nếm được mùi máu mới buông ra, hài lòng liếm máu tươi chảy ra.

“A... Đau...” Cô hét lên, trâm ngọc trong miệng rơi xuống đất gãy làm đôi. Thân thể cô run rẩy, có chút sợ hãi nhìn hắn, không biết từ lúc nào hắn đã có thêm thuộc tính Vampire rồi. Cô sợ hắn mất không chế hút khô máu của cô.

Vũ Hóa Điền cảm con dao cạo cắt từng đoạn dây trói. Sau khi được thả cô lập tức xoa xoa vết máu tụ trên tay chân do bị trói quá chặt.

Cô ai oán nhìn Vũ Hóa Điền, hắn lại bế thốc cô lên.

Cô kinh ngạc, theo bản năng ôm cổ Vũ Hóa Điền, để khỏi ngã.

Bế công chúa! Bế công chúa trong truyền thuyết! Không ngờ đời này cô có thể được người ta bế công chúa một lần. Nói ra thì Vũ Hóa Điền có thể bế được cô, không hổ là người luyện võ.

Lúc học đại học, khoa cô có tổ chức diễn kịch, cô đóng vai công chúa, cảnh cuối cùng là hoàng tử bế công chúa xuống sân khấu. Sau khi vào cánh gà nam sinh đóng hoàng tử suýt chút nữa ói ra máu.

Vũ Hóa Điền đặt cô lên giường ngủ trong thư phòng, rồi mới vén áo, chỉ cởi một phần quần, liền tiến vào.

Cô vẫn còn đang đắm chìm trong bế công chúa, còn chưa hiểu được tình hình đã cảm thấy phía dưới như bị xé rách, cảm giác đau đớn khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Thứ kia của Vũ Hóa Điền sau khi cương vừa thô vừa dài, đi vào một chiều sâu chưa bao giờ có. Hắn vốn không chờ cô thích ứng đã bắt đầu thô bạo rút ra đâm vào.

“A... Đau quá! Mau dừng lại... A... Đau... Bụng của ta... Dừng lại... Hu hu...” Cô ghen ngào gào lên, cảm giác đêm đầu tiên dường như lại quay về. Bụng như sắp bị hắn chọc thủng, cô khổ sở muốn co người lại, lại bị Vũ Hóa Điền giữ chặt hai tay trên đỉnh đầu.

“Để ta nhìn cô...” Vũ Hóa Điền thờ dốt, phần dưới như thể đóng cọc, từng cái mãnh liệt đâm vào cơ thể cô.

Nước mắt như sương mù che phủ tầm mắt cô, cô không nhìn thấy rõ hắn, chỉ có thể yếu ớt nói: “Bụng... Đau... Dừng lại... Xin ngài...”

Tiếng cầu xin đứt quãng của cô chẳng những không thể khiến Vũ Hóa Điền dừng lại, mà tốc độ của hắn lại càng mãnh liệt hơn. Giường phát ra tiếng ‘kêu kẹt’ như muốn long ra bất cứ lúc nào.

Người cô đầm đìa mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy càng ngày càng choáng váng. Nhưng cũng may đây là lần đầu tiên của Vũ Hóa Điền, tuy tố chất thân thể tốt, nhưng chung quy cũng không kéo dài được quá lâu. Cô bị hắn giằng vò chỉ thừa lại một hơi, miễn cưỡng không chết.

Vũ Hóa Điền điên cuồng đâm vào rút ra thật lâu, đến khi cũng không nhịn được nữa, hắn ngừng đầu phát ra tiếng gầm khàn khàn, giữ bờ vai cô, phần dưới đâm mạnh vào, hận không thể chọc thủng cô. Hắn vẫn giữ chặt cô, một luồng tinh dịch nồng đặc phun vào sâu trong thân thể cô.

Vũ Hóa Điền thả cô ra, xoay người nằm ở bên cạnh cô. Cô ngay cả sức nhúc nhích cũng không có, cánh tay và bờ vai bị hắn bóp thành tụ máu cũng không còn sức đâu mà quan tâm.

Vũ Hóa Điền nằm ở bên cạnh cô kịch liệt thờ dốt một hồi, sau khi bình phục hắn chợt cười to. Đó là tiếng cười thoải mái không kiêng dè gì, cười đến

chảy nước mắt. Cô quay đầu sang nhìn hắn, cảm thấy hắn điên rồi.

Vũ Hóa Điền cười xong cũng quay đầu lại nhìn cô, ở mắt cô chợt đối diện với mắt hắn.

Trong mắt hắn bao hàm quá nhiều tình cảm, cô không dám nhìn, cũng không muốn nhìn. Cô sợ mình thông qua ánh mắt hắn sẽ đoán được nội tâm của hắn, nhìn thấy những tình cảm không có khả năng thừa nhận kia.

Cô vội vàng rũ mắt, nhưng tim vẫn đập thình thịch, là vì vừa mới vận động quá kịch liệt đúng không? Nhất định là vậy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Vừa lành đã chạy lung tung là không được...

Vũ Hóa Điền nằm nghiêng quay mặt về phía cô, một tay chống đầu, tay kia thì quần lộn tóc xòa xuống vì vừa vận động kịch liệt của cô vào ngón tay mình.

Cô nhìn hắn một cái, chu môi nói: “Đồ lừa đảo, không phải ngài đã nói mình không cứng nổi sao?”

“Bọn họ không hữu dụng bằng cô.” Vũ Hóa Điền nói xong lại liếc cô một cái, hỏi một câu gần như tất cả đám đàn ông đều để ý: “Thích không?”

Cô muốn trợn mắt, nghĩ thầm: Thích cái lông, đau muốn chết, còn không thoải mái bằng để hắn dùng tay, bụng cô đến giờ vẫn còn đau đây này. Nhưng cô không dám đá kích trực tiếp lòng tự trọng của tên biến thái này, sợ hắn tra tấn cô thảm thiết hơn. Thế là cô chỉ nói: “Bụng ta vẫn còn đau đây này.”

Vũ Hóa Điền coi đây là khen ngợi, vui vẻ nhận lời khen. Hắn đứng dậy chỉnh quần áo, nói: “Dậy đi, còn chưa xăm xong, đây là xăm màu, không nhanh sợ là tối nay không được ngủ đâu.”

Cô thương lượng: “Hay để mai đi? Đại nhân cũng mệt rồi mà đúng không?”

Vũ Hóa Điền: “Không mệt.”

Cô cố dùng đôi chân đã nhũn như mì sợi, lảo đảo đi đến bên vò rượu, cầm lên uống. Uống đến khi không uống nổi nữa cô liền ngồi lên ghế, dặng hai chân ra, hào phóng nói: “Làm đi.”

Vũ Hóa Điền ngồi đối diện cô, nâng hai chân cô lên, dùng khăn lau chất lỏng màu trắng ngà khiến người ta đỏ mặt đang chảy ra phía dưới. Lau hết bên trong lại chảy ra. Hắn thở dài: “Thật tham ăn, rốt cuộc đã nuốt bao nhiêu vậy?”

Men say xông lên đầu, Vũ Hóa Điền trước mắt đã biến thành hai, nghiêng nghiêng ngả ngả. Cô nheo mắt lại nhìn hắn, nói: “Nuốt bao nhiêu không phải đều là ngài nuốt vào sao?” Không thích chân bị hắn giữ, cô giãy vài cái, chẳng may đạp vào lồng ngực hắn.

Vũ Hóa Điền thoải mái bắt được cổ chân mảnh khảnh của cô, tách chân cô ra dùng dây thừng buộc lại. Cô đang say nên vẫn không chịu ngoan ngoãn, Vũ Hóa Điền liền nhủ thầm nói: “Còn giãy nữa sẽ chặt chân cô.”

Chuyện sau đó cô không nhớ rõ, chỉ biết mình mơ mơ màng màng thiếp đi mất. Lúc mở mắt ra thì đã trở về phòng mình, Tổ Tuệ Dung ngồi bên chờ cô tỉnh.

“Giờ nào rồi?” Đầu cô đau như búa bổ, muốn ngồi dậy.

“Phu nhân đừng nhúc nhích, phía dưới còn đang bôi thuốc đấy.” Tổ Tuệ Dung vội vàng ấn cô nằm lại, sai người mang canh giải rượu lên, rồi mới nói: “Phu nhân ngủ một đêm, còn chưa đến giờ Tý, phu nhân muốn ăn gì không?”

Lúc này cô mới nhớ đến chuyện hôm qua xăm hình. Cô xốc chân lên nhìn vào giữa hai chân. Phía dưới bôi một lớp thuốc mỡ trong suốt rất dày, nhưng vẫn nhìn ra đang sưng tấy đỏ ửng, kéo dài đến bắp đùi trong. Tuy đã nhìn ra chút màu sắc nhưng sưng đến mức hoàn toàn không nhận ra hoa văn.

Bản thân không thể tự nhìn thấy chỗ kín, nhưng chắc hẳn cũng vô cùng thâm thâm. Cô nhìn phía dưới, tim cũng run lên bần bật, không biết công tác sát trùng làm thế nào, chẳng may có biến chứng, có thành ma cô cũng sẽ không tha cho Vũ Hóa Điền. Cô run rẩy nói với Tổ Tuệ Dung: “Mang gương đến, để ta nhìn xem.”

Tổ Tuệ Dung hơi do dự, chậm rãi khuyên: “Hay là phu nhân chờ mấy ngày nữa rồi xem. Hiện giờ còn chưa hết sưng, không nhìn ra gì cả. Nhưng phu nhân không cần lo lắng, Đốc chủ nói nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi. Mấy ngày này phu nhân tạm thời đừng xuống giường, nằm trên giường dưỡng bệnh nhé?”

Vành mắt cô đỏ lên, có cảm giác muốn khóc. Sao cô lại ra nông nổi này chứ? Nếu không gặp phải Vũ Hóa Điền thì giờ có lẽ cô đã gả cho một phu quân như ý ở cái trấn nhỏ kia rồi sống cuộc sông nông phu son tuyền rồi. Dù thế nào cũng không phải chịu đựng tình cảnh bị người ta bắt nạt thế này. Cái hệ thống chết tiệt, bắt buộc phải công lược một tên Boss xấu xa, tại sao không phải là vài nam chính cho cô tự lựa chọn? Haiz... Đúng là cuộc đời...

Lại nói tiếp, Vũ Hóa Điền hiện nay coi như đã ‘trọng chấn hùng phong’, lúc trước lại mới chỉ nói nếu hắn không mọc được thì sẽ làm gì cô chứ chưa hề nói đến chuyện nếu mọc được cô sẽ được gì. Cảnh tượng lần đầu tiên gặp hắn giống như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, lúc ấy chỉ lo sợ hãi hoàn toàn quên mất việc phải bàn điều kiện! Hối hận chết mất. Nhưng chuyện này bây giờ bàn cũng không muộn, bị hắn bắt mấy năm cô luôn răm rắp nghe lệnh, biểu hiện không ưu tú nhưng cũng coi như rất tốt, thương lượng tha mạng cho cô hắn là vẫn được nhỉ?

Nghĩ như vậy, cô dường như đồng thời bắt đầu suy nghĩ quá trình đàm phán. Cái gì có thể cho, cái gì kiên quyết không nhượng bộ.

Mấy ngày sau, phía dưới hết sung, Tô Tuệ Dung mang gương đồng cho cô xem. Hắn quả thực đã chuyển bông mẩu đơn trên tranh lên người cô, yêu điểm xinh đẹp, hai cánh hoa của cô cũng tự nhiên giấu trong cánh mẩu đơn. Cô than thở: “Biển thái.”

Sau khi vết thương khỏi hẳn, cô lập tức ra ngoài thông khí. Mấy ngày nay người ở trong phủ luôn là Phong Lý Dao, Vũ Hóa Điền không hề quay về.

Kim thượng dường như mắc chứng vọng tưởng bị hại, lòng nghi ngờ rất nặng, gần như có thể nói là không tin tưởng ai ngoại trừ Vũ Hóa Điền. Rơi vào đường cùng, Vũ Hóa Điền đành dùng Phong Lý Dao làm thế thân, thay hắn đi hầu hạ hoàng thượng, còn hắn thì trốn ở chỗ bí mật gần đó làm một số chuyện không thể để người khác biết, diệt trừ tất cả các thế lực chống đối hắn.

Phong Lý Dao cũng rất tốt, cô thích đến tìm hắn buồn chuyện. Bình thường hắn cũng phải đè nén, ngay cả người để nói chuyện cùng cũng không có, nhìn thấy cô cũng vui vẻ buồn tào lao.

Hai người hàn huyên trời nam đất bắc cả một ngày, buổi tối ăn cơm xong liền bị Vũ Hóa Điền thực gọi đi. Chú ý, địa điểm không phải thư phòng của hắn mà là phòng ngủ.

Cô chỉnh đốn lại thái độ, lần đầu tiên vào phòng ngủ của hắn. Để cuộc nói chuyện có mở đầu tốt đẹp, cô không chớp mắt cúi đầu nhìn mũi chân, dáng vẻ như cô dâu mới.

Lúc cô đi vào Vũ Hóa Điền đang ngồi uống trà, thấy cô vào liền đặt chén trà xuống: “Hôm nay nói chuyện vui vẻ nhỉ?”

“Giết thời gian thôi, không có lợi như nói chuyện với đại nhân.” Cô thành thật nói.

“Vậy sao? Thế mà ta không nhìn ra.” Vũ Hóa Điền cầm lấy chén trà, dùng nắp gạt bọt trà, nói: “Phía dưới lạnh rồi đúng không, đã có thể đi lung tung được rồi.”

Cô ăn ngay nói thật: “Đã lạnh.”

Giọng điệu Vũ Hóa Điền không tốt, xem ra hôm nay không thể đàm phán vấn đề đi hay ở được rồi.

Vũ Hóa Điền đứng dậy đi đến bên cạnh cô, nâng cầm cô lên: “Vừa lạnh đã chạy lung tung là không được, nào...” Hắn kéo cô đến bên giường, cầm một cái dây xích xích cô lại.

Đó là một dây xích bằng vàng, mặt phía trong để không làm xước da có lót tơ lụa, mặt ngoài gắn đá quý xa hoa. Trên xích có một chiếc vòng cổ bằng vàng nhỏ, đầu còn lại cố định trên tường, độ dài dây chỉ có thể để cô đi lại giữa giường và gần bàn.

Cô choáng váng, chờ tới lúc hoàn hồn hắn đã nhanh chóng khóa vòng cổ lại, giấu chiếc chìa khóa tinh xảo vào người.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Vũ Hóa Điền nghỉ ngơi một lúc, lau khô tóc liền thổi tắt nến, đi ngủ, sau đó...

Cô giật cái vòng cổ bằng vàng kia, tuy nhìn rất nhỏ nhưng ghim vào tường rất chắc, ko tài nào giật ra được. Cô mếu máo hỏi Vũ Hóa Điền: “Đại nhân, ngài đang đùa đúng không? Không vui chút nào cả! thả ta ra đi.”

“Ta nhìn giống như đang đùa sao?” Vũ Hóa Điền chỉ huy hai thái giám chuyển bàn sách và cả cái giường lớn từ thư phòng tới. Bàn đặt cạnh cửa sổ, chỗ đó cô không với tới. Hắn qua đó, ngồi xuống bắt đầu phê duyệt sổ sách. Nhìn cái vỏ chói lọi kia, cô nghĩ đó là tấu chương dâng cho Hoàng đế.

“Đại nhân, ta sai rồi. ngài nói cho ta, ta nhất định sẽ sửa, đừng xích ta được không? Rất đáng sợ.” Cô đi đi lại lại trong phạm vi hữu hạn có thể hoạt

động.

“Biết sợ rồi à? Muộn rồi.” Vũ Hóa Điền không thèm ngẩng đầu lên, nói.

Cô biết hần có bệnh sạch sẽ, thế là cô dọa: “Không tiện chút nào, ta ăn uống vệ sinh đều ở trong phòng ngài. Chắc mùi sẽ không dễ ngửi đâu?”

“Không sao, đám người hầu sẽ xử lý, thần y đừng lo, yên tâm ở lại đây đi.” Vũ Hóa Điền nói xong, tạm ngừng một chút, gọi một thái giám đến, sai: “Mang chăn đệm đến đây cho thần y, trải ở đằng kia.” Hần chỉ chỗ trống dưới đất trước giường hần, “Trải dày một chút, cẩn thận kéo thần y cảm lạnh. Mang cả thùng tắm vào.”

Cô tức giận ngồi xuống ghế, cố ý dùng sức để âm chén phát ra tiếng vang.

Vũ Hóa Điền lại coi như không nghe thấy, tiếp tục làm việc.

Cô vẫn không chịu từ bỏ, cố ý tạo ra tạp âm, kéo bàn, kéo ghế... Cuối cùng Vũ Hóa Điền cũng không thể chịu được nữa, đen mặt đi đến trước mặt cô, nâng cằm cô lên: “Vẫn chưa học được bài học?” Ngón tay hần từ cằm trượt xuống, chạm vào cái vòng trên cổ cô.

Cô gõ gõ cái dây xích, ngẩng đầu nói: “Ngài bóp đi, bây giờ ta có vòng bảo vệ, có bản lĩnh ngài bóp gãy nó càng tốt.”

“Cô đúng là đã nhắc nhở ta.” Vũ Hóa Điền xé rách áo của cô, chỉ còn lại cái yếm. Cách yếm, hần nắm nhũ hoa của cô, hơi dùng sức, cô liền đau đến vận vẹo cả mặt.

Hần nói tiếp: “Ta hần là nên đeo hai cái vòng ở đây, xuyên dây xích vào, như vậy sẽ không cản trở ta bóp cổ cô nữa, thần y thấy có đúng không?”

Cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu, nói: “Thứ đấy đừng nên đeo lung tung, sẽ hỏng đấy, thật đấy!!!” Nói xong, cô lại trái lương tâm bỏ sung: “Cứ thế này cũng rất tốt rồi.”

Vũ Hóa Điền nghe xong câu trả lời của cô, vừa lòng quay lại bàn tiếp tục viết lách. Một lúc sau có hai thái giám ôm đệm chăn vào, tuy rằng bọn họ vừa bước vào liền cúi đầu tập trung làm việc nhưng cô vẫn ôm ngực trốn vào góc. Trải đệm xong, nước nóng cũng được đưa vào, bọn họ liền lui ra.

Vũ Hóa Điền đi đến bên thùng, nói với cô: “Còn ngâm ra đó làm gì?”

Cô bị hần nói, sững sờ hỏi: “Hai chúng ta cùng tắm hả?”

Vũ Hóa Điền đen mặt, gằn giọng: “Cởi quần áo.”

Cùng đúng, hần mắc bệnh sạch sẽ, sao có thể tắm cùng người khác?

Cô thở phào nhẹ nhõm, cười lấy lòng đi tới hầu hạ hần cởi quần áo. Cô tò mò hỏi: “Trong phủ không phải có phòng tắm sao? Sao không qua đó?”

“Khuya rồi, tắm qua thôi.”

Kết quả, Vũ Hóa Điền tắm qua thay tổng cộng bảy thùng nước. Thật lãng phí!

Hần tắm xong, lại sai người đổi nước cho cô tắm. Cô quay lưng về phía hần cởi yếm và quần trong, bước vào thùng tắm, không ngừng thôi miên mình là: Chuyện gì cũng đã làm hết rồi, nhìn một cái cũng không mất gì. Cô lén liếc nhìn Vũ Hóa Điền, phát hiện hần đang nhìn mình chăm chăm liền lập tức quay đi, đỏ mặt tắm tiếp.

Vũ Hóa Điền nghỉ ngơi một lúc, lau khô tóc liền thổi tắt nến, đi ngủ, sau đó... Không có sau đó. Cô còn tưởng rằng hần sẽ tra tấn cô cơ, kết là là chẳng xảy ra gì cả. Cô biến thành vật sở hữu của Vũ Hóa Điền.

Liên tục mười ngày sau đó cô bị nhốt trong phòng hần, nhưng cũng chỉ là nhốt mà thôi. Cô không biết là thứ phía dưới kia của Vũ Hóa Điền dùng không tốt, hay do hần không phải người trọng sắc dục. Nhớ lại lúc Vũ Hóa Điền vẫn còn là thái giám, mấy lần tra tấn cô đều là những khi cảm xúc không ổn định. Điều này cũng không khó hiểu. Thái giám không cảm nhận được dục vọng, chỉ có thể thông qua phát tiết cảm xúc để thay thế. Nhưng hiện giờ ngoại trừ lần xăm cho cô thì không thấy cảm xúc của hần dao động quá lớn nữa, ngay cả tính tình cũng tốt hơn rất nhiều, không còn vui giận thất thường như xưa. Thế này là sao nhỉ? Nội tiết tố cân bằng sao?

Nhân lúc hần gần đây tương đối bình thường, cô quyết định nói chuyện với hần về vấn đề đi hay ở. Cô bắt đầu từ thời tiết, từ nông đến sâu.

Vũ Hóa Điền lúc này đang dựa vào sạp, một tay cầm sách.

Cô tươi cười, nói: “Đại nhân đang đọc sách đấy à?”

Vũ Hóa Điền: “Ừ.”

Cô: “Không biết là sách gì mà lại hấp dẫn đại nhân như vậy?”

Vũ Hóa Điền: “Lần trước không phải cũng đưa cho cô một quyển rồi sao? Sao vậy? muốn bàn luận về tập tranh này à?”

Cô: Q□Q

Vũ Hóa Điền khẹp quyền đông cung kia, ngược mắt nhìn cô, hỏi: “Thần y có chuyện gì?”

Cô bị đôi mắt phượng của hắn liếc một cái run bắn cả người, vội hỏi: “Cũng chẳng phải chuyện gì lớn cả. Ha ha ha, nếu như quý rầy ngài đọc sách thì đề hôm khác nói cũng được. A ha ha...”

Vũ Hóa Điền nhìn cô một cái rồi mới tiếp tục đọc sách.

Tuy lần này không được nhưng cô cũng không từ bỏ, lại chọn ngày khác.

Vũ Hóa Điền ngồi trong phòng viết gì đó, cô cảm thấy chắc là đang phê duyệt tấu chương, hoàn cảnh đứng đắn như thế hẳn là sẽ không nhắc tới SM nữa. Thế là cô nói: “Đại nhân viết lâu như thế có cần nghỉ không? Mắt nhìn lâu nên nghỉ ngơi, nếu không sẽ rất mệt đấy.”

Vũ Hóa Điền: “Có chuyện gì?”

Cô quyết định nhắc tới trần nhỏ, hy vọng hắn nhớ lúc bắt cô, như vậy thì khi cô đưa ra yêu cầu cũng sẽ không cảm thấy quá đột ngột.

Cô nói: “Ta luôn sống cùng lão thần y ở trên núi, có một lần một nông hộ dưới núi có con hồ ly chạy vào chuồng gà, ngài đoán xem nó làm gì? Hồ ly kia thế mà lại nằm trong ổ gà ấp trứng! Chuyện này lan truyền trong trấn rất lâu, mọi người đoán già đoán non. Đại nhân ngài nghĩ sao?”

Vũ Hóa Điền: “Con hồ ly kia chuẩn bị ấp nở trứng gà, nuôi lớn, dạy dỗ hài lòng rồi từ từ ăn.”

Hắn nói nhẹ như lông hồng, nhưng cô lại cảm thấy hắn đang nói bậy, hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Cô nói: “Sao ngài nói đáng sợ vậy. Ta cảm thấy hồ ly với con gà chưa ra đời kia kiếp trước chắc chắn là người yêu, hồ ly sợ người yêu mình còn chưa kịp ra đời đã bị ăn mất nên đến trước để bảo vệ. Ngài thấy sao?”

Vũ Hóa Điền lập tức đưa ra ý kiến trái ngược: “Nực cười. Nếu thật sự là vậy thì cũng chỉ khiến hộ nông kia được thêm một tấm da hồ ly mà thôi. Con hồ ly kia nên cắn chết nông hộ để ngừa họa trước, hoặc không cũng nên mau chóng mang người yêu kiếp trước của nó đi.”

Cô: T□T

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Cô tự nói với mình: Đây là bệnh, phải chữa!

Có đôi khi tiến cũng chết mà lùi cũng chết. Cô cảm thấy bản thân sợ bóng sợ gió như vậy là cẩn thận quá mức, không bằng nói thẳng toẹt ra liều mạng với hắn, à không, thẳng thắn với hắn.

Hiện giờ cô bị Vũ Hóa Điền nhốt trong phòng, một ngày ba bữa đều ăn ở phòng hắn.

Vhd khi rảnh rỗi cũng sẽ ăn cùng cô. Cô tự mình rót rượu, còn gấp thức ăn đặt vào bát hắn, đương nhiên là phải dùng đũa gấp riêng. Vũ Hóa Điền nhìn rau trong bát, nhíu mày: “Ta không ăn rau cần.”

Cô vội vã gấp rau cần vào bát mình, lại gấp cho hắn một miếng thịt kho đông pha. Vũ Hóa Điền nhìn miếng thịt heo có bì dày sáng lấp lánh, lại ngược nhìn cô, nói: “Ta không ăn thịt mỡ.”

Lần này cô gấp thẳng vào miệng, ăn cùng com, khen: “Ngậy mà không ngán, ngon tuyệt. Nhưng đại nhân à, sao ngài lại kén ăn như trẻ con vậy? Thế là không tốt, phải chú ý cân đối dinh dưỡng. Thế ăn cá nhé? Cá chắc không chê đúng không?” Cô gấp cho hắn một miếng cá, lần này Vũ Hóa Điền không nói gì. Cô lại rót cho mình một chén rượu. Chén rất nhỏ, một ngụm một chén. Cô giữa đầu uống cạn, lại rót thêm một ly, uống tiếp. Khi rót đến chén thứ ba, một bàn tay đưa tới đặt lên tay cô. Ngón tay Vũ Hóa Điền trắng nõn thon dài, lòng ngón tay bôi vì luyện võ mà có vết chai, vuốt ve tay cô.

Vũ Hóa Điền nói: “Có chuyện gì thì nói đi.” Nói xong, hắn cầm lấy bầu rượu đặt sang bên mình.

Nếu Vũ Hóa Điền đã cho cô nói thì cô sẽ nói thẳng vào vấn đề: “Ngài thả ta đi.”

Vũ Hóa Điền tay gấp thức ăn hơi dừng một chút, nói: “Được thôi.” Dứt lời hắn không nói thêm gì nữa, cô không ngờ hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy, rất nhiều lý do cô đã chuẩn bị sẵn từ trước còn chưa kịp dùng. Cô lên nhìn sắc mặt hắn, lại phát hiện mình không thể nhìn ra được bất cứ cảm xúc gì. Cô

không dám nhiều lời, sợ làm hỏng cơ hội khó khăn lắm mới có được này.

Trong phòng lập tức yên tĩnh đến đáng sợ, tốc độ ăn cơm của cô cũng chậm lại, bởi vì trong tình cảnh này ngay cả tiếng ăn cũng có vẻ chói tai lạ thường.

Đang ăn, một suy nghĩ hoang đường bỗng hiện lên trong đầu cô. Cô nghĩ, ở chung lâu như vậy ngay cả con chó con mèo còn có tình cảm, Vũ Hóa Điền liệu có nhớ cô không? Nhưng vừa nghĩ đến đó cô lại cảm thấy khó có khả năng, hệ thống chẳng phải đã nói rồi sao, khi độ hảo cảm bằng 0 còn giảm tiếp sẽ Game Over, sao có thể lưu luyến cô chứ? Sao cô có thể cho rằng loại biến thái này sẽ có phản ứng giống người thường được? Nghĩ đến đây cô bỗng rung mình một cái.

Cô đã từng xem một chương trình trên tivi, trong đó có nhắc tới Hội chứng Stockholm, chính là con tin sinh ra tình cảm ý lại, thậm chí là yêu kẻ bắt cóc. Nguyên nhân gây ra hội chứng này vô cùng rắc rối, cái gì mà do sợ hãi, kẻ bắt cóc trở thành tất cả hy vọng v...v... Ví dụ điển hình nhất là Du Thần Chi trong Thiên Long Bát Bộ đã yêu say đắm người ngược đãi mình là A Tử, đây rõ ràng là M mà.

Cô tự nói với mình: Đây là bệnh, phải chữa!

Buổi tối, cô lần qua lộn lại không ngủ được, trong đầu không ngừng nhớ lại đoạn thời gian mình và Vũ Hóa Điền ở chung.

Cô đáng khinh cảm thấy hấn đối xử với cô không tệ, ngoại trừ lúc Vạn quý phi còn sống chịu chút thiệt thòi. Vũ Hóa Điền tuy năm ngày ba bữa lại uy hiếp cô nhưng những phương diện khác đều không tệ, nuôi ăn nuôi ở, so với lúc còn ở trên núi tay cô còn mịn màng hơn rất nhiều.

Đang lúc đắm chìm trong hồi ức, lại nghe Vũ Hóa Điền bực bội nói: “Thần y còn không chịu ngủ ta sẽ đánh cô ngất xỉu đấy!”

Cô tưởng rằng hấn cũng đang phân vân vấn đề giống cô, lại nghe hấn nói: “Cô quay qua quay lại, lại còn thờ dài, ầm ĩ ta không ngủ được.”

Trong bóng tối, cô liếc mắt xem thường, cảm thấy mình đúng là tương bợ. Loại người võ công cao cường như hấn đúng là ngủ không sâu, thánh giác lại tốt, xem ra đúng là cô đã quấy rầy hấn rồi. Nhưng đây cũng là do hấn, ai bảo hấn nhốt cô.

Nhưng cô vẫn sợ hấn sẽ đánh cho cô ngất xỉu liền ngoan ngoãn nhắm mắt đếm cừu.

Sáng hôm sau, Tổ Tuệ Dung tới hầu hạ cô rửa mặt, sau đó lấy ra một chiếc chìa khóa, tháo chiếc vòng trên cổ cô ra.

Sau khi được tự do, cô lập tức chạy nhảy đến những nơi bình thường mình không với tới, trong lòng chỉ muốn hét to lên cho thỏa. Cô đi đến trước bàn Vũ Hóa Điền, phát hiện trên bàn có một bức tranh, màu mới tô được một nửa, hấn là còn chưa hoàn thành. Cô gái trong bức tranh vừa mới tắm xong, tóc ướt sũng xoa trên vai, một tay che ngực, một tay chống lên thành thùng tắm, nâng chân định bước ra. Nhờ chiếc vòng vàng trên cổ, cô đoán đó chắc hẳn là cô.

Cô cảm cho Tổ Tuệ Dung xem, nói: “Vẽ ta xấu quá, mặt ta đâu có to như thế? Tay ta lắm thịt thế à? Cô xem đùi to chưa này? Ta béo đến thế sao?”

Tổ Tuệ Dung cũng không hiểu hội họa nhưng cô ấy chắc chắn sẽ không nói Đốc chủ nhà cô ấy không tốt, “Ta thấy rất đẹp mà. Mỹ nhân trên tranh vẽ không phải đều như vậy sao?”

Kỳ thực trong lòng cô vẫn rất vui vẻ, tuy rằng có chút không cảm thụ được phong cách vẽ nhưng đây là lần đầu tiên có người vẽ cô, còn là nhân lúc cô không biết. Lòng tham hư vinh nhỏ bé của cô được thỏa mãn. Thế là cô quay đầu nói với Tổ Tuệ Dung: “Chờ Đốc chủ vẽ xong thì đóng khung treo lên. Sau này Đốc chủ nhà các cô nhớ ta cũng có thể giữ làm kỷ niệm.”

Tổ Tuệ Dung không hiểu, nói: “Phu nhân muốn đi đâu?”

Tổ Tuệ Dung hỏi vậy khiến cô sững lại, cũng hỏi: “Đốc chủ của các cô không nói sẽ thả ta sao? Vậy sao hôm nay cô lại tháo vòng cổ?”

Tổ Tuệ Dung: “Là đốc chủ dặn. Đốc chủ nói phu nhân ở trong phòng lâu ngột ngạt, sai ta cùng người ra ngoài giải sầu.”

Nghe Tổ Tuệ Dung nói xong cô liền rối rắm, nhưng vẫn chưa hết hy vọng: “Hấn không nói gì khác à? Ví dụ như thu dọn hành lý?”

Tổ Tuệ Dung lắc đầu.

Mẹ nó, lật bàn! Không hổ là Vũ Hóa Điền, thủ đoạn lật lọng quá cao thâm, cô hoàn toàn bại trận!

Cô run rẩy nói với Tổ Tuệ Dung: “Không sao, ta suy nghĩ nhiều, vậy chúng ta liền ra ngoài... ĐI dạo đi. Đốc chủ các cô có nói phạm vi không? Hay chúng ta ra phố đi dạo?”

Tổ Tuệ Dung nói: “Đốc chủ nói bên ngoài long xà hỗn loạn, kẻ thù của Đốc chủ rất nhiều, sợ chẳng may gặp chuyện chúng ta không bảo vệ được phu nhân.”

Cô gạt đầu. Vũ Hóa Điền kéo quá nhiều thù hận, ngoan ngoãn ở trong phủ của hấn quả thực là cách an toàn nhất, đảm bảo nhất.

Vũ Hóa Điền võ công tuyệt thế, ra ngoài còn không sợ, nhưng cô chỉ là một thiếu nữ trói gà không chặt, thực sự gặp phải chỉ sợ ngay cả trốn cũng không biết.

Thế là Tổ Tuệ Dung cùng cô đi dạo trong vườn hoa, buổi tối vẫn đưa cô về phòng Vũ Hóa Điền.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Vũ Hóa Điền về rất muộn, cô căng thẳng nhìn chiếc vòng cổ trên giường, sợ hán lại xích cô lại.

Vũ Hóa Điền ngồi bên bàn, nói với cô: “Hầu hạ kiểu gì vậy? Không có mất à.”

Cô ngoan ngoãn đi rót nước, trong lòng thầm nghĩ không biết là ai lại chọc giận hán, đồng thời lại nghĩ liệu mình có nên hỏi hán vấn đề đi hay ở không? Cô không biết hán giả ngu hay thực sự không hiểu cái gì là thả cô. Cô đang rối rắm Vũ Hóa Điền lại chủ động nhắc tới chuyện này. Hán uống một ngụm trà, nói: “Ta biết thần y muốn nói gì. Cô cho rằng người như thế nào mới có thể giữ bí mật?” Nói xong hán dùng đôi mắt phượng xinh đẹp kia liếc cô một cái.

“Người chết.” Cô thành thật trả lời.

Vũ Hóa Điền nở nụ cười, vừa quyến rũ vừa cuồng vọng, nói: “Ta sao nỡ để thần y chết chứ? Thần y có biết người thực vật không? Tuy còn sống nhưng chỉ hơn người chết là còn sót một hơi thôi. Nhưng có một ưu điểm đó là nghe lời. Chỉ biết nằm im để người ta muốn làm gì thì làm, không một câu oán hận.” Vũ Hóa Điền vừa lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, tiếp tục nói: “Nhưng như vậy thì không thú vị chút nào, không biết đau, không biết kêu khóc cầu xin. Thần y cũng thấy không thú vị đúng không?”

Cô vội gật đầu, nói: “Quả thực không thú vị. Nhưng miệng ta còn kín hơn cả miệng người chết, đại nhân có thể yên tâm. Ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chút tin tức nào có liên quan đến ngài.”

“Vậy sao?” Vũ Hóa Điền cúi đầu ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu thật sự có người dùng hình tra tấn thần y, thần y cũng có thể cam đoan không tiết lộ sao?”

Cô hít sâu một hơi, nắm tay thề: “Đánh chết cũng không nói.”

Hán đứng dậy dùng ngón tay vuốt ve môi cô: “Vậy sao? Thực sự kín như vậy à? Ta phải thử một chút.” Hán ấn đầu cô ép cô quỹ xuống, cô lập tức hiểu có chuyện gì sắp xảy ra. Kỳ thực cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhưng khi nó thực sự xảy ra cô vẫn có chút sợ hãi.

Cô cởi quần Vũ Hóa Điền, lấy cái thứ kia ra. Cô đã vô số lần đối mặt với nó, nhưng đó là khi nó công năng chưa hoàn chỉnh. Đây dường như là lần đầu tiên sau khi Vũ Hóa Điền bình phục, cô cùng nó đối mặt. Cô hồi hộp đến mức hai tay lạnh ngắt. Lúc cô sờ nó, thứ ấy đã hơi cứng, muốn đưa thứ này vào miệng, cô vẫn có chút chướng ngại tâm lý. Cô ngửa đầu nhìn Vũ Hóa Điền, phát hiện hán không hề có ý định thay đổi.

Hết cách rồi. Cô chỉ có thể hít sâu một hơi, nhắm mắt há miệng nhét thứ kia vào miệng. Phải cảm ơn số sách đòi truy trước đây đã đọc giúp cô có rất nhiều lý thuyết, đơn giản là nuốt, liếm, trượt, cứ lần lượt những động tác này thôi. Thứ đó ở trong miệng cô nhanh chóng đứng thẳng lên, cô phải cố sức há miệng mới có thể nuốt vào phần đầu của nó, nó rất dài, cho dù đã chọc sâu vào cổ họng cô thì vẫn còn một phần ở bên ngoài, cô chỉ có thể dùng tay cầm lấy phần đó.

Chẳng mấy chốc miệng cô đã mỏi nhừ, cô đáng thương ngược mắt nhìn Vũ Hóa Điền, dùng ánh mắt hỏi xem đã có thể dùng được chưa. Vũ Hóa Điền lại có chút thương thức sự phục vụ của cô. Hán giờ tay rút ra chải tóc trên đầu cô, để mái tóc đen bóng xõa xuống sau lưng.

“Không tệ lắm... Ai dạy cô? Ừm... Không kém tiểu quan cùng kỹ nữ kia chút nào...” Giọng Vũ Hóa Điền khàn khàn mà trầm thấp, tràn đầy tình dục.

Cô không vui khi hán so cô với bọn họ, tay theo dõi Vũ Hóa Điền sờ lên cái mông rắn chắc của hán, bóp mạnh một cái. Vũ Hóa Điền “Ừm” một tiếng vô cùng mất hồn, một tay nắm lấy tóc cô, ở trong miệng cô mãnh liệt chuyển động.

Cô không ngờ phản ứng của hán kịch liệt như thế, bị hán đâm vào gần như không thở nổi. Ngay lúc cô cảm thấy mình sẽ nghẹn chết thì Vũ Hóa Điền búng nõ trong miệng cô. Hán nhanh chóng rút ra, lấy tay chặn cảm cô không cho cô nhổ ra, nói: “Nuốt vào, một giọt cũng không được thừa.”

Cô rung rung nuốt chất lỏng sền sệt trong miệng xuống, cổ nén cảm giác buồn nôn, cô sợ nếu mình nôn ra trước mặt tên Vũ Hóa Điền thích sạch sẽ này thì mình sẽ chết vô cùng thảm. Cô ngồi bệt dưới đất thở dốc thật lâu, Vũ Hóa Điền đã đi uống trà rồi, hán cũng rót một chén cho cô, nói: “Lau miệng đi.”

Cô theo bản năng lè lưỡi liếm, liếm chút chất lỏng cuối cùng vào trong miệng. Vũ Hóa Điền trà cũng không uống, ngồi xồm trước mặt cô, nâng cằm cô, nói: “Lại quyến rũ ta...”

Hán dùng một tay xách cô lên, lấy sợi xích vàng bình thường buộc trên cổ cô trói hai tay cô lại, treo lên. Một đầu dây cố định trên tường, đầu còn lại

móc lên chiếc đinh cố định. Cô ngửa đầu nhìn tay mình, hóa ra đây là chiếc đa chức năng. Cô thử thương lượng với Vũ Hóa Điền: “Chúng ta lần tới bình thường một chút được không? Nhất định lần nào cũng phải... Kích thích như thế sao?”

“Thần y cũng thấy kích thích đấy thôi, không phải sao?” Vũ Hóa Điền vừa đáp vừa xé sạch quần áo cô. “Giờ chân lên để ta xem đóa mẫu đơn phía dưới.” Hấn nâng một chân cô lên, nhìn chăm chú, tư thế này khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng Vũ Hóa Điền lại rất thích bộ dáng lúng túng của cô. Hấn nói: “Đã lành rồi, ai có thể ngờ trên thân thể cô còn có cảnh đẹp như vậy?” Hấn vuốt ve đóa hoa trên đùi cô, nói: “Giả vờ ngây thơ ngốc nghếch, ai ngờ tới bộ dáng dâm dăng này? Đóa Mẫu Đơn ấy quả thật rất hợp với cô.”

“Muốn làm thì làm đi, đừng nói những điều thừa thãi ấy nữa.” Cô bị hấn trối, còn phải nghe những thứ khó hiểu ấy, tức giận đến mức muốn đá cho hấn một phát.

“Thần y nói chuyện với ta như thế à? Lát nữa cũng đừng hời hợt nhé.” Vũ Hóa Điền ung dung đi tới chiếc giá bên cạnh, lấy ra một cái hộp. Cô thấy cực kỳ quen. Hấn mở hộp ra, bên trong là đủ loại chai chai lọ lọ, cô nhớ ra rồi, đây là xuân dược cô đưa cho hấn.

Cô cười cứng ngắc, nói: “Đại nhân còn chưa dùng hết à? Ha ha... Ha ha...”

“Thần y có lẽ không biết, đa phần những thứ này là dùng cho phụ nữ.” Hấn dùng hai ngón tay tùy tiện nhấc ra một chai, “Quý phi dạ dạ kiêu? Đây chính là hàng tốt, thần y quả thực không tiếc tiền nhĩ. Vạn quý phi khi còn sống cũng rất thích nó đấy. Thần y cũng thử xem sao.”

Vũ Hóa Điền không để ý đến sự giãy giụa của cô, mở nắp ra, dốc chất lỏng trong suốt bên trong bôi lên trước ngực cô. Chất lỏng man mát, nhưng chẳng bao lâu cô đã cảm thấy trước ngực nóng như thiêu cháy, nhũ hoa cứng lên đứng thẳng. Hấn lại bôi chất lỏng xuống cánh hoa phía dưới, nhìn nó nở rộ vì hấn. Hấn lại còn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát nhét miệng bình vào tiểu huyết của cô, hấn thì từ phía sau ôm lấy cô, bế như xi tờ trẻ con, nâng phía dưới của cô cao lên để cả lọ thuốc dốc vào trong tiểu huyết.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Cô sợ hãi hét lên: “Ngài điên à?” Cô giãy giụa vặn vẹo muốn đẩy lọ thuốc kia ra, kết quả là lại khiến chất lỏng càng dốc vào trong.

Vũ Hóa Điền thấy thuốc đã vào hết liền thả cô xuống, rút cái chai không ra. Nước thuốc ào ào chảy xuống, giống như cô ‘không khống chế được’ trước mặt hấn vậy, rất si nhục, cô xấu hổ suýt khóc. Chẳng bao lâu, phía dưới như muốn bốc cháy, cô kẹp chặt hai, bắt giác cọ cọ hai chân vào nhau.

Phát tác rồi...

Loại thuốc dạng ngoài da này có tác dụng làm cơ thể ham muốn nhưng suy nghĩ lại vẫn tỉnh táo. Cô nhìn Vũ Hóa Điền, hấn thông thả đi đến bên bàn, ngồi xuống, vừa uống trà vừa thưởng thức như đang xem diễn kịch. Cảm giác ngứa ngáy ở phía dưới làm cô không chịu đựng nổi, cô điên cuồng muốn giãy khỏi dây xích, lại thấy Vũ Hóa Điền ung dung lấy khăn tay ra lau vệt trà dính trên khoe môi. Tuy đã biến thành đàn ông hoàn chỉnh nhưng động tác của hấn vẫn không khác gì lúc trước, lan hoa chỉ vẫn cong lên tao nhã như thường. Chỉ nghe Vũ Hóa Điền nói: “Thần y cẩn thận một chút, bị thương thì không tốt đâu. Còn nữa...” Hấn tạm dừng, lại cảm chén trà lên nhấp một ngụm: “Cho dù được thả ra, thần y định làm gì?”

Vũ Hóa Điền nói rất đáng ghét nhưng cũng rất đúng, chẳng lẽ muốn cô tự giải quyết trước mặt hấn sao?

Mắt cô nhìn xuống phía dưới Vũ Hóa Điền, học câu thoại trong truyện khiêu dâm, kiêu mị ồ ồ ọ: “Đại gia, đại gia à, ngài giúp ta đi mà.” Trong sách còn kêu người yêu nhưng cô không nói ra miệng được.

Vũ Hóa Điền sắc mặt cái, dùng khăn tay che miệng ho khan vài tiếng rồi mới nói: “Sau này đọc ít loại sách đấy thôi.”

Cô lặng lẽ phân bác trong lòng: Thế chẳng lẽ lại đọc ‘SM’ toàn thư của ngài?

Cô cọ hai chân vào nhau, phần eo bắt giác uốn éo. Cô cảm thấy ánh mắt hấn nhìn cô nhất định đã biến thành màu xanh, cô liền liếm môi, nói: “Phu quân, ngài giúp thiếp đi... Phía dưới thiếp... Ngứa quá!”

Vũ Hóa Điền cực kỳ bất hạnh sắc thêm một lần nữa. Cô lên mừng thầm, nói: “Phu quân à, uống cứ sắc thì đừng uống nữa. Đây cũng không phải chuyện đùa đâu.”

Vũ Hóa Điền chậm rãi đi tới, dùng ngón tay nắm nhũ hoa hồng phấn, hỏi cô: “Ngứa không?”

Cô gật đầu lia lịa, nói thẳng: “Ngứa, phía dưới còn ngứa hơn, dù ngài muốn làm gì thì xin ngài cũng nhanh lên.” Nếu hai tay không bị trói, hiện giờ cô nhất định sẽ xông lên cào quần áo hấn.

Vũ Hóa Điền lấy hai cái cặp trúc, cặp lên hai bên. Cái cặp kia là mới hoàn toàn nên rất chặt. Sau khi kẹp cả người cô run bắn lên, phía dưới lại càng ướt.

Hắn dùng ngón tay gầy cái cặp, hô hấp của cô dần trở nên dồn dập. Cô nâng chân lên, dùng cẳng chân quắn lấy hắn, nhiệt tình cọ cọ.

Một tay hắn thuận thế đỡ lấy đùi cô, an ủi: “Đừng vội.” Tay kia thì lấy ra một thứ gì đó đeo lên dương vật đã cứng rắn đứng thẳng. Thứ này cô đã từng thấy trong sách, tên khuyên mắt dê. Vòng quanh khuyên bằng da gắn lông dê.

“Có thể không chơi như thế...” Cô còn chưa nói xong hắn đã nhanh chóng tiến vào. Hắn không quan tâm đến cảm nhận của cô vừa vào liền mãnh liệt va chạm. Cô bị hắn ghì trên tường, một chân đứng thẳng, một chân quặp vào hông hắn. Chiếc khuyên mắt dê kia vô tình tàn sát trong hành lang non mềm của cô, cọ cô run rẩy: “A... Đau... Dừng lại! Mau dừng lại!!!”

Cô không ngờ Vũ Hóa Điền xưa nay luôn mặc kệ sống chết của cô bây giờ lại thực sự dừng lại, thứ thô to của hắn cứ như thế ở trong cơ thể cô, lấp đầy cô.

Cô dựa vào tường, thở hổn hển, Vũ Hóa Điền dùng tay vuốt ve mông cô. Rõ ràng là hắn chẳng làm gì, nhưng chiếc khuyên mắt dê trong cơ thể giống như đang cọ vào hành lang nhột nhột làm cô ngứa đến khó chịu, một giây cũng không chịu được. Cô vội nói: “Dừng ngừng...”

Vũ Hóa Điền khẽ cười, nói: “Biết sự lợi hại của nó chưa?” Hắn lại chuyển động, còn hung ác hơn lúc trước. Cô không ngừng kêu rên, rõ ràng bị hắn đâm rất sâu, nhưng phía dưới lại giống như vĩnh viễn không thể thỏa mãn. Vũ Hóa Điền bỗng giơ tay đánh lên mông cô, hắn ra tay không hề lưu tình, chẳng mấy chốc mông cô đã bị đánh đến run rẩy, nhưng cô lại không hề thấy đau. Tầm lưng trần của cô cọ lên tường đau đớn nhưng cô không quan tâm, chỉ muốn dập tắt ngọn lửa phía dưới.

Vũ Hóa Điền điên cuồng để lại dấu ấn của hắn trên người cô, dù hắn làm cái gì, cơ thể cô đều sung sướng đón nhận. Hai người làm hết lần này đến lần khác, cô kêu đến khàn cả giọng. Những lần sau, Vũ Hóa Điền đã thả cô xuống, có lẽ là sợ trời lâu máu không tuần hoàn được. Sau khi được tự do cô lập tức đẩy hắn lên giường, cười lên người hắn. Vũ Hóa Điền sao có thể để cô nắm quyền khống chế, lập tức lật người đè cô xuống.

Hai người lăn qua lăn lại tới tận gần sáng, về sau tình dịch Vũ Hóa Điền bắn ra đã gần như trong suốt. Hắn phải tiến cung sớm, không có thời gian nghỉ ngơi, cô cảm thấy lúc hắn đi bước chân hơi lảo đảo. Lần này cô đã thực sự gần như ép khô hắn, tin rằng Vũ Hóa Điền rất hối hận vì đã cho cô dùng loại thuốc kia. Có mấy lần Vũ Hóa Điền muốn ngừng mà cô không cho hắn cơ hội, có thể nói là cô cố tình, cái giá phải trả là cô cũng mất nửa cái mạng. Cả người cô rã rời, phía dưới sưng đỏ, Vũ Hóa Điền vừa đi cô liền hôn mê bất tỉnh.

Buổi tối lúc Vũ Hóa Điền về cô còn đang ngủ. Hắn đánh thức cô dậy, nhìn cô vẻ không vui. Cô suy nghĩ một chút, phát hiện mình ngủ trên giường hắn. Cô chống người xuống giường, thuận tiện pha nước tắm rửa, bôi thuốc phía dưới.

Vũ Hóa Điền sai người đổi đệm chăn. Ngày ôm qua điên cuồng như vậy, chăn đệm dính không ít chất lỏng đáng nghi, có của cô cũng có của hắn. Nhìn tiêu thái giám mặt vô cảm bê chăn đệm ra ngoài, mặt cô đỏ như tôm luộc, mà Vũ Hóa Điền lại tỏ vẻ không liên quan đến mình, giống như thể người cùng cô hôm qua không phải hắn vậy.

Sau tối đó chuyện đi hay ở của cô tạm thời bị gác lại. Khoảng thời gian dài sau đó Vũ Hóa Điền luôn bận rộn đi sớm về muộn. Hắn không phải người trọng dục, sau lần phóng túng kia liên tục hai tháng không hề biểu hiện ra có dục vọng về phương diện đó. Hắn cũng không chuyển cô đi mà vẫn để lại phòng hắn. Cô hiện giờ thật sự giống thiếp của hắn. À mà cũng không hẳn, ngay cả một cái giường từ tế cô cũng không có.

Sạch sẽ là bệnh. Phải chữa!

Cô ngược mắt nhìn cái giường bằng gỗ rộng rãi của Vũ Hóa Điền, không chút do dự leo lên nằm, lăn qua lăn lại. Lúc Vũ Hóa Điền về vừa khéo nhìn thấy cảnh cô gối lên gối hắn, chân kẹp chân hắn, nằm nghiêng trên giường, còn cầm một quyển sách đọc say sưa. Đốc chủ đại nhân lập tức tóa sát khí: “Xuống!”

“Không xuống!” Cô trả lời không cần nghĩ.

Vũ Hóa Điền bước hai bước tới trước giường, tỏa khí lạnh. Cô nhìn hắn, không hề sợ hãi, nói: “Ta đang mang thai, có giỏi ngài bóp chết ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

【“Thần y, sớm hay muộn cũng có ngày nó ra đời, hiện giờ cô đặc ý bao nhiêu đến lúc ấy sẽ hối hận bấy nhiêu.”】

Cô và Vũ Hóa Điền nhìn nhau mấy giây, hai tay hắn chống lên giường cúi đầu nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức cô cho rằng hắn sắp hôn lên môi cô, cô theo bản năng nhắm mắt lại. Lại nghe Vũ Hóa Điền nói: “Thần y lại đang giờ trò gì vậy?”

Cô mở to mắt, cười tủm tỉm nói: “Ta chính là đại phu, ngài nói xem ta có thể giờ trò gì?”

Vũ Hóa Điền đứng bật dậy, cao giọng hô: “Đi gọi Lục lang tới.”

Lục lang... đưa con trai này từ khi thứ kia của Vũ Hóa Điền mọc ra thì chưa hề thấy xuất hiện trước mặt cô. Không biết vị trí trong thái y viện Vũ Hóa Điền hứa hẹn với hắn có còn không. Chẳng mấy chốc Lục lang đã đi vào, xem ra hắn luôn ở trong phủ.

Sau khi hắn vào, đầu tiên là cúi người chào Vũ Hóa Điền, Vũ Hóa Điền ra hiệu cho hắn bắt mạch cho cô. Cô đưa tay ra, chỉ thấy Lục lang đặt tay lên cổ tay cô, về mặt dần trở nên khó tả. Một lúc lâu sau hắn mới chậm chậm thu tay về, về mặt hoang mang nhìn Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền thấy hắn bắt mạch xong liền hỏi: “Sao rồi?”

Lục lang dập đầu, đáp: “Xin thứ cho con ngu dốt, thật sự là không nhìn ra gì cả...”

Vũ Hóa Điền dùng khoeo mắt liếc nhìn cô một cái, thấy cô cười đắc ý, hắn liền nhủ mày, nói: “Cứ nói đi, đừng ngại, sẽ không trách ngươi.”

Lục lang nhìn cô một cái, nói nhỏ: “Theo con thấy, mẹ nuôi là... Hi mạch.”

Lục lang vừa dứt lời, cô chợt nghe tiếng nhạc lãnh lóť vang lên, theo sau là thông báo của hệ thống 【Độ hảo cảm +50】

Cô há hốc mồm, không biết có phải hệ thống nhầm không. Nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Vũ Hóa Điền mà xem, đâu giống như cộng độ hảo cảm, giống như hi mạch này không hề có quan hệ gì với hắn thì đúng hơn.

Vũ Hóa Điền xua tay cho Lục lang lui ra. Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, hắn hỏi cô: “Còn ai biết chuyện này không?”

“Không.” Cô lắc đầu.

Vũ Hóa Điền gật đầu, nói: “Tiền Lương.”

Mã Tiền Lương che nửa mặt lập tức đẩy cửa vào: “Đốc chủ có gì sai bảo?”

Vũ Hóa Điền không nói, chỉ dùng tay làm tư thế ‘cắt’. Mã Tiền Lương lập tức hiểu ý, khom người lui ra.

Cô nhìn tư thế diệt khẩu của hắn, lập tức sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh. Nhưng nghĩ đến 50 điểm hảo cảm hắn vừa cộng, chắc là sẽ không giết cô đâu nhỉ? Thôi, sống chết mặc bay, dù Vũ Hóa Điền muốn giết ai, chỉ cần không phải cô là được.

Vũ Hóa Điền dặn dò xong, trong phòng chỉ còn lại hai người. Vũ Hóa Điền ngồi trên ghế không nói, chẳng biết đang nghĩ gì. Cứ nghĩ đến 50 điểm hảo cảm kia cô liền đắc ý, không ngờ tên này lại thích trẻ con đến thế. Mà cũng có thể hiểu được, thái giám mà. Cô cố ý hỏi hắn: “Ngài không thích trẻ con à?”

Vũ Hóa Điền đáp: “Không phải.”

Cô lại cố ý hỏi tiếp: “Vậy sao ngài lại không vui?”

Vũ Hóa Điền khựng một chút mới đáp: “Không phải.”

Nhìn hắn thế này cô càng đắc ý, khiêu khích nói: “Sao ngài không đến bóp cổ ta đi?”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng lộ ra cái vẻ đắc ý đó trước mặt ta.” Vũ Hóa Điền tuy nói vậy nhưng không có hành động nào mang tính trừng phạt. Hắn còn nói thêm “Không còn sớm nữa, thần y nghỉ ngơi đi.” Nói xong hắn đứng dậy định rời đi.

Cô nghe vậy cười như hoa nở, nói: “Ta muốn ngài ngủ cùng ta cơ.”

Vũ Hóa Điền đen mặt, cô lại nói tiếp: “Chẳng may nửa đêm ta đau bụng thì phải làm sao?”

“Cô không phải là đại phu sao?” Vũ Hóa Điền bẻ lại y si lời cô.

Ý vào 50 điểm hảo cảm kia, cô tiếp tục thử thách giới hạn của hắn: “Ta mặc kệ, nếu ngài không ngủ ở đây tối nay ta sẽ ở trong phòng nhảy cả đêm.” Nói xong cô đứng tại chỗ nhảy mấy cái.

Vũ Hóa Điền mặt mũi trắng bệch, cô quả thực chưa bao giờ thấy vẻ lo lắng của hắn cả. Hắn giữ chặt cô, không cho cô nhảy, nắc: “Đừng làm loạn.”

“Ngài muốn đưa bé này thế à?” Vũ Hóa Điền quan tâm đứa bé này hơn cô tưởng, cô lại nói: “Vậy ngài thích con trai hay con gái?”

Hệ thống thông báo: 【Độ hảo cảm +1】

Cô sững sốt, lại thử hỏi: “Con trai nhất định sẽ giống ngài, chờ nó lớn dạy nó học võ công nhé.”

Hệ thống thông báo: 【Độ hảo cảm +1】

Cô lại nói: “Ngài đã nghĩ ra nên đặt tên gì cho con chưa?”

Hệ thống thông báo: 【Độ hảo cảm +1】

“Ha ha ha...” Cô ngửa mặt lên trời cười ha hả, hóa ra cách để tăng độ hảo cảm chính là đùa bé. Hệ thống quả thực đối xử với cô không tệ. Cười xong cô lúi húi tới bên giường, ngồi xuống, cô nói với hắn: “Có phải ngài vui phát điên rồi không? Vui đến mức không biết thể hiện thế nào. Ta hiểu mà, trước khi gặp ta có phải ngài đã tuyệt vọng với chuyện con nôi dôi không? Aiz, ngài không cần quá cảm kích ta đâu, lương y như từ mẫu mà. Ha ha ha...”

Nói nhiều như thế Vũ Hóa Điền vẫn kìm nén cảm xúc, không để ý đến khiêu khích của cô, ngồi yên như tượng bên cạnh cô. Cô càng ngày càng làm tới: “Ồi chào, có phải ngài không làm gì được ta nữa rồi không? Hay là... Ngài hôn ta một cái” Dứt lời cô chu môi lên chờ hắn.

Vũ Hóa Điền liếc nhìn cô một cái, đột nhiên nở nụ cười, cười quyến rũ đến kỳ lạ. Cô thấy hắn như vậy, lập tức cảm thấy không ổn. Cô đứng dậy, muốn cách xa hắn một chút, lại bị hắn bắt được cánh tay, kéo lại. Hắn ôm cô ngồi trên đùi, một tay giữ eo cô không để cô gãy, một tay đặt ở cái bụng béo của cô: “Thần y, sớm hay muộn cũng có ngày nó ra đời, hiện giờ cô đặc ý bao nhiêu đến lúc ấy sẽ hối hận bấy nhiêu.”

“Ha ha ha...” Cô cười khan vài tiếng, rồi mới nói: “Ngài xem cái miệng ta này, ha ha ha... Ngài cứ coi như vừa rồi ta chưa nói gì cả nhé, được không?”

Vũ Hóa Điền nâng tay tháo trâm cài trên tóc cô, thả mái tóc đen kia xuống, đùa nghịch một lọn tóc của cô, nói: “Không được.”

“Ngài đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân mà.” Cô nịnh nọt cười với hắn, mà nói ra cũng lâu rồi cô không lấy lòng hắn như thế này.

“Ta chưa bao giờ là người rộng lượng.”

“Làm người đừng tuyệt tình thế chứ!” Cô nói “Dù sao cũng phải bảy, tám tháng nữa, ta cứ thế đẩy ngài làm gì được nào. Cùng lắm thì sinh xong ta bỏ trốn.”

Vũ Hóa Điền cười lơ đãng, nói: “Thần y có thể thử một lần, đến lúc đó... Chỉ sợ cô khóc cầu xin ta cũng vô dụng.”

Nghe xong cô liền cời nút áo cổ hắn, để lộ ra bả vai, cắn một phát. Cô cắn rất mạnh, miệng nếm được cả vị máu, mới thấy đỡ hận. Lần nào làm hắn cũng cắn cô như vậy.

Vũ Hóa Điền khẽ hừ một tiếng, nói: “Ừm... Thần y hết giận chưa?”

Cô dùng đầu lưỡi liếm máu chảy ra, thỏa mãn nói: “Tạm được.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Vũ Hóa Điền xoay mặt cô lại, vỗ vỗ lưng cô như an ủi: “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

Cô ngẩng đầu lên, hỏi hắn: “Còn ngài thì sao?”

Vũ Hóa Điền ôm cô đặt lên giường, nói: “Ngủ cùng cô.”

Vũ Hóa Điền đứng lên, cô phát hiện phía dưới của hắn đã chào cò, lại nhìn hắn rửa mặt thay quần áo như không có gì, cô âm thầm giờ ngón cái, định lực tốt thật.

Cô nằm trong, Vũ Hóa Điền nằm ngoài, giữa hai người cách nhau một khoảng nằm vừa một người nữa. Cô lặn đến bên cạnh Vũ Hóa Điền, đầu gối lên tay hắn. Vũ Hóa Điền dùng ngón tay đẩy đầu cô ra, cô lại gối lên. Lặp đi lặp lại mấy lần, cô liền phiền, nói: “Ngài còn đây, ta sẽ xuống giường nhảy cả đêm đây.”

Vũ Hóa Điền nói: “Cô còn lặn sang ta sẽ trói cô lại.”

Cô nói: “Làm vậy rất không tốt cho đứa bé.”

Vũ Hóa Điền không nói được gì. Cô toàn thắng, vô cùng sáng khoái ôm một cánh tay Vũ Hóa Điền ngủ thiếp đi.

Cô ngủ tới tận trưa hôm sau, Vũ Hóa Điền đi lúc nào cũng không biết.

Cô tỉnh, Tổ Tuệ Dung vừa hầu hạ cô thay quần áo vừa nói: “Phu nhân, đồ đạc đã thu dọn xong cả rồi. Đốc chủ có lệnh sau khi phu nhân dậy lập tức lên đường. Vì che dấu tai mắt, đốc chủ không thể đi cùng phu nhân, nhưng ngài ấy nói ngài ấy sẽ theo sau.”

Tin tức đến quá bất ngờ, cô hết hồn, nói: “Đi đâu?”

Đêm qua ngủ cùng Vũ Hóa Điền đâu có nghe hần nhắc tới chuyện chuyển nhà.

“Về phía nam, phủ Tô Châu.” Tổ Tuệ Dung nói: “Chuyện của phu nhân không thể để lộ. trong kinh thành rất nhiều tai mắt, phu nhân sinh con ở đây không an toàn. Phu nhân yên tâm, chúng ta đi đường thủy, sẽ không sao đâu.”

Những chuyện thế này trước giờ không phải do cô quyết định. Vừa mặc chỉnh tề liền có kiệu mềm ở ngoài đón cô. Có lẽ vì để che giấu tai mắt, cỗ kiệu rất bình thường. Cô ngồi vào trong kiệu mới phát hiện lần này đi chỉ có cô và Tổ Tuệ Dung, hành lý của hai người chỉ là chiếc bao nhỏ trên lưng cô ấy.

Cô chỉ vào bao vải, nói: “Vũ Hóa Điền sẽ không để chúng ta tới Tô Châu chỉ với ít đồ này chứ?”

Tổ Tuệ Dung vừa ra lệnh nâng kiệu vừa nói: “Phu nhân yên tâm, người của chúng ta đã chờ ở trên đường rồi ạ.”

Xuống kiệu, Tổ Tuệ Dung đỡ cô lên một chiếc thuyền con. Chiếc thuyền này bên ngoài tuy cũ kỹ nhưng bên trong lại thoải mái. Trên thuyền ngoại trừ người chèo thuyền thì cũng chỉ còn cô và Tổ Tuệ Dung. Trong khoang thuyền đặt một bàn ăn, toàn là những món cô yêu thích, còn bốc hơi nóng nghi ngút. Cô chưa ăn cơm trưa, nhìn thấy đồ ăn lập tức xông tới, ăn ngon lành.

Buổi tối lại không được may mắn như vậy, chỉ ăn chút điểm tâm và đồ ăn, không có món ăn nóng, nhưng hoa quả không ít.

Đến đêm khuya, Tổ Tuệ Dung gọi cô dậy. Thuyền đã cập bờ, bọn cô lên một chiếc thuyền khác.

Chiếc này lớn hơn chiếc lúc sáng rất nhiều, đương nhiên vẫn không thể sánh bằng chiếc thuyền lớn xa hoa của Vũ Hóa Điền. Nhưng chiếc này tương đối không bắt mắt, nhìn bên ngoài cũng chỉ nghĩ rằng đây là đội buồn của nhà giàu nào đó.

Trên thuyền có nhiều người hầu hạ hơn, còn vài người rõ ràng là cao thủ được phái đến bảo vệ cô.

Thuyền lớn chìm sâu đương nhiên đi sẽ cân bằng hơn, trong phòng không hề cảm thấy chòng chành.

Số phòng trên thuyền không ít, gian phòng của cô được trang hoàng giống phòng của Vũ Hóa Điền y như đúc, ngay cả đệm chăn cũng được mang theo. Những thứ thường ngày cô dùng, quần áo cô thích đều mang đi, ngay cả mấy cuốn truyện đòi trộm cô thích cũng xuất hiện trong phòng.

Ăn bữa khuya được chuẩn bị xong, cô lên thẳng giường, đi ngủ. Thời kỳ đầu mang thai cô rất thích ngủ. Nếu là trước kia, một thế này cô nhất định không thể ngủ yên, nhưng bây giờ chỉ cần nằm xuống liền ngủ mất.

Trong kinh thành, Vũ Hóa Điền nhận được tin cô lên thuyền bình an, hơn nữa ngủ rất ngon, mới thở phào nhẹ nhõm. Hần nói: “Sai người bảo vệ chặt chẽ, gặp kẻ nào khả nghi lập tức giết.”

Người nọ chấp tay: “Thuộc hạ tuân lệnh. Có Nhị đương đầu bảo vệ xin đại nhân yên tâm.”

Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu, xua tay để thám tử lui ra.

Hiện giờ hơn nửa đồ trong phòng hần đã chuyển lên thuyền, cho nên hần không về phủ nữa. Trong cung có phòng của hần, lúc trực đêm thường tới đây nghỉ ngơi. Mấy năm từ khi gặp thần y hần gần như đêm nào cũng về phủ, bây giờ ở lại phòng này lại có chút không quen. Bất kể ban đầu xuất phát từ mục đích gì mà giữ cô lại bên mình, thì bây giờ hần phát hiện mình đã quen có người trong phòng. Hiện giờ có một mình hần tuy yên tĩnh hơn hần nhưng cũng có chút cô đơn.

Thói quen đúng là thứ đáng sợ.

Vũ Hóa Điền bỗng nhớ lại, cái ngày hần lên núi tìm lão thần y dường như mới chỉ ngày hôm qua. Không ngờ thần y thì không mời được, lại nhặt được cô. Có lẽ đây chính là cái mà người ta hay gọi là số mệnh.

Hần đã điều tra cô, nhưng không tra ra được gì. Điều duy nhất biết được là cô được lão thần y cứu từ dưới vực về. Cô từ đâu tới vẫn là bí ẩn. Đã không tra được thì không thể an tâm thả cô đi, phải giày vò cô, nhốt cô lại bên mình đến chết. Vấn đề này rất đơn giản, không cần hỏi hần cũng biết đáp án.

“Đêm tân hôn” của hai người, nơi yếu ớt nhất của hần phơi bày trước mắt cô mà cô lại còn tỏ vẻ thờ ơ không quan tâm. Khoảnh khắc ấy hần hận không thể rút gân, lột da, nghiền xương cô thành tro, như vậy dường như vẫn chưa đủ để giải quyết uất hận của hần. Đáng tiếc là hần không thể, hần phải giữ cô lại đến khi khỏi hần. Thế là hần dùng cách cực kỳ thô bạo để cướp đi lần đầu tiên của cô. Nhìn cô đau đớn giãy giụa, khóc, cầu xin hần, khoái cảm khó nói thành lời lấp đầy toàn thân hần. Khoái cảm này không phải quyền lực, địa vị, tiền tài có khả năng mang đến, hần lập tức say mê cảm giác này.

Sau này, Vũ Hóa Điền mới được biết cái gì là rối rắm. Hần không ưa cô nhưng lại không làm gì được cô. Đã bao nhiêu năm rồi không ai dám khiêu khích hần? Hần không chỉ một lần hận đến ngứa răng. Hần hận cái vẻ đắc ý không coi ai ra gì của cô, cô không thêm để ý đến hần, cũng không để ý bất cứ ai. Mặc dù bề ngoài tỏ vẻ ngoan ngoãn nịnh nọt, nhưng đó vĩnh viễn chỉ là vẻ bề ngoài, cô thậm chí còn không muốn che giấu. Cho dù là đối với Vạn quý phi hay đối với hần, cô đều như vậy. Cô sợ quyền thế, rất sợ chết, nhưng từ trong xương tủy lại toát ra vẻ kiêu ngạo, giống như cô không thuộc về thế giới này. Tất cả mọi thứ xung quanh đối với cô chỉ như một trò chơi, cô nhập vai, cảm nhận được cuộc sống trong trò chơi nhưng vẫn giữ trọn vẹn cuộc chơi.

Vũ Hóa Điền không biết kiểu tính cách này của cô được hình thành như thế nào, hần không điều tra ra lai lịch của cô.

Nói cô xuất thân cao quý, cô lại không biết khuôn phép. Nói cô xuất thân thấp hèn, nhưng lời nói cử chỉ của cô lại rất thoải mái, gặp phải chuyện gì cũng không luống cuống.

Nếu là dân chúng tầm thường nghe đến chuyện đi gặp Vạn quý phi thì đã sợ mất mật rồi. Cô thoải mái đi, bị bắt nạt trở về được một thời gian ngắn lại tung tăng như trước.

Từ tận đáy lòng mình Vũ Hóa Điền hận loại người như cô, hận sự cao ngạo của cô.

Chưa bao giờ kẻ hèn hận lại sống được lâu đến thế. Càng như vậy hèn lại càng muốn làm bẩn cô, nhìn cô khuất phục hèn, nhìn cô đau khổ, nhìn cô khóc cầu xin hèn.

Hèn chờ mong có một ngày có thể mài mòn sự kiêu ngạo của cô, khiến cô khuất phục hèn từ tận thâm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Vũ Hóa Điền theo thói quen chà chiếc nhẫn trên tay. Vàng là tục vật trong mắt kẻ có tiền. Có nhiều vàng sẽ cảm thấy nó tục. Nhưng trong mắt người nghèo đó lại là thứ không dám mơ ước tới. Tất cả dân chúng đều dùng tiền bằng đồng, có tiền cũng xâu thành chuỗi cất đi, nếu may mắn có được một thỏi vàng cũng sẽ đứng ngồi không yên.

Vũ Hóa Điền cười nhạt, hèn rốt cuộc vẫn là kẻ tục nhân, sự yêu thích đối với vàng chưa bao giờ giảm. Hèn trước kia đã phải trải qua quá nhiều khó khăn, từ lúc ấy hèn đã hạ quyết tâm muốn trở nên nổi bật, để những kẻ lúc trước đều phải quỳ xuống dưới chân hèn, cầu xin hèn tha mạng cho bọn chúng.

Tiền tài, quyền thế, địa vị, hèn đều đã có được, nhưng cái giá phải trả là mất đi một phần quan trọng không thể bù đắp được. Cho đến khi gặp được vị cao tăng kia, hèn mới thấy được hi vọng. Lúc ấy đã lên kế hoạch đầu vào đấy. Tư thông với Vạn quý phi, bồi dưỡng con mình lên ngôi. Ai có thể ngờ sau này lại xảy ra thay đổi.

Vạn quý phi dùng mọi cách làm khó dễ cô, bà ta đang thử giới hạn của hèn. Một lần hai lần hèn đều ngầm đồng ý. Hèn không muốn vì cô mà phá hỏng quan hệ hợp tác với Vạn quý phi. Nhưng hèn không ngờ Vạn Trinh Nhi càng ngày càng quá đáng. Hèn không tin bà ta làm thế vì ghen, hèn không tin giữa bọn họ có tình cảm. Vạn Trinh Nhi làm như vậy chỉ vì bà ta là kẻ có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ thôi.

Đối mặt với sự khiêu khích lần thứ ba của Vạn Trinh Nhi, Vũ Hóa Điền cũng chỉ bình tĩnh tới tìm bà ta đòi người mà thôi. Ngoài dự đoán của hèn là Vạn Trinh Nhi lại cự tuyệt. Bất đắc dĩ hèn chỉ có thể dẫn người xông vào cứu cô.

Sau khi vào mật thất, nhìn cô cuộn người ở góc phòng, trong phòng đầy ứ vật, nhìn cô lao đảo bước về phía hèn, khoảnh khắc ấy hèn thực sự muốn giết người. Hèn là tất cả của cô, cùng vinh cùng nhục, sống chết của cô nằm trong tay hèn, người của hèn sao có thể để người ngoài tùy ý làm nhục như thế.

Bỏ thuốc đối với hèn không phải chuyện khó. Vạn quý phi chết hèn có thể đưa một người phụ nữ khác lên thay. Ai ngờ Hiến Tông hoàng đế lại si tình như thế, vì Vạn quý phi mà chết bệnh. Tần đế đang cơ rất ít khi tới hậu cung, nỡ nhân đưa vào cũng không sung hạnh ai cả. Đúng là sai một ly đi một dặm.

Tần đế đa nghi, có lẽ là do những chuyện đã trải qua thuở nhỏ. Ở ngoài mặt tần đế tỏ vẻ coi trọng Vũ Hóa Điền nhưng thực chất thế lực của hèn cũng không chen được vào là bao. Số phụ nữ hèn đặt vào hậu cung kim thượng không hề chạm vào. Phụ thân của hoàng hậu mới sắc lập cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt ở Quốc Tử Giám. Trên triều đình, vây cánh của hèn cũng không được trọng dụng, kim thượng đều dùng người trẻ tuổi, dường như cố ý tước quyền lực của đám quan viên tiền triều. Vua nào triều thần nấy, chuyện này cũng không lạ.

Vũ Hóa Điền vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, âm thầm tính toán. Dùng mọi cách đều không được thì nay chỉ có thể bồi dưỡng đứa mới đưa vào triều đình. Hèn đương nhiên nghĩ đến thằng nhóc Tiểu La, thằng bé kia tư chất không tệ, tương lai chắc chắn làm nên tiền đồ. Có điều hiện giờ nó còn quá nhỏ, phải bảo vệ cẩn thận, tốt nhất là không để đám người bên ngoài biết quan hệ với hèn, như vậy kim thượng mới có thể an tâm dùng. Chỉ bằng một mình Tiểu La thì vẫn chưa đủ, hèn phải nhân lúc mình còn có thể nhúng tay vào chuyện trên triều đình an bài xong xuôi, như vậy hèn mới không cần lo hậu họa về sau.

Vũ Hóa Điền lo cô sinh nở ở nơi xa, hèn đã chuẩn bị hai ngày tới qua đó với cô, vừa giấu tai mắt vừa để có thời gian sắp xếp mọi chuyện trong cung. Lúc đó đương nhiên là để Phong Lý Dao ở lại giả làm hèn, có Mã Tiến Lương theo dõi, hèn coi như an tâm. Phía Tiểu La có Kế Học Dừng cũng sẽ không xảy ra chuyện, như vậy chỉ còn lại chút việc vặt trong cung cần xử lý.

Rồi sau đó... Là có thể tới bên cô và con. Vừa nghĩ đến đứa bé, trái tim Vũ Hóa Điền bỗng đập nhanh hơn. Trong một khoảng thời gian rất dài trước kia hèn đã tuyệt vọng với chuyện con nối dõi. Hèn là người tự chủ cực cao, bắt buộc mình không nghĩ đến chuyện con cái, đặt sự chú ý lên chuyện khác.

Nhưng đó chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi, càng không có càng mong chờ, chỉ có điều đây không phải chuyện tiền tài có thể giải quyết được.

Nghĩ tới đứa bé, về mặt hẳn dịu đi rất nhiều, tiện đà hẳn nhớ tới cô đang mang thai. Đi đường xóc nảy sợ rằng cả hai mẹ con đều sẽ phải chịu khổ. Đây cũng là bất đắc dĩ, trong kinh thực sự không an toàn chút nào.

Vũ Hóa Điền lắc đầu, theo tính cách của cô, mười tháng này chỉ sợ sẽ treo lên đầu lên cổ hẳn làm loạn. Nhưng cũng chỉ mấy tháng mà thôi, nghĩ đến đây Vũ Hóa Điền bỗng bật cười. Mười tháng sau chẳng phải lại mặc hẳn làm gì thì làm sao. Vũ Hóa Điền chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, vội vàng ngừng nghĩ tới chuyện đó, bắt đầu tính kế hoạch tới phủ Tô Châu.

Vũ Hóa Điền suy nghĩ kế hoạch cả đêm còn cô thì ngủ tới giữa trưa hôm sau mới dậy. Khi vừa mở mắt, trong lúc còn mơ màng cô cứ ngỡ rằng mình đang ở quý phủ của Vũ Hóa Điền ở kinh thành, ngày ra một lúc mới nhớ mình đã trên đường rời Kinh.

Sau khi dậy là ăn cơm, bây giờ tiêu chuẩn một bữa của cô đã tăng thành mười món ăn một món canh, còn nhiều hơn Vũ Hóa Điền hai món. Ăn cơm tới xong cô yêu cầu ra buồng thuyền ngắm cảnh, Tô Tuệ Dung khoác thêm áo choàng đỡ cô đi ra ngoài, cô vừa đi ra lập tức có bốn nam thị vệ vây quanh, cũng không cho cô đi gần mép thuyền, sợ cô nghĩ quẩn nhảy xuống không bằng.

Cô rảnh rỗi đi dạo trên thuyền, thật sự rất chán nhưng cô không dám về đọc truyện đòi truy, giờ hứng mà lên là không dễ giải quyết chút nào. Cũng may là mang thai ham ngủ cho nên cô đi ngủ rất sớm, gần như vừa nằm xuống là ngủ mất.

Ngủ đến nửa đêm, cô đột nhiên choàng tỉnh, chỉ thấy một cái bóng đứng bên giường. Người nọ nhấc màn đi vào, cô lên lút luôn tay lấy con dao dưới gối, chính là thanh hắc đã đưa cô lúc ở trong sa mạc. Cô cầm dao đứng dậy dùng sức đâm về phía người nọ. Người nọ nâng tay, lưỡi dao bị hắc dễ dàng kẹp lấy. Chỉ nghe hắc nói: “Đừng sợ, là ta.”

Là Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền trà đao lại cho cô cắt đi, nói: “Lần sau chớ ta xoay người hăng đâm, động tác của cô vốn chậm, ngồi dậy chỉ khiến mình bại lộ sớm hơn mà thôi, thà rằng chớ đối phương chủ động.” Hắc vỗ vỗ ra hiệu cho cô dịch vào bên trong một chút, rồi mới vén chăn lên giường. Hắc hẳn là vừa tắm xong, trên người còn có mùi thơm xà phòng. Cô sờ lên tóc hắc, còn hơi ẩm.

“Sao giờ mới tới?” Cô kiên quyết rúc vào trong lòng hắc, cảm nhận được cơ thể hắc lạnh lẽo dịch ra bên ngoài, xem ra vẫn chưa quen tiếp xúc gần gũi với người khác như thế.

“Che dấu tai mắt. Mau ngủ đi.” Vũ Hóa Điền sắp xếp xong mọi chuyện liền ra roi thúc ngựa đuổi theo cô, móng ngựa bị quất đến tróc da bong thịt.

Không thể phủ nhận sau khi Vũ Hóa Điền đến đây cô cảm thấy an toàn hơn nhiều. Cô dịch tới gần, gác cả tay lẫn chân lên người hắc, đầu gối ở trên bả vai hắc, coi hắc như cái ôm gối lớn. Cô ghé vào tai hắc hỏi: “Nếu như bây giờ có người dùng mạng của ta uy hiếp ngài, ngài có nghe theo không?”

“Xem tình huống, xem hẳn muốn làm gì đã.” Vũ Hóa Điền nói cô liền cắn cổ hắc, hắc vỗ lưng cô nói: “Đây là nể mặt đứa bé... A... Thần y đúng là miệng lưỡi bén nhọn. Được rồi được rồi, không còn sớm nữa, mau ngủ đi, ngoan.” Hắc nói xong thấy cô còn không chịu nhả đành phải nói: “Sáng mai cho cô cắn thêm, giờ ngủ đi đã.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Thế là cô cũng được hưởng thụ sự xa xỉ của giai cấp thống trị phong kiến

Cô ngủ một giấc đến giữa trưa, mở mắt ra phát hiện Vũ Hóa Điền đã mặc chỉnh tề ngồi trong phòng đọc sách rồi. Cô dụi mắt, vừa xuống giường vừa nói: “Giờ nào rồi?”

Vũ Hóa Điền nghe vậy để sách trong tay xuống, đứng dậy đi đến bên giường, nói: “Vẫn chưa tới bữa trưa, không ngủ tiếp một lát nữa sao?”

Cô đi giày, lắc đầu nói: “Không ngủ, ngủ nữa đau đầu.”

Vũ Hóa Điền cầm quần áo trên giá đi tới mặc cho cô, cô hoảng sợ nhìn hắc. Vũ Hóa Điền giúp cô mặc quần áo? Đang mơ sao, bình thường cô hầu hạ hắc mặc quần áo, hắc có chút không vừa ý đều sẽ tức giận mắng cô ‘Không có mắt.’ Hôm nay bị sao vậy?

Vũ Hóa Điền nhăn mày: “Thất thần cái gì? Còn không đưa tay ra.”

“Không, không dám làm phiền đại nhân, hay để ta tự làm?” Cô thử hỏi.

Vũ Hóa Điền nhướn đuôi lông mày, tỏ vẻ “Cô thử không nghe lời xem”. Cô rút cổ, ngoan ngoãn giang hai tay ra Vũ Hóa Điền giúp cô mặc quần áo.

Vũ Hóá Diên ngồi xỏm xuống giúp cô sửa sang lại vạt áo, cô cúi đầu có thể trông thấy đầu đỉnh của hấn. Cô thầm nghĩ: Đúng là lời to, hấn là ngự dụng đây, hầu hạ Hoàng đế nương nung, đừng để lãng phí. Thế là cô cũng được hưởng thụ sự xa xỉ của giai cấp thống trị phong kiến.

Mặc quần áo xong Vũ Hóá Diên lại dắt cô đến trước bàn trang điểm. Hấn cầm lược gỗ, cẩn thận chải tóc cho cô. Cô nhìn Vũ Hóá Diên trong gương, chỉ thấy hấn một tay đỡ tóc cô, một tay cầm lược gỗ chải tóc cho cô. Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng lược chải tóc. Tay nghề của Vũ Hóá Diên rất thuần thục, chẳng mấy chốc đã búi hết tóc lên, không làm đứt lấy một sợi.

Vũ Hóá Diên một tay đỡ tóc cô, một tay vuốt ra mờ ngăn kéo trên bàn trang điểm, thấy bên trong chỉ có hai cây trâm gỗ. Hấn hỏi cau mày, lúc này mới nhớ ra cô không có đồ trang sức. Trước kia tiền đế thường không ít, nhưng tất cả đều cho vào kho chẳng để lại cho cô cái gì. Hấn cao giọng nói: “Tuệ Dung.”

Tổ Tuệ Dung nghe thấy Vũ Hóá Diên gọi cũng không vào, chỉ đứng ngoài cửa đáp: “Có nô tỳ.”

“Lấy ít đồ trang sức của phụ nữ tới đây.” Vũ Hóá Diên nói.

Tổ Tuệ Dung ngoài cửa đứng chờ, lần này đi vốn không chuẩn bị đồ trang sức cho cô. Trên thực tế cô vốn không hề có đồ trang sức, nếu như chuẩn bị cần phải được Vũ Hóá Diên đồng ý, lấy từ kho trong quý phủ. Mặc dù đồ tốt trong tay Vũ Hóá Diên không ít, nhưng hấn chưa bao giờ để ý, đám người hầu đương nhiên cũng không dám nhắc tới. Lúc này nàng ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Bẩm Đốc chủ, ngày ấy đi có chút vội vàng, không kịp chuẩn bị đồ trang sức của phu nhân, xin Đốc chủ thứ tội.”

Vũ Hóá Diên nghe sau mắt: “Ngu xuẩn! Trong phủ thì thôi, ra ngoài sao có thể xuề xòa như thế?”

Mặc dù cách một cánh cửa nhưng hai chân Tổ Tuệ Dung vẫn mềm nhũn, quỳ xuống, nói: “Xin Đốc chủ trách phạt.”

Vũ Hóá Diên cũng biết là do mình không nói trước cho nên đám người hầu mới không chuẩn bị những thứ này. Hấn cũng không định trách phạt Tổ Tuệ Dung vì những việc không quan trọng như thế, liền nói: “Bên cạnh thần y chỉ có mình người hầu hạ, phạt người tạm thời cũng không tìm được ai thay, lần này coi như nể mặt thần y.”

Tổ Tuệ Dung vội vàng nói: “Nô tỳ tạ ơn phu nhân không phạt.” Nói tiếp: “Hay để nô tỳ sai người rời thuyền, thúc ngựa đến thị trấn ven đường chọn mua một ít cho phu nhân dùng tạm?”

Vũ Hóá Diên không vui nói: “Những thứ đó sao dùng được? Người lập tức sai người hỏi phủ lựa vài món lịch sự tao nhã mang đến. Phải nhanh. Còn bây giờ dù sao cũng phải đi thuyền mấy ngày nữa, tạm thời dùng trâm của ta.” Nói xong, ánh mắt hấn lại nhìn cô một lượt, nói: “Nhân tiện lấy vài cuộn vải đến đây chờ thuyền đi ngang qua thị trấn lớn một chút thì mời thợ may lên thuyền may cho thần y thêm mấy bộ quần áo.”

Chỉ trong chốc lát sau đã có người mang tới hai chiếc hộp ngà voi. Trong quá trình ấy tay Vũ Hóá Diên vẫn luôn đỡ tóc cô không để búi tóc tuột ra.

Vũ Hóá Diên đưa tay lục lại trong hộp. Tiểu thái giám thì đứng ở bên cạnh Vũ Hóá Diên, cô nghiêng đầu sang tò mò muốn xem Vũ Hóá Diên bình thường dùng trang sức như thế nào.

Vũ Hóá Diên phải thu tay về, nắm cằm cô xoay đầu cô thẳng lại, nói: “Đừng quay lung tung, búi tóc tuột ra bây giờ.” Hấn lấy hai cây trâm bạch ngọc từ trong hộp cài lên cho cô, rồi nói với tiểu thái giám đang bụng hộp: “Cứ để ở đây.”

Sau khi tiểu thái giám đi ra ngoài cô lập tức tới gần xem. Trâm cài tóc của đàn ông không có quá nhiều kiểu dáng, đều là một đầu nhọn, đầu còn lại trạm trổ hoa văn, không lịch sự văn nhã thì khí thế hào hùng. Vũ Hóá Diên có đến hai hộp coi như không để rồi. Cô xem mà trầm trồ, có to có nhỏ, có thẳng có cong, có tròn có dẹt, chất liệu khác nhau, kiểu dáng đủ loại. Một người đàn ông lại nhiều đồ trang sức như thế thật đúng là biến thái.

Vũ Hóá Diên không chấp với cô, hấn cũng không ngăn cô lại, tự mình quay về bàn sách cầm lấy quyển sách vừa rồi đọc nốt.

Thương thức xong hộp trâm của Vũ Hóá Diên cô quay đầu lại nhìn tóc hấn. Tóc được buộc cẩn thận lên đỉnh đầu, dùng kim quan bó lại. Cô nói với hấn: “Thật ra ngài xõa tóc cũng rất đẹp, bình thường ngài để xõa được không?”

Vũ Hóá Diên cũng không ngẩng đầu lên nói: “Vớ vẩn, tóc tai bù xù còn ra thể thống gì?”

Cô bĩu môi, không so đo với hấn, rồi mới gọi người mang nước vào rửa mặt. Thấy cô đã sửa sang xong xuôi, Vũ Hóá Diên liền sai người đưa đồ ăn lên. Cô chỉ vào mặt mình nói: “Sao ngài không vẽ lông mày cho ta?” Vũ Hóá Diên đã tự tay mặc quần áo chải đầu cho cô rồi, cô không hiểu sao hấn không vẽ lông mày cho cô. Trước khi xuyên không cô rất thích tình tiết trượng phu vẽ lông mày cho thê tử trong tiểu thuyết, hôm nay có cơ hội hiếm hoi tâm trạng Vũ Hóá Diên không tệ, cô liền nói ra.

Nghe vậy, Vũ Hóá Diên buông sách trong tay, hấn nhìn cô một lát mới nói: “Bình thường ta thấy cô rất ít khi trang điểm, sao hôm nay lại muốn?”

Bởi vì không biết trang điểm cho ai xem. Cô ngước mắt nhìn Vũ Hóá Diên, cuối cùng xua tay nói: “Thôi, không vẽ nữa.”

Vũ Hóá Diên thấy cô không vui, liền nói: “Dù sao cũng đang rảnh rỗi, không bằng ta trang điểm cho thần y nhé?”

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng nhất lắc đầu nói: “Thôi, những thứ đó không tốt cho đứa bé.”

Vũ Hóa Điền nghe cô nói vậy cũng không nói gì nữa, vừa khéo phòng bếp cũng đã đem com lên. Mùi thức ăn lập tức tràn ngập cả căn phòng, lúc này cô mới cảm thấy mình đã đói bụng đến khó chịu, buồn bã lập tức bị ném ra sau đầu.

Vũ Hóa Điền ở trong nội cung nhiều năm, có thể nói là đã quen với chuyện quan sát sắc mặt người khác, mặc dù đa phần đều là người khác xem sắc mặt hắn. Thấy cô thật sự đã quên không vui lúc trước mới yên lòng. Hắn ngồi vào bàn, mời: “Đều là rau tươi sáng nay mới đưa lên thuyền, nhân lúc còn nóng ăn đi.” Vừa nói trong lòng vừa cân nhắc chuyện vừa rồi. Có lẽ hắn đã đáp sai rồi, dù sao để phu quân về lòng mảy cũng là mong muốn trong lòng của tất cả phụ nữ, ngay cả Vạn quý phi cũng không ngoại lệ. Hắn lúc này nên nói những câu đại loại như “Chờ đứa bé sinh ra ta sẽ về lòng mảy cho cô” để bù lại, nhưng thực sự chờ đến lúc đứa bé sinh ra hắn hiển nhiên sẽ không dễ dàng cô như lúc này nữa. Dù sao cô cũng đã không rồi rắm chuyện vừa rồi nữa, Vũ Hóa Điền cũng không muốn nhắc lại.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

【Là chờ mấy năm nữa dưới sự dạy bảo của hần Tiểu La hoàn toàn vận vẹo mới nói cho nó thì có... Âm hiểm.】

Đồ ăn dọn lên đủ, tất cả người hầu lui ra ngoài. Chỉ còn lại cô và Vũ Hóa Điền. Cô nhìn thức ăn trên bàn một lượt, hay lắm, tất cả đều là đồ ăn cô thích. Kỳ thực từ sau khi vào ở trong phủ của Vũ Hóa Điền cô chưa bao giờ nói mình thích ăn cái gì, cũng không tới phòng bếp gọi đồ ăn bao giờ. Có điều khoảng thời gian trước hay ăn com cùng hắn, hắn là hắn nhìn những món cô gấp nhiều để đoán ra sở thích của cô. Nghĩ đến đây, cô lên nhìn Vũ Hóa Điền một cái, thờ dãi: Không hổ là người hầu hạ hoàng thượng, đúng là giỏi chiều lòng người.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở cùng nhau lâu như thế, hần nhất định đã biết sở thích của cô từ sớm nhưng tới hôm nay mới coi như thực sự dựa theo sở thích của cô. Nếu không phải là cô mang thai chỉ sợ đời này cũng không được đối xử như vậy.

“Ngần ra đây làm gì? Mau ăn đi.” Vũ Hóa Điền nói xong còn gấp một tiếng măng tươi cho cô. Cô ngoan ngoãn ăn hết miếng măng kia, đưa lập tức nhắm tới món thịt kho đông pha. Hương vị hơi khác trong phủ, có lẽ đầu bếp không phải người mang từ phủ. Vũ Hóa Điền nhìn cô ăn miếng dính đầy mỡ, nhủu này nói: “Ăn ít đồ béo thôi.”

Cả bữa com, Vũ Hóa Điền không ngừng gấp thức ăn cho cô. Tuy không đứng phía sau hầu hạ nhưng mắt cô cứ nhìn đến món nào là gắp tiếp theo hần sẽ gắp vào bát cô món ấy. Cô không nhìn được, cảm thán: Không hổ là làm trong cung.

Cô ngẩng đầu, thấy Vũ Hóa Điền gần như chưa động đũa, chắc hắn chỉ lo gấp thức ăn cho cô. Thế là cô gấp một miếng cá bỏ vào bát hần. Tên này kén ăn cực kỳ nhưng cá thì vẫn ăn, nhưng chỉ ăn phần thịt bên đầu và trên bụng, phần khác không ăn, da cũng không ăn. Miếng cô gấp cho hần là thịt bụng, da cũng lột sạch.

Thấy hần cúi đầu nhìn miếng cá trong bát không nhúc nhích, cô cắn đầu đũa, nghĩ một lúc mới nhớ ra là quên dùng đũa gắp.

Cô cười ngượng ngùng, tỏ vẻ bình tĩnh gấp miếng cá trong bát hần vào bát mình. Vũ Hóa Điền ngược lên nhìn cô, cô xấu hổ dùng đũa gắp lại cho hần miếng khác: “Quên dùng đũa gắp.” Thực ra cô muốn nói là: Quên ngài có bệnh sạch sẽ.

Vũ Hóa Điền ‘Ừ’ một tiếng, cúi đầu ăn miếng cá.

Cô gắp com trong bát, chậm rãi nói: “Ngài để mình Bé Cù Cái ở kinh sao?”

Vũ Hóa Điền buông đũa, nhìn cô, nói: “Nếu mang nó theo, khó tránh làm ảnh hưởng tới việc học, cũng không tiện chăm sóc. Yên tâm, có Kế Học Dững sẽ không sao đâu. Chỉ tạm thời mà thôi, không bao lâu sẽ được gắp lại thôi.”

“Ừm.” Cô đáp, lại tiếp tục dùng đũa chọc com trong bát.

Vũ Hóa Điền thấy cô không vui, nghĩ nghĩ lại nói: “Nghe nói nó là ăn xin cô nhặt được trên đường? Cô có biết thân thế của nó không?”

Nghe Vũ Hóa Điền nói vậy cô lập tức ngẩng đầu lên, chớp mắt, nói: “Có phải ngài điều tra ra được gì rồi đúng không?”

Vũ Hóa Điền thấy cô không nhớ đến chuyện Bé Cù Cái nữa, liền mỉm cười, gấp một miếng thịt vào bát cô, nói: “Đừng mãi nói chuyện mà quên ăn com, cô vừa ăn ta vừa kể cho. Cô có biết Tề đại nhân – Tề Tụng của Hàn Lâm Viện không?” Thấy cô ngờ ra hần đã biết cô chưa hề nghe nói đến, không đợi cô trả lời, tiếp tục nói: “Vị Tề đại nhân này từng dâng tấu chương cáo tội Vạn Dụ Lâu. Nhưng tấu chương còn chưa tới tay tiên đế đã bị Đông xướng ngăn cản. Đắc tội với Vạn Dụ Lâu có kết quả thế nào đương nhiên không phải bàn. Vạn Dụ Lâu tùy tiện gán cho vị Tề đại nhân kia tội khi quân, trăm cả nhà.”

Vũ Hóa Điền thấy cô ăn hết thịt trong bát lại nhìn hần chăm chú nghe, liền gấp thêm cho cô chút đồ ăn, ý bảo cô ăn tiếp. Chính hần lại nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Tề gia coi như số mệnh chưa hết, gắp được tên tặc tử tự nhận trung nghĩa nhân lúc chuyện chưa xảy ra đã lên vào Tề phủ mang đi ba đứa bé, hai nam một nữ.”

Nghe tới đây, cô kinh ngạc hô: “Triệu Hoài An! Là Triệu Hoài An đúng không?”

Nghe vậy, Vũ Hóa Điền không vui nhủ mày, lạnh lùng nói: “Ăn cơm của cô đi.”

Cô thấy thế vội cúi đầu xúc cơm, nói: “Ta ăn, ta ăn, ngài đừng có ngừng, kể tiếp đi.”

“Đồng xương nhiều tai mắt, đương nhiên biết ba đứa bé đã được cứu đi. Vạn Dụ Lâu phái một đám tinh binh truy đuổi ba đứa bé. Đứa bé trai và bé gái lớn tuổi hơn đều đã bị tìm thấy diệt khẩu, chỉ còn đứa bé trai nhỏ tuổi nhất là không có tin tức. Nhờ cô không nhò tận gốc tất để lại hậu hoạn, cho nên mấy năm nay thám tử của Vạn Dụ Lâu vẫn luôn âm thầm tìm kiếm tung tích thằng bé, cho đến tận khi Vạn Dụ Lâu chết. Đứa bé ấy chính là cháu ruột của vị Tề đại nhân kia – Tề Mẫn, tự Sĩ Chiêu.” Vũ Hóa Điền kể đến đây, nhìn cô hơi nhủ mày, tỏ vẻ đã kể hết rồi.

Cô nuốt miếng cơm, chỉ cảm thấy mình đã đi lướt qua tử thần, may mà Bé Củ Cải không bị Vạn Dụ Lâu tìm được, bằng không cô cũng chỉ còn con đường chết. Cô theo bản năng sờ cổ. Đúng là nguy hiểm thật!

Vũ Hóa Điền nhận ra sự bất khoan của cô, nói: “Yên tâm, sau khi Vạn Dụ Lâu chết Đồng xương tan đàn xẻ nghé, tạm thời không ai nhớ tới cái đầu trên cổ cô đâu. Có điều cô cũng phải rút kinh nghiệm, đừng tùy tiện nhặt chó mèo về nhà.”

Cô vuốt ngực cho xuôi, hỏi: “Những điều này Tiểu La có biết không?”

Vũ Hóa Điền nhủ mày, nói: “Ta đã từng thử, đứa bé này xem ra không biết. Có lẽ do còn quá nhỏ, hơn nữa sau này không biết vì sao lại lưu lạc đầu đường, đương nhiên sẽ không có ai nói với nó. Còn nếu là nó giả vờ, thì coi như cũng có chút khôn khéo.”

Nghe hắn nói như thế, cô cẩn thận hỏi: “Ngài biết những chuyện này còn dám bồi dưỡng nó? Ngài không sợ sau này nó lớn lên sẽ gây phiền phức cho ngài sao?”

Vũ Hóa Điền khinh thường nhếch môi, nói: “Trương lai nếu nó lật đổ được ta thì đó là bản lĩnh của nó. Còn nữa, giết cả nhà nó là lão già Vạn Dụ Lâu kia, liên quan gì đến ta?”

Cô nghĩ thấy cũng đúng. Tính ra Vạn Dụ Lâu coi như là đối thủ một mất một còn với Vũ Hóa Điền, quả thực không liên quan tới Vũ Hóa Điền.

Nhưng cô nhìn cái vẻ tự đại đến cuồng vọng của hắn, vẫn lo lắng dặn: “Nói thế cũng không sai, nhưng việc này ngài vẫn nên nói cho nó, bằng không tương lai tự nó điều tra ra, chưa biết chừng sẽ hận lấy cả ngài.”

Vũ Hóa Điền gật đầu coi như nhận lời khuyên của cô: “Bây giờ nó còn nhỏ, chờ qua vài năm nữa tính cách ổn định rồi nói cho nó.”

Trong lòng cô yên lặng nghĩ: Là chờ mấy năm nữa dưới sự dạy bảo của hắn Tiểu La hoàn toàn vận vẹo mới nói cho nó thì có... Âm hiểm.

Cơm nước xong, Vũ Hóa Điền gọi người vào dọn bàn, thuận tiện mang trà và điểm tâm lên. Cô liền hỏi tiếp: “Vạn Dụ Lâu chết rồi bên Đồng xương kia thế nào?”

Vũ Hóa Điền nói: “Từ sau khi Vạn Dụ Lâu chết, vị trí đốc chủ Đồng xương luôn để trống, kim thượng kế vị càng cố ý tước quyền lực của Đồng xương, xem ra là muốn nhân cơ hội này hoàn toàn triệt tiêu thế lực Đồng xương.”

Khi nói những điều này, Vũ Hóa Điền có chút cảm giác mèo khóc chuột.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cô cúi đầu nghịch chén trà, không biết nên nói sao, muốn nói: ‘Thiện ác có báo, thiên đạo luân hồi.’ Nhưng nếu cô thực sự nói ra nhất định Vũ Hóa Điền sẽ phát cuồng đập chết cô. Vũ Hóa Điền cũng không nói gì, dường như đang suy nghĩ chuyện của hắn.

Cô đứng dậy đi đến trước bàn Vũ Hóa Điền, phát hiện hắn đang đọc một quyển trong trong số truyện cô mang đến. Nội dung là một đạo trưởng trong quan lấy danh nghĩa chữa vô sinh cho phụ nữ để lừa đảo cường bức, thế mà người trong thôn lại còn rất tin tưởng hắn, tặng rất nhiều vàng bạc. Vũ Hóa Điền mới đọc được một nửa, sách để úp trên bàn.

Cô cầm lên định xem hắn đã đọc đến đoạn nào lại bị Vũ Hóa Điền đi tới cướp mất, nghiêm mặt nói: “Đã có thai rồi, đọc ít loại sách này thôi.”

Kỳ thực cái này không thể trách cô, truyện thời đại này vốn ít, đa phần đều là du ký kỳ ảo, còn là văn cổ, cô đọc rất vất vả. Nhưng loại sách đòi truy này vì phù hợp với trình độ học vấn của đại đa số dân chúng nên đều là câu từ phổ thông dễ hiểu, nội dung sinh động dễ hiểu, miễn cưỡng trở thành một thú vui giết thời gian.

Không được đọc truyện giải trí nữa, cô đành đi dạo xung quanh, lên boong tàu ngắm cảnh hai bên bờ sông, chiêm ngưỡng kênh Kinh – Hàng trong truyền thuyết. Bên ngoài gió lớn, Vũ Hóa Điền khoác thêm cho cô một chiếc áo choàng, rồi mới đỡ cô ra ngoài. Nhìn Vũ Hóa Điền đỡ mình cô thấy nổi cả da gà, vội vàng đẩy hắn ra, nói: “Ta đầy đủ tay chân, không ốm không đau, không cần đỡ, ta tự đi được.”

Vũ Hóa Điền chỉ cho cô đi một lúc rồi lại áp giải cô về phòng. Cũng may phụ nữ có thai ham ngủ nên cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, một ngày cứ thế qua đi.

Hai ngày sau, trong khi Vũ Hóa Điền chải đầu cho cô, cô phát hiện trên bàn có thêm không ít vàng bạc châu báu, chói lóa suýt mù mắt cô. Xem ra là trang sức Vũ Hóa Điền sai người trở về mang đến.

Vũ Hóa Điền hỏi: “Muốn đeo cái nào?”

“Có chiếc nào đào ra từ hoàng cung Tây Hạ không?”

Vũ Hóa Điền cười nói: “Cô đúng là biết hàng tốt.” Nói xong, hắn lấy từ trong hộp ra hai chiếc trâm vàng cài lên cho cô, vừa cài vừa nói: “Chưa biết chừng hoàng phi Tây Hạ nào đó cũng từng đeo đấy.”

Rửa mặt chải đầu xong, Tổ Tuệ Dung liền tới nhắc nhở Vũ Hóa Điền: “Độc chủ, thợ may đang chờ bên ngoài. Ngài muốn gặp luôn bây giờ hay để họ tiếp tục chờ ạ?”

“Cho họ vào, đo cho thân y.” Vũ Hóa Điền nói.

Vũ Hóa Điền nói xong, Tổ Tuệ Dung liền mời ba thợ may vào. Người đi đầu tuổi khá lớn, hẳn là thợ chính. Bác gái kia hành lễ xong dùng thước dây đo cho cô, trong lúc ấy có người liên tục bê hai cái thùng lớn vào. Mờ ra, chỉ thấy bên trong là đủ loại vải vóc tơ lụa, hai thợ may trẻ tuổi hơn ước chừng vải lên người cô chọn màu.

Vũ Hóa Điền vừa lòng cuộn vải nào sẽ cho lấy cuộn vải đó ra. Cô thấy số vải hắn giữ lại hơi nhiều, cuối cùng không nhịn được, nói: “Nhiều quá rồi, làm một hai bộ mặc tạm là được. Bây giờ ta đang mang thai, mặc mấy ngày bụng to lên lại không vừa, để đấy lại phí.”

Vũ Hóa Điền thân nhiên nói: “Không sao, đợi đến Tô Châu sẽ sai người may mới, tơ lụa ở đấy rất nổi tiếng.”

Thợ may cũng hòa theo: “Phu nhân nếu không yên tâm, chúng ta có thể may rộng phần eo một chút, như vậy sẽ mặc được lâu hơn.”

Chủ chỉ và người may đều đã nói như thế rồi thì cô cũng không phản đối nữa.

Mười ngày sau, thuyền cập bến ở phủ Tô Châu. Cô mặc quần áo mới, đeo đồ trang sức mới, được Tổ Tuệ Dung đỡ xuống thuyền. Trên bờ đã có một chiếc xe ngựa xa hoa đợi sẵn, đứng bên xe ngựa là Nhị đương đầu Đàm Lỗ Tử. Cô thấy mình đã đi rất nhanh rồi, không ngờ hắn còn tới sớm hơn.

Đàm Lỗ Tử tới hành lễ với Vũ Hóa Điền và cô. Vũ Hóa Điền sai hắn ở lại bến tàu giám sát vận chuyển hành lý, còn mình thì cùng cô lên xe ngựa về biệt viện trước. Một người hầu mang ghế tới, Vũ Hóa Điền đỡ cô lên xe ngựa, sau đó cũng ngồi lên, Tổ Tuệ Dung thì ngồi bên cạnh người đánh xe.

Có lẽ sợ cô bị xóc, trên ghế có lót thêm đệm rất dày.

Phủ Tô Châu phồn hoa hơn cô tưởng tượng, hai bên đường hàng quán náo nhiệt không kém kinh thành, tiểu thương đi trên phố rao bán rất nhộn nhịp. Nơi này nằm sát bên sông, xem ra đã thành trung tâm thương nghiệp. Trên đường cũng có không ít người sau khi thấy xe ngựa đi qua thì châu đầu ghé tai, chuyện biệt viện lâu không người ở đột nhiên có người chuyển tới dường như đã lan truyền khắp nơi. Thân phận của Vũ Hóa Điền lần này là một vị phú thương đưa phu nhân đi an thai, không biết bọn họ sẽ nói về Vũ Hóa Điền thế nào.

Xe ngựa dừng trước cửa biệt viện. Tổ Tuệ Dung vén màn lên, Vũ Hóa Điền xuống xe trước rồi mới đỡ cô xuống.

Người hầu trong biệt viện đã chờ sẵn đón hai người, lúc này đang đồng thanh hành lễ bái kiến lão gia, phu nhân. Vũ Hóa Điền cũng không thèm để ý, đi thẳng vào trong nhà, cô đành nói một câu: “Tất cả đứng dậy đi.” Rồi mới vội vàng đi theo Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền dắt cô đi tham quan biệt viện một lượt, có chỗ nào không vừa ý thì sai lão Trương quản gia phạt nặng.

Từ phương bắc xuống phương nam, khí hậu khác biệt quá nhiều làm cô không khỏe, tên gọi tắt là không hợp khí hậu. Sau khi mang thai cô tham ăn tham ngủ mà bây giờ cũng bắt đầu có phản ứng, nôn ọe suốt ngày, uống ngụm nước cũng có thể nôn cả buổi. Chỉ qua mấy ngày cô đã gầy rộc cả đi, lại vì có thai nên không dám uống thuốc lung tung, uống mấy chén an thai đều nôn ra hết.

Vũ Hóa Điền dùng bồ câu đưa thư sai người vận chuyển nước từ kinh thành tới, nhưng có nhanh cũng phải mất mười mấy hai mươi ngày. Mấy ngày nước chưa tới đối với cô hay với hắn đều là một loại dày vò. Vũ Hóa Điền đã âm u mấy ngày nay rồi, phát ra sát khí khiến người ta cách mười mét cũng cảm nhận được. Đám người hầu trong biệt viện đều nhẹ tay nhẹ chân, chỉ mong có thể biến thành không khí.

Hiện giờ cô sợ nhất là ăn cơm. Đầu bếp cũng biết cho nên đồ ăn trên bàn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng tinh xảo, màu sắc bắt mắt tạo hình đặc sắc, chỉ mong cô thấy ngon mắt rồi ăn nhiều một chút.

“Ta không muốn ăn.” Cô dùng đũa chọc miếng ức gà Vũ Hóa Điền gấp vào bát cô, tội nghiệp nói.

Vũ Hóa Điền hiểu vì sao cô không muốn ăn, nhưng hần vẫn nhẹ nhàng khuyên như: “Cô xem mình đã gầy đến mức nào rồi, dù sao cũng phải ăn một chút, không ăn sẽ không chịu nổi đâu.” Thấy cô vẫn không có ý nhượng bộ, lại khuyên: “Coi như là vì con hãy cố ăn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nếu đã như vậy thì miễn cưỡng chấp nhận, tốt xấu gì đối phương cũng coi như cao – phú – soái, ngoại trừ biến thái một chút thì đúng là không tìm ra tật xấu gì

Vũ Hóa Điền vừa dứt lời cô liền đập đôi đũa trong tay lên bàn, rầm một tiếng rất to, ấm chén trà trên bàn cũng rung lên bần bật. Cô lớn tiếng: “Con, con, con, chỉ biết đến con! Nếu không có cục thịt trong bụng này thì chắc ngài đã mặc kệ sự sống chết của ta rồi. Không cần ngài giả vờ giả vịt tỏ vẻ tốt bụng.”

Mấy ngày nay vì chuyện nôn nghẹn của cô mà tâm trạng Vũ Hóa Điền vốn đã không tốt, nghe cô nói thế cũng nổi giận, lạnh lùng nói: “Thần y cũng đã biết mục đích của ta rồi thì mau ăn đi.”

Cô cảm thấy thật uất ức, cứng đầu một lúc cuối cùng vẫn cầm đũa lên. Cô gấp miếng thịt gà Vũ Hóa Điền gấp cho cô ném lên bàn, cúi đầu và com không vào miệng, nhưng lại không nuốt nổi. Nước mắt không kiềm được trào ra, rơi tí tách vào bát com.

Ăn chưa được nửa bát, cảm giác buồn nôn lại trào lên, cô vội vã che miệng chạy đến bên chậu đồng nôn thốc nôn tháo.

Hần biết cô ăn cái gì vào cũng sẽ nôn, nhưng ăn nhiều một chút không biết chừng sẽ hấp thụ được nhiều hơn. Cứ tiếp tục thế này, đừng nói đứa bé, sợ rằng ngay cả cô cũng không chịu nổi.

Chuyện này nói thế nào cũng là tại hần, nếu không phải vì hần cô cũng không cần mang thai mà vẫn phải đi đường xa xóc nảy. Trước kia rõ ràng không có chút phản ứng nào, nhưng từ khi tới phía nam mới bắt đầu mệt mỏi. Nghĩ tới đây, hần thở dài một hơi, nói: “Nếu không muốn ăn thì thôi vậy.” Nói xong, hần đứng dậy rồi đi.

Cả buổi chiều hôm đó cô không hề gặp Vũ Hóa Điền, chỉ có Tô Tuệ Dung ở bên hầu hạ. Bữa tối cô miễn cưỡng uống một chén cháo trắng còn lại đều sai người dọn đi. Buổi tối Tô Tuệ Dung hầu hạ cô rửa mặt thay quần áo, cô ngồi trên giường xắn ống quần phát hiện chân phù to, cô lấy tay ấn một cái, lập tức đau đến chảy mồ hôi. Lẽ ra chỉ có giai đoạn cuối của thời kỳ mang thai mới bị phù, tám chín phần là do cô không hợp khí hậu.

Cô buông ống quần, ngẩng đầu nhìn Tô Tuệ Dung. Tô Tuệ Dung đỡ cô nằm xuống, đắp kín chăn cho cô, nói: “Nô tỳ thì ở bên ngoài canh gác, có chuyện gì người cứ gọi.” Tô Tuệ Dung thổi tắt nến, trong phòng lập tức tối đen.

Cô không hề buồn ngủ, nằm nhìn màn đỉnh, xem ra Vũ Hóa Điền không định về phòng ngủ rồi. Bình thường vào lúc này cô đã ngủ từ lâu. Sau khi ăn xong cô sẽ đọc sách một lúc, tới khi mắt díp lại thì thôi, sau đó Vũ Hóa Điền sẽ gọi cô dậy rửa mặt, lúc ấy cô đã không mở nổi mắt nữa. Vũ Hóa Điền sẽ đích thân cới tóc cho cô, thay quần áo rồi nhét cô chăn, chỉ cần chạm gối cô sẽ lập tức ngủ say tới ngày hôm sau.

Mũi cô cay cay, lại bắt đầu rơi nước mắt.

Trước khi bị cô vạch trần, Vũ Hóa Điền còn có thể giả vờ giả vịt đối tốt với cô, hiện giờ ngay cả giả vờ cũng không muốn nữa sao? Người có cảm giác từ Thiên đường rơi xuống như Địa ngục. Đời cô chưa thực sự yêu bao giờ, ngoại trừ cha mẹ thì đây là lần đầu tiên có người đối tốt với cô như thế. Cho dù đã biết rõ mục đích của hần, nhưng cô vẫn vui vẻ tự lừa mình.

Trên đời này còn ai khổ hơn cô không? Bị ép ở bên một tên biến thái không thích mình, chính mình đối với hần cũng không hần là thích, còn không cần thận mang thai. Nếu đã như vậy thì miễn cưỡng chấp nhận, tốt xấu gì đối phương cũng coi như cao – phú – soái, ngoại trừ biến thái một chút thì đúng là không tìm ra tật xấu gì. Chỉ cần cô không chọc hần thì cơ bản hần sẽ không kiểm chuyện với cô. Nhưng cô dù sao cũng không phải búp bê, khi nổi giận đương nhiên muốn giải tỏa một chút, kết quả lần nào người gặp xui xẻo cũng là mình. Một mình ở thế giới xa lạ này chịu khổ, không dễ gì mới nhẫn nhịn đến lúc độ hào cảm đạt tới 50, hần sao có thể đối xử với cô như thế chứ? Nghĩ tới đây, cô càng cảm thấy uất ức, rõ ràng đã có hơn 50 độ hào cảm. . .

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, cô tưởng là Vũ Hóa Điền trở lại, vội vàng ngồi dậy nhìn. Lại thấy Tô Tuệ Dung cầm nến từ gian ngoài đi vào, nâng đặt ngọn nến trên bàn, bước nhanh tới ân cần hỏi han: “Phụ nhân đừng khóc, cẩn thận đau mắt thì không tốt đâu. Nghe Trương ma ma nói phụ nữ mang thai kiêng kỵ nhất là khóc đấy.”

Vũ Hóa Điền có mời hai bà vú có kinh nghiệm tới chăm sóc cô, nhưng bởi vì Vũ Hóa Điền vẫn luôn tự mình làm hết, cho nên hai bà vú này cũng không ở bên hầu hạ.

“Độc chủ nhà cô đâu?” Cô hỏi.

Độc chủ đã ngủ lại ở thư phòng rồi.

Tổ Tuệ Dung đương nhiên sẽ nói không như thế, chỉ nói: “Hắn là còn ở thư phòng, mặc dù đốc chủ không ở trong kinh, nhưng vẫn có rất nhiều tin tức dùng bồ câu đưa tới cần Đốc chủ tự mình quyết định. Nô tỳ đi xem, nếu Đốc chủ đã xong việc nô tỳ sẽ mời ngài ấy qua đây.”

Cô khẽ gật đầu, nhìn Tổ Tuệ Dung đi mời Vũ Hóa Điền.

Một lát sau Vũ Hóa Điền đi vào, cô thấy hắn mặc chỉnh tề, tóc cũng không thấy rối mới tin những gì Tổ Tuệ Dung nói, xem ra thực sự là đang bận. Nhưng cô không biết đây là Vũ Hóa Điền sợ cô nghĩ nhiều nên mới chải đầu thay quần áo chỉnh chu mới tới. Vũ Hóa Điền nhìn cô một lát lại thấy đỏ mặt lên, chuẩn bị lại rơi nước mắt. Hắn ngượng ngịu nói: “Ngủ đi.” Nói xong cũng chuẩn bị cởi quần áo.

Cô dùng mu bàn tay lau sạch nước mắt, nghèn nghẹn nói: “Đề ta, trước kia đều là ta làm.” Cô vừa nói vừa vén chân xuống giường. Cô tháo dây lưng, cởi quần áo của hắn, cuối cùng vẫn không khống chế nổi, túm chặt lấy vạt áo hắn khóc nức nở. Cô vừa khóc vừa nói: “Vũ Hóa Điền, ngài thật độc ác... Rõ ràng có hơn năm mươi độ hảo cảm... Rõ ràng có...”

Vũ Hóa Điền nâng mặt cô lên, cúi đầu nhìn cô, cô không nhìn ra chút cảm xúc nào từ mắt hắn. Thấy hắn như vậy cô càng khóc đau lòng hơn, hắn dùng lau nước mắt trên mặt cô. Cuối cùng cô cũng chịu thua: “Dùng Thổ Trùng là hết.” Nói xong cô liền hỏi hắn, sao lại nhu nhược như thế? Tại sao lại chịu thua? Trước kia hắn dũng dũng với cô, chẳng phải cô vẫn chịu được sao? Cũng chỉ là chút ngon ngọt trong khoảng thời gian này mà thôi? Có gì mà phải mong ước?

Vũ Hóa Điền nghe xong thở dài một tiếng, một lúc sau mới nói: “Hồ đồ, thứ ấy sao có thể uống lung tung? Chờ một thời gian nữa nước sắp đến rồi, không sao đâu.” Giọng hắn trầm khàn, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại không đọc được ý nghĩ trong lòng hắn.

Hắn bế cô lên giường, rồi mới tự mình cởi quần áo ra nằm lên. Thấy cô khóc thút thít không ngừng, đành phải vỗ lưng cô, nói: “Được rồi, đừng khóc, ăn chẳng được bao nhiêu đáng ra không nên có nhiều sức khóc thế mới phải chứ?”

“Ngài lại trách ta không chịu ăn...” Cô khóc nói.

Vũ Hóa Điền hít một hơi: “Cô trách oan ta rồi, ta cũng sợ cô mệt thôi.” Hắn vỗ nhẹ lưng cô, nói: “Được rồi, mau ngủ đi, ngoan.”

Nghe hắn nói như vậy, người biết hắn nhu nhược bộ rồi.

Ngày hôm sau lúc ăn cơm, Vũ Hóa Điền cảm bát xúc từng thìa cho cô, vừa dứt vừa khuyên: “Ăn thêm chút đi, ăn nhiều mới có sức lực khóc.”

***

p/s: CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Chúc các ái phi năm mới hạnh phúc, dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý.

p/s 2: Năm mới chương ngọt tý nhớ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Thế này là sao? Con rể quốc dân à? Các vị muốn gả con gái có biết vị con rể nổi tiếng này là thái giám không?

Kết quả sau một quá trình khổ sở chính là từ nay về sau mỗi lần ăn cơm đều là Vũ Hóa Điền tự mình dứt cho cô ăn xong hắn mới ăn. Mà tình trạng không hợp khí hậu của cô cũng dần giảm bớt, không biết là do tâm trạng hay là cơ thể đã thích ứng với hoàn cảnh mới, tóm lại, trước khi Vũ Hóa Điền vận chuyển được nước tới thì tình trạng không hợp khí hậu của cô đã gần hết rồi. Mặc dù cô vẫn chưa béo lên nhưng sắc mặt nhìn khá hơn trước nhiều. Cô khỏe lại khiến áp suất thấp của Vũ Hóa Điền cũng biến mất, người hầu trong phủ từ trên xuống dưới cũng đều tỏ phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Vũ Hóa Điền nhận được tin nước vận chuyển từ Kinh Thành đã đến bến tàu. Trên bến tàu hỗn tạp, lúc dỡ hàng là hỗn loạn nhất, Vũ Hóa Điền sợ trong quá trình xảy ra vấn đề nên đích thân tới giám sát, chỉ để lại Nhị đương đầu ở phủ bảo vệ. Trước khi đi còn dặn dò cô là hắn đã sai Trương ma ma và Vương ma ma tới dạy cô những điều cần lưu ý khi mang thai. Cô vui vẻ đáp, đây chẳng phải là lớp học cho bà bầu sao.

Hai bà vú đến thay phiên nhau nói, có lẽ sợ cô nghe lâu sẽ chán nên thời gian cũng không dài. Những thứ cần lưu ý trong ăn uống sinh hoạt người hầu xung quanh cô đã sớm được huấn luyện chuyên nghiệp rồi, cô không cần lo lắng. Chỉ cần là đồ đưa đến cho cô thì nhất định không được có vấn đề, cái gì nên ăn cái gì không nên ăn Vũ Hóa Điền còn nắm rõ hơn bà bầu là cô đây.

Hai bà vú thay vào đó lại nói cho cô những điều phải kiêng kị, cô chỉ coi như nghe kể chuyện ma. Ví dụ như không thể cầm kim cầm cây kéo, sợ làm tổn thương hồn thai. Còn có không thể ra đường ban đêm, sợ có thứ không sạch sẽ chui vào. Ngay cả con người khác cũng không được ôm, sợ xung khắc

với đứa bé trong bụng.

Nói xong Tổ Tuệ Dung cho này hai bà vú tiền thưởng. Truong ma ma vui vẻ nhân lấy xong liền đi, chỉ có Vương ma ma là lần khăn như có lời muốn nói. Tổ Tuệ Dung nhìn người hỏi ý kiến, chỉ cần một ánh mắt của cô, cô ấy có thể ném bà ta ra ngoài. Cô có chút tò mò muốn xem bà ta định làm gì, thế là cô chủ động nói: “Vương ma ma có chuyện gì sao?”

“Phu nhân thật đúng là có phúc, lão gia chúng ta đối với phu nhân thật tốt, khắp thiên hạ này chưa chắc có thể tìm ra người thứ hai yêu thương vợ như lão gia đâu.” Cô còn tưởng rằng Vương ma ma sẽ nói cái gì đó, kết quả lại chỉ khen lấy khen để Vũ Họa Điền. Thấy cô dùng ánh mắt khó hiểu nhìn bà ta, bà ta mới nói: “Phu nhân có điều không biết, chuyện về lão gia chúng ta đã sớm truyền khắp thành. Nghe người nhà ta nói, trong thành đã có vài gia đình muốn gả con gái tới, cho dù làm thiếp cũng chịu. Chẳng phải đều là vì thèm muốn lão gia yêu chiều sao.”

Nếu bà ta không nói thì cô quả thực không biết trong thời gian ngắn mà Vũ Họa Điền đã ‘hot’ như thế rồi. Mặt ngoài cô bình tĩnh, trong lòng lại phát điên. Thế này là sao? Con rết quốc dân à? Các vị muốn gả con gái có biết vị con rết nổi tiếng này là thái giám không? Nếu biết Vũ Họa Điền là biến thái còn mấy ai muốn gả con gái tới cho hắn làm nhục? Nếu không phải trong bụng cô có đứa bé thì làm gì được hưởng đãi ngộ như thế? Loài người ngu xuẩn, các người chỉ nhìn thấy được bề nổi của tảng băng chìm!

Vương ma ma thấy cô không nói gì liền giọng tâm phúc: “Lão gia nhà chúng ta tuần tú, ra tay lại hào phóng, trong thành Tô Châu này có biết bao thiếu nữ đợi gả quyết tâm không phải lão gia không lấy chồng? Không nói xa, những nha đầu trong phủ này, có đứa nào không cố chen chân vào tiền viện?”

Tiền viện là chỉ thư phòng của Vũ Họa Điền. Ở trong kinh thành hầu hạ hắn đều là tiểu thái giám, dù sao Tây xưởng cũng tự sản tự tiêu thôi. Nhưng ra bên ngoài mang theo thái giám thì rất dễ khiến người khác chú ý, bởi vậy trong biệt viện này người hầu có cả nha hoàn và gả sai vật không khác gì các hộ gia đình bình thường. Tuy đa số thời gian Vũ Họa Điền đều ở phòng cô, nhưng khi rảnh rỗi vẫn sẽ tới thư phòng cùng Đàm Lỗ Tử thương lượng vài bí mật không thể để người khác biết. Tiền viện là nơi duy nhất tiếp cận được với Vũ Họa Điền, bọn họ đương nhiên không có gan lượn lờ đến trước mặt cô.

Cô nghe xong liền thổn thức, ở trong kinh tên Vũ Họa Điền làm cho người ta nghe đã khiếp sợ, chỉ mong có thể trốn xa một chút, không ngờ ra ngoài hắn lại biến thành miếng mồi ngon, lại còn có người mong được tiếp cận. Vương ma ma lại nói: “Phu nhân hiện tại giờ không tiện, rất dễ bị con tiện nhân nào đó lợi dụng cơ hội chen vào. Thay vì để bọn chúng tự mình chen vào, không bằng phu nhân hãy đặt một người tin được bên cạnh lão gia, tương lai cũng dễ kiểm soát.” Bà ta cẩn thận quan sát sắc mặt cô, thấy cô dường như không tức giận mới dè dặt nói: “Nói ra không sợ phu nhân chê cười, ta có một đứa cháu gái cũng hầu hạ trong phủ, năm nay vừa khéo mười lăm. Tuy không quá xinh đẹp, nhưng tốt tính, tương lai có thể một lòng với phu nhân. Người xem...”

Cô liếc Vương ma ma một cái, bà ta lập tức ngậm miệng. Thì ra vòng một vòng lớn như thế là vì đẩy mạnh tiêu thụ cháu gái mình, đây là muốn bắt đầu trạch dấu sao? Nhưng Vương ma ma này thật sự đã đánh giá cao thực lực của cô rồi, cô làm gì có quyền làm chủ Vũ Họa Điền? Nói với Tổ Tuệ Dung còn thực tế hơn nói với cô. Cô nhìn Tổ Tuệ Dung một cái, cô ấy lập tức dâng một chén nước cho cô, nói: “Phu nhân mệt ả?”

Cô nhận lấy uống một ngụm mới nói với Vương ma ma: “Việc này ta biết rồi, Vương ma ma về trước đi.”

Bà ta thấy cô không nói gì liền lui xuống. Cô nhìn bóng lưng bà ta, thầm nghĩ: Ta cũng là vì muốn tốt cho cháu gái bà thôi.

Lại nói tới nhân vật chính, con rết quốc dân Vũ Họa Điền lúc này đang ở bến tàu giám sát thuộc hạ của hắn chuyển từng thùng nước xuống. Nước trên thuyền này là lấy từ trong giếng Vũ phủ, từ lúc mức nước cho vào thùng đến vận chuyển, cuối cùng là dỡ hàng đều do tâm phúc của Vũ Họa Điền làm, không mượn tay người khác, chỉ sợ có người động tay động chân vào trong nước.

Từng xe từng xe chở nước từ bến tàu đi về biệt viện, dọc đường không ngừng có người chỉ trỏ bàn tán. Dân bản xứ còn tưởng rằng lão gia nhà này vận chuyển hàng gì, nghe ngóng mới biết được là phu nhân không hợp khí hậu nên vận chuyển nước từ quê quán xa vận dặm tới. Trong khoảng thời gian ngắn đã khiến biết bao nam tử thổn thức, biết bao nữ tử ghen tị. Mọi người đều suy đoán phu nhân của vị Vu lão gia từ xa đến này sắc nước nghiêng trời thế nào mới khiến lão gia không tiếc tiêu tốn tiền bạc vận chuyển nước tới đây.

Hình tượng của Vũ Họa Điền ở nơi này bỗng nâng lên một tầm cao mới. Đàn ông thương vợ có khối người, nhưng đẹp trai chung tình lại yêu chiều vợ như Vũ Họa Điền thì chẳng có mấy. Thương vợ đến mức mọi chuyện đều đích thân làm, từ bón cơm đến rửa mặt thay quần áo đều tự mình hầu hạ, một câu nói nặng cũng không sợ rằng khắp thiên hạ chỉ có mình Vũ Họa Điền. Những người đàn ông khác cho dù có thể hạ mình hầu hạ vợ nhưng chưa chắc đã biết làm, ai bảo nghề nghiệp của Vũ Họa Điền là thái giám chứ, kỹ năng hầu hạ đương nhiên không chê vào đâu được.

***

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Trong mười ngày ngắn ngủi, danh bà vợ ghen tuông của cô đã truyền khắp thành Tô Châu, trở thành nhân vật phản diện của mọi cô gái.

Vũ Hóá Điền trở về kịp trước giờ cơm trưa, hân hân về liền hạ lệnh mang cơm lên. Mặc dù bây giờ cô đã không còn nôn nghén, nhưng đã thành thói quen phải để Vũ Hóá Điền dứt mới chịu ăn, hơi có chút ỷ sủng mà kiêu.

Bây giờ cô chủ yếu ăn đồ thanh đạm, Vũ Hóá Điền dùng đũa gấp món ăn đưa đến bên miệng cô, một tay cầm đũa nhỏ húng phía dưới để phòng có nước rơi xuống.

Cô nhìn đồ ăn đưa đến bên miệng nhưng không ăn, cuối cùng cũng không nhịn được, bắt bẻ: “Nghe nói gần đây ngài rất nổi tiếng nhỉ?”

Vũ Hóá Điền nhìn cô một cái, chậm rãi đặt đũa và đũa trong tay lên trên bàn, sau đó mới nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Nói xong hân liếc Tô Tuệ Dung đang đứng phía sau cô. Tô Tuệ Dung lập tức đứng ra báo cáo những lời Vương ma ma đã nói cho Vũ Hóá Điền nghe. Vũ Hóá Điền không vui nói: “Đúng là lắm miệng, bà ta hầu hạ thế à? Sai người lập tức đuổi đi, tha mạng cho bà ta là tốt lắm rồi.” Dù sao đây cũng không phải địa bàn của Vũ Hóá Điền, vô duyên vô cớ chết một người cũng sẽ kinh động tới quan phủ, đến lúc đó lại rắc rối.

Cô vừa mới có chút cảm giác của vợ cả sao có thể để Vũ Hóá Điền đuổi Vương ma ma đi. Cô vội vã gọi Tô Tuệ Dung lại, nói với Vũ Hóá Điền: “Đang yên đang lành sao lại đuổi người ta? Ngài chột dạ à?”

Vũ Hóá Điền nhìn cô, mắt phượng hiện lên ba phần vui vẻ.

Hắn phát tay ra hiệu cho người hầu trong phòng lui ra ngoài, rồi mới nói với cô: “Đám người hầu nói linh tinh, cũng đáng để cô soi mói, ghen tị sao?”

Mặt cô lúc xanh lúc đỏ tức giận nói: “Ai soi mói? Ai ghen? Người ta đã muốn tặng cả con gái cho ngài rồi kia kia, ta có thể mặc kệ sao? Ta cũng là vì tốt cho cô nương kia thôi.” Nói đến đây cô khựng lại, rồi mới hạ giọng nói: “Nơi này không ai biết thân phận của ngài, ngài nói xem khi ngài trở về kinh thì cô nương kia biết làm sao? Nàng có thể chấp nhận được thân phận thật của ngài sao?”

Vũ Hóá Điền gấp miếng thịt nhét vào trong miệng cô nói: “Ta nói muốn nạp người mới bao giờ? Lại nghĩ ngợi lung tung.”

Cô nhai vội vàng mấy miếng rồi nuốt chửng miếng thịt, không để ý Vũ Hóá Điền ngồi bên lại cần nhân: “Nhai kỹ nuốt chậm.” Cô nhìn hắn, nói: “Thế sao ta lại nghe nói hầu hạ ở tiền viện toàn là các cô nương trẻ trung xinh đẹp?”

Vũ Hóá Điền bắt lực thờ dài, nói: “Tuệ Dung, đi gọi tất cả nha đầu hầu hạ ở tiền viện đến, chờ ăn xong thần y sẽ qua xem.” Nói xong lại nói với cô: “Lần này hài lòng chưa?”

Cô vô cùng hài lòng ăn xong bữa cơm, rồi vội vàng chờ xem đội hình tiền viện.

Hầu hạ ở tiền viện phần lớn là già sai vặt, nha đầu không nhiều lắm, cộng thêm cả người hầu làm việc nặng cũng chưa đến mười người.

Tám nha đầu xếp thành một hàng đứng trước mặt cô. Đột nhiên bị gọi đến thế này bọn họ cũng có thể đoán ra được phần nào nguyên nhân, thế nên tất cả đều cúi đầu.

Cô ngồi phía trên, chỉ nhìn thấy tám cái đầu đỉnh, liền nói: “Tất cả ngẩng đầu lên ta xem.”

Mấy nha đầu nghe cô nói như thế càng cúi đầu thấp hơn.

Lúc này, Vũ Hóá Điền liền nói: “Tất cả ngẩng đầu lên cho phu nhân xem, không có chuyện gì cả.”

Nghe Vũ Hóá Điền nói như thế những nha đầu kia cũng không dám làm trái, hơi ngẩng đầu lên.

Vương ma ma kia quả thực không lừa cô. Mới nhìn lướt qua đã thấy những nha đầu này xinh đẹp hơn người ở hậu viện không ít. Tám mười lăm mười sáu, non có thể nhéo ra nước.

Cô ngắm cho đã mắt, nhưng cũng không thể để người ta đi một chuyến tay không, thế là Vũ Hóá Điền dùng danh nghĩa của cô thưởng cho họ chút tiền. Xong xuôi hân hỏi cô: “Thế đã yên tâm chưa?”

“Cô liếc mắt nhìn hắn, nói: “Quả nhiên là Giang Nam sinh mỹ nữ, người nào người nấy đều xinh đẹp, ta nhìn còn thấy thích.” Vừa dứt lời cô liền hối hận, lúc trước còn nói mình không ghen, nhưng những lời này chính cô còn cảm thấy ‘chua’.

Vũ Hóá Điền gần đây cái gì cũng chiều theo cô, tuy là vì đưa bé trong bụng, nhưng cô quả thật càng lúc càng được sủng mà kiêu rồi, phụ nữ không hề nhẽo quả nhiên đều là do đàn ông cưng chiều mà ra.

Vũ Hóá Điền ở trong cung nhiều năm như vậy, mỹ nữ kiểu gì mà chưa từng thấy, nghe cô nói thế cũng chỉ cười cười.

Chuyện này cô cũng không để ở trong lòng, cho rằng cứ thế là xong, nào ngờ mấy ngày sau lại nghe nói Vũ Hóá Điền đã đuổi tám nha đầu kia rồi. Sau đó Đàm Lỗ Tử liền mang theo nha đầu mới cho cô xem. Cô nhìn thấy mà hết hồn. Cao thì cao hơn sào trúc, lùn thì còn lùn hơn khúc gỗ, may mắn có một hai người không cao không thấp, thì khuôn mặt thực sự khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trong mười ngày ngắn ngủi, danh bà vợ ghen tuông của cô đã truyền khắp thành Tô Châu, trở thành nhân vật phản diện của mọi cô gái.

Thời gian bình yên trôi qua, cô cũng mang thai được năm tháng, số cân mất đi do không hợp khí hậu đã trở lại, bụng cũng lớn hơn rất nhiều.

Hiện giờ chuyện Vũ Hóa Điền thích làm nhất là ôm cô ngồi trên đùi, nhẹ nhàng xoa bụng cô. Nếu đứa bé nể mặt đá vài cái thì hẳn có thể vui vẻ cả ngày. Vũ Hóa Điền mời đại phu cực kỳ có kinh nghiệm trong thành hàng tháng đến bắt mạch cho cô hai lần, lần nào Vũ Hóa Điền cũng nhất định phải có mặt.

Nhìn lần này đại phu bắt mạch lâu hơn bình thường, lông mày Vũ Hóa Điền cũng nhíu lại theo.

Vị đại phu già một lúc lâu sau mới buông tay, cười nói: “Phụ nhân lần này hẳn là song thai, chúc mừng lão gia.”

Lần đầu tiên trong đời Vũ Hóa Điền ngó ra, hỏi: “Thật sao?”

Vị đại phu già cười nói: “Lão phu bắt mạch không sai bao giờ, còn thật hơn vàng thật bạc trắng.”

Lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng nhạc lãnh lót vang lên, sau đó hệ thống thông báo:

【Độ hào cảm+50】

【Xin chúc mừng người chơi vượt qua 100 điểm, bước vào Happy Ending】

Cô kinh ngạc không ngậm miệng được, thì ra để hạ một tên Boss biến thái như thế chỉ cần hai đứa bé...

Vũ Hóa Điền lần đầu tiên cười tươi như thế, liên tục nói: “Tốt! Tốt! Thương! Thương! Tất cả đều thương!”

Trong phủ từ trên xuống dưới đều được nhận tiền thưởng, ai ai cũng mừng như năm mới, náo nhiệt một lúc mới yên tĩnh lại.

Cô đi đến bên cạnh Vũ Hóa Điền, ngồi lên đùi hắn, nơi này cũng sắp thành chỗ ngồi riêng của cô rồi.

Cô ngồi xuống hắn liền theo thói quen ôm eo cô, một tay đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô tựa đầu lên vai Vũ Hóa Điền, nói khẽ: “Vậy ngài thưởng ta cái gì?”

“Cô muốn gì?” Vũ Hóa Điền hỏi.

Cô biết bây giờ mình nói muốn một núi vàng hẳn cũng có thể mang đến cho cô nhưng cô vẫn vô cùng thích đàn heo vàng lúc trước. Cô nói: “Ta muốn đàn heo vàng, trước kia ngài đã từng nói cho ta rồi.”

“Được, nhưng lần này đi không mang theo, ta sai người về kinh lấy.” Vũ Hóa Điền nói.

Cô “Ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa, chỉ có ngón tay lại không ngoan ngoãn, vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

Vũ Hóa Điền dường như nhận ra điều gì, bắt lấy tay cô, nói: “Đã mang thai rồi, đừng nghịch.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Ta nhọc công khổ sở nuôi lớn nó mà cũng mới chỉ được dùng mấy lần, ngài nói xem người được hưởng lợi nhất là ai?

Tay cô bị hắn giữ không cử động được, thế là cô dùng đầu cọ cọ ở bờ vai hắn. Hắn thả tay cô ra giữ đầu cô không cho cô cọ lung tung, thế là cô lại dùng đôi tay đã được tự do bắt đầu tác quái. Ngón tay từ cầm hắn trượt đến cổ, đầu ngón tay ma sát với làn da hắn. Cô nhìn hầu kết hắn đột nhiên giật giật một cái, đây là động tác nuốt. Cô nói: “Thì ra thực sự có ‘ngồi trong lòng mà vẫn không loạn’.” Cô cố ý ghé vào tai hắn, nhìn phần da quanh tai hắn dần đỏ lên.

Vũ Hóa Điền hít sâu một hơi, nói: “Nghe lời, chờ cô sinh xong.”

Cô thầm nghĩ: Chờ sinh xong không biết hắn sẽ tra tấn mình thế nào đâu! Tay cô càng ngày càng di chuyển xuống phía dưới, đến tận khi sờ tới giữa hai chân, nói: “Đã năm tháng rồi, có thể. Ngài không hiểu y thuật, phụ nữ mang thai nội tiết tố giống cái tiết ra nhiều, rất muốn... Chuyện kia... Đối với đứa bé cũng tốt. Thật ra ta bình thường không như vậy.”

Vũ Hóa Điền nheo mắt, nói khẽ: “Vậy sao?”

“Đúng vậy, ngài xem ta trước kia...” Nói tới đây cô đột nhiên ngừng lại, rồi mới hỏi hắn: “Ý ngài muốn hỏi là chuyện phụ nữ mang thai hay là chuyện

ta... trước kia?”

Trong mắt Vũ Hóa Điền lóe lên mấy phần vui vẻ, nói: “Vốn chỉ muốn hỏi một chút về y lý, nhưng cô đã muốn nói cả thì cứ tiếp tục đi.”

Cô nhéo một cái vào eo hắn, gắt: “Thật đáng ghét.”

“Là cô tự mình nghĩ nhiều hơn, sao lại quay ra trách ta?” Vũ Hóa Điền nói xong, giật vạt áo cô ra, đưa tay luồn xuống phía dưới. Hắn dùng ngón tay vuốt ve cánh hoa, chẳng mấy chốc phía dưới đã ướt đầm. Vũ Hóa Điền khép hai ngón tay thăm dò vào bên trong mật huyết.

Cô khép hai chân, kẹp lấy tay hắn, thờ dốc, nói: “Chỉ thế thôi à?” Nói xong thấy Vũ Hóa Điền nhường mảy, tỏ vẻ đương nhiên. Cô dựa cả vào người hắn, một tay vuốt ve bộ phận nóng bỏng dưới eo, ghé vào tai hắn nói: “Ta nhọc công khổ sở nuôi lớn nó mà cũng mới chỉ được dùng mấy lần, ngài nói xem người được hưởng lợi nhất là ai?” Nói xong, cô há miệng ngậm lấy vành tai hắn.

Vũ Hóa Điền hít một hơi, ôm cô đứng dậy đi về phía giường. Hắn nhẹ nhàng đặt cô lên giường, rồi cũng lên theo. Hắn dùng hai tay chống người, từ phía trên nhìn cô, nói: “Đâm phụ, còn nói không quyến rũ ta? Trước kia còn biết lén lút, hiện giờ đã dám khiêu khích công khai rồi?”

Cô cau mày nói: “Ngài đừng nói linh tinh, trước kia nào có?”

“Vậy tức là lần này có?” Vũ Hóa Điền nói xong, chỉ thấy mặt cô đỏ lên, hắn lại nói: “Cởi quần áo.”

Cô cảm thấy mình nằm phía dưới hắn bị hắn nhìn cởi quần áo rất xấu hổ, thế là nói: “Vậy ngài quay sang chỗ khác.”

Vũ Hóa Điền nhủ mày nói: “Có gan quyến rũ ta, lại không có gan cởi quần áo? Cũng đâu phải chưa cởi bao giờ.”

Cô đỏ mặt, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn cời từng lớp từng lớp quần áo. Hắn rõ ràng là đang thị gian cô! Cô cởi sạch, hai tay che bộ ngực đầy đặn, hai chân kẹp chặt, đầu cũng nghiêng về bên phải, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Vũ Hóa Điền trước kia luôn cưỡng ép cô, đây là lần đầu tiên thấy cô hoàn toàn trần trụi trước mặt hắn như thế này. Dáng vẻ e thẹn của cô khiến dục vọng dưới hông hắn lại phình to ra vài phần, hắn hận không thể lập tức tiến vào cô, xé rách cô, nhìn cô rên rỉ đau đớn, cầu xin hắn tha cho cô. Hắn siết chặt hai nắm tay, hít sâu mấy hơi mới không chế được dục vọng trong lòng.

Hắn đưa tay kéo tay cô đang che ngực ra, đầu ngón tay mon trón làn da trắng nõn như ngọc, lướt qua bộ ngực căng đầy, đi đến phần bụng đã gồ lên. Bởi vì cô nằm, cho nên bụng nhìn có vẻ càng lớn, hai tay đỡ lấy bụng cô, không kim lòng được cui người hôn một cái. Vũ Hóa Điền tách hai chân cô ra, đầu ngón tay dọc theo cánh hoa mẫu đơn hắn xăm. Trên cánh hoa mẫu đơn dính mật huyết nhìn giống như giọt sương, khiến hình xăm nhìn càng thêm sống động.

Cô chưa bao giờ bị hắn nhìn kỹ như thế, nức nở nói: “Đừng nhìn... Còn nhìn... Ta không làm nữa...”

Vũ Hóa Điền kéo tay cô đặt lên ngực hắn, khàn khàn nói: “Cởi quần áo cho ta.” Cô vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng đầu cởi quần áo cho hắn, lại bị hắn xoay đầu lại, nói: “Nhìn ta.”

Cô đưa tay rút ngọc quan trên đầu hắn, mái tóc đen lập tức xõa xuống, Vũ Hóa Điền như vậy càng khiến cô không dám nhìn. Nhanh chóng cởi quần áo của hắn, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cô thở phào.

Vũ Hóa Điền đưa tay lột một chiếc gối dưới người cô, hắn nâng chân cô lên, giọng nói có chút kìm nén, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Ta vào đây...” Bộ phận nóng rực phía dưới hắn đặt ngay cửa vào non mềm của cô, chậm rãi tiến vào. Khi hắn tiến vào hoàn toàn, cả hai đồng thời phát ra một tiếng thờ dài.

Vũ Hóa Điền một tay chống người, tay nâng chân cô, chậm rãi chuyển động. Chưa bao giờ được hắn đối xử dịu dàng như thế, cô có chút bất an. Giọt mồ hôi từ trên trán hắn chảy xuống nhỏ lên người cô, cô chưa từng thấy hắn chảy nhiều mồ hôi như thế, huống chi lúc này vừa mới bắt đầu. Hắn nhất định là đang kìm chế, hắn chưa bao giờ là người dịu dàng cả.

Khi bộ phận nóng rực của hắn chạm vào điểm mẫn cảm nhất của cô thì cô không kìm được phát ra một tiếng rên rỉ, Vũ Hóa Điền bỗng cứng đờ. Cô có chút khó hiểu nhìn hắn, chỉ thấy hắn lại hít sâu mấy hơi mới nói: “Xoay người đi, từ đằng sau.”

Cô ngoan ngoãn xoay người lại quỳ, hai tay chống cột giường đỡ thân thể. Vũ Hóa Điền một tay đỡ eo cô, một tay bám vào khung giường. Hắn thờ gấp từ sau cẩn thận tiến vào, từ từ chuyển động.

“Ừm...” Dịu dàng của hắn quả thật làm cô phát điên, cô càng thêm động tình, thân thể dần nghênh đón động tác của hắn. Đột nhiên chợt nghe “rắc” một tiếng, khung giường to như cánh tay người trưởng thành đã bị Vũ Hóa Điền bóp nát. Biến cố bất thành linh khiến cô giật mình, phía dưới cũng thít chặt lại.

Chỉ nghe Vũ Hóa Điền gầm nhẹ một tiếng, chiếc bàn theo trong phòng vỡ nát, tất cả ầm chén trà trên bàn rơi xuống đất. Người hầu ngoài cửa nghe tiếng động đi vào xem xét, mắt đứng lúc hạ xuống, che hai người. Người hầu đi vào mới nhận ra trong phòng đang làm chuyện gì, lập tức lạng lẽ lui ra ngoài, tiện thể đóng kỹ cửa.

Vũ Hóa Điền điều chỉnh lại tâm trạng, rồi mới bắt đầu rút ra đâm vào, cô cũng theo động tác của hắn dần dần cao trào. Mồ hôi trên người hắn không ngừng nhỏ xuống, cuối cùng cô cũng được chứng kiến cái gì là mồ hôi rơi như mưa rồi. Thấy cô cao trào, Vũ Hóa Điền đâm vào vài cái, qua loa bắn ra.

Sau đó, cô thỏa mãn nằm trên giường, nhìn Vũ Hóa Điền vội vàng mặc quần áo, nhanh chóng rời đi. Nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng cô dấy ý: Đáng

đòi, ghen chết hần!

***

p/s: Nó... vẫn ngọt một cách biến thái =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Kịch liệt như thế, hậu quả chính là cô phải nghe hai bà vú được mời tới thao thao bất tuyệt căn nhắc cả ngày: “Cấm chuyện phòng the! Nhất là chuyện phòng the kịch liệt như thế càng phải cấm! Nghiêm cấm!” Nhưng vì chuyện trước kia Vũ Hóa Điền đuổi mấy nha đầu, Vương ma ma cũng không dám đề cử với cô thêm ai tới hầu hạ Vũ Hóa Điền nữa.

Cô sờ lên bụng cười tủm tỉm coi lời bà vú như gió thoảng bên tai, chỉ có cô biết mặc dù gây ra động tĩnh lớn, nhưng Vũ Hóa Điền đối với cô lại hết sức cẩn thận, sợ làm đau cô.

Từ khi thấy dáng vẻ kìm chế của Vũ Hóa Điền, cô lại đặc biệt thích trêu chọc hần. Ban đầu Vũ Hóa Điền còn giống như vị hòa thượng nghiêm túc khuyên bảo cô, còn thiếu nước niệm mấy câu A di đà phật. Sau này hần phát hiện ra cô cũng không thực sự có ý đó, chỉ cố tình trêu hần, hần mới mặc kệ cô. Cho dù cô trêu chọc hần thế nào, có đôi khi phía dưới đã bị cô xoa cứng như đá rồi, hần cũng vẫn không nhúc nhích.

Nếu thật sự bị trêu quá đáng, hần sẽ ôm cô ngồi lên đùi, sờ bụng cô nói: “Con trai, mau ra đời đi, mẫu thân các con đã cười lên đầu phụ thân làm mưa làm gió rồi. Chờ các con ra đời, xem phụ thân trừng trị nàng thế nào.” Nghe hần nói như thế, cô ôm cổ hần cười khúc khích. Vũ Hóa Điền tiếp tục nói: “Nhân lúc bây giờ còn cười được thì cười đi, xem cô còn có thể cười bao lâu.”

Cô nói: “Sao ngài biết là con trai? Nếu là hai đứa con gái thì sao?”

Vũ Hóa Điền liền nói: “Ta nói là con trai thì sẽ là con trai.”

Người cổ đại đúng là trọng nam khinh nữ! Cô từng mất lờm hần một cái, chẳng thêm cãi nhau với hần.

Bụng càng ngày càng lớn, sinh hoạt cũng càng ngày càng bất tiện. Tới giai đoạn cuối của thời kỳ mang thai, cơ thể cô hết sức nặng nề, mỗi ngày đều cảm thấy mệt mỏi, đêm ngủ cũng không thoải mái, còn bị phù nặng. Vũ Hóa Điền vẫn luôn tự mình chăm sóc cô, đêm ngủ cứ một lúc lại giúp cô lật người, có đôi giữa đêm cô chuột rút hần sẽ xoa chân cho cô. Hần đêm ngủ không ngon, ngày cô tỉnh hần cũng tỉnh theo, tất cả mọi chuyện đều đích thân làm.

Cô nhìn Vũ Hóa Điền ngồi xổm xuống đi giày cho cô, nước mắt rơi xuống. Trong lòng cô uất ức, hần tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cô như thế lại không phải vì yêu. Nhưng dù biết rõ hần vì đứa con trong bụng mình, cô vẫn không kìm chế được mà rung động. Tim cũng là thịt, hần đối tốt với cô vô điều kiện cô không không chế nổi trái tim mình.

“Sao vậy?” Vũ Hóa Điền đưa tay lau nước mắt cho cô.

“Chờ ta sinh xong ngài còn có thể đối tốt với ta như thế không?” Rõ ràng lúc trước đã từng vì vấn đề này mà cãi nhau một trận, nhưng bây giờ cô vẫn không nhìn được nhắc lại. Vũ Hóa Điền không nói gì, cô cười khổ, biết rõ đáp án, cần gì phải hỏi? Cô nhẹ nhàng gọi tên hần: “Vũ Hóa Điền...” Cô dừng lại một chút, nghĩ lại vẫn sửa lời, nói: “Không sao, ta chỉ hơi sợ mà thôi.” Điều kiện chữa bệnh ở cổ đại có hạn, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cho dù chính cô là đại phu cũng hết cách.

“Đừng nói linh tinh, bà đỡ ta mời đều là những người có kinh nghiệm nhất trong thành, thuốc cũng đã vận chuyển từ trong kinh tới, cô yên tâm, không sao đâu.” Vũ Hóa Điền nói.

Vũ Hóa Điền làm việc cô đương nhiên yên tâm, là một người mẹ cô cũng không hy vọng con của mình xảy ra chuyện, nhưng đồng thời trong lòng cô cũng ích kỷ muốn hỏi hần một câu: Nếu có chuyện hần sẽ bảo vệ mẹ hay con, cho dù là lừa gạt cô, nghe xong cô cũng cảm thấy an tâm. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể mở miệng, nếu đã biết đáp án thì tốt nhất đừng nói ra khiến đôi bên cùng khó chịu. Thế là cô nói: “Ta biết. Nhưng lỡ như ta chết đi...”

Cô còn chưa nói hết, đã bị Vũ Hóa Điền ngắt lời: “Đừng nói những lời xui xẻo như vậy.”

“Ừm.” Cô phì cười khẽ gật đầu.

Nhưng cuối cùng vẫn bị cô nói trúng. Cô khó sinh.

Ngay từ đầu cô cũng không nhận ra đây là khó sinh, đau bụng làm cho cô chẳng suy nghĩ được gì. Cô không biết mình đau bao lâu, mỗi một giây đối với cô đều là dày vò. Bà đỡ là dân địa phương, không biết nói tiếng Quan thoại, bà ấy nói một câu Vương ma ma phiên dịch một câu. Nói đi nói lại cũng chỉ

là cửa tử cung mở không đủ, đứa bé không ra được, bảo cô cố lên.

Cô bị móm rất nhiều thuốc, dưới đầu lưỡi cũng đặt một miếng nhân sâm. Không biết đến lúc nào, ngay cả Vũ Hóa Điền cũng vào. Nhìn thấy hấn cô mới biết đây là khó sinh, cô thật sự đã nói trúng rồi. Cô nhìn Vũ Hóa Điền, chờ hấn nói chuyện.

“Đã hai ngày rồi... Còn không sinh được ta cũng chỉ có thể để bọn họ mổ bụng cô ra. Ta biết cô không muốn chết, cho nên cô hãy cố gắng lên, được không? Thử lại lần nữa.” Giọng Vũ Hóa Điền trầm khàn, hấn vuốt lọn tóc bị mồ hôi làm ướt ra sau tai cô, dùng ánh mắt gần như là cầu xin nhìn cô.

Đã sớm biết sẽ là kết quả như vậy, nhưng cũng rất tốt, tối thiểu con của cô sẽ không sao. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ cả cô và đứa bé đều không qua khỏi. Hai hàng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cô mệt mỏi quá, ngay cả sức khóc cũng không có. Cô nói chuyện, Vũ Hóa Điền phải ghé tai đến bên miệng cô mới có thể nghe rõ. Cô nói đứt quãng: “Ta biết ngài rất yêu hai đứa bé này, sau này ngài hãy chăm sóc chúng cho tốt. Còn có Bé Cù Cải, nếu tương lai có chuyện xảy ra, ta cũng chỉ cầu xin ngài đừng làm hại nó. Trên đời này ta không có người thân nào, ngoại trừ hai đứa bé trong bụng thì cũng còn Tiểu La mà thôi, ta chỉ hy vọng bọn trẻ đều có thể hạnh phúc lớn lên, không cần tiền đồ to lớn, chỉ cần khỏe mạnh bình an là tốt rồi.”

Nói một hơi nhiều như thế, cô thở dốc một hơi mới nói tiếp: “Ngài còn nhớ căn nhà trên núi của lão thần y không? Ngài cũng từng đến rồi đó. Sau nhà có một cây hòe già, sau khi ta chết hãy hỏa thiêu ta, chôn tro cốt dưới gốc cây. Nhất định phải thiêu, ta không muốn thi thể mình thối rữa, trở thành nơi sinh sôi nảy nở cho giòi bọ.”

“Vậy ta thì sao? Nàng không hề nghĩ đến ta sao?” Vũ Hóa Điền hỏi. Cô mờ mịt nhìn hấn, không biết hấn có ý gì. Chợt nghe hấn nói tiếp: “Đây là con của chúng ta, sao nàng có thể nhẫn tâm... Có thêm lần nữa được không?”

“Ta không còn sức rồi... Thật sự...” Cuối cùng, cô nói: “Vũ Hóa Điền, nếu có kiếp sau, ta thật hy vọng có thể làm con gái ngài...”

Vũ Hóa Điền siết chặt tay, khớp xương trắng bệch, hấn hít sâu một hơi nói: “Không còn sức thì không sinh nữa, nàng ngủ đi, những chuyện khác chờ nàng tỉnh rồi nói.” Nói xong, hấn xoa tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

Cô hoảng sợ túm lấy tay áo hấn: “Tại sao lại đi hết? Còn con chúng ta làm sao đây?”

Vũ Hóa Điền đã trải qua bao phong ba bão táp, lúc này cũng không nịn được đồ vành mắt, nói: “Chờ nàng khỏe lại sẽ để bọn họ lấy đứa bé ra. Không sao đâu, bọn họ đều dày dặn kinh nghiệm, sẽ không có chuyện gì. Ta hứa với nàng, sẽ không sao cả.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

【Chúc mừng người chơi bước vào tình tiết ẩn!】

“Con... Con của ta...” Cô sững sờ vài giây rồi lập tức nói với Vũ Hóa Điền: “Lấy ngân châm của ta tới! Lúc ngài học võ có học vị trí huyết vị không?”

Vũ Hóa Điền sai người lấy ngân châm, nói với cô: “Có học qua, nàng...”

“Tốt lắm, ngài làm theo lời ta, châm cứu trợ sản.” Cô nói.

Vũ Hóa Điền có chút do dự, lại nói: “Vậy nàng...”

Cô cố cười gượng, nói: “Không còn thời gian nữa rồi, nghe ta, không sao đâu.”

Sau khi ngân châm được mang tới, Vũ Hóa Điền nghe theo hướng dẫn châm cứu cho cô, hấn tìm huyết vị vô cùng chính xác, ra tay cũng chuẩn, nếu có chỗ nào không xác định sẽ hỏi cô ba lần. Sau khi đâm vào chín huyết vị, sức lực của cô dần dần khôi phục. Cô cười với hấn: “Ngài lần đầu dùng châm đã được đến thể này đúng thật là nhân tài, hay là ngài bái ta làm thầy đi?”

Vũ Hóa Điền thấy cô trở lại bình thường cũng thoáng thở phào, lại nghe cô vẫn còn tâm tư nói chuyện tào lao liền trách: “Đã là lúc nào rồi mà vẫn còn sức nghịch ngợm!”

Cảm thấy sức lực của mình khôi phục, cô lại bắt đầu chỉ huy hấn tiếp tục châm cứu. Những châm đâm vào huyết vị vừa nãy đều là để kích thích thể lực, tiếp theo là trợ sản. Mỗi một châm đâm xuống cô đều cảm thấy bụng đau thêm ba phần, nếu như không có những châm trước làm chỗ dựa thì có lẽ bây giờ cô đã đau chết rồi.

Những bà đỡ kia liền vội vội vàng vàng trở về, cô nghe theo lời bọn họ dùng sức dùng sức lại dùng sức, không biết qua bao lâu, cô nghe thấy bà đỡ vui mừng hô lên: “Thấy đầu rồi, sắp được rồi! Đầu ra rồi! Phu nhân cố lên, còn một đứa nữa!”

Đứa bé thứ hai có lẽ hấp thu dinh dưỡng không tốt, bé hơn đứa đầu rất nhiều, thể nên cũng ra rất nhanh. Cảm thấy bụng nhẹ bẫng, cô cũng thở phào một

hơi, mềm oặt trên giường. Bọn nha đầu ôm đứa bé được tắm rửa sạch sẽ tới cho cô xem, cô miễn cưỡng mở mắt, chỉ có thể nhìn được cảnh tượng mờ mờ, cô nghe được loáng thoáng đứa đầu là bé gái đứa thứ hai là bé trai, em trai mặc dù hơi nhỏ nhưng cả hai đều rất khỏe mạnh.

Sau khi thả lỏng cô cảm thấy càng lúc càng mơ hồ, người xung quanh nói gì cũng không rõ, giống như linh hồn bị kéo ra khỏi cơ thể, ngay cả đau đớn cũng không còn rõ nét nữa, cuối cùng trước mắt cô bỗng tối sầm, mất đi tri giác.

Khi cô tỉnh lại trong phòng đã trở nên yên tĩnh, cô quay đầu nhìn lại phát hiện Vũ Hóa Điền ngồi ở bên giường. Hắn không thăm tình nắm tay cô, cũng không khóc lóc bày tỏ với cô, chỉ ngồi im, không biết là đang suy nghĩ hay đang ngẩn người.

Lúc này hệ thống đột nhiên thông báo, hai lựa chọn hiện ra trước mặt cô:

【A】 Rời đi.

【B】 Ở lại. Cô nhìn cẩn thận, phát hiện cả hai lựa chọn đều chọn được, chính điều này lại làm cho cô do dự. Bây giờ ngay cả con mình trông như thế nào cô còn chưa biết, cứ thế vứt bỏ chúng mà đi cô thực sự không nỡ, nhưng cuộc sống ở thế giới cũ cũng làm cô lưu luyến.

Cô quyết định đầu tiên là nên nói chuyện với Vũ Hóa Điền rồi tính. Thế là cô nói: “Con đâu?” Nói xong lại phát hiện Vũ Hóa Điền dường như không nghe thấy, không có phản ứng. Cô chống người ngồi dậy lại thấy cơ thể nhẹ bẫng, không mệt mỏi như người vừa sinh con xong. Cúi đầu nhìn, cô hoảng sợ phát hiện mình biến thành trong suốt, mà cơ thể còn nằm ở trên giường, mắt nhắm chặt.

Bốn chữ ‘Hồn lìa khỏi xác’ xuất hiện trong đầu cô!

Cô đưa tay chạm vào Vũ Hóa Điền, ngón tay xuyên qua cơ thể hắn. Hắn không nhìn thấy cô, cũng không cảm nhận được cô. Cô tiến lại gần nhìn hắn, hắn có vẻ hơi mệt mỏi, hai mắt đầy tơ máu, dưới mắt cũng đã có quầng thâm. Đây rõ ràng là đã thức đêm rồi! Cô quay đầu lại nhìn cơ thể mình, không biết mình đã hôn mê bao lâu. Cô chọc chọc mũi hắn hỏi: “Con đâu?”

Vũ Hóa Điền đột nhiên cử động, phát ra một tiếng thở dài. Cô sợ hết hồn, còn tưởng là hắn nhìn thấy cô thế là vội vàng bay về trong thân thể mình. Một lát sau mới phát hiện hắn thực sự chỉ là đang thở dài mà thôi, lúc này mới dám thở phào. Hắn hẳn là đang lo lắng cho cô? Hẳn là vậy. Nghĩ đến lựa chọn của hắn trong lúc quyết định, trong lòng cô bỗng thấy ngọt. Đàn ông thời đại này có thể lựa chọn bảo vệ mẹ thật sự là không dễ dàng, dù sao vợ mất có thể tái giá, con thì không ai chê ít.

Cô ngồi dậy mặt đối mặt với hắn, tầm mắt không biết sao lại nhìn tới môi hắn, môi mỏng, hình môi rất đẹp, nhìn thật ngon miệng. Hắn từ trước tới nay vẫn chưa hôn cô bao giờ, thích sạch sẽ là bệnh, phải chữa! Cô đưa mặt tới gần, áp lên môi hắn một lúc. Hắn hoàn toàn không cảm nhận được sự hiện hữu của cô, cô áp một lúc thấy không thú vị liền thôi.

Lúc này, tiếng trẻ con khóc nỉ non từ phòng bên truyền tới.

Con của cô!

Cô đi xuyên qua tường, tới xem hai đứa bé. Chỉ thấy hai tiểu đứa bé nằm ở hai nôi khác nhau, có hai bà vú ở bên cạnh trông coi. Một bà vú ôm lấy đứa bé đang khóc, đầu tiên là sờ bụng, thấy tã vẫn khô, liền cởi áo cho đứa bé bú sữa. Cô nhìn nhìn, đây là đứa lớn hơn, hẳn là con gái ra trước. Bé con mở đôi mắt tròn xoe ra sức mút sữa, đôi mắt đen lúng liếng rất có hồn. Cô trêu mếu sờ lên cái tay nhỏ bé của con bé, lại không cảm nhận được gì.

Cô lại nhìn con trai trong nôi, thằng nhóc này nhiều nếp nhăn cực kì nhỏ, lúc này đang nhắm mắt ngủ. ‘Xấu quá, như con khi con vậy’, cô nghĩ thầm. Cô dùng ngón tay chọc cái má nhỏ nhắn của thằng bé, nói: Sau này con phải ăn nhiều mới cao lớn cường tráng được. Mặc dù đứa bé đang ngủ nhưng bà vú không hề lười biếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm. Người Vũ Hóa Điền chọn cô yên tâm, bọn trẻ còn nhỏ hẳn đã quan tâm như vậy, tương lai chắc chắn cũng sẽ không để chúng chịu khổ.

Cô quay về phòng, phát hiện Vũ Hóa Điền vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, hắn không biết mệt sao? Cô ghé vào tai hắn, mắng khê: “Đồ ngốc!”

Cuối cùng khi cô trở về chuẩn bị xử lý hai lựa chọn, lại phát hiện cả hai lựa chọn đã biến thành màu xám, không ấn được! Nhìn kỹ, phía dưới có thêm hàng chữ nhỏ: **【Lựa chọn quá thời gian đã mất hiệu lực.】**

Cô nhìn hai lựa chọn màu xám, lại nhìn cơ thể của mình. Mẹ nó, thế này là sao! Mất hiệu lực là thế quái nào? Vậy làm sao bây giờ, cô lúc này rốt cuộc là người chết hay người sống! Cho dù mất hiệu lực cũng phải để cho linh hồn cô nhập vào người sống lại đã chứ! Cô biết ngay là hệ thống này sẽ không cho cô lựa chọn ngon lành thế mà, hệ thống này tồn tại chính là để gài cô! Hiện giờ cuối cùng cũng chơi chết cô rồi, vui chưa? Sung sướng chưa?

Đang lúc cô vô cùng rối rắm, lại nhận được thông báo mới: **【Chúc mừng người chơi bước vào tình tiết ẩn!】**

Còn có cả tình tiết ẩn? Cô còn đang buồn bực, lại thấy Tổ Tuệ Dung đẩy cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Vũ Hóa Điền thấy Tổ Tuệ Dung đi vào, hỏi: “Tra được chưa?”

Tổ Tuệ Dung nói: “Bẩm Đốc chúa, đã hỏi tất cả đại phu trong thành, không ai biết bức về huyết vị Đốc chủ đưa xuất phát từ đâu, chỉ nói từ huyết vị xem ra có tác dụng trợ sản, còn sau khi dùng sản phụ sẽ như thế nào những đại phu kia cũng không dám khẳng định.”

Vũ Hóa Điền nghe sau trầm ngâm một lát mới nói: “Ta biết rồi, đi xuống đi.”

Tổ Tuệ Dung đứng một chút nhưng không đi, chỉ nói: “Đốc chủ đã hai ngày không chợp mắt rồi, ngài đi nghỉ một lát đi, để nô tỳ chăm sóc phu nhân.”

Vũ Hóa Điền không nói gì, chỉ xua tay, ra hiệu cho Tổ Tuệ Dung đi ra ngoài, Tổ Tuệ Dung thấy thế cũng đành phải lui ra ngoài.

Cô bay tới đối diện Vũ Hóa Điền, quan sát khuôn mặt hắn.

Khó trách tiểu tụy thành như vậy, thì ra đã không ngủ hai ngày rồi. Sau khi bay vài vòng trong phòng cô lại cảm thấy chán, không biết nhiệm vụ ăn hệ thống nói là gì, tóm lại cô không muốn cứ tiếp tục buồn chán thế này nữa, thế là cô bay sang phòng bên nhìn bọn trẻ. Không giống Vũ Hóa Điền nhìn lâu sẽ thấy chán, bọn trẻ đáng yêu đến mức cô nhìn bao lâu cũng không đủ, cho dù bọn chúng vẫn chỉ luôn ngủ mà thôi. Nếu có thể nhìn thấy bọn trẻ trong lúc ngủ mơ đột nhiên nhúc nhích, cô có thể vui sướng rất lâu.

Là một linh hồn nên cô cũng không thấy buồn ngủ, cứ nhìn bọn trẻ như vậy cả một đêm, ngày hôm sau cô mới bay về phòng bên nhìn Vũ Hóa Điền. Hắn còn tiểu tụy hơn hôm qua, cứ tiếp tục như thế thì không được, nếu như hắn không ngủ cô đành phải nghĩ cách dùng chút thủ đoạn khiến hắn ngủ. Nhưng bây giờ cô là một linh hồn, không nhìn thấy không sờ thấy, nói chuyện cũng không ai nghe thấy, đúng là một vấn đề lớn.

Cô còn đang suy tính xem có cách gì có thể khiến hắn ngủ, thì Đàm Lỗ Tử đến báo cáo công việc, cách cửa cầu kiến.

Vũ Hóa Điền cho hắn vào, hỏi: “Thế nào rồi?”

Đàm Lỗ Tử nói: “Bẩm Đốc chủ, Kinh Thành truyền tin đến. Đã lên hỏi thăm trong Thái Y Viện, không vị đại nhân nào biết loại châm cứu ấy. Thôi đại nhân còn nói, nhìn từ huyết vị có thể thấy đó là biện pháp ‘đập nổi chìm thuyền’, không bắt đắc dĩ tốt nhất không nên dùng. Thôi đại nhân kê một phương thuốc, đều là thuốc bồi bổ nguyên khí. Ông ấy nói chưa thấy loại châm cứu này bao giờ nên cũng không dám tùy tiện dùng thuốc.”

Nói xong, hắn đưa cho Vũ Hóa Điền một đơn thuốc.

Vũ Hóa Điền cầm lấy nhìn một lượt, cô cũng ghé lại gần xem. Hắn xem xong lại trả đơn thuốc cho Đàm Lỗ Tử, nói: “Sai người sắc theo đơn này, mỗi ngày dứt cho thần y.” Nói xong liền vuốt ve nhẫn vàng của mình, không lên tiếng nữa.

Đàm Lỗ Tử nói: “Có khi nào cách châm cứu ngày ấy dùng là do phu nhân tự nghĩ ra, cho nên mới không ai biết không ạ?”

Vũ Hóa Điền nghe xong lập tức lắc đầu nói: “Không thể nào. Nàng tuy là đệ tử của thần y nhưng theo ta thấy y thuật cũng chỉ bình thường, bảo nàng máy móc làm theo thì được chứ khó mà tự nghĩ ra được gì, đừng nói tới cách châm cứu phức tạp ấy.” Nói đến đây, Vũ Hóa Điền dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Sai Tiến Lương đi tìm ở kho sách lão thần y để lại, chưa biết chừng có ghi lại.”

Cô nghe đến đó cũng phải gợn ngón cái lên khen ngợi, không hổ là Vũ Hóa Điền, thật hiểu cô. Phương pháp châm cứu ngày đó cô dùng quả thực là có ghi trong sách thuốc lão thần y để lại. Trong đó không hề nhắc tới hỗn rồi khỏi xác, nhưng quả thực sử dụng xong sẽ tổn thương nguyên khí. Phương thuốc Thôi đại nhân kê thực sự đúng bệnh.

“Thuộc hạ cáo lui.” Đàm Lỗ Tử vẫn đứng sau lưng Vũ Hóa Điền để bẩm báo, nói cáo lui xong lại nhanh như chớp nâng tay lên đánh xuống. Vũ Hóa Điền một là không đề phòng hắn, hai là thức liên tục mấy ngày đã rất mệt mỏi, không đợi hắn kịp phản ứng đã bị đánh ngất rồi. Sau đó Đàm Lỗ Tử lầm bầm “Thuộc hạ đắc tội!” Liền đỡ Vũ Hóa Điền ra khỏi phòng.

Đàm Lỗ Tử đưa Vũ Hóa Điền tới phòng ngủ, để hắn lên giường, còn cẩn thận đắp chăn cho hắn, rồi mới ra ngoài quỳ, chờ Vũ Hóa Điền tỉnh lại xử lý hắn. Cô vẫn luôn đi theo nhìn Đàm Lỗ Tử làm hết thấy, thầm nghĩ: Nhị đương đầu uy vũ! Chiều này nhanh gọn lại hiệu quả, cô cũng đỡ phải đau đầu nghĩ cách làm Vũ Hóa Điền ngủ.

Cô cho rằng Vũ Hóa Điền ít nhất cũng phải mê man hai ngày hai đêm, kết quả thắng nhãi này ngủ chưa tới ba canh giờ đã tỉnh lại.

Lúc hắn ngủ cô cũng nằm ở bên chống đầu nhìn hắn ngủ. Hắn ngủ không yên, thỉnh thoảng lại nhíu mày. Đáng tiếc cô không thể đi vào trong đầu hắn, nếu không cô thực sự muốn xem xem hắn đang mơ cái gì.

Vũ Hóa Điền đột nhiên tỉnh lại, hắn bỗng dưng mở mắt, cô bị hắn dọa cho hết hồn, ánh mắt hắn sắc bén không hề giống như vừa tỉnh ngủ. Vũ Hóa Điền dùng vài giây suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, lúc này ánh mắt mới dần dịu lại. Hắn lưu loát vén chăn đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng, cô vội vã bay theo.

Hắn đi qua bên cạnh Đàm Lỗ Tử cũng không thèm ngừng lại, chỉ nói một câu: “Chuyện giao cho người đã làm chưa? Còn ở đây làm gì?”

Hắn trở lại phòng cô ở cũ, trong phòng là Tổ Tuệ Dung hầu hạ. Vũ Hóa Điền hỏi một câu: “Thế nào rồi?”

Tổ Tuệ Dung lắc đầu nói: “Vẫn như cũ.”

Vũ Hóá Điền khẽ gật đầu, nói: “Ngươi lui xuống đi.” Nói xong, hắn thay vị trí Tổ Tuệ Dung. Hắn vẫn ngồi im y hệt hôm qua, nhưng lần này ngồi chưa được bao lâu hắn bỗng thở dài nói như trút giận: “Nàng nói xem có phải ta đã làm sai rồi không?”

Cô nhìn xung quanh một lượt, Tổ Tuệ Dung đã đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại cô và Vũ Hóá Điền. Hắn giơ tay lên nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô, giống như đang chạm vào vật báu vô cùng quý giá. Cô chưa bao giờ thấy Vũ Hóá Điền đối với cô như thế, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ lúc ở chỗ Vạn quý phi, cô ngã va vào bình hoa bình hoa, Vũ Hóá Điền đỡ bình hoa chứ không đỡ cô.

“Khi đó ta không nên nghe lời nàng, bây giờ nàng bảo ta phải làm sao? Ta đã hứa với nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, kết quả ta tự tay... Nàng nói ta nên làm thế nào?” Nói mấy câu dường như đã tiêu hết toàn bộ kiên nhẫn của hắn. Hắn đột nhiên đứng dậy vỗ vào khung giường gỗ. Khung giường vẫn nguyên vẹn nhưng tất cả bàn ghế trong phòng đều nát vụn, mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Hắn đứng ở bên giường cúi người nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không có sự cho phép của ta, sao nàng dám xảy ra chuyện? Cho dù nàng chết cũng phải chết trên tay ta, nếu không dù là đường xuống Hoàng Tuyền ta cũng phải lôi nàng về! Ta nói nàng không sao nàng nhất định phải tỉnh lại, hiểu chưa?”

Cô hoàn toàn bị khí thế của Vũ Hóá Điền làm cho sợ hãi, theo bản năng gật đầu rồi mới giật mình nhớ ra hắn hoàn toàn không nhìn thấy cô. Cô chép miệng, quả nhiên là sinh con xong là hết ưu đãi, ngay cả đánh thức cũng hung dữ như thế. Cô còn đang oán thăm, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho hồn bay phách tán.

Chỉ thấy Vũ Hóá Điền cúi người, môi chạm lên môi cô!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ngoại Truyện: Sổ Tay Nuôi Con Của Vũ Hóá Điền

Cho dù nàng chết cũng phải chết trên tay ta, nếu không dù là đường xuống Hoàng Tuyền ta cũng phải lôi nàng về!

Tam đương đầu đầu trực đưa hai bánh bao đi dạo phố, lúc trở về trong tay mỗi đứa cầm một chiếc kẹo đường hồ lô, ăn rất nhiều.

Hán Hoa thấy vậy liền nổi giận: “Ai cho phép các con ăn đồ ăn bên ngoài? Bắn chết.”

Bánh bao nhỏ: Mẹ nói ăn bản sống lâu.

Hán Hoa: “Vớ vẩn, thế mà còn dám tự nhận mình là lang trung!” Nói xong cầm hai chiếc kẹo đường hồ lô vứt đi.

Hai bánh bao không chịu, khóc òa lên. Vũ Hóá Điền đau đầu, ra lệnh cho phòng bếp làm hai chiếc kẹo đường hồ lô, lúc này mới thôi.

Sau đó, Tam đương đầu đầu bị phạt hai tháng lương.

***

Tam đương đầu đầu trực đưa hai bánh bao đi dạo phố, bánh bao số một để ý một mỹ nam.

Bánh bao số hai vung tay lên, những cao thủ Tây xường lập tức xông lên cướp người.

Chuyện kinh động lớn, hai bánh bao bị xách đến trước mặt Vũ Hóá Điền nghe dạy bảo.

Hán Hoa: “Bất người cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là... Tỳ tỳ con mới ba tuổi con đã đi cướp đàn ông cho nó, con có cảm thấy làm như vậy là có chút không ổn không?”

Không đợi bánh bao số hai trả lời, bánh bao số một lập tức gào khóc, bánh bao số hai thấy thế cũng không chút do dự khóc theo.

Đêm đó mỹ nam được tắm rửa sạch sẽ đưa lên giường bánh bao số một.

Sau đó, Tam đương đầu đầu bị phạt hai tháng lương.

***

Tam đương đầu đầu trực đưa hai bánh bao đi dạo phố, trên đường đi gặp được một ông chú trung niên đẹp trai khí khái phong độ, các bánh bao mừng

rõ.

Về nhà thấy phụ thân Hán hoa nhà mình quá ẻo lả, không đủ đàn ông, một trái một phải ôm đùi Hán hoa đòi đòi cha.

Bánh bao số một: Cha, cha quá đẹp, chúng con muốn một phụ thân cao lớn khôi ngô.

Bánh bao số hai: Đúng vậy, bọn con muốn đòi cha mới.

Hán hoa từ ái cười xoa đầu hai đứa nhỏ, dịu dàng nói: “Cái này phải hỏi mẹ các con, cha không quyết định được.”

Hai bánh bao quay sang ôm chân cô, chớp đôi mắt tròn xoe tràn ngập chờ mong nhìn cô.

Cô nhìn Vũ Hóa Điền, hần trả lại cho cô ánh mắt sắc lẹm như dao khiến cô giữa ngày hè mà mồ hôi lạnh cứ chảy ròng ròng.

Cô: Không được T v T

Hai bánh bao khóc òa, bị Vũ Hóa Điền ôm đi dỗ dành an ủi.

Sau đó, Tam đương đầu bị phạt hai tháng lương.

***

Tam đương đầu giúp hai bánh bao rời nhà trốn đi, bị phạt lương một năm.

Tam đương đầu: “Ty chức oan uổng... Ty chức cũng bị ép buộc mà... Trong nhà ty chức đã không còn gì ăn nữa rồi... Ty chức đã thiếu nợ phủ nhiều tiền lắm... Ty chức không chịu nổi nữa...”

Hán hoa: “Có ý kiến người có thể từ chức.”

Tam đương đầu: “Ty chức không có ý kiến.” T v T

***

Ăn cơm

Không ai thích ăn bánh chay.

Bánh bao số một: “Con không muốn ăn cái này, con muốn ăn bánh nhân hoa quế.”

Hán hoa: “Sai phòng bếp làm ngay đi.”

Bánh bao số hai: “Con muốn ăn bánh nhân mè đen.”

Hán hoa: “Làm tiếp.”

Cô: “Vậy ta muốn bánh nhân đậu.”

Hán hoa: “Không có.”

Cô: ...

***

Bởi vì hai bánh bao bị Vũ Hóa Điền chiều chuộng từ nhỏ, vô công rồi nghề, vì để cho bọn chúng trải nghiệm khó khăn của cuộc sống, cô sai phòng bếp đổi bữa tối thành bánh ngô và dưa muối. Cô lo tay nghề đầu bếp quá tốt, còn cố ý dặn dò: “Nhất định phải giống loại dân chúng bản cùng ăn...”

Buổi tối, hai bánh bao thấy món mới liền hiếu kỳ, cầm bánh ngô cắn một miếng lớn, mặt liền nhăn như mướp đắng, nuốt không trôi!

Bánh bao số một: “Con không muốn ăn cái này.”

Vũ Hóa Điền: “Không được, đây là mẹ các con cố ý chuẩn bị cho các con đấy.”

Bánh bao số một: “Con thích phụ thân nhất.”

Vũ Hóa Điền: “Được rồi, sai phòng bếp làm món khác đi.”

Bánh bao số hai: “Vậy con cũng không ăn.”

Vũ Hóa Điền: “Không được, con trai phải chịu được cực khổ.” Bánh bao số hai: “Phụ thân tốt nhất, không ăn được không?”

Vũ Hóa Điền: “Thôi, ăn cùng tỷ tỷ con đi.”

Cô làm gương tốt, cầm lấy bánh ngô cắn một cái, thật lòng là nuôi không trôi!

Cô: “Vậy ta cũng không ăn.”

Vũ Hóa Điền: “Không được.”

Cô: “Phụ thân tốt nhất, ta thích phụ thân nhất, không ăn được không?”

Vũ Hóa Điền: “Cũng tốt, không muốn ăn thì đừng ăn nữa, buổi tối phụ thân cho nàng ăn ngon.”

Cô: “Ta ăn bánh ngô vậy.”

Vũ Hóa Điền: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 65

Cô bay vèo tới trước mặt Vũ Hóa Điền, ngồi xuống tròn tròn mắt nhìn chăm chăm đôi môi đang chạm nhau của hai người. Chạm thậtttt, tên cuồng sạch sẽ Vũ Hóa Điền này thực sự chạm môi hân vào môi cô! Đáng tiếc cô đang là một linh hồn, không cảm nhận được môi của hân. Nghĩ tới đây, cô lập tức nhập vào thân thể của mình, hy vọng có thể cảm nhận được môi của hân, đáng tiếc cô vừa nằm xuống thì hân đã ngẩng lên rồi.

Cô còn còn chưa kịp tiếc hận, lại nghe thấy hệ thống nhắc nhở: 【Nhiệm vụ ân đã hoàn thành!】

Khó trách là ân, trong hai lựa chọn kia dù cô chọn rồi khỏi trò chơi hay tỉnh lại đều sẽ không biết được những chuyện xảy ra sau đó, càng sẽ không trông thấy Vũ Hóa Điền hôn cô. Lúc này cô lại cảm thấy thật may mắn, may mắn lúc ấy mình chọn chậm, nếu không lại bỏ lỡ mất một cảnh tượng đặc sắc.

Đức lúc này, cô đột nhiên bị một sức mạnh vô hình kéo xuống, cô chỉ cảm thấy choáng váng sau đó thì khôi phục như thường. Sau khi sức mạnh kia biến mất, cô cảm thấy cơ thể mệt mỏi nặng nề vô cùng, cô đoán có lẽ mình đã nhập hồn về rồi. Cô đang định mở mắt thử nhìn xem có phải mình đã thực sự có thể khống chế thân thể thì chợt nhớ ra hai người vừa mới hôn nhau, bị hôn hôn tỉnh thật xấu hổ. Huống hồ Vũ Hóa Điền sẽ diện như thế, không phải mãi mới khi cô hôn mê mới dám biểu hiện một chút thôi sao, nếu bây giờ cô tỉnh lại liệu hân có vì xấu hổ mà hóa thành giận không?

Đang lúc cô còn đang rối rắm hết sức, chợt nghe Vũ Hóa Điền khẽ hỏi: “Tỉnh rồi?” Lần này cô càng không dám tỉnh, tiếp tục nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Cảm nhận được ngón tay Vũ Hóa Điền bấm vào cằm cô một cái, đột nhiên hân cất giọng gọi: “Tuệ Dung.” Tổ Tuệ Dung ở ngoài cửa lên tiếng, Vũ Hóa Điền nói tiếp: “Vào đây.”

Cô nghe được tiếng mở cửa, sau đó là giọng Tổ Tuệ Dung vang lên bên giường: “Độc chủ có gì sai bảo ạ?”

Vũ Hóa Điền nói: “Ngày ấy thần y hấp hối từng lưu lại di ngôn, nói rằng lỡ như nàng xảy ra chuyện thì hãy hỏa thiêu nàng, đừng để thân thể hư thối thành nơi sinh sôi nảy nở cho sâu bọ. Hôm nay đã uống nhiều thuốc như vậy mà thần y vẫn không đỡ, sợ là không thể tỉnh lại nữa rồi, không bằng sai người mang đi thiêu đi.”

Tổ Tuệ Dung là con sâu nghe lời của Vũ Hóa Điền, cô ấy sẽ phản ứng thế nào cô rõ hơn ai hết. Thế là cô cuồng quát hô lên: “Đừng thiêu!” Cô nói vội vàng, sợ chậm một chút Vũ Hóa Điền sẽ thực sự mang cô ra ngoài thiêu. Cô mở miệng mới phát hiện giọng mình khô khốc khàn khàn, tuy dùng sức nhưng giọng nói phát ra lại vô cùng yếu ớt. Cô ngượng ngùng mở mắt, có chút vô tội nhìn Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền rũ mắt, xoa xoa nhẵn vàng trên tay, lúc này mới chậm rãi nói: “Cuối cùng cũng chịu tỉnh?”

Cô không có sức trả treo với hân, chỉ nói: “Nước...”

Tổ Tuệ Dung lập tức rót chén nước bùng tới bên giường, để cô ngồi dựa vào cô ấy. Cô nhận lấy chén nước, vội vàng uống cạn sạch, rồi mới trả chén lại cho cô ấy: “Lấy ấm trà lại đây, cái chén này quá nhỏ.”

Một hơi uống hết nửa ấm, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Vừa định thở phào lại cảm thấy bụng đau đau. Tổ Tuệ Dung vội vàng nói: “Phu nhân, đừng sợ. Vương ma ma nói đây là bình thường, từ nay về sau mỗi ngày xoa bụng, chẳng bao lâu sẽ hết.”

Cô thầm nghĩ: Thà rằng cứ lơ lửng cho rồi, chờ ở cửu xong hăng hái hồn, đỡ phải chịu đau.

Cô mới tỉnh lại không lâu đã có nha hoàn mang thuốc tới. Cô hôn mê mấy ngày không được ăn gì, vừa ngửi mùi thuốc đắng đã cảm thấy buồn nôn. Học trung y nhiều năm như thế trong chén thuốc này dùng được liệu gì cô cũng có thể đoán ra bảy tám phần, vị nào cũng đắng. Nếu không phải chính cô cũng biết đây đều là những loại thuốc có lợi thì cô thật sự nghi ngờ Vũ Hó Hóa Điền mượn cơ hội trả thù chuyện lúc trước hấn bệnh cô cố ý cho hấn uống thuốc đắng.

Cô mới uống một ngụm đã đắng nhả cả mặt, ra vẻ đáng thương nói với Vũ Hó Hóa Điền: “Đắng quá...”

Vũ Hó Hóa Điền biết cô không muốn uống thuốc, chỉ nói đúng một câu: “Thuốc đắng dã tật.”

Cô hỏi dò: “Hay ngài dứt cho ta đi? Trước đây không phải ngài luôn dứt cho ta sao?”

Vũ Hó Hóa Điền mặt không cảm xúc, đáp: “Không muốn uống thuốc thì cứ để đau tiếp đi.” Nói xong, hấn chỉ chỉ bụng cô.

Quả nhiên sinh con xong là không được hưởng chế độ như trước nữa, cô thèm lương uống một hơi cạn sạch bát thuốc đắng kia. Vũ Hó Hóa Điền hài lòng nhìn cô uống hết thuốc, về mặt lúc này mới dịu xuống, nói với Tô Tuệ Dung: “Bé bọn trẻ tới cho thần y xem.”

Nghe hấn nói như thế, cô lập tức hưng phấn, ánh mắt thấp thỏm chờ mong nhìn chăm chăm cửa ra vào, quên luôn cả bát thuốc đắng vừa rồi. Hai đứa bé được bế tới, cô vội vàng học bà vú cách bế, thay phiên bế mỗi đứa một lần. Cô ôm đứa bé mềm mại nhỏ nhắn không muốn buông tay, chỉ tiếc bây giờ cô vẫn chưa có sữa, nếu không còn có thể cho hai đứa bé bú.

Vũ Hó Hóa Điền nhìn thấy hai đứa bé liền trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, hấn từ ái nhìn bé con trong lòng cô, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của chúng. Cô ngừng đầu hỏi hấn: “Ngài đã đặt tên cho chúng chưa?”

Vũ Hó Hóa Điền lắc đầu nói: “Nghĩ được vài cái, nhưng còn chưa quyết định. Bọn chúng còn quá nhỏ, chờ lớn một chút rồi đặt tên.”

Cô không rõ tại sao không thể đặt tên cho bọn trẻ, khó hiểu nhìn hấn. Bà vú đứng cạnh đứng lúc giải thích cho cô: “Đây là tập tục xưa, trẻ con quý giá khó nuôi, không đặt tên thì không được vào Sổ Sinh Tử của Diêm Vương, Diêm Vương cũng sẽ quên, đứa trẻ có thể bình an trưởng thành.”

Cô cũng hi vọng con mình bình an, bởi vậy không phản đối, chỉ nói: “Vậy đặt nữ danh trước, nữ danh ngài nghĩ ra chưa?”

Vũ Hó Hóa Điền lắc đầu nói: “Vẫn chưa.”

Không ngờ người làm cha này còn chưa chịu nghĩ tên cho con! Thế là cô nói: “Bé gái đặt là Nữ Nữ Nữ, bé trai là Đậu Đậu đi.”

“Vớ vẩn!” Vũ Hó Hóa Điền không chút nghĩ ngợi gạt phát đề nghị của cô, “Dù là nữ danh cũng không thể đặt tùy tiện như thế.”

“Người xưa nói tên xấu dễ nuôi mà.” Cô lầu bầu.

Vũ Hó Hóa Điền nói: “Chờ ta mời tiên sinh tính bát tự rồi đặt nữ danh cho bọn trẻ.” Hấn lại nói: “Nàng vừa tỉnh, chú ý nghỉ ngơi, bọn trẻ cứ tạm thời để bà vú ôm đi.”

Cô nói: “Ôm con không mệt, bụng cũng không đau, tinh thần cũng phấn chấn, để ta ôm thêm lúc nữa đã. Ngài xem, cả hai đứa đều giống ngài, không giống ta.”

“May là giống ta.” Vũ Hó Hóa Điền nói xong cũng tiến lại gần nhìn một lát, dường như đang so xem bọn trẻ giống mình đến mức nào. “Được rồi, trả cho bà vú đi, nếu còn không nghe lời thì trước khi hết ở cử nàng đừng hòng được ôm bọn trẻ.”

Nghe Vũ Hó Hóa Điền nói vậy, cô lưu luyến giao bọn trẻ cho bà vú, cũng dặn dò bọn họ chăm sóc cẩn thận.

Sau khi bà vú đi, Vũ Hó Hóa Điền nói với cô: “Sau này ngoan ngoãn uống thuốc hàng ngày thì mới cho nàng gặp bọn trẻ.”

Cô lén lờm Vũ Hó Hóa Điền một cái, trong lòng mắng: Âm hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chương 66

Vũ Hó Hóa Điền thường xuyên dùng hai đứa bé để khống chế cô, đến khi cô hết thời gian ở cử mới có thể tự do hành động. Trước đó do dùng châm cứu trợ sản nên cơ thể bị suy nhược, cũng không có sữa. Cô bị ép nằm trên giường cả tháng ở cử, thậm chí suốt nửa sau năm đó cô vẫn được đối xử đặc biệt. Dù loại thuốc quý báu được đưa tới như nước, cô vì sức khỏe của bản thân cũng ngoan ngoãn uống hết. Nửa năm sau, khi cô hoàn toàn được tự do đi lại Vũ Hó Hóa Điền mới hạ lệnh lên đường hồi kinh. Từ một khía cạnh nào đó mà nói, hấn vẫn rất săn sóc cô, chờ cô hoàn toàn hồi phục mới khởi hành. Bởi vì thân phận của Vũ Hó Hóa Điền nên những người hầu trong biệt viện Tô Châu đều không được mang theo, cũng công bố với bên ngoài hai đứa

bé là con nuôi.

Sinh con xong, thái độ của Vũ Hóa Điền đối với cô chênh lệch cả cây số, mặc dù vẫn chăm sóc cô như bệnh nhân nhưng thái độ hằn đối với cô rất thờ ơ. Chỉ có điều bây giờ hằn không bóp cổ cô nữa, bởi vì hai đứa bé đã hoàn toàn biến thành nhược điểm của cô, chỉ cần đem con ra thì muốn cô làm gì cũng được.

Trở lại Kinh Thành, bước vào phủ lâu không về, bao kỷ niệm trước kia lại hiện ra trước mắt cô. Hiện giờ nhớ lại những chuyện đó, cô quả thật không thể tin là mình có thể sống đến bây giờ. Không biết Vũ Hóa Điền rốt cuộc bị chấp dây thần kinh nào, rõ ràng lúc cô hôn mê hằn tốt như thế cơ mà. Cô cúi đầu nhìn hai đứa bé y y nha nha trong lòng, bật cười.

Bữa tối, cô lại giờ trò cũ, nói: “Hôm nay ta không muốn ăn, ngài dứt cho ta đi?”

Vũ Hóa Điền liếc bụng cô một cái, nửa năm nay cô luôn điều dưỡng, hằn không hề chạm vào cô, bụng cô đương nhiên không thể có gì đó được. Thế là, Vũ Hóa Điền nói: “Không muốn ăn thì đừng ăn, đôi một hai phần cũng tốt cho cơ thể.”

Biết trước là hằn sẽ không dứt cho cô rồi, chỉ không ngờ hằn lại từ chối thẳng toẹt ra như vậy. Cô dùng đũa chọc com trong bát, chua xót nói: “Lúc ta mang thai hôm nào ngài cũng dứt cho ta, trên bàn đều là món ăn ta thích, ngài nhìn bây giờ xem. . .” Cô nhìn thức ăn trên bàn một lượt, chỉ vào một đĩa rau: “Ta thấy chỉ có đĩa rau này là món ta thích ăn.”

Vũ Hóa Điền cũng nhìn đồ ăn trên bàn một lượt, nói: “Món vịt Bát Bảo này tuần trước nàng cũng đã ăn không ít, cả món gân nai hầm kia nàng cũng không chưa, thịt thỏ lần nào nàng cũng nói đáng thương nhưng luôn là người ăn nhiều nhất.”

Lúc trước ở Tô Châu bởi vì quyền lực có hạn nên đồ ăn cũng chỉ là những món ăn bình thường, hồi kinh rồi cô có thể ăn thỏa thích. Cô gãi cằm, cười nói: “Ta ăn nhiều không nhất định là bởi vì ta thích ăn, ta thấy ngon miệng, ăn nhiều hơn người khác một chút thì sao.”

Vũ Hóa Điền liếc cô một cái, nói: “Cũng tự hiểu chính mình đấy.” Vũ Hóa Điền nói xong, lại nhìn bàn đồ ăn cũng cảm thấy không thèm ăn, đúng là chỉ toàn những món cô thích, hằn chỉ vừa mất vài món. Hằn để đũa xuống, lạnh lùng nói: “Nhà bếp đúng là càng ngày càng biết nhìn người mà nấu rồi.”

Được lắm, cô tùy tiện làm nũng một câu đã khiến đầu bếp bị tai bay vạ gió rồi. Có lẽ ăn cùng cô lâu nên sở thích của Vũ Hóa Điền càng ngày càng giống cô, nếu như hằn không chú ý thì bình thường cũng ăn rất ngon miệng. Cô thấy Vũ Hóa Điền không định ăn nữa vội vàng sai người dọn đi.

Cô sai bà vú bé hai vị “Tổ Tông nhỏ” đến trấn an trái tim mong manh của Vũ Hóa Điền. Vũ Hóa Điền bế hai đứa bé chơi đùa một lúc, thái độ mới dịu lại. Bọn trẻ chơi mệt lại sai bà vú ôm đi cho bú rồi đi ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại mỗi cô và Vũ Hóa Điền, cô đi đến bên hằn ngồi lên đùi hằn. Lúc mang thai nơi đó đã thành chỗ ngồi riêng của cô. Vũ Hóa Điền không muốn ôm cô, cô vẫn cứ ngồi lên. Hằn cũng không bắt cô xuống, tay theo thói quen ôm eo cô. Cô gối đầu lên bờ vai hằn, ghé vào tai hằn nói khẽ: “Ta mang thai ngài đối xử với ta tốt biết bao, bây giờ nghĩ lại còn cảm động phát khóc.” Ngón tay cô vẽ vòng lên lồng ngực hằn, nhìn hằn kết hằn lên xuống. “Ngài chỉ đối tốt với con, không đối tốt với ta sao?”

Vũ Hóa Điền không nói gì, nhưng cô thấy lông mày hằn cau lại, nhưng chỉ thoáng chốc lại nhướn lên.

Cô lại nói: “Nếu ta lại mang thai, có phải ngài sẽ lại đối tốt với ta như lúc ấy không?” Vũ Hóa Điền khẽ gật đầu một cái gần như không nhìn thấy được. Khóe môi cô hơi cong lên, lại hỏi: “Như vậy nếu chúng ta sinh thật nhiều thật nhiều con thì ngài sẽ mãi đối tốt với ta phải không?”

Lần này Vũ Hóa Điền đã chịu đáp lời cô, hằn khẽ nói: “Phải.”

“Sau này sớm muộn gì cũng có ngày ta không sinh được nữa, vậy ngài sẽ không cần ta nữa sao?” Cô hỏi tới.

“Sẽ không, lúc ấy ta cũng già rồi.” Vũ Hóa Điền đáp.

Cô vội la lên: “Ngài thật sự định để ta sinh đến già à?”

Vũ Hóa Điền nói: “Nhiều con nhiều phúc.” Trước mắt cô bỗng tối sầm suýt ngất, lại nghe Vũ Hóa Điền nói tiếp: “Nàng không thích con của chúng ta à?”

Nghe đến khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, đôi mắt đen láy của bọn trẻ, cô liền mềm lòng. Cô nhìn Vũ Hóa Điền nói: “Vậy ngài mau cố gắng lên.” Vũ Hóa Điền nghe xong liền định cô đứng lên, cô vội vã nói: “Đừng đừng đừng, khoan đã, ta vẫn chưa nói xong.” Vũ Hóa Điền lại ngồi xuống chờ cô nói hết, cô cười gian nói: “Ngài hôn ta một cái đi, ngài hôn ta ta sẽ cân nhắc sinh thêm cho ngài mấy đứa.”

Sắc mặt Vũ Hóa Điền đen sì, cô nhân cơ hội nói tiếp: “Cũng đâu phải chưa hôn bao giờ, chẳng lẽ ngài sợ à? Không ngờ đường đường là Đốc chủ Tây xướng Vũ Hóa Điền lại sợ hôn. . . Ừm. . .” Cô còn chưa dứt lời, đã bị Vũ Hóa Điền dùng môi chặn lại. Vũ Hóa Điền hôn vô cùng ngượng ngập, môi của hằn chỉ biết chạm lên môi cô mà không có động tác nào khác.

Tám chín phần là nụ hôn đầu tiên! Cô đưa tay gỡ trăm gài tóc trên đầu hằn, mái tóc dài lập tức xõa xuống. Ngón tay cô luồn vào tóc hằn, đồng thời đưa lưỡi vào trong miệng hằn. Vũ Hóa Điền đột nhiên cứng đờ, theo bản năng muốn rời khỏi, tay cô lại dùng sức ấn đầu hằn xuống.

Đầu lưỡi cô tùy ý trêu đùa trong miệng hằn, dụ dỗ lưỡi hằn cùng cô quán quýt. Vũ Hóa Điền nhanh chóng nắm được kỹ thuật, giành lại thế chủ động, ngay sau đó thuộc tính biến thái của hằn cũng trỗi dậy. Hằn cắn môi cô, máu mủ chảy ra. Lần này đến lượt cô muốn tránh, lại bị hằn giữ đầu. Sau khi nụ hôn thiên niên lại máu tanh chấm dứt, cô mềm nhũn trong lòng hằn, môi hơi động cũng đau.

Vũ Hóa Điền đứng dậy đối mặt với cô, cũng ấn đầu cô xuống phía dưới hân. Cô không cam tâm tình nguyện lấy ra tiểu huynh đệ đã sớm chào cò dưới hông hân, há miệng ngậm vào. Vũ Hóa Điền phát ra một tiếng thở dài thõa mãn, sau đó bắt đầu thô bạo ra vào. Thứ đó của hân đâm thật sâu vào cổ họng cô, khiến cô gần như không thở nổi. Quá lâu không làm Vũ Hóa Điền cũng không duy trì được lâu, cuối cùng hân đâm vào thật mạnh vài cái, rồi mới nhanh chóng rút ra. Cô tránh không kịp, bị hân bắn lên mặt.

Vũ Hóa Điền nheo mắt, hài lòng nhìn cô. Hân dùng ngón tay lau khõe miệng cô, cô đưa lưỡi liếm ngón tay dính chất lỏng của hân. Hân tự tay xé nát quần áo cô, lấy ra một sợi thừng treo lên xà nhà, buông xuống trói chặt cổ tay cô, chiều dài dây thừng chỉ đủ để mũi chân cô chạm đất. Cô hoảng sợ nói: “Ngài không thể bình thường một chút sao!”

Hân không để ý, nâng mông cô lên, gậy thịt cứng rắn cắm vào mặt huyết, mãnh liệt ra vào. Hai chân cô quặp chặt eo hân, tư thế như vậy khiến cho hân tiến vào càng sâu, làm cô gần như muốn phát điên. Vũ Hóa Điền vuốt mông cô, điên cuồng ra vào, cô nỗ lực gắng vịn vẹo vòng eo thích nghi với động tác của hân.

Hai người điên cuồng đã làm suốt cả đêm, trời gần sáng, hân mới thả cô xuống. Trên người cô chỉ chút vết tím xanh, đều ấn ký vừa đau đớn vừa thỏa mãn. Trong thân thể của cô đầy chất lỏng của hân, hân lấy ra một căn ngọc thạch nhét vào mặt huyết của cô, chặn chất lỏng ở bên trong.

Hân cẩn thận bôi thuốc cho cô, cô nằm trên giường thiu thiu ngủ. Hân ghé vào bên tai cô, nói khẽ: “Ta sẽ mãi mãi đối tốt với nàng.”

Cô mỉm cười: “Ừm...”

(Hết trọn bộ)

Cô: “Chờ một chút! Ta không muốn hết ở cảnh 18+ không quần áo nàyyyyyyyyyyyyyy! ! !”

Vũ Hóa Điền mặc chính tề cho cô.

(Hết trọn bộ)

Cô: “Lừa bịp trắng trợn! Cái này không tính!”

Kể từ đó cô và Vũ Hóa Điền sống hạnh phúc bên nhau, hai người về sau sinh rất nhiều con.

(Hết trọn bộ)

Cô: “Hệ thống chết tiệt, có ý đối nghịch với ta đúng không? Ta không đồng ý kết thế này!”

(Hết trọn bộ)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Công Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.